

Lưu Manh Hoàng Phi

Contents

Lưu Manh Hoàng Phi	2
1. Q.1 - Chương 1	3
2. Q.1 - Chương 2	6
3. Q.1 - Chương 3	9
4. Q.1 - Chương 4	11
5. Q.1 - Chương 5	13
6. Q.1 - Chương 6	16
7. Q.1 - Chương 7	18
8. Q.1 - Chương 8	21
9. Q.1 - Chương 9	24
10. Q.1 - Chương 10	26
11. Q.1 - Chương 11	29
12. Q.1 - Chương 12	31
13. Q.1 - Chương 13	34
14. Q.1 - Chương 14	36
15. Q.1 - Chương 15	38
16. Q.1 - Chương 16	41
17. Q.1 - Chương 17	43
18. Q.1 - Chương 18	45
19. Q.1 - Chương 19	48
20. Q.1 - Chương 20	50
21. Q.1 - Chương 21	53
22. Q.1 - Chương 22	56
23. Q.1 - Chương 23	58
24. Q.1 - Chương 24	61
25. Q.1 - Chương 25	63
26. Q.1 - Chương 26	66
27. Q.1 - Chương 27	69
28. Q.1 - Chương 28	72
29. Q.1 - Chương 29	74
30. Q.2 - Chương 1	77
31. Q.2 - Chương 2	80
32. Q.2 - Chương 3	83
33. Q.2 - Chương 4	86
34. Q.2 - Chương 5	88
35. Q.2 - Chương 6	90
36. Q.2 - Chương 7	93
37. Q.2 - Chương 9	96
38. Q.2 - Chương 10	98
39. Q.2 - Chương 11	101
40. Q.2 - Chương 12	104
41. Q.2 - Chương 13	107

42. Q.2 - Chương 14	110
43. Q.2 - Chương 15	113
44. Q.2 - Chương 16	116
45. Q.2 - Chương 17	119
46. Q.2 - Chương 18	121
47. Q.2 - Chương 19	123
48. Q.2 - Chương 20	125
49. Q.2 - Chương 21	128
50. Q.2 - Chương 22	131
51. Q.2 - Chương 23	134
52. Q.2 - Chương 24	136
53. Q.2 - Chương 25	139
54. Q.2 - Chương 26	142
55. Q.2 - Chương 27	146
56. Q.2 - Chương 28	149
57. Q.2 - Chương 29	152
58. Q.3 - Chương 1	154
59. Q.3 - Chương 2	156
60. Q.3 - Chương 3	159
61. Q.3 - Chương 4	160
62. Q.3 - Chương 5	163
63. Q.3 - Chương 6	165
64. Q.3 - Chương 7: Chương 7	168
65. Q.3 - Chương 8	170
66. Q.3 - Chương 9	172
67. Q.3 - Chương 10	174
68. Q.3 - Chương 11	176
69. Q.3 - Chương 12	179
70. Q.3 - Chương 13	180
71. Q.3 - Chương 14	182
72. Q.3 - Chương 15	185
73. Q.3 - Chương 16	187
74. Q.3 - Chương 17	189
75. Q.3 - Chương 18	191
76. Q.3 - Chương 19	193
77. Q.3 - Chương 20	195
78. Q.3 - Chương 21	198
79. Q.3 - Chương 22	200
80. Q.3 - Chương 23	202
81. Q.3 - Chương 24	204
82. Q.3 - Chương 25	206
83. Q.3 - Chương 26	209
84. Q.3 - Chương 27	211
85. Q.3 - Chương 28	213
86. Q.3 - Chương 29	216
87. Q.3 - Chương 30	218
88. Q.3 - Chương 31	221
89. Q.3 - Chương 32: Phiên Ngoại Một Ngày Của Đan Hoành!	223
90. Q.3 - Chương 33: Phiên Ngoại Một Ngày Của Hoàng Đế!	224

Lưu Manh Hoàng Phi

Giới thiệu

Đan Hoàn vô cùng tức giận, hắn muốn thay hoàng đế giáo huấn lũ con cháu quan lại kiêu ngạo! Kể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-manh-hoang-phi>

1. Q.1 - Chương 1

“Ha ha, ta rất cục cũng có con trai! Đan Hồ ta rất cục cũng có con trai!”

Tướng sĩ nhìn Đan thống soái của bọn họ đã ngắm con trai hắn suốt một giờ liền.

Một nam nhân tới bốn mươi tuổi mới sinh được một đứa con trai thì thần tình như vậy hoàn toàn không khó hiểu chút nào.

Đan Hồ cuối cùng cũng có được một đứa con trai, kể từ năm 16 tuổi đến nay, dù cưới nhiều thê thiếp, nhưng các nàng chỉ sinh cho lão rất toàn nữ nhi, hắn đã trông chờ một đứa con trai không biết bao nhiêu năm rồi.

Thế rồi cách đây hai năm quay về thăm quê, hắn và tướng sĩ ra tay hào hiệp cứu một vị đạo sĩ, đạo sĩ vì cảm kích ơn huệ của hắn, liền cho hắn biết, bọn hắn vì sát khí quá nặng, tai nghiệt quá lớn nên không thể sinh con trai nối dõi.

Bọn hắn nghe vậy vô cùng hoảng sợ, liền thỉnh đạo sĩ chỉ giáo, đạo sĩ quyết định ra tay giúp đỡ bọn hắn, hóa giải tai nghiệt, về phần bọn họ, bọn họ từ đây cũng vô cùng nỗ lực, ăn chay niệm phật, thế rồi năm nay, Đan thống soái cũng sinh được một đứa con trai, tuy rằng thân thể vóc dáng không được mạnh mẽ cho lắm, nhưng cũng là người nối dõi Đan gia về sau.

(Hắc hắc, spam một chút, thấy thương Đan lão gia quá, mong mỗi con trai đến phát khùng, ừ thì trời cho hắn toại nguyện, cơ mà sau nì con trai hắn trở thành hoàng phi của anh hoàng đế, hix, hắn vẫn là không có người nối dõi a~ thiện tai~ thiện tai

)

Đan Hồ sinh được con trai nên rất là cao hứng, quyết định truyền hết tinh túy của Đan gia cho con trai hắn.

Đan Hoàn từ khi sinh ra, đã được cha hắn nuôi trong quân doanh, Đan Hồ sợ con hắn ở nhà toàn phụ nữ và trẻ con sẽ sinh ra tính yếu đuối, không xứng là một đại trượng phu, thế nhưng

~~Đan Hoàn ngoại trừ khuôn mặt giống mẫu thân, tính tình vô cùng giống cha của hắn, thật không biết việc này là tốt hay là xấu nữa.

Quân doanh không được có nữ nhân, vậy nên trong quân doanh có một khuôn mặt xinh đẹp như nữ tử cũng không có gì là xấu.

Ngày hôm kia, một kẻ mới nhập quân doanh không biết sống chết nhìn thấy khuôn mặt khả ái của Đan Hoàn, nghĩ Đan Hoàn yếu đuối, liền định chạy ra làm quen:

“Hoàn công tử, tiểu nhân muốn lãnh giáo công tử mấy chiêu, không biết có được không?”

Khi đánh quyền, thân thể khó tránh khỏi việc đụng chạm, tên tân binh trẻ tuổi kia trong bụng âm mưu tính toán.

Đan Hoành liền hưng phấn lộ ra nụ cười, ha hả, cuối cùng cũng có kẻ không biết sống chết, tên này nguyện ý vậy đừng trách hắn ra tay không lưu tình.

Chỉ trong chốc lát, Đan Hoành liền lấy chân đã vào chân tên tân binh kia, làm y mất thăng bằng rồi dùng quyền, đẩy y bay về phía một chiếc lều.

[Phịch!]

Một tiếng khô khốc vang lên, nhìn về phía lều tên tân binh kia lao tới, chỉ thấy cát bụi mù mịt.

“Tìm quân y cho tên này, khi nào y tỉnh thì báo cho ta biết! Cậ, chết tiệt, còn không mau dựng lại lều, ở trong quân ngũ mấy năm rồi còn trì độn thế hả?”

Đan Hoành hùng hổ đi ra, lúc đó những binh lính vừa nãy chứng kiến mọi việc mới dám khiêng tên tân binh kia lên giường.

Trời ạ! Cái kẻ lần trước bị Đan Hoành dạy dỗ thảm vô cùng, ba ngày liền đều ói ra máu, sau khi khỏi còn bị điều tới chuồng ngựa, sau này tất cả bọn hắn nhìn thấy khuôn mặt khả ái hoa nhường nguyệt thẹn kia đều thất kinh run rẩy, bản tính háo sắc bay biến đi hết.

Đan Hoành đi tới doanh trưởng của phụ thân hắn (doanh trưởng: là lều bạt của tướng, quân sĩ),.Đan Hoành tới sát trưởng liền ngồi xuống, không lên tiếng là mình đã ở ngoài, vốn định chờ phụ thân hắn đi ra liền kéo phụ thân đi hoạt động gân cốt một chút cho thoải mái, nhưng rồi bỗng nhiên hắn nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong, không những vậy còn nhắc tới tên của mình, nhịn không được liền quyết định nghe trộm xem có chuyện gì.

“Đan thống soái tuổi hiện cũng đã cao, có lẽ đã đến lúc xuất ngũ nghỉ ngơi rồi?”

“Thân thể ta vẫn còn rất cường tráng a”.

“Đan Hoành, con trai của ngươi tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên đưa hắn về nhà, chuẩn bị dựng vợ gả chồng cho hắn là vừa”.

Người trong trưởng liền đổi chủ đề câu chuyện.

“Ngài nói A Hoành hả? Đúng vậy, nó đã 16 tuổi rồi, không phải nó là con ta mà ta khoe khoang đâu, ngoại trừ khuôn mặt nó giống hệt như nương của nó, còn lại về sức khỏe, võ nghệ hoàn toàn không thua ta, không nói ngoa chứ nó đánh thương, cười ngựa, bắn cung đều không thể chêHoH”.

“Quả đúng là hổ phụ sinh hổ tử”.

“Tướng quân cũng nghĩ như thế sao? Vậy để ta xuất ngũ còn nó thì ở lại đây, nhất định giúp đỡ được ngài”.

“Không cần! Không cần! Ài! Ta đành phải nói rõ với ngươi, các binh sĩ đều phản ánh với ta, Đan Hoành hắn đã đả thương mấy chục tân binh, cho dù là có chiến tranh cũng không tổn thất nhiều như vậy.”

“Cái tên tiểu tử này lại đi gây chuyện rồi, A Hoành

~~~”

Đan Hổ quát to, Đan Hoành không chậm trễ xoay người chạy trốn, phụ thân hắn nhìn thấy dáng lưng của hắn liền vội vã đuổi theo.

Người đuổi đằng sau vừa đuổi vừa chửi mắng đứa con, còn đứa con chạy trốn đằng trước vừa chạy vừa thanh minh rằng những người đó tự nguyện đấu quyền với hắn.

Chạy qua chạy lại một hồi, tất thấy lều bạt trong quân doanh bị hai người giằng co mà đổ rạp giống như bị cuồng thủy quét qua.

Cuối cùng Đan Hổ mang theo con trai bịn rịn rời khỏi quân ngũ, toàn doanh trại trên dưới nghìn người ai cũng khắp khởi mừng thầm vì đã tổng khứ được cha con bọn họ.

Ngay khi bóng dáng Đan Hổ và Đan Hoành khuất dạng, tất thấy quan binh đều nhảy căng lên mừng rỡ, sau này sẽ không bị cha con bọn họ tìm tới để hoạt động cho giãn gân giãn cốt nữa, bị đánh cho thân tàn ma dại nữa, muôn năm

~~.

Đan Hoành trở về nhà mới có một chút ý niệm về gia đình hẳn.

Trên hẳn có sáu tỉ tỉ đều đã thành thân, phía dưới hẳn còn có một muội muội, đã được hứa gả cho sư huynh của Tương Quân, kẻ đã tống cha con hẳn về nhà.

Hẳn có mười di nương, trong đó có một người sinh ra hẳn, các di nương đều muốn quản hẳn, lôi kéo hẳn về phía mình, khiến hẳn cảm thấy vô cùng phiền toái!

Đan Hoành ở nhà cảm thấy buồn chán liền ra ngoài đi dạo, trên đường hẳn kịp dạy dỗ một công tử và tên hầu của y khiến cho hẳn ngứa mắt, sau khi hoạt động khinh cốt, hẳn mới khoái trả trở về nhà, hẳn không ngờ việc này khiến hẳn chuốc lấy tai họa.

Tên công tử đó có cha là đại quan trong triều, lần này phụ trách việc tuyển tú nữ vào cung, vậy nên mặc dù Đan Hổ chỉ là quan tứ phẩm nhưng muội muội của Đan Hoành vẫn bị đưa vào danh sách tuyển tú nữ.

Việc này khiến cho Đan Hổ vô cùng đau đầu, con gái của hẳn đã hứa gả cho người ta rồi, sao có thể từ hôn người ta rồi mang con gái tiến cung được?

Đan Hổ là một người trọng tín nghĩa, đêm hôm ấy hẳn liền vội vã đưa con gái tới nơi biên cương gặp vị hôn phu, tổ chức ngay lễ thành hôn.

Chẳng mấy chốc, hạn tiến cung chỉ còn một ngày.

Đan Hổ liền tập hợp toàn thể già trẻ lớn bé trong Đan gia, tường thuật sự việc, nói toàn gia chuẩn bị tinh thần chờ chết.

Thấy cha hẳn đang vô cùng hoảng loạn, Đan Hoành tự thấy không thể ngồi im.

“Chẳng lẽ thiên hạ không còn ai để tiến cung hay sao? Sao lại hoảng loạn như vậy, khi sứ giả tới thì cứ việc nói muội muội được đem gả cho người ta rồi là xong.”

“Người có hiểu không vậy, muội muội của người là chúng ta lén đem đi gả cho người ta, chỉ một vài người biết, giờ trong cung có người tới, người mới nói ra, chẳng phải sẽ rõ ràng ràng việc chúng ta kháng chỉ hay sao? Kháng chỉ là tội khi quân phạm thượng, là tội chết ! Người có hiểu không, tất cả là do người gây họa, người còn mặt mũi đứng đây nói này nói nọ sao?”

“Vậy thì sao chứ? Cùng lắm để ta đi, chết cũng chỉ mình ta chết”.

“Để người đi thay? Người đi thì được cái gì?”****

“Lão gia, hay là cứ để Đan Hoành đi, xem ra cũng khả dĩ”.

Tam nương, vị phu nhân khôn khéo nhất của Đan Hổ lên tiếng.

“Nhập cung đâu có thể phải dễ dàng, ít nhất cũng phải qua mấy đợt tuyển chọn, nếu không được tuyển thì có thể trở về nhà, mà xui xẻo nhất là nhập cung thì cũng đâu dễ được diện kiến Hoàng thượng , tới hai mươi tám tuổi mà không được Hoàng thượng sủng hạnh thì có thể trở về nhà, không có gì không tốt”.

Thế là, Đan Hoành liền thay muội muội vào cung thi tuyển, những người khác thi tuyển thì mong được làm hoàng phi, còn hẳn thi tuyển chỉ mong giám khảo thấy mình bất tài mà đuổi về nhà sớm.

#####

Hi hi, xong chương 1 rồi a, bộ này mở đầu thì có vẻ giống đại giá quý phi, cơ mà Đan Hoành không có được như Lí Tĩnh Lam trong đại giá quý phi đâu a, ảnh hung hăng và đúng là “lưu manh” có hạng, hắc hắc

.

Còn nữa câu Người đi thì được cái gì? Thực ra pa pa anh Đan Hoàn chỉ bày hơn, nhưng thiết nghĩ đa phần bạn đọc là fan girl nên tớ quyết định thay đổi các câu chỉ bày trong truyện thành nghĩa nhẹ hơn, mong mọi người đừng giận nha.

Tớ bắt đầu hơi quen với cách hành văn của tác giả này rồi nên có lẽ càng edit thì tốc độ sẽ càng nhanh hơn, hi~.

À, hum ni để tự thưởng cho việc sau một hồi trầy trật tớ mới hoàn thành xong chương 1 của Lưu Manh Hoàng phi nên hum nay tớ tự thưởng ình một chiều nghỉ ngơi, vậy nên hum nay sẽ không có Huyết Oa Oa ạ.

2. Q.1 - Chương 2

Hoàng thượng đúng là thật khó hầu hạ.

Đan Hoàn cũng các cô gái thi tuyển tú nữ lần này đều được các thị vệ trông coi cung hoàng cung buổi đêm đưa vào.

Cổ kiệu vừa đi vừa lắc nên khiến Đan Hoàn ngủ không ngon giấc, mặc dù ngủ nhưng kiệu dừng lại lúc nào hẳn đều biết, phía bên ngoài vọng vào tiếng phân phó, an bài nơi ăn nơi chốn.

Đan Hoàn đợi một lúc thấy cổ kiệu không di chuyển nữa, mới bước xuống, lắc lắc cái cổ, đá đá chân vài cái, sau đó dựa vào một bức tường trong cung ngủ gà ngủ gật. (sặc! ảnh đang đóng giả nữ mà ảnh hành động như vậy, haizzzzzz)

Đương lúc Đan Hoàn đang ngủ gà ngủ gật, một người liền bước tới trước mặt hẳn, xuất thân là con nhà võ, bỗng nhiên ngửi thấy mùi hương kì lạ tỏa ra từ người trước mặt, Đan Hoàn đột nhiên bật thẳng người dậy khiến người đứng trước mặt hẳn giật mình.

Đứng trước mặt Đan Hoàn là một công công đang cười cười nhìn hẳn.

“Có việc gì?”

Đan Hoàn nghi ngờ hỏi, thiết tình, có việc gì thì mau nói, đừng xong sớm nghỉ sớm, đây đưa lẳng nhằng mãi.

“Vị này chính là Lý công công, người phụ trách ở đây, lát nữa sẽ sắp xếp chỗ ở cho các người, Đan tiểu thư liệu có muốn ủy lạo Lý công công không?”

Đan Hoàn nghe ra nguyên lai muốn được ở chỗ tốt thì nên ủy lạo Lý công công, hừ, sắp xếp chỗ ở lại khó nhọc vậy sao, ở biên giới, có chiến tranh quân sĩ chiến đấu còn chưa mở miệng tính toán, Lý công công đó đòi ủy lạo cái gì chứ?

(ủy lạo ở đây không mang nghĩa thăm hỏi mà mang nghĩa bóng là dót lót á J)

Đan Hoàn bước tới, giả vờ vô tình đạp vô chân Lý công công, còn cố ý nghiêng một chút rồi mới bước lên kiệu, sau khi ngồi hẳn trong kiệu rồi, Đan Hoàn mới nói:

“Ủy lạo? Xin lỗi ta không cần, người cứ việc bài trí theo ý người đi”.

Lý công công cùng các công công khác tưởng Đan Hoàn quay về để lấy tiền, nhưng thật không ngờ Đan Hoàn lại nói như thế.

Lý công công ôm chân kêu la oai oái

“Người được lắm, cứ chờ đấy”.

Lý công công vì muốn trả thù nên bố trí Đan Hoàn ở nơi xa Hoàng thượng nhất, đó là một tiểu viện rất gần lãnh cung, ở nơi này thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết từ lãnh cung vọng ra.

Thực ra việc bố trí này lại khiến Đan Hoàn vô cùng hài lòng, như vậy sẽ không phải khổ công làm bộ gì hết, xuất nhập cũng dễ dàng, Lý công công lòng dạ tiểu nhân, đáng lẽ ra mỗi tổ nữ thi tuyển sẽ có một cung nữ hầu hạ, thế nhưng Đan Hoàn tại nơi này không có một ai hầu hạ.

Vòng tuyển chọn đầu tiên, đó là xét vóc dáng xem cao thấp ra sao, mập ốm thế nào, nếu cao quá sẽ không được chọn, Đan Hoàn thầm nghĩ, chọn vậy là đúng, nếu cao hơn Hoàng thượng, vậy Hoàng thượng mất mặt rồi, nếu muốn hôn, Hoàng thượng phải ngửa cổ lên, một hồi ắt hẳn sẽ bị trật xương cổ mất, vô cùng nghiêm trọng a, nếu béo quá, đến buổi tối nằm ngủ vô tình gác lên Hoàng thượng, mà chắc Hoàng thượng có tạng người khá gầy, vậy khung xương sườn của Hoàng thượng sẽ gặp phiền toái lớn rồi, phải tuyển chọn là đúng.

Đan Hoàn vốn tâm niệm trong đầu là phải tìm cách bị loại, thế nhưng cũng không thể làm thái quá, kéo bị lộ âm mưu, bởi vậy vòng đầu tiên hắn ngoan ngoãn án binh bất động, thế nên hắn đã lọt qua vòng tuyển chọn thứ nhất. Vòng thứ hai ba ngày sau sẽ tiến hành.

Đan Hoàn ở một mình an tĩnh trong tiểu viện cảm thấy vô cùng thoải mái, có điều ngày thứ nhất còn có người mang cơm đến, sang tới ngày thứ hai, không có ai đưa cơm tới cho hắn, không chỉ bởi vì chỉ thị của Lý công công mà còn vì ai cũng nghĩ trước sau gì Đan Hoàn cũng bị rớt, nên không ai thèm ngó ngang để ý.

Đối với một thiếu niên 16 tuổi, việc bị nhện đói khó lòng có thể chịu được, bởi vậy cuối cùng Đan Hoàn quyết định sẽ tự mình cứu mình.

Đêm đó Đan Hoàn đi ra khỏi tiểu viện, nhanh chóng tránh chỗ đông người, đi ngang qua một gian phòng xem chừng bên trong không có người nào, liền quyết định bước vào xem có gì ăn được không, bụng hắn đói kinh khủng.

Đan Hoàn bước vào, thì ra đây là một gian phòng dùng để luyện công, trên bàn có trà cùng bánh điểm tâm nóng sốt, xem ra vận khí của hắn khá tốt.

Đan Hoàn nghênh ngang bước tới ngồi xuống ghế, bắt đầu thưởng thức không chút khách khí, hắn nghĩ phải ăn thật no, no tới mức nhện ăn vài ngày cũng không sao, đoạn Đan Hoàn liền không khách sáo, cố ăn cố nuốt.

Đang lúc Đan Hoàn đang ăn uống hăng say thì một người mở cửa bước vào, nhìn thấy Đan Hoàn, vì bất ngờ mà nện mông xuống sàn.

“Ai

~”

Đan Hoàn nhìn người vừa tới, thầm đánh giá, người này có lẽ đồng cảnh ngộ với hắn, đều là người bị kẻ khác nhỏ nhen tính toán, đói quá nên cũng phải đi tìm đồ ăn như hắn, có điều người kia trông mảnh dẻ yếu ớt, trông thật đáng thương, đã bước vào tới đây rồi sao không tới bàn ngồi nghỉ ngơi ăn uống cho thoải mái?

Đan Hoàn hảo tâm cầm một khối điểm tâm đưa tới trước mặt nam nhân kia.

“Cầm lấy, mau ăn đi”

“Người là....?”

Người kia lớn tiếng hỏi.

Đan Hoàn cả kinh, cái tên ngu ngốc này thật không biết điều, còn nói lớn như vậy, nhờ có người nghe thấy thì sao.

Đan Hoàn vội đưa tay bịt miệng người này, ghé sát tai y thì thầm

“Không được nói, ta với ngươi cùng là phường đi ăn vụng, nói to như vậy bị người ta phát hiện, hứa không nói to ta bỏ tay bịt miệng ngươi ra.”

Nam nhân hơi hơi gật đầu, Đan Hoàn mới bỏ tay ra.

Hai đôi mắt trong suốt lấp lánh cùng nhìn thẳng vào nhau.

Đan Hoàn thân mật cười rồi nói với y:

“Cùng nhau ăn đi, mùi vị thật không tồi”.

Vừa nói, Đan Hoàn vừa nhét khối điểm tâm vào tay y.

Nam nhân khuôn mặt nghi hoặc, mắt nhú lại nhìn quần áo trên người Đan Hoàn.

“Người là người tham tuyển tú nữ? Sao người lại tới đây? Bị lạc đường sao?”

“Ta là tú nữ tham tuyển, tuy nhiên không phải đợi được tuyển mà đợi về nhà, ta bị người ta bỏ quên không mang cơm tới, nên không còn cách nào khác phải tự đi kiếm cơm ăn. Một nơi nhỏ như vậy mà bị lạc đường? Có đồ ngọc mới lạc đường.”

“Nữ nhi không nên ăn nói thô lỗ như vậy, người như vậy ai dám lấy người?”

“Kháo! Không ai lấy mới tốt”.

Nam nhân kia nghe vậy bất đắc dĩ lắc đầu, đang muốn nói tiếp, bỗng một hắc y nhân từ cửa sổ bay vào.

Đan Hoàn nhìn thấy hắc y nhân đang định mở miệng mắng chửi, kháo! Cửa chính không đi sao lại đi qua cửa sổ?

Hắc y nhân đưa mắt nhìn nam nhân ngồi cạnh Đan Hoàn, đoạn vung đao nhằm thẳng đầu nam nhân đó chém xuống, Đan Hoàn thấy vậy liền kéo nam nhân kia lại, đồng thời co chân đá thức ăn về phía hắc y nhân, xoay người một cái kịp tránh lưỡi đao, còn cái bàn bị chém xuống lập tức bị nổ thành từng mảnh nhỏ, bắn tứ tung, trong đó một mảnh sượt qua mặt Đan Hoàn, khiến trên mặt Đan Hoàn có một vết máu.

Tiếng đánh nhau khiến các thị vệ chú ý, liền chạy vội tới, hắc y nhân thấy mình yếu thế, bay từ cửa sổ ra ngoài.

Đan Hoàn thấy thị vệ chạy tới, định bay người chạy trốn, liền bị người kia giữ áo.

“Cô nương, mặt cô bị thương rồi, để ta giúp cô chữa, cô không cần sợ, đang chạy tới là người của ta”.

“Kháo! Người lo lắng quá rồi, buông ra, nếu không đi bây giờ sẽ không kịp ”

“Ta sẽ bảo hộ cho người. Hãy nói cho ta biết tên của người”.

“Không cần, người còn không mau buông tay ra, nếu không buông người chớ trách ta khách khí!”

Đan Hoàn nghe thấy tiếng chân thị vệ tới rất gần, trong bụng đành nghĩ, hừ tên kia không nên trách hần.

Đan Hoàn khoát tay một cái, dùng dao cắt tay áo, khiến người kia ngã xuống, có điều tình thế của hần hiện giờ như mảnh chỉ treo chuông, phải mau mau trở về tiểu viện của hần, trong lòng có chút tiếc nuối món bánh điểm tâm ngon lành kia, bụng vẫn đói mà bánh đã bị đạp hư hết cả, thật quá đáng tiếc, tất cả chỉ tại tên ôn thần kia.

Đan Hoàn chạy đi quá vội nên không nghe thấy tiếng hô đằng sau:

“Vạn tuế gia, người có việc gì không? Mau truyền ngự y!”

Vòng thi tuyển tú nữ thứ hai vì sự cố nên phải tạm dừng, nghe nói hôm qua có thích khách tới hành thích Hoàng thượng, làm Hoàng thượng bị kinh hách.

Đan Hoàn nghe vậy mừng rỡ, nhưng không ngờ lại có cung nhân mang tới giấy bút, đồ dùng đủ để cho hần vẽ một bức tranh trong một canh giờ.

Đan Hoàn nghĩ bụng phải mau mau hoàn thành, hần còn chưa có được ăn nha, cơm trong cung quả thật ngon hơn cơm trong doanh trại, phải mau hoàn thành bức tranh để còn đi ăn vụng

3. Q.1 - Chương 3

Đan Hoàn thề rằng hắn đã vô cùng cố gắng để có thể bị loại, ấy vậy mà hắn cứ từng bước từng bước thuận lợi vượt qua các vòng thi, quả thật là mấy vị chủ khảo đầu óc có vấn đề.

Duy chỉ có vòng thi đánh đàn, quả thật hắn không có ý định phá rối, nhưng khi hắn đánh đàn âm thanh phát ra thật kinh khủng, cứ như tra tấn lỗ tai vậy, ấy thế mà chủ khảo lại vỗ tay tán thưởng.

Dựa vào cái gì chứ!

Xem ra lỗ tai chủ khảo có vấn đề.

Trong vòng thi họa, Đan Hoàn chỉ vẽ trên cả tờ giấy một con rùa con, xung quanh con rùa hắn vẽ thêm vài cọng cỏ, nhìn thế nào cũng giống như là trên lưng rùa mọc cỏ vậy, bởi vẽ qua quýt cầu thả nên Đan Hoàn là người đầu tiên nộp bài thi.

Thật không ngờ chủ khảo lại cho hắn vào vòng sau, uống công hắn cố căng bức tranh ra để chủ khảo nhìn cho rõ. Xem ra mắt của các vị chủ khảo cũng có vấn đề!

Trong vòng thi thư pháp, Đan Hoàn hùng dũng cầm chiếc bút lông, oai phong phóng từng nét chữ. Đan Hoàn có biết thư pháp không ư? Hắn hoàn toàn không biết, cái gì là bố cục toàn thể, cái gì là các lối viết tự hắn cũng không biết, Đan Hoàn chỉ viết hai chữ Đan Hoàn lên giấy, vậy nên trong vòng thi này, hắn cũng xong sớm nhất. Trong bài thi của hắn cuối cùng chỉ có hai chữ Đan Hoàn to oành, nét chữ thô kệch. Vị chủ khảo nhìn bài thi của hắn thoáng cau mày rồi nói hắn qua.

Đan Hoàn trân trân ngó vị quan chủ khảo, vị này chắc là mắt bị đui rồi a

~~Mấy vị chủ khảo này chắc chắn là bị bệnh về đầu óc rồi, hơn nữa bệnh cũng không có nhẹ a

~~Quay đi quay lại cuối cùng cuộc thi tuyển tố nữ chỉ còn một vòng, đó là vòng kiểm tra thân thể. Trong vòng kiểm tra này các thiếu nữ sẽ cởi hết y phục, các cung nữ già sẽ tiến hành kiểm tra thân thể các nàng, đầu tiên là kiểm tra xem các nàng có bị hôi nách không, cơ thể có phát triển bình thường, tiếp đến là sẽ kiểm tra xem các nàng có còn là trinh nữ nữa không, nếu không có vấn đề gì, các nàng sẽ được chính thức tiến cung.

Đan Hoàn trong phòng kín, ngăn người nhìn các mỹ nhân cởi đồ, say sưa ngắm cơ thể các nàng, mãi cho tới khi có hai cung nữ bước tới nói hắn cởi đồ ra, Đan Hoàn mới cảm thấy tình thế hiện giờ của mình vô cùng nghiêm trọng.

Đan Hoàn là nam giả nữ, nếu cởi đồ ra, chẳng phải hắn sẽ không thể che giấu thân phận được nữa sao?

Nghĩ vậy, Đan Hoàn liền chạy vòng quanh trong phòng, khiến hai cung nữ chạy đuổi theo phía sau, mãi cho tới khi hắn bị dồn vào góc tường, Đan Hoàn mới lo lắng quát to:

“ Cảnh cáo các ngươi không được tiến tới nữa, nếu không đừng trách ta không khách khí”.

Một cung nữ bước lên vài bước, Đan Hoàn liền ra một quyền đâm thẳng vào mắt của nàng.

“Ai ôi!”

Cung nữ kêu lên một tiếng rồi ngồi thụp xuống, các cung nữ xung quanh đều không dám tiến tới nữa, hai bên trợn mắt nhìn nhau, một cung nữ nhìn thấy chuyện vừa xảy ra liền chạy vội tới Ngự thư phòng bẩm báo.

“Muôn tâu Hoàng thượng, Đan cô nương nhất quyết không chịu để cung nữ kiểm tra thân thể, hơn nữa còn ra tay đánh cung nhân”

“Ân? Nàng thật sự đã động thủ? Có ai thụ thương không?”

“Một cung nữ già bị đánh sưng mắt, Đan cô nương không việc gì, muôn tâu Hoàng thượng, giờ nên xử lý thế nào?”

“Nàng không bị làm sao là tốt rồi, nàng là người thiếu nữ trong trắng thuần khiết nên có lẽ nàng cảm thấy xấu hổ khi phải cởi y phục trước mặt mọi người, người hãy chuẩn bị để tối nay nàng có thể thị tẩm, nàng có còn trong trắng hay không thì sáng mai tất sẽ biết, người đi chuẩn bị đi, đừng khó dễ nàng”.

“Nô tì tuân chỉ”.

Đan Hoành được đưa ra khỏi phòng thi rồi đưa tới một phòng rất xa hoa. Đan Hoành nghĩ hẳn bị nhốt phạt không được ăn cơm ở đây một vài ngày, rồi sau đó sẽ được đuổi về, vậy cũng mãn nguyện rồi.

Để bảo tồn thể lực, Đan Hoành liền lên giường đánh thẳng một giấc. Khi Đan Hoành thức dậy, đương lúc vươn vai rời giường, thì thấy có một người im lặng ngồi cạnh giường hắn, khiến hắn giật mình hét to : “A....!” Sau đó liền tát người đó một cái thật mạnh khiến y lăn từ trên giường xuống dưới đất.

“Người muốn chết hả? Vô thanh vô tức ngồi trên đầu giường của ta, hại ta mở mắt ra liền nhìn thấy người, người định hù chết ta à. Ai! Mà ta nhìn người quen quen, gặp người ở đâu rồi nhỉ?”

“Trong phòng luyện công, còn nhớ rõ không? Người đã cứu mạng ta”.

“Oái! Người à! Đồ ôn thần! Người làm gì ở đây? Chẳng lẽ là định tố giác ta? Uy! Người đừng có hại ta, ta chỉ trộm một ít điểm tâm thôi chứ đâu có làm gì, ta ở đây một vài ngày rồi sẽ được đưa trở về nhà, đã từng chung hoạn nạn người đừng nên hại ta”.

Người lạ đưa tay đụng vào khuôn mặt của Đan Hoành, ngón tay nắn nắn nơi vết thương nhỏ trên mặt Đan Hoành.

“Không có người tới đưa thuốc cho người sao?” Người lạ không vừa lòng hỏi.

“Có đưa” Đan Hoành nói, “nhưng cái vết thương nhỏ xíu này mà lại sử dụng thuốc tốt như vậy thì thật là phí phạm, ta không dùng thuốc để bôi lên vết thương nhỏ này đâu, ta sẽ để dành thuốc để sau này sử dụng vào chỗ hữu dụng”.

“Ai, thật may là không để lại sẹo”.

“Ta không để ý, người lo lắng cái gì? Lại nói tiếp chuyện lúc nãy, người thật sự không có ý định hại ta?”

Người lạ ôn nhu mỉm cười, khẽ lắc đầu.

Đan Hoành lúc này mới cảm thấy yên tâm. Đan Hoành lại nằm lại trên giường, lấy chăn đắp lên người rồi nằm nghiêng một bên cùng người lạ nói chuyện.

“Tiểu tử, ta hỏi người, trong cung cần phải gây ra lỗi gì mới bị đuổi ra khỏi cung?”

“Người đang sợ? Đừng sợ, trẫm sẽ chăm sóc người, có trẫm chiếu cố người không việc gì phải sợ”.

“Sợ? Hoàn toàn không phải, ta là muốn trở về nhà, aaaaaaaaaa!!!!!!”

Đan Hoành dường như vừa nhớ ra điều gì liền kêu to. Đan Hoành bật dậy, phi khỏi giường, cách xa người kia tám trượng, đoạn tựa lưng vào tường, hai mắt mở to, trân trối vừa nhìn vừa nuốt nước bọt.

“Người....người vừa xưng là gì?”

“Trẫm!”

Đan Hoành thấy người lạ khuôn mặt rất nghiêm trang, hoàn toàn không có ý đùa giỡn.

Không thể nào! Hắn thật là hoàng đế?

“A aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!!!”

Đan Hoành hiện giờ có cảm giác mình xui tận mạng. Ngoài cửa một thị quan đang ghi chú vào quyển sổ ngày tháng mà tú nữ Đan Hồng thị tẩm Hoàng thượng.

4. Q.1 - Chương 4

Đan Hoành quỳ sát chân tường, hai mắt đảo quanh, hai bàn tay hẩn siết chặt, rồi nói lỏng ra, rồi lại siết chặt lại.

Phải chăng là Đan Hoành đang rất là căng thẳng?

Kì thực không phải, Đan Hoành đang tính toán xem liệu hẩn có bao nhiêu đường thoát thân, và đường nào thì thành công nhất.

Còn Đan Hoành cứ hết nắm tay lại nói ra rồi nắm lại, đó là hẩn đang phân vân không biết có nên oánh ngất tên hoàng đế đang đứng kia trước khi chạy trốn hay không.

Đan Hoành đang quỳ ở góc tường bởi hiện tại hẩn đang vô cùng hối hận, nếu sớm biết người kia là Hoàng thượng, lúc nãy hẩn đã đánh y một quyền thật mạnh, để y bị chấn động ở đầu, vậy sẽ không còn nhớ gì nữa, nhưng hiện tại thì đã muộn mất rồi.

Đan Hoành nhìn ra ngoài, thấy có bóng người đi đi lại lại, chắc hẩn là thị vệ đang đứng canh phía ngoài, xem ra cơ hội chạy trốn của hẩn vô cùng nhỏ bé.

Hoàng đế tiến tới nâng Đan Hoành dậy.

“Ái phi, không cần đa lễ, không cần phải sợ, trẫm sẽ không làm khó dễ nàng”.

(Sợ cái gì, anh hoàng anh ý đang âm mưu ám sát anh thì có, hắc hắc)

Hoàng đế đưa Đan Hoành ngồi lại trên giường cạnh mình, vô cùng âu yếm đặt tay nơi thắt lưng Đan Hoành.

Đan Hoành vội giẫy ra, chạy ra ghế ngồi.

Không được, tay của y trên lưng hẩn thật khiến hẩn nổi da gà, nếu hẩn chịu đựng thêm chút nữa, đảm bảo là sẽ vung quyền chặt đứt tay y.

Hoàng đế nghĩ hẩn xấu hổ, nên chỉ nhìn Đan Hoành ôn nhu mỉm cười, không nói câu nào. Đợi tới khi Đan Hoành an tâm ngồi xuống ghế mới mở miệng nói.

“Người khiến trẫm cảm thấy rất đặc biệt, người là một nữ nhi nhưng không quản nguy hiểm để cứu trẫm, à mà trẫm còn chưa tạ ơn người, ái phi, ái phi có muốn gì không?”

Đan Hoành vừa nghe thấy sẽ được thưởng liền quỳ xuống. Đan Hoành đáng ra đã có thể được phong làm đại tướng quân vì đã có công cứu giá, hoặc chỉ là tướng quân thôi cũng rất tốt. Cha hẩn lăn lộn cả đời trong quân doanh mà cũng chỉ đạt tới chức thống lĩnh, nếu hẩn được phong làm tướng quân, thử hỏi cha hẩn có còn dám quát mắng hẩn nữa hay không?

Thế nhưng hiện tại cục diện đã thay đổi, hẩn hiện tại trong mắt Hoàng đế không phải là nam nhân mà là nữ nhân, xem ra hẩn cần phải xin cái gì thực tế một chút.

“Muôn tâu, ta muốn xin ngài cho ta về nhà”.

“Về nhà? Sống ở trong cung có gì khó chịu sao? Hay là có ai khó dễ nàng? Trẫm đảm bảo là sau này sẽ không như vậy nữa, trẫm sẽ bảo hộ nàng”.

“Tất cả đều không phải. Ta chỉ là muốn về nhà”.

“Có lí do gì đặc biệt sao?” Hoàng đế hiểu kì hỏi.

Nếu như là một nữ nhân, thấy Hoàng thượng tốt như vậy nhất định nàng sẽ vô cùng cảm động. Phải biết rằng được một ai đó sủng ái thì quả thật đó là may mắn vô cùng, mà đây là được Hoàng thượng sủng ái, tức là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, một bước có thể từ chim sẻ biến thành phụng hoàng, nhiều người cầu còn không được.

Tuy y biết Đan Hoành vô cùng đặc biệt, nhưng tại sao lại chỉ muốn về nhà?

Đan Hoành sững sốt một hồi, hần tính nói ra hết, nhưng nói thế nào? Chẳng lẽ nói rằng hần là nam nhân, đóng giả nữ nhân thay muội muội vào cung, vì vậy không thể làm hoàng phi được?

Không có nhiều thời gian để Đan Hoành tìm được lí do, thế rồi hần bỗng nhớ tới một câu nói trong dân gian: Đường vào hoàng cung sâu tựa như biển, tình lang giờ đây trở thành người xa lạ. Cuối cùng thì hần cũng có lí do để xin về. Đan Hoành liền ưỡn ngực, thẳng lưng, thanh âm vô cùng ai oán cất lên.

“Đường vào hoàng cung sâu tựa như biển, tình lang giờ đây trở thành người xa lạ”.

Nói xong Đan Hoành cảm thấy mừng thầm trong bụng, thật không ngờ hần có thể nghĩ được cái lí do hay tới vậy.

Hoàng đế nghe xong tựa hồ rất buồn, rầu rĩ hỏi.

“Ngoài cung đang có người chờ nàng? Nàng thương hần sao? Trẫm sẽ không để nàng đi, trẫm tin rằng với tấm lòng kiên định của trẫm, trẫm có thể chờ nàng, chờ cho tới lúc nàng quên hần. Ai! Đêm đã về khuya, nàng hãy giúp trẫm cởi long bào”.

Hoàng thượng giang rộng hai tay, đứng chờ Đan Hoành tới giúp y thay y phục.

Đan Hoành quỳ trên đất, sững sờ nhìn Hoàng đế. Trời ạ? Sao có thể như vậy? Hoàng thượng nói cái quái gì vậy? Những lời nói của Hoàng đế, một câu hần nghe cũng không hiểu, có điều hần biết rằng Hoàng đế không để hần về nhà.

Hoàng đế đợi một hồi lâu, thấy Đan Hoành không có động tĩnh gì, liền tiến tới nâng Đan Hoành đứng dậy, rồi thuận tay kéo hần vào trong lòng.

“Không còn sớm, đi nghỉ thôi”.

Đan Hoành tới tận lúc ngồi trên giường rồi mới tỉnh táo lại đôi chút, tin hần không thể ra khỏi cung, không thể về nhà khiến hần kinh ngạc tới ngơ ngẩn, vừa tỉnh táo lại, Đan Hoành liền thấy khuôn mặt của Hoàng đế đang ở rất sát mặt mình.

Y nói gì? Đi nghỉ? Chẳng lẽ y muốn

Đan Hoành vội giãy ra khỏi lòng Hoàng đế, đùa à, hần là nam nhân, một khi cởi bỏ y phục sẽ lộ việc hần giả nữ để vào cung, tội khi quân là tội chết, không, là tội tru di cửu tộc!

“Muôn tâu Hoàng thượng, việc này quyết không thể được a..”

Đan Hoành vừa méo mào vừa nói, nếu thật sự không được thì hần sẽ động thủ.

Hoàng đế thấy vậy liền thở dài một hơi.

“Đêm nay trẫm sẽ không đụng vào nàng, trẫm chỉ ôm nàng ngủ thôi, như vậy chắc là không quá phận? ”

Xem ra khẩu khí rất là khẳng định, Đan Hoành suy nghĩ, xem ra đêm nay việc Hoàng thượng ngủ ở đây là không thể thay đổi, tuy rằng biện pháp này không hay, nhưng đây lại là biện pháp tốt nhất đêm nay. Cuối cùng Đan Hoành đành phải bước tới giường. Đan Hoành đứng ở đầu giường nói với Hoàng đế.

“Muôn tâu Hoàng thượng, ngài nằm phía trong, ta nằm bên ngoài”.

Đan Hoành nghĩ thầm, hần nằm bên ngoài, nếu ban đêm Hoàng thượng có động tay động chân với hần, hần có thể chạy trốn được.

Hoàng đế lên giường, xích vào phía trong, rồi đưa một tay về phía Đan Hoành.

Đan Hoành xoay người lên giường, rồi kéo chăn trùm kín người, chỉ lộ ra cái đầu. Đan Hoành cảm thấy Hoàng đế một tay đặt ở thắt lưng hần, cầm ghé trên đầu hần, Đan Hoành liền cứng người lại, ngay đến một cử động nhỏ hần cũng không dám, mãi cho tới khi hần nghe tiếng thở đều đều của Hoàng đế.

Đan Hoành cảm thấy vô cùng lo lắng, thế nhưng quả thật Hoàng đế nói thật, bình an ngủ một chút tay chân cũng không động, cho tới nửa đêm, Đan Hoành yên tâm liền mơ mơ màng màng thiếp đi.

Cho tới gần sáng, Đan Hoành mơ mơ màng màng cảm thấy có người gọi hần.

“Ái phi, dậy đi, đợi lát nữa ngủ tiếp được không? Trước tiên nàng hãy đứng lên đã”.

Đan Hoành đang ngủ say, thấy có người phá đám giấc ngủ của mình, theo thói quen liền đưa chân ra đá một cước về phía phát ra tiếng ồn.

“UI!”

Một tiếng kêu đau đớn từ dưới chân giường truyền lên.

“Hoàng thượng cát tường, Hoàng thượng cát tường”.

Một thanh âm từ ngoài truyền vào.

Hoàng thượng!Aaaaaaaaaaaaaa!!!

Đan Hoành lúc này mới nhớ ra hắn tối qua ngủ cùng Hoàng đế, vậy người vừa bị hấn đập một cái rõ thảm chính là....trời đất!

Đan Hoành liền bật dậy, hắn thấy Hoàng đế trên tay cầm một cái lồng chim, tay kia cầm một con dao nhỏ, thấy Đan Hoành vừa bật dậy liền mỉm cười với hắn.

“Nàng dậy rồi, nàng rời giường đi, rồi đứng sang một bên”.

Đan Hoành nhìn thấy Hoàng đế trên tay cầm con dao liền nghĩ chẳng lẽ chỉ vì hấn đập y một cước, nên muốn giết hấn? Nếu không thì sáng sớm tự đứng cầm dao làm gì?

5. Q.1 - Chương 5

Đan Hoành đưa tay kéo một cái góc chăn về phía mình, run run hỏi:

“Muôn tâu Hoàng thượng, người cầm dao làm gì?”

“Trẫm muốn giết con chim này để lấy chút huyết”.

Đan Hoành nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, bàn tay cũng buông góc chăn ra.

Hoàn hảo, Hoàng thượng không có định giết hấn, lúc này quả thật là hấn có chút sợ, không phải là sợ con dao nhỏ trên tay Hoàng thượng, mà là sợ khi Hoàng thượng động thủ, hấn sẽ đánh ngất Hoàng thượng mất. Lúc này hấn đã tỉnh rồi, ngay lúc Hoàng thượng vừa động thủ, hấn sẽ tung chăn trùm lên đầu Hoàng thượng, sau đó sẽ đánh Hoàng thượng ngất xỉu, nhưng hiện tại xem ra không cần nữa.

“Hoàng thượng, tại sao ngài muốn giết chết con chim này?”

“Để cho bọn người dưới nhìn thấy bằng chứng, trẫm phải tạo ra một ít máu trên giường, nhưng từ nhỏ tới giờ trẫm chưa từng động thủ giết một sinh linh nào, bây giờ nhất thời sao có thể động thủ?”

Đan Hoành nhìn lên tấm khăn trải giường trắng phau sạch sẽ, cảm thấy vô cùng kì quái, khăn trải giường đang sạch thế kia, sao lại phải dây máu lên làm gì?

Kẻ có tiền sử thích quả là kì quái nha! Vô cùng kì quái!

“Hoàng thượng, khăn trải giường đang sạch vậy sao phải dây máu lên làm gì?”

Hoàng đế kì quái nhìn Đan Hoành một hồi, sau đó lắc đầu cười nhẹ.

“Trẫm cần tạo bằng chứng để chứng minh sự trong trắng của nàng”.

Đan Hoành sững sờ một hồi, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ dần, chuyện như thế này, cha hấn cũng từng đề cập qua, chỉ là con chim thật là đáng thương.

“Hoàng thượng cát tường, Hoàng thượng cát tường”.

Thanh âm vang lên, Đan Hoàn nhìn con chim vẹt biết nói, loại chim này hẳn đã từng được nghe kể qua, nghe nói là rất đắt tiền, hơn nữa lại vô cùng xinh đẹp.

Đan Hoàn nhìn thấy Hoàng đế một tay cầm con vẹt, một tay đưa dao kề cổ con vẹt, con vẹt dường như cũng cảm thấy mình sắp kề cận cái chết, nó cố giãy dụa đập đập đôi cánh, miệng kêu liên hồi:

“Hoàng thượng cát tường, Hoàng thượng cát tường”.

Đan Hoàn trợn trắng con mắt, trời ạ!

Hoàng đế ngần ngừ mãi vẫn chưa xuống tay, là y không nỡ, chứ giết một con vẹt đâu cần tốn nhiều thời gian tới vậy.

Đan Hoàn bước tới cầm con dao nhỏ trong tay Hoàng đế, tay còn lại hẳn nắm lấy con vẹt đáng thương.

“Chỉ cần một bãi huyết thôi phải không?”

Hoàng đế thấy vậy nhăn mặt tỏ ý không vừa lòng.

“Ái phi? Nàng định động thủ sao? Nàng là một nữ nhi hiền thực nhân hậu, hãy để ta làm”.

“Hiền thực? Ta còn chưa nói là sẽ giết mà”.

Đan Hoàn để con vẹt vào lại trong lồng, thế rồi trong lúc Hoàng đế chưa kịp phản ứng liền một tay chém xuống.

Một bãi huyết đọng lại trên giường.

“Ái phi, nàng!”

Hoàng đế hô to một tiếng, vội vã rút miếng lụa trắng buộc vào khuỷu tay Đan Hoàn, nguyên lai Đan Hoàn một đao chém xuống khuỷu tay mình.

Thấy con vẹt đáng yêu như vậy giết đi thật đáng tiếc, Đan Hoàn liền nghĩ tới biện pháp này.

Máu sao? Hẳn thường xuyên bị thương tích, nên đã quen với việc chảy máu rồi, chút máu này có là gì, mà hẳn lại không muốn con vẹt kia bị giết.

Hoàng đế vội chữa vết thương cho Đan Hoàn, chân tay vô cùng luống cuống, vết thương này không thể gọi nhẹ y, mà vết thương lớn như vậy chắc phải đau lắm.

Đan Hoàn khó hiểu nhìn Hoàng đế, tên Hoàng thượng ngu ngốc này rồi lên cái khi gì? Hẳn liền hảo tâm trấn an.

“Hoàng thượng, vết thương nhỏ này không chết được đâu, hơn nữa ta có được, sẽ mau khỏi thôi, không cần lo lắng quá”.

Nói xong Đan Hoàn lùi từ trong người ra bình được mà Hoàng đế đã phái người mang tới lúc trước, lấy ra bôi một ít lên vết thương, quả là được tốt, một lúc đã cầm máu ngay, Đan Hoàn thầm nghĩ, giá có thể lấy một ít về quân doanh thì tốt quá.

Hoàng đế khê vuốt lên vết thương, lời nói giống như tuyên thệ:

“Trẫm sẽ không bao giờ phụ nàng, sau này trẫm sẽ không bao giờ để nàng bị thương nữa, hãy tin trẫm”.

Cho tới lúc Hoàng đế rời đi, Đan Hoàn liền suy nghĩ nhiều tới lời Hoàng đế vừa nói, xem ý nghĩa của câu nói đó là gì, tới sáng, một cung nữ già tới mang tấm khăn trải giường dính máu đi, trước khi đi còn nở nụ cười rất thâm ý.

“Xem ra Đan tiểu thư sau này sẽ là chủ nhân của nô tì, mong ngài hãy chiếu cố nô tì a”.

Người cung nữ già còn quay lại cười với hắn một lần, bộ dạng khiến Đan Hoàn mắc ói, hẳn cảm thấy giận dữ, liền dụng khinh công bay người ra ngoài mong tìm người trút giận.

Đan Hoành đi hết một hành lang thật dài, nhưng tìm không ra người để trút giận, tới buổi trưa, hần phát hiện rằng mình đã lạc đường, muốn tìm người hỏi đường lại tìm không thấy ai, vậy nên cơn hỏa nộ của hần thoáng chốc đã lên tới đỉnh điểm.

“Hồn đản, mẹ ngươi!”

Lúc này Đan Hoành quả thật vô cùng tức giận, lúc này nếu Hoành để đứng tại đây, đảm bảo sẽ bị ăn đập.

Không ổn! Hần nhất định phải tìm một ai đó đập ột trận để hạ hỏa. Hơn nữa phải tìm người mạnh khỏe một chút, võ công cũng phải khá, nghĩ vậy, Đan Hoành liền tiếp tục đi dọc hành lang.

Đan Hoành tới một đoạn hành lang gấp khúc, chợt thấy cách hần năm bước là một trạm canh gác, tại đó đang tụ tập rất nhiều đại nội thị vệ, Đan Hoành liền nhìn một loạt để đánh giá, nhằm tìm ra người dễ gây sự.

Đan Hoành đã ‘chăm’ một người, đó là một thị vệ xem chừng là vừa mới được thay ca, đang cùng một người nói chuyện, vóc người cao khoảng hơn một mét chín, đây chính là tên thị vệ nhìn cao nhất đám này, vóc người trông lại rất to khỏe, cơ bắp rắn chắc.

“Uy! Cái tên cao to kia, ngươi lại đây một chút”.

Tổng quản đại nội thị vệ Ninh Bình, nhìn về phía nữ nhân đang đứng ở bậc thang gọi y, trong lòng không khỏi than thở, chẳng qua chỉ là một nữ nhân ngu ngốc, vừa mới vào cung đã cho rằng nàng là chủ nhân của bọn y sao? Thế nhưng y cũng không thể không để ý.

Ninh Bình nhần nhịn bước tới, chấp tay nói:

“ Nương nương gọi thuộc hạ có việc gì phân phó?”

“Lòng ta không vui, muốn đấu với ngươi một trận, ngươi mau vào thế thủ đi.”

“Nương nương, tiểu nhân không dám, nương nương nếu muốn đánh thì cứ đánh, tiểu nhân sẽ không chống trả”

Ninh Bình thầm nghĩ, một nữ nhân đâu có nhiều khí lực, thôi thì đành nhịn để tiểu thư này khoa chân múa tay một chút, thế nhưng quả là y đã tính sai.

Đan Hoành hoàn toàn không khách khí, một quyền đánh thẳng vô ngực Ninh Bình, Ninh Bình không đánh trả. Đan Hoành lại tiếp tục một cước đá vào sườn y, rồi lại một cước nữa tung lên, Ninh Bình vội vã chống đỡ.

Mẹ ta ơi, đau thiệt là đau nha, nếu chịu thêm mấy cước nữa, y đảm bảo mình sẽ thổ huyết, thật không thể đứng im chịu trận được, nếu không có lẽ y sẽ chết mà không biết lí do mất.

Xem ra nữ nhân này không có nói đùa, nàng quả là con nhà võ a.

Đan Hoành thấy Ninh Bình đã bắt đầu đánh trả, hần ra tay mạnh hơn, hai người đấu võ một canh giờ, Đan Hoành biết rằng Ninh Bình nhường hần, hỏa nộ của hần cũng phát tiết hết rồi, đánh tiếp cũng không ích gì, liền thu nắm tay lại, không đánh nữa.

Ninh Bình chưa kịp thu quyền, quyền của y đánh vào bụng Đan Hoành, khiến Đan Hoành kêu một tiếng rồi ngồi phịch xuống đất.

Ninh Bình vội vã chạy tới hỏi:

“ Cô nương, cô không sao chứ?”

Đan Hoành ngồi bệt dưới đất ha ha cười, cuối cùng hần đã cảm thấy rất thoải mái. Hần đưa tay vỗ vỗ vào vai Ninh Bình.

“To con, bộ dạng thật tốt! Lần sau ta muốn đấu võ có thể lại tìm ngươi được không?”

Ninh Bình sững sốt một chút rồi gật đầu mỉm cười.

“Chưa gặp một nữ nhân nào như cô nương, ta sẽ chờ cô nương tới”.

Hai người nhìn nhau cười.

Lúc này Hoàng đế đã phái người đi tìm Đan Hoành, không bao lâu nữa sẽ tới đây.

6. Q.1 - Chương 6

Đan Hoành vì vừa có một bằng hữu mới nên rất vui vẻ.

“Người là nữ nhân của Hoàng thượng sao?”

Ninh Bình có chút không tin nên hỏi lại.

Đan Hoành hơi sững sốt một chút, sau đó hần bắt đầu suy nghĩ.

Thứ nhất, hần không phải nữ nhân.

Thứ hai, hần và cái tên Hoàng thượng ngu ngốc kia cũng không có quan hệ gì.

Bởi vậy, Đan Hoành kết luận một câu:

“Ta và Hoàng thượng không quan hệ”

“Vậy là tốt rồi! Ta chỉ biết rằng đương kim Hoàng thượng rất giỏi thư pháp, từ nhỏ đã đọc rất nhiều thi thư, thế nhưng đối với võ học ngài cũng có chút hứng thú, phòng luyện công trong cung chính là nơi tĩnh tâm của Hoàng thượng, tính cách của người, tốt nhất đừng để Hoàng thượng thấy, bằng không ngài sẽ chú ý tới người”.

“Ta cũng không muốn để hần thấy a”.

(Không muốn cơ mà để Hoàng thượng thấy mất rồi còn đâu haizzz =.=)

Đan Hoành nghĩ thầm, nếu có thể đi thì hần đã sớm chuồn đi rồi, thật đúng là tên Hoàng đế kia không nên giữ hần lại, không đâu tự nhiên tìm hần phiền nhiễu.

“Người tại sao lại muốn tìm ta đánh nhau?”

“Ta trong lòng tâm tình không tốt, lại còn lạc đường, thấy người cao to khỏe mạnh, nên tìm người đánh nhau, xem ra đúng là ta không nhìn lầm, người võ công thật sự tốt, với thân thủ của người mà chỉ làm thị vệ, quả thực là đáng tiếc .”

“Ta kì thực...”

Ninh Bình vốn định giải thích rằng y không phải là thị vệ thông thường thì tiếng một nữ nhân vang lên cắt ngang lời y.

“Nương nương, sao người lại ở đây? Nô tì tìm người rất lâu rồi, vạn tuế gia phái người tới tìm nương nương, nương nương mau cùng nô tì trở về”.

“Kêu la gì chứ, nếu không phải vì cái nơi chết tiệt này lớn quá như vậy, ta đã không bị lạc đường, hiện tại ta đói muốn chết rồi, ta phải ăn cơm trước”.

“Nương nương, vạn tuế gia đang đợi người về cùng dùng bữa a, nương nương mau trở về thôi”.

Đan Hoành nhìn Tiểu Ngọc, cung nữ được phái tới hầu hạ hần, nàng đang hỏi hần về, gấp tới độ muốn khóc, mà hiện tại hần cũng đã đói bụng rồi.

“Này to con, người nói đi, sau này ta muốn tìm người thì phải làm sao?”

“Người lại tới đây, hỏi bất kì tên thị vệ nào là Ninh Bình ở đâu, bọn họ sẽ cho người tìm ta”.

“Ninh Bình? Danh tự của ta là Hoàn Nương Môn, tên là Đan Hoành, hẹn người ngày khác tái kiến”.

Đan Hoành nói xong liền xoay người đi cùng Tiểu Ngọc.

Ninh Bình nhìn theo bóng lưng của Đan Hoành ngày một xa mãi một hồi rồi mới rời đi.

Hoàng đế thấy Đan Hoành tới, vội chạy ra đón, cầm tay hắn.

“Ái phi, nàng khiến ta lo lắng quá, nàng đi đâu từ sáng tới giờ mới về?”

“Hoàng thượng, ngài không phải công việc rất bận bịu sao? Tối đây làm gì?”

Hừ, Thấy ngươi ta cảm thấy phiền phức! Đương nhiên Đan Hoành chỉ dám nghĩ chứ đâu dám nói ra.

“Trẫm sợ nàng sống trong cung chưa quen sẽ cảm thấy cô đơn nên tối đây với nàng, trẫm còn có một tin tức tốt nữa cho nàng, Tiểu Tuyền Tử, truyền chỉ của trẫm đi”.

Thái giám hầu cận bên cạnh Hoàng đế bước ra, mở thánh chỉ ra rồi nhìn Đan Hoành, ý bảo Đan Hoành quỳ xuống.

Đan Hoành ánh mắt sáng lên, tin tức tốt, chẳng phải là cho hắn về nhà sao? Trời ạ! Cuối cùng cũng có thể về nhà với cha mẹ rồi, Đan Hoành vội vã quỳ xuống.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, con gái của tứ phẩm thống lĩnh Đan Hổ là Đan Hồng, tính tình ôn lương thực đức, phong làm Sung viên, đứng hàng cửu tần, Đan gia sẽ được ban thưởng, khâm thử”.

Đan Hoành ngẩng đầu lên, ngoáy ngoáy cái lỗ tai, hắn có nghe lầm không?

Hắn ôn lương thực đức? Hắn bị phong làm cửu tần? Có nhầm không? Người nhà hắn thì được phong thưởng? Như vậy có phải ý nói hắn không thể về nhà?

Cha hắn nếu biết con trai mình được phong làm hoàng phi không biết sẽ thế nào...

Lúc này trong Đan phủ, thái giám vừa rời đi, Đan gia già trẻ lớn bé hầy còn quỳ trên mặt đất, Đan Hổ hai mắt mở trừng trừng nhìn phía trước, mọi người trong nhà đều nghĩ hắn sợ tới thất thần, các phu nhân bắt đầu dầm dẩy nhau nhưng không ai dám tới chỗ hắn.

Tam phu nhân lá gan to nhất mới tới bên Đan Hổ cúi đầu hỏi:

“Lão gia! Lão gia có khỏe không?”

Đan Hổ đột nhiên đưa tay bóp cổ Tam phu nhân

“Đều là ý kiến của mẹ, nói gì mà sau khi vào cung rồi trở ra rất dễ, người trả con lại cho ta!”

Mọi người thấy Đan Hổ có vẻ thực sự muốn bóp chết Tam phu nhân, vội vã chạy tới can ngăn, Tam phu nhân cũng vất vả lắm mới thoát thân, ho sù sụ.

“Khụ khụ....Lão gia, giờ có bóp chết ta cũng vô dụng... Xem ra Hoàng thượng vẫn chưa phát hiện thân phận thật của Hoành nhi, việc tối trọng yếu bây giờ là phải phái người vào cung, nói với Hoành nhi rằng trước khi thân phận Hoành nhi bị bại lộ, cần phải tìm cách để Hoàng thượng đuổi nó vào lãnh cung, nếu thân phận nó mà bị lộ, cửu tộc nhà ta nhất định sẽ bị tội chết.”

“Đan Hoành là con của ta a! Không phải sao? Ngươi còn không mau tìm cách đi, có phải ngươi muốn nó làm hoàng phi của Hoàng thượng không? Hắn là độc đinh của Đan gia, ba đời nhà ta toàn là độc đinh, ta đang trông đợi nó sinh cho ta một đứa cháu trai a”.

Đan Hổ làm quốc trưởng, được phong làm nhị phẩm tướng quân, được phong quan tới hàng nhị phẩm, nhưng Đan gia tâm tình hoàn toàn không vui, thỉnh thoảng trong Đan gia thượng vọng ra tiếng kêu của Đan Hổ lão gia, những kẻ không biết chuyện còn tưởng Đan Hổ vì vui mừng quá mà phát điên rồi.

Đan Hoành sau khi nghe xong thánh chỉ, một chút ý tứ tạ ân cũng không có, hắn đứng bật dậy, bước tới giật lấy thánh chỉ để xem cho rõ.

Các chữ viết trong thánh chỉ, từng chữ một hắn đều hiểu được, nhưng nếu đọc toàn văn hắn hoàn toàn không hiểu nên Đan Hoành liền đưa thánh chỉ về phía Hoàng đế chờ xác nhận.

“Vạn tuế gia, cái này là cho ta sao?”

“Ân, xảy ra chuyện gì? Không vui sao?”

“Ta ôn lương thực đức, Hoàng thượng, người có nhầm không?”

“Làm càn!”

Tiểu Tuyền Tử, thái giám bên cạnh Hoàng đế thấy vậy quát to, một hoàng phi sao dám ăn nói như vậy với Hoàng thượng?

“Người cầm mồm đi, ta không có hỏi người!”

Đan Hoàn hiện giờ tâm trạng rất khó chịu nên quát trả.

“Tiểu Tuyền Tử, người lui ra đi”.

“Vạn tuế gia..”

“Lui ra!”

“Dạ, nô tài xin cáo lui”.

Tiểu Tuyền Tử cảm tức bước ra ngoài, đi ngang qua Đan Hoàn còn trừng mắt lườm Đan Hoàn.

“Ái phi muốn hỏi gì? Hiện tại có thể hỏi được rồi.”

“Ta ôn lương thực đức? Hoàng thượng, ngài có nhầm không?”

“Nàng vì không muốn con chim bị thương, tình nguyện chịu bị thương, đương nhiên là nàng rất ôn lương, hiền thực, nàng khiến trẫm cảm thấy rất hài lòng, khiến đức lang quân của mình vui lòng, nàng không phải thực đức thì là gì? Trẫm không có nói sai a.”

“A?!”

Đan Hoàn hiện tại không biết cãi sao, có điều hắn cũng chưa nói rõ.

Hắn không muốn giết con vẹt vì muốn để con vẹt lại để chơi, hắn để Hoàng đế hài lòng là vì hắn muốn được về nhà, hắn giờ nhìn thấy Hoàng đế cảm thấy rất tức giận, xem ra rồi sẽ có một ngày, hắn bùng nổ, rồi không biết sẽ làm ra cái sự gì đây...

7. Q.1 - Chương 7

“Lão Thiên ơi!”

Đan Hoàn tuyệt vọng ngồi chồm hổm dưới đất, lấy tay ôm đầu.

Hắn mà ôn lương thực đức cái nỗi gì?

Đối với việc lý giải sai lệch của Hoàng thượng về những hành động của hắn, hắn quả thật là rất đau đầu, tự dưng lại đứng hàng cửu tần, làm hoàng phi của Hoàng thượng.

Trời ạ! Hắn tìm đủ mọi cách để bị đuổi khỏi cung, sao lại trở thành thế này? Sau này hắn biết xử trí ra sao? Cứ cái kiểu này rồi sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị lộ.

Hoàng đế đi tới, xóc nách Đan Hoàn, giúp hắn đứng dậy.

“Ái phi, nàng có khỏe không? Trẫm nghe bọn nô tài nói, sáng nay nàng chưa ăn gì, đã đi ra ngoài, đến tận bây giờ cũng chưa dùng bữa, chẳng lẽ nàng đói quá nên thân thể hư nhược sao? Hay là để Trẫm gọi ngự y?”

Thân thể hư nhược?

Đan Hoành nhìn Hoàng đế, ai! Ta là bị người làm cho tức giận tới vô lực, thật là hết cách với người. Đan Hoành liền giãy khỏi cái ôm của Hoàng đế, đoạn tay đặt lên vai Hoàng đế hỏi:

“Hoàng thượng, ta đói bụng, ăn cơm ở đâu?”

Hắn quyết định ăn no cơm rồi sẽ nghĩ đối sách tiếp.

Hoàng đế sững nịch đưa tay ôm ngang thắt lưng Đan Hoành, đưa hắn tới trước bàn cơm.

Đan Hoành không chút khách khí ngồi xuống, hắn quả thực là vô cùng đói.

Đan Hoành ăn ngấu nghiến như hổ đói tất cả các món ăn được bày trên bàn, xơi một phát ba chén cơm mà chưa cảm thấy đã, các món ăn trong cung hương vị quả thật rất ngon.

Hoàng đế chỉ ngồi ngắm Đan Hoành ăn cơm, rồi gấp thức ăn đặt vào trong bát Đan Hoành, còn mình thì hầu như không ăn mấy.

Ăn tới tận khi cái bụng tròn xoe, Đan Hoành đưa tay chùi miệng, rồi lại đưa tay xoa xoa cái bụng căng tròn của mình.

“Ấn! Cơm này ăn hương vị thật là ngon, xem ra ăn cơm cùng Hoàng thượng sẽ rất là ngon, ăn thật là no”

“Vậy sao? Có lẽ là do nàng đói bụng, ai! Không nên cử động”

Đan Hoành đang định ngọ nguậy, thì thấy Hoàng thượng đưa tay lau miệng hắn, lấy xuống một hạt cơm bị dính trên miệng của hắn.

“Có hạt cơm dính trên mép nàng này, nàng a, thật là giống một hài tử”.

“Một hạt cơm sao? Ăn luôn”.

Nói xong Đan Hoành cầm ngón tay có dính hạt cơm của Hoàng đế đưa lên miệng liếm.

Hoàng đế sững sốt ngây người, sau đó, y lấy lại bình tĩnh, liền đưa mắt nhìn vào mắt Đan Hoành rồi vươn người về phía Đan Hoành .

Đan Hoành đưa lưỡi liếm quanh mép mình để tìm xem còn hạt cơm nào bị sót trên miệng không, một lúc sau thấy không có mới dừng lại, ngẩng đầu lên, lại thấy Hoàng thượng đang chăm chú nhìn mình, rồi đột nhiên hắn thấy trước mắt tối sầm, khóe miệng lại cảm thấy hơi âm ẩm.

Thì ra Hoàng đế đã hôn nhẹ một cái lên khóe miệng Đan Hoành, tới lúc Hoàng đế dừng lại, rồi môi khỏi khóe miệng hắn, hắn mới nhận ra chuyện gì vừa xảy ra.

Aaaaaaaaaa! Hắn vừa bị nam nhân hôn!

Đan Hoành sững sốt mở tròn con mắt, rồi lắp tức đẩy Hoàng đế ra, rồi như thể bị ong chích lao ra ngoài, hắn sợ nếu đứng đây lâu thêm chút nữa, hắn nhận không được sẽ đánh Hoàng thượng mất.

Hoàng đế thấy vẻ hoảng hốt của Đan Hoành, ôn nhu mỉm cười, nàng chắc là đang xấu hổ, thật là ngây thơ, y đúng là đã không nhìn lầm người. (=.= anh nhìn nhầm từ đầu tới cuối rồi anh ời).

Hoàng đế ra lệnh cho thủ hạ chạy theo Đan Hoành, còn mình trở lại Ngự thư phòng phê chuẩn tấu chương, thủ hạ về báo rằng có cung nhân nhìn thấy Đan Hoành ở trong vườn vào sẩm tối, nhưng Đan Hoành đi suốt một đêm không trở về.

Đan Hoành chạy ra khỏi sân, vừa chạy vừa phát tiết, rồi hắn chợt phát hiện có người đi theo phía sau, liền tìm cách cắt đuôi, cắt đuôi xong thì hắn cũng bị lạc đường. Đan Hoành tìm thấy một mảnh sân rất an tĩnh, liền bước vào trong một căn phòng nhỏ nằm trong sân, Đan Hoành bay người nằm trên xà nhà, hắn nghĩ bụng có lẽ không ai có thể tìm thấy hắn ở đây.

Lúc trời đã tối hẳn, cũng có người vào trong này tìm hắn, nhưng vào trong phòng không nhìn thấy ai liền đi ra. Đan Hoành đêm đó nằm trên xà nhà suy nghĩ, nhưng một đêm trôi qua, cũng không nghĩ ra được phương pháp để ra khỏi cung.

Trời ạ! Hôm nay Hoàng thượng hôn hấn, sau này e rằng khó tránh khỏi những chuyện quá thê nữa xảy ra, hấn sao có thể giữ được mình đây? Trốn được một đêm chứ sao trốn được cả đời?

Đan Hoành suốt một đêm không ngủ nhưng cũng không nghĩ ra nổi phương kế nào khả dĩ, thế là đành hỏi một cung nhân đường về nơi mình ở.

Đan Hoành sau khi trở về liền ra lệnh cho các cung nhân mang đồ ăn sáng lên, ăn xong hấn định lên giường đánh một giấc, thế nhưng cung nữ hầu hạ hấn lại mang gương và đồ trang điểm tới.

Đan Hoành không để ý tới cung nữ, mà ngồi xuống giường, thế nhưng hấn vừa định nằm xuống, nàng liền tiến tới, quỳ xuống. Đan Hoành không cần hỏi cũng biết là sắp có chuyện.

“Các người muốn gì, mau nói đi, ta buồn ngủ lắm rồi.”

“Nương nương, căn cứ vào quy tắc trong cung, khi được sắc phong là tần phi, thì sáng sớm ngày thứ hai sau khi được sắc phong, phải tới thỉnh an các vị nương nương khác, trong cung tuy rằng đều là phi tần của Hoàng thượng, nhưng các phi tần đều có thứ bậc cao thấp rõ ràng, nếu nương nương không đi, các nương nương khác sẽ cho rằng nương nương vì được Hoàng thượng sủng ái mà kiêu ngạo, vậy nên nô tì xin Sung Viên nương nương mau trang điểm”.

Đan Hoành hiện giờ đã hiểu, nói cách khác, hấn chỉ là tiểu thiếp của Hoàng thượng, phải đi thỉnh an các hoàng phi khác của Hoàng thượng, có điều chẳng biết Hoàng thượng có mấy hoàng phi, ân, hấn nhớ Hoàng thượng chưa lập hoàng hậu, vậy xem ra trong cung đều là các hoàng phi.

“Trên ta có mấy hoàng phi?”

“Nương nương, hiện nay Hoàng thượng chưa sắc lập Hoàng hậu, Tứ phi thì chỉ có Đức phi, hiền phi có hai người, Cửu tần thì có nương nương, ngoài ra còn có Chiêu Viên, Tu nghi, Tu dung, Tu viện, Sung nghi, còn những nương nương khác địa vị thấp, nương nương không cần để ý tới . ”

“Phải đi thỉnh an tất cả bọn họ sao?”

“Đúng vậy, nương nương, đây là quy củ”.

“Vứt cái đồng quy củ đó đi, ta muốn đi ngủ, nghe rõ chưa? Ai dám tới phá giấc ngủ của ta, ta sẽ đánh cho thành cái đầu heo, tất cả các người mau đi ra đi, đi ra ngoài, đi ra!”

Đan Hoành đẩy tất cả cung nhân ra khỏi phòng, rồi kéo cái bàn nặng chặn ngang cửa ra vào, xong việc hấn mới yên tâm đi ngủ.

Bên ngoài, các cung nữ, thái giám không cách gì vào trong, chỉ có cách đi tới đi lui ngoài cửa, cũng không ai dám quấy rối, quan huyện không bằng hiện quản (ý nói quan huyện không bằng cái người trực tiếp ra lệnh in, dù người đó chức vụ kém hơn quan huyện) , sau này cuộc sống của bọn họ đều trông cậy vào vị nương nương này nha.

Đan Hoành ngủ say sưa tới tận chiều, chợt nghe tiếng gõ cửa gọi hấn dậy.

Đan Hoành đứng dậy, kéo bàn ra, mở cửa phòng, giọng không vui hỏi:

“Có chuyện gì? Ta không phải đã nói rồi sao? Ta muốn ngủ, không được quấy rối ta”.

“Nương nương, Đức phi nương nương tới đây, đang ngồi ngoài đợi nương nương”.

Đan Hoành nghe hoàng phi của Hoàng thượng tới, nên cũng quyết định bước ra xem Tứ phi, hoàng phi hiện địa vị cao nhất trong cung mặt mũi thế nào.

Đan Hoành vừa bước ra khỏi phòng liền thấy một nữ nhân trang điểm xinh đẹp đang ngồi cạnh chiếc bàn được đặt trong sân.

“Gặp Đức phi nương nương còn không mau quỳ xuống vấn an?”

Thái giám đứng cạnh Đức phi nương nương quát.

Đan Hoành vừa nghe đã cảm thấy khó chịu, hấn trước giờ chỉ quỳ bái tổ tiên, còn chưa từng quỳ trước mặt ai, quỳ trước Hoàng thượng là do y là Hoàng thượng nên hấn bắt buộc phải quỳ trước y.

Nữ nhân này là gì chứ?

Bắt hãn quỳ bái nàng? Không có cửa đâu!

Đan Hoàn đứng ở đó nhìn, buông một câu:

“Mọi người đều là tiểu thiếp của Hoàng thượng, quỳ cái gì?”

“Làm càn! Tiểu Hỷ Tử, vả vào miệng!”

Một thái giám định động thủ, nhưng sao y là đối thủ của Đan Hoàn được, Đan Hoàn dùng một tay vịn cánh tay của tên thái giám.

Tên thái giám la hét thê thảm, cánh tay đã gãy rời.

Đức phi thấy thế tức giận quát:

“Làm phản, đúng là làm phản, người đâu, mau bắt cô ta đè xuống cho ta!”

Lúc này, một thái giám nhìn thấy cảnh này, vội vã len lén chạy đi tìm Hoàng đế.

8. Q.1 - Chương 8

“Làm phản, đúng là làm phản, người đâu, mau bắt cô ta đè xuống cho ta!”

Ngay sau khi Đức phi quát to ra lệnh, hai thái giám đứng đằng sau Đức phi liền bước lên, hướng về phía Đan Hoàn.

Đan Hoàn bắt đầu nghĩ, thái giám thì khả năng tới đâu? Cùng lắm là nhiều người xông ra khiến hãn đánh tới phát mệt thôi, chưa biết là ai thắng ai bại đâu nha.

Thế nhưng vừa động thủ, Đan Hoàn đã biết là không ổn, hôm nay xem ra tất phải lật thuyền trong mương. Hai tên thái giám này là kẻ đã được huấn luyện bài bản, nếu một đối một thì còn có thể được, nhưng cả hai tên lại xông lên cùng một lúc, nên xem ra hãn khó lòng chống đỡ, trừ phi từng tên lên một thì may ra.

Đan Hoàn vừa đánh vừa lui, để tìm thời cơ thích hợp, hai tên thái giám nghe lệnh chủ nhân bắt Đan Hoàn, nhưng không dám làm bị thương Đan Hoàn, chỉ tìm cơ hội để bắt hãn lại.

Chỉ một lát sau, Đan Hoàn đã bị dồn vào góc chết, không cam lòng để bị bắt, Đan Hoàn quyết định dùng chiêu liều mình, đó chính là cố ý để lộ sơ hở để bị tấn công, rồi thừa cơ sẽ đánh vào động mạch chủ của một tên, như vậy sẽ khiến y hôn mê một canh giờ, nếu vậy sẽ chỉ còn một tên đấu với hãn, Đan Hoàn xem ra sẽ có cửa thắng. Chiêu này thoát nghe có vẻ rất khả thi, nhưng nếu dùng chiêu này, Đan Hoàn có lẽ cũng sẽ bị chút thụ thương, có điều việc đã tới nước này, hãn cũng không còn cách nào khác, cùng lắm là qua ngày hôm nay hãn sẽ dưỡng thương, Đan Hoàn nghĩ sao liền hành động như vậy.

Hoàng đế vừa lúc tới nơi, chứng kiến thái giám hầu hạ Đức phi đánh một quyền vào bụng Đan Hoàn, còn Đan Hoàn thừa cơ chặt một quyền vào cổ y, khiến y ngã xuống, tên thái giám còn lại liền xông lên, bắt lấy tay Đan Hoàn định bẻ gãy, Đan Hoàn cố gắng giãy giụa để thoát khỏi tay y, Hoàng đế thấy vậy liền quát lớn:

“Mau dừng tay cho trẫm!”

Đức phi và tên thái giám, thấy Hoàng đế tới, vội quỳ xuống thỉnh an. Đan Hoàn đứng xoa xoa cánh tay, rồi đưa tay ôm bụng ngồi chồm hổm xuống.

Chết tiệt! Tên đó ra tay tàn nhẫn, đánh hãn một quyền thật mạnh vào bụng, thật đau chết đi được!

Đan Hoàn cảm thấy trong bụng có gì muốn trào ra, hãn biết là máu, liền cố gắng nén xuống, cũng may không phải là nội thương quá nghiêm trọng.

Hoàng đế thấy Đan Hoàn như vậy liền chạy lại đỡ hấn lên.

Đan Hoàn vốn định ngồi xổm một lúc cho dễ chịu, vậy mà bị Hoàng thượng tới đỡ dậy, khiến ngực hấn nhói đau, Đan Hoàn quyết định trả đũa Hoàng thượng. Đan Hoàn giả vờ mình yếu, đứng không vững, tựa đầu vào ngực Hoàng thượng, trong miệng hấn vốn có máu từ bụng dồn lên, hấn quyết định phun hết chỗ máu đó vô long bào của Hoàng thượng, làm trên ngực áo dây cả mảng máu lớn, xem ra long bào này sẽ khó lòng mà giặt sạch a

~Hoàng đế sắc mặt trắng bệch, ôm lấy cơ thể Đan Hoàn.

“Ái phi, nàng không sao chứ? Nàng đừng dọa trẫm! Người đâu, mau gọi Hoa ngự y!”

Đan Hoàn kéo ống tay áo của Hoàng đế lên chùi miệng nói:

“Không cần, ta không muốn gặp ngự y, ta muốn về nhà”.

Đan Hoàn nghe thấy gọi ngự y liền lo lắng, nếu ngự y tới, chỉ cần bắt mạch sẽ biết ngay hấn là nam nhân, vậy chẳng phải là xong đời sao? Hấn chịu được vết thương này, hiện giờ hấn chỉ muốn về nhà.

Hoàng đế nghe vậy, lại tưởng Đan Hoàn trách y tới chậm, làm hấn bị thụ thương, liền cảm thấy đau lòng, hơn nữa nhìn thấy Đan Hoàn thụ thương, trong ngực lại càng cảm thấy không dễ chịu.

“Một đám phế vật, sao còn đứng ngậy ra đó ? Còn không mau đỡ chủ nhân của các người vào nghỉ ngơi?”

Bọn nô tài thấy Hoàng thượng thường ngày nho nhã, bây giờ bỗng phát hỏa, mắng chửi bọn chúng, liền than thầm rằng xem ra hôm này sẽ có người thê thảm.

Đan Hoàn thấy cung nữ bước tới đỡ hấn vào phòng, hấn liền phản đối, đứng bất động tại chỗ:

“ Ta không muốn nghỉ ngơi! Không muốn gặp ngự y! Ta muốn về nhà, nghe rõ không? Ta muốn về nhà.”

Đan Hoàn ôm bụng, quay về phía Hoàng đế gào khản cổ.

Hoàng đế liền kéo Đan Hoàn dựa sát vào lồng ngực mình, bình tĩnh nhìn vào mắt hấn.

“Ái phi, nàng bị thương rồi, nghe lời ta, trước hết hãy đi nghỉ ngơi, được không? Hãy tin tưởng trẫm, trẫm sẽ đòi lại công bằng cho người”.

Đan Hoàn ngó một đồng người đang quỳ dưới đất, liền ngẫm nghĩ lại, xem ra hiện giờ không phải lúc nói chuyện này, hơn nữa hấn còn cần thời gian suy tính cách đối phó với ngự y nữa, nghĩ đoạn đành bất đắc dĩ quay người vào phòng.

Hoàng đế lúc này mới nhìn Đức phi này giờ vẫn quỳ trên mặt đất.

“Đức phi, nàng có gì để nói với trẫm không?”

“Muôn tâu Hoàng thượng, thần thiếp quả thật không định như vậy, thần thiếp chỉ định giáo huấn nàng một chút, là do hai tên thái giám kia không đúng mực, thần thiếp không có cố ý”.

“Đan Sung Viên đắc tội gì với nàng?”

“Muôn tâu Hoàng thượng, nàng ta không tuân theo lễ pháp”.

“Lễ pháp gì?”

“Nàng ta được phong làm cửu tần, vậy mà tới ngày thứ hai sau khi được sắc phong cũng không tới chỗ thần thiếp thỉnh an, thật là không có tôn ti trật tự gì cả”.

“Đức phi, trong cung có cái luật lệ đó từ bao giờ? Sao trẫm lại không biết? Nàng cùng nàng ấy đều là phi tử của trẫm, thế nào là tôn ti? Dù cho trong hậu cung hiện giờ, nàng là cao nhất, nhưng trẫm chưa từng nói sẽ cho nàng quản lý hậu cung, cho dù muốn chứng tỏ uy nghi thì nàng cũng đâu cần tới đây?”

“Muôn tâu Hoàng thượng, thiếp...”

Đức phi muốn giải thích, nhưng Hoàng đế không cho nàng ta cơ hội.

“Nàng không cần giải thích nữa, người đầu, lỗi hai tên cầu nô tài này đuổi ra khỏi cung cho ta, trong cung không dung nạp loại cầu nô tài dám ức hiếp chủ nhân như thế!” Hoàng đế chỉ tay vào hai tên thái giám lúc này đã xông ra đánh Đan Hoành.

Hai tên thái giám bò tới ôm chân Đức phi van xin:

“Nương nương! Người cứu nô tài, nô tài không muốn bị đuổi khỏi cung a”.

Từ xưa tới nay, các thái giám bị đuổi khỏi cung, đâu có ai có kết cục tốt đẹp.

Bởi vì, thứ nhất, không thể cưới vợ, bởi vậy sẽ phải sống cô đơn suốt đời.

Thứ hai, ngoài việc hầu hạ người khác thì không biết một nghề nào khác.

Thứ ba, bọn chúng là những thái giám ở trong cung từ nhỏ, được rèn luyện võ nghệ, bởi vậy họ rất có tình cảm sâu nặng với hoàng cung, hơn nữa, bị đuổi ra khỏi cung, nhất định sẽ bị phế bỏ võ công, vậy thì khác nào đã chết?

Hai tên thái giám van xin vô cùng bi thảm, nhưng Đức phi cũng không có cách nào khác, đến nàng còn khó bảo toàn bản thân, huống hồ là bảo vệ bọn chúng, không có cách nào khác, nàng đành quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Hai người thái giám thấy đã không còn đường lui, một người liền lao đầu vào cột tự tử, chết ở trong cung còn được chôn cất, chết ở ngoài cung lấy ai chôn cất?

Thật không ngờ, lúc này Đan Hoành từ trong phòng chạy ra, đẩy tên thái giám đang có ý định tự tử ra xa khỏi cây cột, lực đẩy khá mạnh, nên tên thái giám ngã lăn ra đất còn lưng Đan Hoành đập mạnh vào cây cột.

“AI! Ôi da!”

Đan Hoành bị đập mạnh thở không ra hơi.

“Ái phi, nàng không sao chứ?”

Hoàng đế vừa nói, vừa lo lắng tiến tới dìu Đan Hoành. Đan Hoành đẩy tay Hoàng đế ra, nói với tên thái giám vừa bị hất đẩy ngã xuống đất:

“Người huynh đệ, người đầu tới nỗi phải như vậy a, ra cung thì có gì không tốt? Sao lại đi tìm cái chết chứ? Ta muốn ra còn không có được nha, uy! Các người thực sự là không muốn ra ngoài cung a?”

Hai tên thái giám liếc nhìn nhau, rồi cả hai người quỳ dưới chân Đan Hoành:

“Đan nương nương, chúng tiểu nhân xuất thủ đã thương người, tội đáng muôn chết, nhưng chúng nô tài muốn được chết ở trong cung, xin nương nương cho chúng nô tài toại nguyện”.

“Sao lại nghiêm trọng như vậy? Chỉ là ở lại thôi mà, chủ nhân như vậy người vẫn muốn theo?”

“Đan nương nương, chỉ cần ngài cho phép chúng tiểu nhân ở lại, cho dù làm thân trâu ngựa, chúng tiểu nhân cũng không chút nề hà”.

“Như vậy a, vậy ở trong viện của ta có được không?”

“Cảm tạ nương nương khai ân!”

Hai tên thái giám rồi rít dập đầu, bọn họ không phải là không sợ, đã thương nương nương, vậy mà được lưu lại, nhất định bọn họ sẽ bị ngược đãi, bọn họ cũng biết, nhưng chỉ cần Đan nương nương cho phép bọn họ ở lại là tốt rồi, một chủ nhân như Đức phi, bọn họ sẽ không theo nữa.

Lúc này Đan Hoành đang trầm nghĩ, sau này buồn chán có thể đấu võ với hai tên này, như vậy sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa.

9. Q.1 - Chương 9

Đồng ý với lời đề nghị của Đan Hoàn, hai người thái giám được lưu lại trong viện của hân.

Hoàng đế sau khi đuổi Đức phi về, liền kiên trì bắt Đan Hoàn lên giường nghỉ.

Hoàng đế sau khi ọi người lui, liền ngồi cạnh giường nắm lấy tay Đan Hoàn.

“Ái phi, nàng không sao chứ? Ngự y sắp tới rồi, nàng cố chịu thêm một chút”

“Ta không muốn gặp ngự y”.

“Sao có thể như vậy? Ngộ nhờ để lại di chứng thì sao? Trẫm muốn nàng sinh cho trẫm nhi tử nha, trẫm định vài ngày nữa sẽ cùng nàng động phòng, ấy vậy mà nàng lại bị thương, cần hảo hảo tĩnh dưỡng thêm, chờ nàng khỏe, trẫm sẽ động phòng với nàng, chỉ cần nàng mang thai long chủng, trẫm sẽ phong nàng là Tứ phi.”

“A!”

Đan Hoàn tròn tròn con mắt, thâm ta thán, cha mẹ ta ơi!

Hân đang định nói với Hoàng thượng rằng hân không việc gì, để đuổi ngự y đi, nhưng nếu hân không việc gì, Hoàng thượng và hân sẽ động phòng, rồi lại còn tạo dựng nhi tử nối dõi long mạch nữa, trời ạ, nếu cởi bỏ quần áo, thân phận bại lộ, hân chẳng phải sẽ bị khép vào tử tội sao?

“Hoàng thượng, bụng ta đau..chân ta đau..lưng ta đau..ta cả người đều đau nhức, Hoàng thượng, ngài mau đi ra đi, ta muốn ngủ”.

Nói xong Đan Hoàn cuộn chăn quanh mình.

Hoàng đế âu yếm sờ sờ đầu hân.

“Được rồi, được rồi, nàng mau nghỉ đi, buổi tối trẫm sẽ qua thăm nàng”.

Hoàng đế sau khi phân phó cung nhân, sau khi ngự y tới khám cho Đan Hoàn phải thông báo kết quả cho Hoàng đế, rồi đi lo việc quốc sự.

Chỉ chốc lát sau, đã thấy ngự y vội vã chạy tới. Ngự y chuẩn bị xong xuôi, liền nói muốn xem mạch, ý bảo Đan Hoàn đưa tay ra.

“Xem cái gì mà xem? Người chỉ cần nói với Hoàng thượng, trong bụng ta bị tụ huyết, can phế có chút hao tổn, chỉ cần điều dưỡng khoảng mười ngày nữa là sẽ không sao”.

“Nương nương, tiểu nhân không dám, tội khi quân sẽ bị chém đầu”.

“Không dám? Được, vậy người nhìn đi”. Đan Hoàn vừa nói vừa cởi áo ra.

Ngự y vội vã quỳ xuống, đến liếc mắt cũng không dám.

“Người thấy được gì?”

Ngự y quỳ ở đó, kinh hồn bạt vía, sau đó lại càng kinh hồn khi thoáng nhìn thấy thân thể kia hình như là của nam nhân, thế là liều mạng len lén nhìn lên, rồi sững sờ nhìn chăm chăm.

“Ngài là nam nhân? Sao có thể như vậy?”

“Sao lại không thể, từ xưa đến nay việc Hoàng đế sủng tiểu quan đâu phải chuyện hiếm? Đây vốn là bí mật của ta và Hoàng thượng, người cứ đòi khám, ta đành cho người xem, Hoàng thượng rất bài xích những việc thế này, Hoàng thượng cho gọi người tới đây chẳng qua là để người cho ta ít được, ta biết rõ thương thế của mình, không cần người khám đâu”.

“Nương nương xin cứu thần”.

Ngự y bắt đầu tự trách mình đa sự, bí mật của Hoàng thượng, nếu biết được chỉ có đường là chết.

“Chỉ cần người nói như ta đã bảo, chuyện ngày hôm nay ta sẽ không nói ra, coi như là người không biết, trước mặt Hoàng thượng người cũng không nói ra việc người biết ta là nam nhân, như vậy đối với mọi người đều tốt, người kê cho ta ít được để ta uống trong vài ngày là được”

“Dạ, dạ, tiểu nhân đã minh bạch, đa tạ nương nương chiếu cố”.

Ngự y vội vã lui ra, làm theo ý tứ của Đan Hoàn.

Khi ngự y vừa lui ra, Đan Hoàn bắt đầu cười ha hả, ha ha, hẳn quả thật là thông minh nha. Không nhưng cáo bệnh để thoát việc phải động phòng với Hoàng thượng, lại còn giấu được thân phận của mình, ngự y kia quả là dễ lừa nha.

Bệnh tình của Đan Hoàn chỉ vài ngày là sẽ khỏi, thế nhưng ở trong phòng suốt ba ngày, Đan Hoàn nhin không được, nên quyết định lên chuồn ra ngoài dạo chơi.

Đan Hoàn nói với các cung nhân là mình buồn ngủ, rồi đóng cửa phòng lại, trèo cửa sổ để ra ngoài.

Đan Hoàn kiếm một cây gậy trúc rồi ngồi ở bờ ao câu cá, đột nhiên, hẳn nghe thấy có người gọi tên hẳn.

“Xin hỏi nương nương có phải là Đan nương nương không?”

“Người là ai? Tìm ta có việc gì?”

“Tiểu nhân khấu kiến nương nương ”.

Tiểu thái giám liền quỳ xuống.

Chắc lại là một kẻ xu nịnh nữa đây, Đan Hoàn quay đầu đi không thèm để ý.

“Tiểu nhân ra ngoài cung cách đây vài ngày, gặp được người nhà của nương nương, quốc trưởng có việc muốn nhắn với nương nương.”

“Cha ta bảo người nói với ta việc gì?”

“Quốc trưởng ngài nói đang trên đường tiến cung gặp nương nương, nói nương nương phải chờ quốc trưởng tới, không được ở trong cung gây chuyện, kể cả lúc cùng Hoàng thượng thân mật cũng thế”.

Đan Hoàn nghe xong lập tức hiểu, gật đầu.

Tiểu thái giám nói xong đỏ cả mặt, những chuyện phòng the, thường thì là mẫu thân nói với con gái, tại sao quốc trưởng lại đi dặn nương nương việc này.

Thật may y là thái giám, nếu là nói với kẻ khác, có lẽ người ta nghĩ là nói giỡn.

“Được rồi, vậy sau mấy ngày nữa thì bọn họ sẽ tới đây?”

“Bẩm nương nương, hậu cung không phải muốn vào thì vào, trước tiên phải đăng kí ở phủ nội vụ, sau đó cứ 100 ngày, người nhà của mười vị cung phi sẽ được tiến cung, Đan quốc trưởng vì đăng kí chậm, có lẽ...ít nhất là nửa năm nữa mới được vào cung gặp nương nương. ”

“A?” Minh đâu có thể chờ lâu tới vậy được?

“Không có cách nào khác sớm hơn sao?”

“Có thì có, nếu như được Hoàng thượng đặc biệt phê chuẩn, tiếp đến là có đại nội thị vệ giúp đỡ thì có thể”.

“Ồ! Cảm tạ!”

Đan Hoàn vội vã quay về Đan viện, không thèm để ý tới các cung nhân của hẳn đang vô cùng ngạc nhiên, hẳn liền sai bọn họ đi tìm Hoàng thượng.

“Nương nương, Hoàng thượng không phải nói tới là tới được”

“Có gì phiền phức chứ, các người chỉ cần nói là ta nhớ hẳn, muốn gặp hẳn chẳng phải là xong sao?”

Các cung nhân đành phải tới tìm Hoàng thượng, cũng không ngờ Hoàng thượng khi nghe nói Đan Hoàn nhớ y, liền tạm dời việc quốc sự để chạy tới chỗ Đan Hoàn.

“Ái phi, trăm vì việc nước bận rộn nên nhiều ngày không tới tìm ái phi, nàng trách trăm sao?”

“Không có! Ta chỉ là rất nhớ ngài, đêm này ta cùng ngài đối ẩm có được không?”

Vì đang có việc muốn nhờ nên Đan Hoàn phá lệ, giả bộ nhu thuận.

“Thương thể của nàng thế nào rồi, trăm ngày nào cũng hỏi thăm về thương thể của nàng, ngự y nói nàng phải dưỡng thương thêm vài ngày nữa, nàng mấy ngày này thật ngoan ngoãn, trăm thích bộ dạng hoạt bát của nàng hơn, nàng một ngày an tĩnh lại làm trăm thêm lo lắng.”

Hoàng đế đau lòng kéo đầu Đan Hoàn vào ngực mình xoa nhẹ.

Chẳng hiểu sao Đan Hoàn thấy mũi mình có chút toan. (toan ở đây có nghĩa là hơi chua xót, ý là anh ý cảm thấy muốn khóc á J)

Từ nhỏ đã theo cha sống trong quân doanh, khi hấn bệnh không có mẫu thân chăm sóc, cha hấn còn nói, nam hài cảm mạo, thân thể phát nhiệt, chỉ cần ra ngoài chạy một trăm vòng sẽ khỏi, bởi vậy hấn rất sợ bị ốm, vừa khổ sở, vừa cảm thấy cô đơn.

Hôm nay có người nói với hấn, vì hấn ốm mà người ấy sẽ lo lắng, khiến hấn đột nhiên có cảm giác là lạ, không rõ là cảm giác gì, có lẽ Hoàng thượng là một người tốt, thế nhưng...

Đan Hoàn chun chun cái mũi, hấn thấy khóc thì không có chút chí khí nào. Chẳng phải từ lâu rồi hấn không khóc sao?

“Hoàng thượng, ta nhớ nhà”.

Hoàng đế nhìn thấy đôi mắt Đan Hoàn đã đỏ hồng hồng, liền nghĩ rằng có lẽ hấn thực sự nhớ nhà.

“Nàng là phi tử của trăm, trăm sẽ không đồng ý để nàng trở về nhà, ở trong cung với trăm không tốt sao? Trăm đảm bảo sau này sẽ không ai dám khi dễ nàng nữa”.

“Hoàng thượng, ta không về nhà, vậy cũng không được gặp người nhà của ta sao?”

“Ân, được rồi, sáng sớm ngày mai trăm sẽ cho bọn họ gặp nàng, có được không? Đừng khóc, trăm sẽ đau lòng”.

10. Q.1 - Chương 10

Đêm hôm ấy, người nhà của Đan Hoàn nhận được thánh chỉ đặc biệt của Hoàng thượng, để sáng hôm sau vào cung.

Sáng sớm hôm sau, Đan Hổ cùng mười một bà vợ cùng tiến cung. Vốn Đan Hổ chỉ định có hấn với Tam phu nhân tiến cung, nhưng các bà vợ khác cứ nhao nhao lên đòi vào vì đây là cơ hội hiếm có để vào ngắm hoàng cung, các bà cứ nhao nhao đòi theo vào rất ồn ào, khiến Đan Hổ cảm thấy rất phiền toái, không có cách nào khác, đành ưng thuận để các bà vào cung cùng.

Sau khi đi một hồi qua các con đường để tới hoàng cung, vừa đi vừa chỉ trở bàn tán, Đan Hổ thấp giọng cảnh cáo các bà vợ:

“ Ta cảnh cáo các người lát nữa gặp Hoàn nhi không được nói năng bậy bạ, nếu không trở về ta sẽ trừng trị các người”.

Một đội nhân mã bước vào cửa cung, các thái giám và cung nữ vừa nhìn vừa bình phẩm:

“ Mau lại đây mà xem! Kia chính là người nhà của Đan Sung Viên nương nương, các người xem, Đan quốc trượng cưỡi thật là nhiều phu nhân, mà người nào cũng đẹp nha”.

Đan Hổ nghe thấy vậy, cánh mũi bắt đầu nở to.

(Khỉ! Hẳn lúc đó chọn vợ theo tiêu chuẩn cô nào mông to hẳn chọn, bởi hẳn nghĩ những cô mông to sẽ đẻ con trai, chứ có chọn vợ theo mặt mũi đâu, thế mà cuối cùng sinh một rất con gái, cũng may mẹ đẻ của Đan Hoàn vừa xinh đẹp, lại có thể sinh con nối dõi, mà nàng cơ thể lại mảnh mai nhỏ nhắn nữa)

Đan Hoàn đứng ngoài cửa ngóng người nhà từ rất sớm, lâu thật lâu chợt thấy bóng dáng người nhà của hẳn ở phía đằng xa, liền vui vẻ chạy ra, thấy cha hẳn đi hàng đầu, Đan Hoàn liền tung một cước.

Đan Hổ nhảy tránh, rồi vung tay đánh vào bụng Đan Hoàn một quyền.

Đan Hoàn lách nhanh người tránh né, nên quyền đi sát rạt qua người. Thế nhưng vết thương nơi bụng tuy đã sắp lành, nhưng cũng còn đau, khiến vừa vận động mạnh, Đan Hoàn liền cảm thấy nhói đau, hẳn đưa tay ra hiệu cho cha hẳn đình chiến, đưa tay xoa nhẹ vết thương.

“Lão đầu! Người đánh thật đó hả? Khiến ta đau muốn chết!”

“Tiểu tử hỗn đản, sao lại có thể thua? Như vậy đâu thấm tháp gì?”

“Uy! Nếu không phải mấy ngày trước một chọi với hai, khiến ta bị thương, ta còn lâu mới thua người nha.”

“Một chọi hai? Người đánh nhau với ai ở đây?”

“Cao thủ đại nội a, nhưng bị ta đánh cho kêu cha gọi mẹ nha.”

“Tốt, rất tốt, quả đúng là con của Đan Hổ ta đây!”

Đan Hổ tự hào vỗ vỗ vào lưng của Đan Hoàn, hành động của hai cha con bọn họ khiến đám cung nữ và thái giám kinh ngạc tới mức mắt chữ O mồm chữ A.

“A Hoàn, người sống ở đâu? Chúng ta vào phòng nói chuyện”.

Đan Hoàn đưa người nhà vào trong phòng ngồi, Đan Hổ ngó nghiêng bên ngoài xem có kẻ nào nghe trộm hay không, rồi mới yên tâm đóng cửa phòng lại.

“Tiểu tử hỗn đản, ngươi làm cái quỷ gì vậy? Không phải đã dặn ngươi phải tìm cách phá rối để bị đuổi khỏi cung sao? Sao cuối cùng ngươi lại trở thành hoàng phi là thế nào? Ngươi đang chơi trò gì vậy? Dám đem mạng của toàn Đan gia ra để đùa nghịch, ngươi có biết cha ngươi lo lắng lắm không? Hôm nay ta mà không đánh gãy chân ngươi ta không phải họ Đan!”

Nói xong Đan Hổ định động thủ.

“Lão gia, hôm nay tới đây không phải là có chuyện muốn nói với Hoàn nhi sao? Thời gian không có nhiều đâu, đừng lãng phí vô ích nữa”. Tam phu nhân thấy vậy bèn nhắc nhở.

“Đúng vậy, bà Ba, bà nói đi”.

Đan Hổ ngồi xuống ghế, Tam phu nhân bắt đầu nói.

“Chúng ta nghe nói ngươi làm hoàng phi, sợ tới mất mặt, có điều sau vài ngày thấy ngươi chưa có bị lộ, ấy là bởi vì ngươi hiện tại tuổi còn nhỏ, nên vóc người nhỏ bé, nhưng cũng không thể giấu giếm được lâu, hiện tại chỉ còn biện pháp duy nhất đó là ngươi tìm cách để Hoàng thượng tống ngươi vào lãnh cung, tại đó ít người, có tường bao quanh, vậy sẽ thuận tiện hơn, nghe có hiểu không? Ngươi cần phải hành động nhanh nhanh lên, chúng ta sẽ đợi ngươi ra khỏi cung, rồi cả nhà chúng ta sẽ quay trở về sống trong quần doanh, ở kinh thành quả thật chúng ta chịu không nổi”.

“Ừm, đã biết, Tam nương, làm thế nào để bị đuổi vào lãnh cung?”

“Trong cung có nhiều trường hợp lắm, ngươi phải đi hỏi, chứ ta nào có biết, nghe nói trong cung mỹ nữ thành đàn, vậy mà ngươi mới đó đã trở thành hoàng phi, nữ nhân trong cung có lẽ rất là tức giận a?”

Nói xong việc chính, mấy phu nhân liền tò mò hỏi chuyện trong cung.

Đan Hoàn đứng trên ghế, kể cho các phu nhân nghe chuyện trong cung, các phu nhân nghe tới mê mải, tới cả Đan lão gia nghe chuyện mà cũng mê mẩn cả người.

Buổi trưa, Đan Hoàn cùng mọi người ăn trưa, các phu nhân vừa ăn vừa thi nhau hỏi. Khiến Đan Hoàn đến là khổ, chưa kịp ăn đã phải trả lời hết câu này tới câu khác. Một cái miệng phải trả lời mười cái miệng, Đan Hoàn đối phó không kịp, hần không kịp ăn miếng nào, chẳng mấy chốc mà bàn ăn đã hết, người dưới thấy thế bèn phân phó ngự thiện phòng làm thêm. Một lúc sau, đồ ăn vẫn chưa mang tới, Đan Hoàn viện cớ đi xem thế nào, kì thực là ra ngoài kiếm chút đồ bổ bụng cho đỡ đói.

Hừ! Thật là một đồng nữ nhân phiền phức! Hần bắt đầu hoài nghi bọn họ vì muốn ăn nhiều nên mới thi nhau hỏi để hần không kịp ăn, thật may là hần đã đoán ra nên sớm đứng lên, giờ quay lại nhìn thấy bọn họ đang vui vẻ ăn điểm tâm, tại từ sáng sớm đã phải nói liên tục nên bị giờ hần quả thật rất đói.

Đan Hoàn đứng ngoài cửa chờ, thấy cung nhân mang các món ăn tới, liền cầm đĩa ăn luôn tại cửa, sau khi xơi ba chén cơm, vừa định xoay người quay vào thì thấy đằng xa có bóng dáng rất giống Hoàng thượng đi tới, Đan Hoàn đứng tại cửa đợi một chút, lúc sau thì hần nhìn rõ được thân ảnh kia quả thật là của Hoàng thượng.

“Hoàng thượng, ngài tới đây làm gì?”

“Trẫm tới xem nàng có đang khóc hay không?”

“Đâu tới mức đó”.

“Vậy thì tốt, trẫm còn chưa xong việc, trẫm đi đây”.

“Hoàng thượng, ngài không vào gặp người nhà của ta sao?”

“Không cần, nếu trẫm vào mọi người lại phải bái lễ, bọn họ sẽ không cảm thấy thoải mái tự nhiên nữa, nàng cứ nói chuyện vui vẻ với bọn họ đi, trẫm không vào, trẫm phải đi rồi, nàng vào trong đi”.

“Hoàng thượng, buổi tối ngài có tới không?”

Đan Hoàn có chút lưu luyến, theo như kế hoạch của hần và người nhà, vài ngày nữa hần phải tìm cách để bị đuổi vào lãnh cung, khi vào lãnh cung rồi, hần sẽ khó lòng có thể gặp lại Hoàng đế ngốc nghếch này nữa, bởi vậy đột nhiên hần muốn nói chuyện thật nhiều với Hoàng đế, nói tất cả những điều hần muốn nói mà chưa kịp nói ra.

“Trẫm gần đây bận bịu công việc, nếu như nàng ngoan ngoãn, trẫm sẽ bớt chút thời gian tới gặp nàng”.

“Hừ! Còn lâu!”. Đan Hoàn làm mặt quỷ với Hoàng đế.

“ha ha, nàng a~”. Hoàng đế lắc đầu, đoạn xoay người định rời đi, chợt nghe thấy tiếng của Đan Hổ.

“A Hoàn, người ngơ ngẩn ở đây làm cái gì? Người kia là ai? Là bằng hữu của người phải không? Bảo hần vào cùng dùng bữa với mọi người”.

Hoàng đế xoay người cười: “Đan Quốc trượng, không cần đâu, ta có việc phải đi, cáo từ.”

“Hừ, vừa nhìn đã biết ngay là cái dạng thư sinh, đã vậy lại còn cư xử không lịch sự nữa, A Hoàn, sao người lại có cái loại bằng hữu này? Hần trong cung làm chức vụ gì?” Đan Hổ lăm bầm hỏi.

Đan Hoàn ngạc nhiên nhìn cha hần

“Cha à, người không nhận ra hần sao? Người từng gặp Hoàng thượng chưa?”

“Không có a, một quan tứ phẩm như ta không có tư cách gặp Hoàng thượng”.

“Lão đầu, vậy sao lúc tuyển tú nữ người không nói?”

Đúng vậy, quả thật tư cách được tham tuyển tú nữ, Đan gia cũng không có tư cách.

“Nói? Nói với ai? Người đắc tội với con trai quan chủ khảo, nên có nói với ai thì cũng vô dụng, có điều, Hoàng thượng phái người tra hần, hần biết người được phong làm Cửu tẩm nên cùng con trai tới nhà chúng ta bồi tội, thế tên lúc này là ai? Là người hầu cận bên cạnh Hoàng thượng hả?”

“Cha à, người gặp được rồi”. Nói xong Đan Hoàn xoay người bỏ đi.

“Người nói gì? Cái gì gọi là gặp được?”

“Người đã gặp được Hoàng thượng rồi”

“ Ở đâu? ”

“Chính là cái người mà người vừa bảo là trông không lịch sự đó”.

“A!” Đan Hồ há hốc mồm, mãi cũng không ngậm lại được, tới tận lúc ra khỏi cung cũng vậy

11. Q.1 - Chương 11

Đêm đó, Hoàng đế quả nhiên bớt chút thời gian qua chỗ Đan Hoàn.

“Hoàng thượng, ngài gần đây bận việc gì vậy?”

“Nhiệm vụ của Bắc Phiên quốc mấy ngày nữa sẽ tới nước ta, mấy ngày nay trẫm cùng các đại thần thương nghị việc ứng đối, tầm ba ngày nữa mọi việc xong xuôi, lúc đó trẫm sẽ có thời gian ở bên ngài, thế nào, ở trong cung buồn chán nên không vui sao?”

“Người Bắc Phiên!”

Đan Hoàn nghe thấy tên Bắc Phiên liền cảm thấy tức giận, trước đây hắn sống trong quân doanh, hơn mười vạn tướng sĩ luôn phải túc trực ở biên cảnh không được về nhà là do Bắc Phiên quốc thường xuyên quấy phá, hai bên thường xuyên phải đánh nhau.

“Việc gì phải sắp xếp chỗ ở cho cái bọn người đó, cứ cho chúng ở chuồng heo chuồng gà là được, thấy bọn chúng là cảm thấy tức giận”.

“Ái phi, tuy là vậy, nhưng người đến nước ta thì nước ta phải coi là khách, hiện tại hai nước không tuyên chiến, người bên nước họ sang đây triều cống, chúng ta cũng phải đối xử đúng lễ nghĩa .”

“Được rồi, không nói tới bọn chúng nữa, Hoàng thượng, ta hỏi Hoàng thượng chuyện này, tính tình Hoàng thượng thật là tốt, rất ít khi tức giận, vậy làm thế nào thì ngài mới tức giận?”

Đan Hoàn quyết định hỏi Hoàng thượng xem khi nào thì Hoàng thượng mới tức giận, có biết rõ thì hắn mới có thể nghĩ ra được đối sách phù hợp.

“Ân, trẫm rất ít khi tức giận, những lần trẫm tức giận có thể đếm trên đầu ngón tay, lần trước Đức phi đã thương ngài đã khiến trẫm rất tức giận, nhưng cũng chỉ phạt giam Đức phi một trăm ngày mà thôi”.

“Á! Vậy ngài ghét bị như thế nào nhất?”

“Ái phi, ngài hỏi chuyện này làm gì?”

“Không có gì, ta sợ ngày nào đó làm sai chuyện, phạm phải điều cấm kị, khiến ngài tức giận nên phải sớm hỏi rõ để mà tránh a”.

“Ái phi, ngài không cần phải để ý tới việc này, bất cả ngài làm điều gì, trẫm cũng sẽ không trách ngài, trẫm có từng nói cái khiến trẫm bị hấp dẫn bởi ngài là gì rồi phải không? Là bởi ngài ngay thẳng, hồn nhiên và chân thật, ngài còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

“Còn nhớ! Hình như là ở trong một căn phòng dùng để luyện công, ta đi kiểm đồ bỏ bụng thì gặp ngài, được rồi, Hoàng thượng, ngài tới đó làm chi? Ta nghe mọi người nói ngài không luyện võ công mà”.

“Trẫm mấy ngày đó cảm thấy phiền não, nên muốn tìm một nơi an tĩnh để hồi tưởng mọi chuyện”.

“A! Mà ngày đó thì làm sao? Ngày hôm đó đâu có gì đặc biệt đâu?”

“Trẫm đang muốn nói là, ngày đó ngài một chuồng bỏ mạnh vào cổ ta, làm ta đau suốt ba ngày trời, nhưng cho dù như vậy trẫm cũng không trách ngài, bởi vậy trẫm muốn nói rằng, cho dù ngài làm việc gì đi nữa, chỉ cần không quá phận, trẫm sẽ không làm khó ngài, ngài cứ yên tâm đi”.

“A! Hắc hắc, Hoàng thượng vẫn còn nhớ rõ?”

Dan Hoành chưa từ bỏ ý định nên hỏi tiếp một câu, hẳn không tin rằng trên đời này có người có thể nhẫn nhịn tới vậy.

Hoàng đế hơi nhíu mày, rồi chợt như hiểu ra điều gì, nên nói:

“Ái phi, cửu tộc của nàng tổng cộng có bao nhiêu người?”

Dan Hoành ngẫm nghĩ, thân thích của hắn nhiều lắm, hắn cũng chưa từng tính qua, ngoại trừ Tam nương của hắn xuất thân phong trần nên không có người thân, còn các nương khác của hắn mỗi nương đều có khoảng một trăm người thân. Dan Hoành lắc đầu nói:

“Không biết, nhiều lắm”.

“Người thân của nàng, có tổng cộng bảy trăm tám mươi chín người, người hầu nhà nàng tổng cộng là ba mươi chín người, trăm nói như vậy với nàng, bởi đối với trăm, chuyện quá phận chính là thứ nhất, âm mưu soán vị, thứ hai có tư tình với người khác, những tội này đều là tội tru di cửu tộc, vậy nên vì hơn trăm nhân mạng nhà nàng, nàng nên cẩn thận một chút”.

“A?”

Dan Hoành há hốc miệng, không thể tin được! Người ta thường nói chơi với vua như chơi với hổ, bây giờ thì hắn mới hiểu tại sao.

Đêm nay Dan Hoành vốn định hỏi Hoàng thượng những điều kiêng kỵ, để xem việc nào hắn có thể làm, để bị tống vào lãnh cung, nhưng tình hình này xem ra có hỏi cũng như không, hắn có lẽ phải nghĩ biện pháp khác.

Hoàng đế kéo Dan Hoành về phía mình âu yếm một hồi, xong đoán chừng thời gian cũng không còn sớm, quốc sự y vẫn chưa hoàn thành, nên y dìu Dan Hoành về nằm nghỉ trên giường, rồi ngồi bên cạnh giường vỗ về Dan Hoành một chút, nhằm dỗ Dan Hoành ngủ, rồi trở ra.

Sáng sớm hôm sau, Dan Hoành đi ra khỏi phòng, hỏi những cung nhân trong viện của hắn.

“Làm gì thì bị đưa vào lãnh cung? Người thử lấy ví dụ kể ta nghe xem?”

“Tiền triều có một vị hoàng phi, vì đổ kị một người hoàng phi khác được Hoàng thượng tiền triều sủng ái, nên đã tới phòng của người hoàng phi này, hủy đi nhan sắc của nàng, nên bị Hoàng thượng đuổi vào lãnh cung”.

Dan Hoành nghĩ bụng, chiều này thật quá độc ác, vì để vào lãnh cung mà tàn phá khuôn mặt của một người con gái, việc này hắn thật không làm được, cách này vô dụng, phải chọn cách khác.

“Kể tiếp”.

“Làm gì thì bị đưa vào lãnh cung? Người thử lấy ví dụ kể ta nghe xem?”

“Có một hoàng phi triều trước, vì vô ý đánh vỡ nghiên mực mà Hoàng thượng yêu thích nhất nên đã bị đưa vào lãnh cung”.

“Cái này được! Ha ha, người đi ra ngoài đi, Chờ một chút, người biết Đường kim Hoàng thượng thích vật gì không?”

“Nghe Tổng quản công công nói, Hoàng thượng rất thích một đôi ngọc lưu ly chặn giấy, nghe nói là được tiến cống, đây là bảo vật độc nhất vô nhị thiên hạ”.

Dan Hoành quyết định thử cách này, gì chứ đập vỡ đồ vật là nghề của hắn.

Ăn cơm chiều xong, Dan Hoành lấy cớ đi gặp Hoàng thượng để tới Ngự thư phòng, thị vệ thấy hoàng phi đang được Hoàng thượng sủng ái nhất tới, một mặt ngăn lại, một mặt chạy vào hỏi ý kiến Hoàng thượng, vừa được thông báo, Hoàng thượng lập tức truyền lệnh để Dan Hoành vào.

Dan Hoành vào trong phòng liền nhìn ngó xung quanh, thấy một thanh bảo kiếm rất đẹp được treo ở trên tường, tiện tay bèn lấy xuống.

“Ái phi, nàng ngồi đi”.

Hoàng đế vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình, ý bảo Đan Hoàn ngồi xuống.

Đan Hoàn không khách khí liền ngồi xuống, rồi vẻ như lơ đãng cầm đôi ngọc lưu ly lên xem, rình lúc Hoàng thượng không chú ý liền rút bảo kiếm ra, chuẩn bị chém một nhát vào đôi ngọc chặn giấy.

“Ái phi, nàng cũng thích đôi ngọc chặn giấy này ư? Trẫm cũng thấy, khí thế của nàng cũng giống như hổ vậy, đôi ngọc lưu ly này rất hợp với nàng, ân, chúng có một đôi, trẫm tặng nàng một cái, trẫm một cái, trẫm và nàng sẽ tạo thành một đôi, nàng nhìn thấy cái chặn giấy bằng ngọc này, sẽ nhớ tới trẫm.”

“A?”

Đan Hoàn tiu nghiu tra kiếm vào vỏ. Cái gì chứ? Đúng là đồ cầu nô tài, dám nói là Hoàng thượng thích cái này, thích mà lại dễ dàng đem cho vậy sao? Vậy thì hắn có đập vỡ cũng vô ích thôi.

Đan Hoàn không thu được kết quả như ý muốn, vậy nên nói qua loa vài câu với Hoàng thượng rồi hậm hực đi ra, xem ra phải đi hỏi cách khác rồi.

Thái giám Tiểu Tuyền Tử thấy Đan Hoàn đi ra rồi liền hỏi Hoàng thượng:

“Hoàng thượng, đó không phải là đôi chặn giấy mà Hoàng thượng thích nhất sao? Sao lại tặng cho Đan phi nương nương?”

“Đồ vật có giá, nhưng tình cảm thì vô giá, có thể chia sẻ thứ mình thích nhất với người mà mình yêu thương nhất, vậy mới thật là hạnh phúc, hơn nữa chặn giấy này còn có tác dụng tĩnh tâm, vậy nên ta hy vọng nàng tính tình có thể hòa nhã một chút”.

“E rằng là rất khó”. Tiểu Tuyền Tử tự lẩm bẩm.

“Tiểu Tuyền Tử, ngươi nói gì vậy?”

“Dạ, không có gì”.

“Đan phi tính tình quả thật rất khác với ta, nhưng có nàng trong cung hiện giờ chẳng phải náo nhiệt lên rất nhiều? Trong cung trước kia thật quá tĩnh mịch, bây giờ không phải rất tốt sao?”

Tiểu Tuyền Tử nhún vai, chỉ cần Hoàng thượng vui vẻ thì hắn còn có thể nói gì?

Đan Hoàn sau khi trở về tiếp tục hỏi về cách để bị đưa vào lãnh cung. Được mách rằng có một hoàng phi vì hối tởm việc triều chính, sau đó còn tham gia vào chính sự, nên bị đuổi vào lãnh cung, Đan Hoàn thấy cách này rất khả dĩ, rất nên thử, có điều phải tìm một cơ hội.

Ai! Người ta vào lãnh cung dễ như vậy, sao hắn thì lại khó khăn thế?

12. Q.1 - Chương 12

Tham gia vào chính sự ư? Đương nhiên là phải tìm lúc Hoàng thượng đang bàn chính sự mới được, Đan Hoàn liền đứng không xa trước cửa Ngự thư phòng theo dõi, để tìm cơ hội.

Nói thật, để có thể tham gia vào chính sự đâu phải là chuyện dễ dàng, thứ nhất là hắn không hiểu, mà không hiểu thì làm sao mà xen mồm vào được, phải tìm một chuyện mà hắn quen thuộc để xen miệng vào mới được, thế nhưng đợi suốt mấy ngày mà hắn chả tìm được chuyện gì để xen miệng vào.

Lại bộ thị lang lên chức, Hoàng thượng chuẩn tấu, một người hắn cũng không biết, nên không thể xem vào được.

Lẽ bộ thị lang tấu trình việc đối lễ với Nhị hoàng tử Bắc Phiên sắp tới đây, khi!Hắn ghét nhất chính là mấy cái nghi lễ lăng nhăng rắc rối, nghe thật là buồn ngủ.

Vất vả mãi rồi cuối cùng cũng có cơ hội, khi đại nội thị vệ xin ý kiến về việc lúc Nhị hoàng tử Bắc Phiên tới đây, công tác bảo vệ phải bố trí thế nào, ân! Tuy rằng hắn không mấy quen thuộc với địa hình trong cung, nhưng việc bố trí canh phòng hắn cũng hiểu chút ít, thế là Đan Hoàn quyết định sẽ xen vào việc này, hơn nữa, hắn cũng nhân cơ hội này để xem xét việc bố trí phòng vệ trong hoàng cung, sau này sẽ rất có ích khi hắn muốn bỏ trốn.

Đan Hoàn đẩy cửa nghênh ngang bước vào.

Hoàng đế đang trầm tư suy nghĩ, thấy Đan Hoàn bước vào, liền ra hiệu cho hắn ngồi xuống, tiện tay đặt bản tấu làm cho y nảy giờ nhức đầu bên trái chiếc bàn.

“Ái phi, nàng có việc gì vậy? Gần đây trẫm bận bịu công việc, không qua thăm nàng được, nên nàng cảm thấy buồn chán sao? Hay là nàng muốn cái gì? Nếu nàng thiếu cái gì chỉ cần tới phủ nội vụ lấy là được”.

“Không có gì, chỉ là tới nhìn xem ngài đang làm gì, ai! Nghe nói ngài đang tính việc bố trí bảo vệ trong cung, ta muốn hỗ trợ, theo ta thấy, thị vệ trong cung ít quá, còn nhớ lần trước không? Nếu không có ta ở đó có lẽ cái mạng nhỏ của Hoàng thượng đã mất rồi”.

“Chuyện lần trước với việc thị vệ trong cung nhiều ít không liên quan gì, những kẻ đó trường kỳ ẩn nấp trong cung, rất khó đề phòng, lần trước là do trẫm sơ suất, không dẫn thị vệ đi theo bảo vệ, ai~~”.

“Hoàng thượng, lần trước ta cũng thấy ngài thở dài, ngài có việc gì không vui sao? Ngài là Hoàng thượng a? Sao vậy?”

“Trẫm ngồi ở cái vị trí này, đi tới đâu đằng sau cũng có một đồng người theo, trẫm không thể chạy nhảy, dù cho không vui cũng không thể mắng chửi người khác, bởi vì trẫm là Hoàng thượng, tất cả mọi người đều sợ trẫm, trẫm thậm chí không có bằng hữu, từ nhỏ tới giờ luôn cô đơn, không ai dám biểu lộ thật tình trước mặt trẫm, bọn họ sợ nếu ngộ nhỡ làm sai chuyện gì, sẽ bị trẫm phạt tội, thế nhưng ái phi, nàng nói xem chẳng lẽ trẫm đáng sợ như vậy sao?”

“Ngài là người tốt a, ngài cô đơn lắm sao?”

“Đúng vậy, có điều hiện tại thì không, trẫm đã có nàng”.

“Ta? Ta thì làm sao?”

“Nàng không sợ trẫm, không ham hư vinh, không cầu danh lợi, hơn nữa lại rất quan tâm trẫm, khiến trẫm rất cảm động”.

“Căn cứ vào đâu mà nói như vậy? Ta đúng là không sợ ngài, cùng lắm thì rơi đầu chứ gì, nhưng không ham hư vinh thì căn cứ vào đâu để nói?”

“Bởi ta nghe cung nhân nói nàng không ham thích những châu báu ngọc ngà trẫm ban thưởng cho nàng, không giống các hoàng phi khác, đều đeo lên để làm đẹp, điều đó chứng tỏ nàng không ham hư vinh”

“A!”

Đan Hoàn không mang mấy thứ trang sức kia bởi chúng khiến hắn cảm thấy vướng víu rườm rà, không dùng đội hơn mười cân trang sức trên đầu làm cái gì? Không sợ xương cổ bị hỏng sao?

Nhưng Đan Hoàn cũng không định giải thích thêm, hắn còn nhớ Hoàng thượng suy diễn hắn là ôn lương thực nữ như thế nào, bây giờ mà hắn mở miệng giải thích, có khi lại bị cho là khiêm tốn, bởi vậy tốt nhất là câm miệng.

“Thế còn không cầu danh lợi thì sao?”

Đan Hoàn hiểu kì không hiểu sao hắn lại có cái ưu điểm này.

“Các cung phi khác thấy được trẫm sủng ái, nhất định đòi trẫm phong tước vị, hoặc là ban cho châu báu, còn nàng lại dám đứng trước mặt trẫm nói nàng đã đem lòng yêu thương người khác, đó là bởi nàng có dũng khí, cũng là một đức tính đẹp của nàng, cũng khiến cho trẫm biết nàng không cầu danh lợi, có điều trẫm tin tưởng rằng, nếu trẫm đối tốt với nàng, một ngày nào đó có thể khiến nàng cảm động, khiến nàng quên đi người kia, an tâm mãi ở bên trẫm”.

“A!”

Cái này quả thật hẳn không cách nào giải thích được, không thể nói rằng đó là hẳn nói xạo, hẳn là một nam nhân, đương nhiên không muốn được phong làm hoàng phi, hẳn muốn được phong làm tướng, nhưng chuyện này sao có thể nói ra.

Đan Hoành nằm toài ra bàn, mắt nhắm lại tự chửi rửa mình.

Lúc này bên ngoài thái giám thông báo có tổng quản đại nội thị vệ cầu kiến.

“Ái phi, để triều thần thấy nàng ở nơi này không hay lắm, nàng hãy ra sau lánh mặt một chút.”

Đan Hoành không tình nguyện đứng lên, khi đi ngang qua bàn để tấu chương, lợi dụng lúc không ai để ý, quyết định lấy tấu chương giấu đi.

Đan Hoành vừa nghe âm thanh bên ngoài nói chuyện, vừa xoay xoay nghiên mực trong tay, đột nhiên hẳn cảm thấy thanh âm nói chuyện cùng Hoàng thượng nghe quen quen, rốt cục là thanh âm của ai a? Trong cung những người hẳn biết đâu có nhiều?

Đan Hoành nghe thấy Hoàng thượng nói:

“Ninh Bình, tấu chương ngươi đưa lên, trẫm đã xem qua, và phê chuẩn, cứ theo vậy mà làm đi”.

Đan Hoành lúc này đang rất hài lòng, có thể thuận lợi tiến vào lãnh cung bởi đã lấy đi tấu chương của Hoàng thượng, thế nhưng đợi mãi không thấy động tĩnh gì, Đan Hoành hé mở bình phòng, ghé mắt nhìn ra.

Hoàng thượng đang đứng đối diện một người, bởi vì Hoàng thượng đứng che nên hẳn không nhìn rõ người đó là ai, nhưng thấy rõ trên tay người đó đang cầm tấu chương, vậy tấu chương hẳn đang cầm là gì?

Đan Hoành vội mở tấu chương hẳn vừa giấu ra xem. Trong tay hẳn thì ra là tấu chương của vị tướng mà trước đây đã đuổi hẳn ra khỏi quân doanh. Đan Hoành tỉ mỉ xem một chút, sau đó quyết định viết vào tấu chương, ban thêm cho quân doanh một chút đồ, thôi thì coi như là vì các huynh đệ trong quân doanh.

Viết xong, Đan Hoành gấp tấu chương lại cất vào tay áo, rồi bất giác bật ra tiếng cười.

“Hắc hắc”.

“Ai ở đó?”

Một người bước tới, kéo tay Đan Hoành lôi ra. Lực đạo rất mạnh khiến Đan Hoành ngã nhào ra bàn rồi lăn xuống đất.

Trời ạ! Hẳn không phòng bị nên bị ngã một cú đau quá, chỉ tại hẳn nghĩ ở trước mặt Hoàng thượng không ai dám đánh hẳn.

“Sao có thể như vậy chứ? Muốn đánh thì cũng phải nói một tiếng chứ?”

Đan Hoành quỳ rạp trên đất oán giận nói.

Hoàng thượng đi tới, yêu thương đỡ hẳn lên, lấy tay phủi bụi dính trên người hẳn.

“Ái phi, nàng có bị thương không? Có đau không? Có cần ta cho tìm Ngự y?”

“Ninh Bình, còn không mau nhận tội trước Sung Viên nương nương?”

“Không cần, không cần”.

Đan Hoành ngẩng lên nhìn tên đáng ghét vừa đánh lén hẳn, công phu quả thật rất cao nha.

“Sao lại là người?”

“Sao lại là người?”

Đan Hoành và Ninh Bình cùng kinh ngạc kêu to.

Hoàng thượng nhíu mày hỏi:

“Ái phi, nàng cùng Trữ tổng quản quen nhau sao?”

“Hắc hắc, từng gặp nhau một lần”.

Đan Hoành nháy mắt ra hiệu cho Ninh Bình.

“Nương nương bị lạc đường trong cung, vì thần chỉ đường giúp nương nương mà thôi”.

“Đúng vậy, đúng vậy”.

Đan Hoành nói, thật là, nói gì không nói, lại nói chuyện hắc bị lạc đường, khiến hắc xấu hổ, hơn nữa lúc này còn quãng một phát khiến hắc ngã ra đất, đợi tí nữa đi ra, Ninh Bình sẽ không xong với hắc đâu.

“Hóa ra là như vậy, Ninh Bình, người lui xuống đi, lát ta sẽ cho người tìm người”.

“Dạ, vi thần xin cáo lui”.

Hoàng đế gơ chân, nhặt tấu chương này giờ y vẫn giẫm lên xem, tấu chương này văng ra từ người Đan phi khi nàng bị quãng ngã, sở dĩ y đuổi Ninh Bình ra để có thể nói chuyện với Đan phi về việc này.

13. Q.1 - Chương 13

Hoàng đế phui bụi đất bám trên bản tấu chương, đoạn mở tấu chương ra coi, sau đó cuộn lại, cầm ở trên tay.

“Ái phi, nàng có biết rằng dám phê linh tinh vào tấu chương sẽ bị trị tội không?”

Đan Hoành lên cười trộm, trị tội, vậy là tốt rồi, xem ra cách này có tác dụng a~ Thật là nếu được trị tội, hắc cầu còn chả được, nhưng nếu biểu lộ thái độ vui mừng, e rằng sẽ bị nghi ngờ, xem ra phải biểu hiện đúng hoàn cảnh một chút.

Đan Hoành giả bộ sợ hãi, nói:

“Vậy phải làm sao bây giờ, mong ngài chỉ phạt đuổi ta vào lãnh cung thôi”.

Khoái a

~~Khoái a

~~Mau mau hạ chỉ a, hắc thế là sắp thoát nạn a

~“Ái phi, nàng đã xem qua nội dung của tấu chương phải không? Nàng đối với chuyện ở biên thù có chút thông hiểu phải không?” Hoàng đế hỏi.

Đan Hoành ngẫm nghĩ một lúc, chẳng thể nói với Hoàng thượng rằng hắc sống ở biên thù mười năm được.

“Là do cha ta đóng quân ở phương Bắc, khi trở về đã kể cho ta nghe”.

“A! Trẫm quên mất rằng quốc trượng là từ doanh trại phía Bắc biên giới nước ta trở về”. Hoàng đế lại mở tấu chương ra coi một chút, rồi nhẹ nhàng mỉm cười.

“Hách tướng quân tấu rằng quân đội Bắc Phiên đang rục rịch, thỉnh trẫm tăng thêm quân lực, đồng thời chuẩn bị quân lương, đề phòng có biến, có điều nếu như vậy có nghĩa là phải dùng rất nhiều ngân lượng trong quốc khố, hơn nữa, một số quan lại cho rằng, Nhị hoàng tử của Bắc Phiên sẽ tới nước ta triều cống, như vậy có thể thấy rằng Bắc Phiên không có mưu đồ gây chiến, bọn họ đã quy thuận chúng ta, như vậy không cần phải vì việc trông gà hóa quýt, quá lo lắng mà hao tài tốn của, nhưng có quan nhân lại cho rằng nên đề phòng chuẩn bị, bởi vậy trẫm đã do dự nhiều ngày mà chưa chuẩn tấu, các bộ cũng đang bàn thảo để đưa ra con số dự phòng quân lương, vũ khí, binh sĩ thích hợp, còn ái phi, nàng thấy thế nào?”

Đan Hoành chỉ tay vào chòm mũi của mình hỏi: “Hỏi ta?”

Đan Hoành nghĩ thầm, hấn tham gia vào chính sự, như vậy việc bị đưa vào lãnh cung nhất định đã được quyết định, vào lãnh cung rồi, xem ra ngày ra khỏi cung về nhà cũng không còn xa nữa, chỉ bằng hôm nay, tại đây, hấn vì các huynh đệ nơi biên cương nói vài lời công đạo.

“Hoàng thượng, vậy là ngài không biết rồi, quân Bắc Phiên thường xuyên quấy phá biên cương của đất nước ta, lần nào tới, không chém giết thì chúng phóng hỏa, quy thuận? Chúng chỉ đang chờ cơ hội mà thôi, chờ lý do để phát động chiến tranh, chúng ta và Bắc Phiên sớm muộn gì cũng sẽ có chiến tranh, dân vùng biên giới ngày nào cũng nơm nớp lo lắng, tuy bọn họ là tình nguyện ở đây, nhưng bọn họ mỗi người không có tới hai mẫu đất, không được tới mười lượng tiền trợ cấp, còn tại doanh trại, quân sĩ chỉ có khoảng 20 vạn quân, lại phân tán ở khắp nơi phía Bắc, cha ta ở đại doanh, nơi đó chưa có tới 5 vạn binh mã, doanh trại được phân làm 5 khu, mỗi khu chỉ có một tướng chỉ huy, 5 khu có một tổng chỉ huy, như vậy tính ra quân sĩ không những phân tán mà binh lực rất yếu, quân Bắc Phiên có 30 vạn tinh binh đóng tại biên giới, trong khi đó quân ta chỉ có 20 vạn quân, mà tất cả đều không phải là tinh binh, vậy nên tình thế nơi biên cương khẳng định là vô cùng cấp bách. Ta làm sai, ta xin nhận phạt, thế nhưng chuyện ta nói nhất định Hoàng thượng phải suy ngẫm cho kỹ, được rồi, ta đã nói xong, mau cho người dẫn ta đi”.

Đan Hoành thở ra một hơi, khoan tay đứng chờ người tới đưa hấn đến lãnh cung.

“Dân vùng biên mỗi người được phát 15 lượng tiền trợ cấp, được cấp đất màu mỡ, xa vùng biên cảnh, binh sĩ ở Bắc biên cảnh sẽ được tăng thêm 20 vạn quân, 5 khu quân doanh tập trung một chỗ, do nguyên soái Hách Uy Tổ chỉ huy, đây đều là do ngài viết?”

“Ân, là ta viết”. Hạo hấn dám làm dám chịu, Đan Hoành khẳng khái thừa nhận.

Hoàng đế bước tới, ôm lấy thất lưng Đan Hoành, rồi đưa Đan Hoành cùng ngồi trên long ý, đưa tay ôn nhu xoa xoa đầu hấn.

“Ngài nếu không phải là một nữ nhân thì đã là một vị tướng tài, trăm chuẩn tấu”. Nói xong Hoàng đế cầm lấy ngọc tỷ đóng dấu lên bản tấu.

“A? Cái này...cái này...”

Đan Hoành nghĩ Hoàng thượng sẽ rút bản tấu do hấn viết linh tinh đi, không ngờ Hoàng thượng lại chuẩn tấu.

Phải biết rằng hấn viết xằng, phong Hách tướng quân làm đại nguyên soái, tự nhiên bây giờ được chuẩn tấu, như vậy thì tên sư huynh hỗn đản của hấn tự nhiên được bỏ rồi.

“Các bộ thảo luận tái thảo luận hồi mà không ra kết quả, trăm cũng đã định cấp thêm ngân sách và binh sĩ cho Bắc cảnh, có điều số lượng không biết nên thế nào, mà các bộ lại không thống nhất với nhau, con số mà ngài đưa ra không quá lớn, lại còn rất phù hợp, coi như lần này ngài đã giúp trăm một việc, có điều ngài cần phải nhớ kỹ, đây là bí mật giữa trăm và ngài, không được nói cho ai, quy định hậu cung không được xen vào chính sự là do tổ tông đặt ra, nếu có người biết trăm quả thật rất khó xử, còn nữa chữ viết của ngài có lẽ phải luyện thêm, ngài viết xấu quá, trăm luận mãi mới ra, có lẽ trăm nên tô lại cho rõ ràng hơn”. Nhìn Hoàng đế tỉ mỉ tô lại những chữ hấn viết, Đan Hoành khóc không ra nước mắt.

Đan Hoành nhìn khuôn mặt Hoàng thượng, nói:

“Hoàng thượng, ngài không cần phải khó xử, cứ đem ta tống vào lãnh cung là được, ta sẽ không oán trách gì ngài đâu, thực sự!”

Hoàng đế nhìn Đan Hoành khẽ mỉm cười, rồi nhân lúc Đan Hoành không đề phòng, thơm nhẹ lên môi Đan Hoành một cái.

“Ngài không nên lo lắng, ngài đã giúp trăm giải quyết một vấn đề nan giải, có điều chưa tròn một canh giờ nữa là sẽ tới bữa tối, tấu chương trăm chưa phê xong, ái phi về phòng chơi được không? Khi nào tới bữa tối trăm sẽ tới tìm ngài.” Hoàng đế nói xong liền cúi đầu phê chuẩn tấu chương.

Đan Hoành sững sờ ngây người một lúc.

“Ân....,ngô..”

Đan Hoành cúi đầu bước ra ngoài.

Thế là thế nào? Không những không thể tới lãnh cung mà còn bị Hoàng thượng hôn một cái, lỗ vốn rồi!

Đan Hoành đi ra, nhìn thấy cây cột liền đá ột cái, thấy hồ nước liền bê tảng đá quăng xuống. Tại sao ư? Nhìn vậy mà còn không hiểu à? Đan Hoành đang phát tiết! Hừ, người rảnh rồi chớ có bèn mảng tới đây! Hết lần này tới lần khác đều thất bại!

Ninh Bình nhìn thấy Đan Hoành nước mắt lưng tròng bước ra, liền chặn lại.

“Tránh ra, không thấy ta đang rất phiền não sao? Không tránh ra ta sẽ đánh ột trận!”

Ninh Bình nhìn bốn phía, thấy không có ai liền nắm tay Đan Hoành kéo vào phía sau hòn non bộ, Đan Hoành vừa nhìn hòn non bộ, vừa hỏi:

“Ninh Bình, người sao vậy? Thực sự muốn đánh nhau với ta sao?”

Đan Hoành hưng phấn hỏi. Thật tốt quá, tâm tình không vui lại thuận lợi gặp chỗ phát tiết!

Đan Hoành giơ tay ra, chuẩn bị động thủ.

Ninh Bình đưa tay giữ hai tay Đan Hoành lại, đưa lên quá trên đầu, ép vào hòn non bộ.

“Ninh Bình, người...tại sao?”

14. Q.1 - Chương 14

“Ninh Bình, người làm cái gì vậy?”. Đan Hoành quát hỏi.

Ninh Bình dùng một tay bịt miệng Đan Hoành. Đoạn cúi đầu, ghé sát tai Đan Hoành nói:

“Người không muốn sống nữa à? Nói nhỏ một chút”.

“Làm gì để lên lút như thế?”

“Người dám lên trộm tẩu chương của Hoàng thượng, Gan của người thật không nhỏ, Hoàng thượng không trách tội người sao?”

Đan Hoành nghĩ bụng, giá mà Hoàng thượng trách tội hắn thì thật tốt quá.

Trong bụng vốn không vui, Đan Hoành hất tay Ninh Bình ra.

“Hoàng thượng không nói gì, người can thiệp vào làm cái gì? Chuyện lúc này ở Ngự thư phòng ta còn chưa tính với người nha”.

Vừa nhắc tới, Đan Hoành lại càng thêm tức giận.

“Người chính là Sung Viên nương nương, hoàng phi đã cứu Hoàng thượng?”

“Ân, người đề cập tới chuyện này, tiện đây ta cũng nói luôn, thị vệ trong cung thân thủ thế nào còn kém cả ta, khiến Hoàng thượng suýt nữa thì bị hành thích, người là tổng quản đại nội thị vệ, tại sao lại không nghĩ ra biện pháp bảo vệ Hoàng thượng?”

“Ta vốn định phái người đi tra lai lịch và xuất xứ của từng người trong cung, nhưng Hoàng thượng nói làm vậy rất tốn kém, thật không đáng, trong cung có gian tế của Bắc Phiến, những người này đã vào trong cung từ rất lâu rồi, trừ phi tra rõ, nếu không rất khó tìm ra, nếu ngộ nhỡ có lúc, Hoàng thượng chỉ có một mình, vậy người sẽ gặp nguy hiểm, thần cũng vô cùng lo lắng, thần có một thỉnh cầu không tiện nói ra trước mặt người khác, thỉnh nương nương đáp ứng.” Vừa nói, Ninh Bình vừa quỳ xuống.

Đan Hoành vừa nhìn Ninh Bình vừa nghĩ, chuyện gì vậy? Xem chừng có vẻ rất nghiêm trọng.

“Ninh Bình, sao ngươi lại nghiêm trọng như vậy? Chúng ta là bằng hữu mà, không nên khách khí, ngươi có việc nhờ, sao ta có thể không giúp ngươi?”

“Tiểu thần thỉnh nường nường để ý bảo vệ Hoàng thượng, nhất là sắp tới, khi có Nhị hoàng tử của Bắc Phiên tới, ban ngày cấm vệ quân có thể bảo vệ Hoàng thượng, nhưng sợ nhất là buổi tối, thỉnh nường nường để ý bảo vệ người, như vậy thần có thể có chút thời gian để tìm ra kẻ ám sát Hoàng thượng”.

“Cái này thật là, ai~~”. Đan Hoàn thở dài, nếu đồng ý chuyện này, việc ra cung càng lúc càng khó khăn.

“Thần thay mặt nhân dân nước ta tạ ơn nường nường”.

“Chuyện này nghiêm trọng như thế, sao ngươi không tìm cách dụ thích khách xuất đầu lộ diện?”

“Rất khó, bọn chúng không phải là kẻ ngốc, trừ phi dùng bệ hạ làm mồi nhử, thế nhưng nếu như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta có chết cũng không đền hết tội”.

“Đâu nhất thiết phải dùng Hoàng thượng làm mồi nhử, chỉ cần tìm một người có dáng dấp khuôn mặt giống Hoàng thượng là được mà?”

“Nghe thì có vẻ khả thi, nhưng kì thật là không ổn, bọn chúng ở đây lâu như vậy rồi, lại còn biết lúc nào Hoàng thượng ở một mình để ra tay, như vậy khẳng định là bọn chúng rất rõ nhân dạng của Hoàng thượng, vậy nên cho dù có dùng người giống Hoàng thượng để làm mồi nhử, e rằng bọn chúng sẽ không xuất hiện”.

“Nếu như Hoàng thượng cùng ái phi của ngài cùng hẹn hò dưới trăng, tránh xa tầm mắt của mọi người, người nghĩ vậy bọn chúng có nghi ngờ không?”

Ninh Bình mắt sáng lên, đoạn cùng Đan Hoàn bàn bạc kế sách, sau đó vội trở về chuẩn bị.

Đêm đó, Hoàng đế phát hiện ái phi của y bỗng nhiên tính tình thay đổi một cách kì lạ, trước đây nàng luôn e sợ mỗi khi y tới, khiến y mấy tối định tới rồi lại thôi, đêm nay tự nhiên lại hẹn hẳn cùng gặp gỡ dưới trăng, thật không biết nàng định bụng làm gì.

Đan Hoàn bắt đầu hành động.

Đan Hoàn sau khi ăn tối cùng Hoàng đế, liền đuổi các cung nữ thái giám đi, rồi hai người đi tới Ngự hoa viên, Hoàng đế định thắp đèn, nhưng Đan Hoàn phản đối.

“Ái phi hôm nay tinh thần rất hăng hái, nàng có chuyện gì vui ư?”

“Không có, có điều hôm nay trăng rất đẹp, ngắm hoa dưới trăng chẳng phải là rất tuyệt sao?”

“Quả không sai, hôm nay nhất định phải cùng nhau ngắm trăng thưởng vũ, uống rượu, nàng có muốn ta phái người chuẩn bị không?”

“Không cần, uống rượu thì miễn, còn vũ? Ta nghĩ Hoàng thượng nên học võ thì hơn”.

“Ân, vì sao?”

“Như vậy khi bên mình không có người bảo vệ, gặp thích khách cũng có thể chống đỡ được một lát”. Đan Hoàn còn có một câu chưa nói ra, đó là hẳn định rời đây, khi hẳn rời hoàng cung rồi, gặp nguy hiểm thì ai sẽ cứu y? Nghĩ tới đây, trong ngực Đan Hoàn không hiểu sao chợt nhói nhói đau.

“Học võ? Ái phi định dạy trẫm ư? Tốt quá, khi nào thì bắt đầu? Trước đây không phải là trẫm chưa từng bái sư, có điều bọn họ không dám thân cận trẫm, nường đừng có giống bọn họ nhé”.

“Không đâu, bọn họ sợ ngài, còn ta thì không, vậy chúng ta sẽ bắt đầu học võ, ừm, đầu tiên là học thế tấn, bất cứ loại võ công nào cũng phải luyện thế tấn”. Đan Hoàn xắn tay áo, làm mẫu cho Hoàng thượng xem.

“Trẫm trước đây từng học qua tư thế này, như vậy được chưa?”

Đan Hoàn nhìn tư thế của Hoàng thượng xem ra khá chuẩn, xem ra Hoàng thượng cũng có căn bản.

Đan Hoàn nắm tay Hoàng đế đẩy từ bên hông ra phía trước.

“Đây là tư thế tiếp theo, là thế thủ, phải đứng không được động đậy, có thể buông tay ta ra rồi”.

Hoàng đế nắm chặt tay Đan Hoàn.

“ Trẫm mới học, nên cơ thể còn yếu, đứng tư thế thủ chưa vững, nàng để trẫm cầm tay một chút”.

Hoàng đế dùng ngón tay rê rê trên lòng bàn tay của Đan Hoàn, mặt Đan Hoàn đỏ dần lên.

Hảo tâm dạy y võ để phòng thân, vậy mà y lại hành động thế này, cái này là báo đáp lòng hảo tâm của hân ư? Những nơi ngón tay y chạm vào thật là nóng, rồi sức nóng còn lan tỏa khắp cơ thể, khiến hân cảm thấy thật không thoải mái.

“Hoàng đế mà cũng biết đùa giỡn sao?”

Đan Hoàn hiểu kì hỏi khi phát hiện ra bí mật này.

“ Chỉ có ái phi mới nhìn thấy bộ dạng này của trẫm, ái phi, trẫm là đồ đệ của nàng, đồ đệ học tốt, phải chăng nàng nên thưởng cho ta a?”

“Ngài là Hoàng đế, có cái gì mà ngài không có? Được, hãy nói xem ngài muốn thưởng cái gì?”

“Trẫm muốn tấm lòng của nàng, nàng có thể trao cho trẫm không?”

Hoàng đế thâm tình nhìn vào mắt Đan Hoàn.

Đan Hoàn kinh hãi, dùng lực rút tay về, quay người đi.

Hoàng đế nghĩ rằng hân sinh khí, liền ôm lấy bờ vai hân.

“Trẫm nói giỡn, làm nàng sinh khí rồi phải không? Vậy sửa lại một chút, nếu ta học tốt, ái phi hôn ta có được không? ”

Đan Hoàn xoay người, ôm lấy thắt lưng Hoàng đế định nói điều gì, chợt thấy bụi hoa phía sau Hoàng đế có bóng người, hân biết cá đã cắn câu.

Đan Hoàn thấy kẻ đó rời đi, nghĩ thầm chắc hân đi tìm đồng sự để hành động, xem ra cá quả đã cắn câu, kế sách của hân đã có tác dụng.

“Ái phi, nàng làm sao vậy?”

Hoàng đế thấy Đan Hoàn cứ như vậy mãi, không phản ứng gì liền hỏi.

Thấy kẻ kia xoay người rời đi, Đan Hoàn cũng quên luôn là lúc này hân định nói gì, cá đã cắn câu.

Đan Hoàn liền xoay người, đẩy Hoàng đế ra, trở về phòng ngủ. Còn ngự ngấn ở Ngự hoa viên làm cái gì nữa? Để mời muỗi xơi sao?

Hoàng đế liền vừa chạy theo phía sau vừa gọi ái phi, y cho rằng ái phi của hân đang hờn dỗi.

Đan Hoàn chỉ xoay đầu nhìn Hoàng đế, thâm ý cười, hân mong ngày mai tới thật mau để hân còn nghênh đón thích khách.

Hoàng đế cùng Đan Hoàn trở lại phòng.

15. Q.1 - Chương 15

Hoàng đế mấy ngày nay thật sự không hiểu Đan ái phi của y muốn gì. Cách đây hai ngày, ái phi kéo y ra Ngự hoa viên luyện võ, sau đó mấy ngày nay kéo y đi khắp hậu cung thám hiểm, có điều những nơi mà ái phi của y đưa tới lại càng ngày càng.... tối!

Ninh Bình trước đây thỉnh thoảng lại nhắc y không nên tới những nơi vắng vẻ, để đề phòng việc y bị ám sát, có điều dạo này Ninh Bình cũng không mấy để ý tới.

Lần trước, tâm trạng của y thực sự phiền muộn nên mới nhất thời quên mất lời cảnh báo, vào trong phòng luyện công để tĩnh tâm, tại nơi đó y bị thích khách tấn công, suýt chút nữa thì bỏ mạng, nhưng y hoàn toàn không hối hận vì đã tới nơi đó, bởi tại đó, y đã gặp được người y muốn sánh đôi cùng đi tới cuối cuộc đời.

Lúc này, tiểu ái phi của y tự dừng muốn hẹn họ riêng với y mà không cho người theo hầu, y cảm thấy có chút khác thường, thế nhưng bởi vì y cũng muốn vậy nên vẫn tới.

Còn ba ngày nữa là hoàng tử Bắc Phiên sẽ tới đây, mỗi cũng đã thả ra rồi, chỉ còn chờ cá cắn câu mà thôi.

Mấy ngày nay, hắn đã hành động theo kế hoạch đã bàn, đêm Hoàng thượng tới mấy chỗ tối và vắng vẻ, có điều mấy nơi này, thỉnh thoảng vẫn có cung nhân lui tới nên có lẽ thích khách vẫn e ngại, chưa dám hành động.

Đan Hoàn quyết định đêm nay nhất định sẽ tạo cho thích khách một cơ hội tuyệt hảo.

Đêm đó, Ninh Bình theo hầu Hoàng đế.

Đan Hoàn cầm một rổ hoa quả tới một cái hang động nhỏ phía dưới hòn giả sơn, đứng trước cửa động, Đan Hoàn gọi to:

“Hoàng thượng, ngài ở bên trong đúng không, ta vào thăm đá, lấy một chút hoa quả mang theo”.

Thanh âm của Hoàng đế từ trong động vọng ra:

“ Ái phi, nàng khiến trẫm chờ lâu quá, còn không mau vào đây”.

“Sao phải vội như vậy chứ, chẳng phải là ta đã tới rồi đó sao?” Nói xong Đan Hoàn bước vào bên trong động.

Đan Hoàn vừa bước vào trong động, ngoài cửa động có 3 bóng hắc y nhân vụt qua, cũng vào bên trong.

Mấy người thị vệ vốn vẫn nấp trong bụi cây cũng liền ra khỏi chỗ nấp, một người vội vã chạy tới Ngự thư phòng báo cho Ninh Bình biết.

Bên trong hang động, chợt truyền tới thanh âm:

“ Bị lừa rồi, hắn không phải là cầu hoàng đế, Xú nữ nhân người dám lừa gạt ta, sớm muộn gì ta cũng tìm người tính sổ, cẩn thận có mai phục, rời đây thôi”.

“Muốn tính sổ với ta vậy hiện tại tính luôn đi, muốn chạy ư? Đâu có dễ dàng như vậy được? Nhìn đây”.

[Bang]

Có tiếng kim khí va chạm vào tảng đá.

Mấy tên thích khách sợ có mai phục vội chạy ra khỏi hang động, Đan Hoàn cầm xích chùy cũng đuổi theo, các thị vệ ở ngoài hang động vội tiếp ứng, ba tên thích khách chẳng mấy chốc đã bị bao vây.

(xích chùy :binh khí thời xưa, hai đầu binh khí có hai quả chùy to bằng cái bát).

Đan Hoàn đứng cách đó không xa nhìn xem náo nhiệt, đang xem hăng say, chợt nghe thanh âm của Hoàng đế vang lên:

“ Tiểu ái phi, đợi lát nữa ta sẽ tính sổ với nàng”.

Đan Hoàn xoay người lại định cự cãi, cái gì chứ? Chẳng lẽ giúp y bắt thích khách là sai sao?

Ba tên thích khách đang bị bao vây, tưởng chừng vô vọng, thế rồi một tên chợt phát hiện ra thân ảnh của Hoàng đế, từ tay hắn chợt bắn ra ám khí nhanh tới mức không ai kịp phản ứng.

Đan Hoàn cảm thấy có tiếng gió xẹt qua bên tai, liền vùng hai chùy đẩy bay ám khí. Nhưng còn một ám khí nữa bay tới phía sau lưng hắn. Ám khí bay sát qua mặt Đan Hoàn, rạch một đường trên mặt hắn, máu từ vết thương chảy ra xối xả.

“Ái phi”.

Mọi người lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng thượng mất bình tĩnh, vội vã chạy tới bên Đan phi, đôi tay run rẩy đưa lên lau máu trên gương mặt Đan phi.

“Các người mau bắt thích khách cho ta!” Hoàng đế hét lớn, cận vệ Hoàng đế vội vã truy bắt thích khách.

“Nhất định phải bắt sống, cẩn thận chú ý trong miệng họ có mang độc không”. Đan Hoàn nói với theo cận vệ đang truy đuổi thích khách.

“Mau tìm ngự y tới phòng trẫm”. Vừa nói, Hoàng đế vừa bế Đan Hoàn tới tẩm cung của mình.

“Uy, Hoàng thượng, ta chỉ bị một vết thương nhỏ trên mặt thôi, người mau để ta xuống đi, để ta tự đi.”

“Câm miệng!” Hoàng đế tức giận quát.

Đan Hoàn chưa từng nhìn thấy Hoàng đế tức giận như thế bao giờ, chợt cảm thấy đáng sợ, bị dọa tới không dám phản ứng.

Ngự y sau khi chữa vết thương liền lui xuống. Hoàng đế ra lệnh cho ngự y phải dùng các dược liệu tốt nhất, nếu trên mặt Đan phi có tí vết y nhất định trị tội.

Đan Hoàn sau khi được bôi thuốc, liền muốn quay lại xem thích khách bị bắt thế nào, chứ ngồi trong phòng chờ đợi tin tức hẳn cảm thấy rất sốt ruột.

Hoàng đế ôn nhu xoa lên vết thương nơi mặt Đan Hoàn, ngón tay có chút run run. Rồi đột nhiên, Hoàng đế đưa tay kéo Đan Hoàn vào trong lòng mình, Đan Hoàn chỉ nghe thấy thanh âm của Hoàng đế dịu dàng truyền tới:

“Tiểu ái phi, nàng đã chiếm trọn lòng trẫm, vậy mà vì an nguy của trẫm, nàng lại không tiếc sinh mạng mình, nàng muốn trẫm phải thế nào đây?”

“Ta muốn ra kia xem đã bắt được thích khách chưa”.

Nói xong Đan Hoàn liền đứng dậy định đi, Hoàng đế liền cầm tay kéo hẳn lại.

“Cho truyền Ninh Bình vào yết kiến trẫm”.

Một lúc sau Ninh Bình bước vào. Đan Hoàn thấy Ninh Bình vội hỏi:

“Có bắt được thích khách không?”

“Thần...chết tiệt!”

Nói xong Ninh Bình liền quỳ xuống.

“Thích khách vốn là bắt được, nhưng trong miệng bọn chúng có mang độc, bọn chúng đều cắn độc dược mà chết, thần chưa kịp tra hỏi điều gì”.

“Người...ta đã cảnh báo trước mà các người còn không chịu để ý, trước khi chết có phải chúng phát tín hiệu đi không?”

“Đúng”.

“Bọn chúng truyền tin cho đồng bọn, như vậy đồng bọn của bọn chúng ở không xa hoàng cung”.

“Thần sẽ phái người đi tìm”.

“Tìm ai? Hừ, bọn chúng thấy tín hiệu, chắc chắn là vội vã chạy trốn, thật là làm ta hao tâm tổn tứ vô ích!”

“Ninh Bình, quên đi, trẫm phải nhắc nhở người điều này, Đan Sung Viên là hoàng phi của trẫm, không phải là thủ hạ của người, không được để nàng tham gia vào những việc nguy hiểm như vậy, nếu có lần sau trẫm sẽ không dễ dãi như thế này nữa đâu, người lui ra đi”.

Ninh Bình liếc mắt lo lắng nhìn Đan Hoàn

Đan Hoàn đợi mọi người lui ra hết, cũng lén lút đi ra. Hoàng đế ôm lấy thất lưng hẳn.

“Tiểu Tuyên Tử, thay trẫm truyền lệnh, trẫm phong Đan Hồng làm quý phi, sau khi Nhị hoàng tử Bắc Phiên triều cống xong, sẽ cử hành nghi lễ tấn phong ”.

“Hoàng thượng, sợ rằng làm như vậy không ổn”.

“Ý trẫm đã quyết, người cứ thế mà làm, chớ có dài dòng”.

“Tuân chỉ”. Tiểu Tuyên Tử lui ra lo việc truyền chỉ.

Đan Hoành bị dọa tới ngất người, một lúc sau hấn chợt bừng tỉnh hét to

“A

Không được! Nhất định không thể được!”

16. Q.1 - Chương 16

Hai ngày tiếp đó, mọi người đều tập trung chuẩn bị cho việc Nhị hoàng tử của Bắc Phiên sẽ tới, còn Đan Hoành thì phải vô cùng vất vả mới cắt đuôi được đám cung nữ và thái giám.

Khỉ! Từ ngày tin Hoàng thượng tấn phong hấn làm quý phi bị truyền ra ngoài, các phi tần đều tìm tới chỗ hấn hòng lôi kéo tình cảm, nhưng phiền toái nhất là đám cung nhân, suốt ngày nhắc nhở hấn rằng sau khi được phong làm quý phi thì mọi chuyện sẽ không giống như trước. Hôm nay Đan Hoành mượn cớ trong người khó chịu để ở một mình rồi nhảy từ cửa sổ chuồn ra ngoài.

Đan Hoành biết thị vệ trong cung có kém cỏi cũng không để hấn chuồn ra khỏi cung, vậy nên Đan Hoành đành tìm tên hỗn đản Ninh Bình nói cho ra lẽ. Đan Hoành đoán rằng, nhất định Ninh Bình đã nói gì đó trước mặt Hoàng thượng, nếu không hấn đã không xui xẻo bị tấn phong làm quý phi.

Đan Hoành đứng chờ trên hành lang dẫn tới Ngự thư phòng, hấn biết rằng đêm nào Ninh Bình cũng tới Ngự thư phòng để báo cáo công việc với Hoàng thượng. Quả nhiên lúc sau, Đan Hoành thấy Ninh Bình đi ra, vẻ mặt tràn đầy tâm sự. Đan Hoành liền xông ra trước mặt Ninh Bình, vung chân đạp một cước vào thắt lưng Ninh Bình.

Ninh Bình thấy vậy vội đưa tay lên đỡ lấy quyền cước của Đan Hoành.

“Nương nương, sao nương nương lại ở đây?”

Ninh Bình nhìn Đan Hoành, rồi cảm thấy giữ chân Đan Hoành như vậy là không hợp lẽ nên thả xuống.

“ Ta tới đây để tính sổ với người!”

Chưa nói được mấy câu, Đan Hoành chân vừa được thả xuống lại vung lên, nhằm bao tử Ninh Bình mà đạp một cái. Lần này Ninh Bình không hề né tránh, nên đã bị trúng một cước vào bụng, liền đưa tay ôm bụng nói:

“Nương nương, nương nương ít nhất cũng phải cho thần biết thần đã làm sai chuyện gì?”

“Người đã nói với Hoàng thượng những gì?”

“Thần nói, nương nương vì lo lắng tới an nguy của Hoàng thượng, nên đã dùng chính mình làm mồi nhử thích khách, tấm lòng của nương nương dành cho bệ hạ thật hiếm thấy, Hoàng thượng đã rất cảm động, chẳng phải đã tấn phong nương nương làm quý phi rồi đó sao?”

“Chính là chuyện này, hừ, ai cho người lăm mồm xen vào, hại chết ta!” Đan Hoành tức giận nắm một quyền vào tảng đá cạnh đó, rồi hăm hăm bỏ đi.

Đáng ghét! Thật tức chết đi, tính tìm Ninh Bình trút giận, mà hấn lại không biết mình sai ở nơi nào, vậy có đánh hấn thì cũng được tích sự gì?

Ninh Bình nhìn bóng lưng của Đan Hoành ngày một xa dần, nhỏ giọng thì thầm:

“Ta cũng là vì muốn tốt cho người mà thôi, với tính tình của người, nếu không có một thân phận cao ột chút thì sớm muộn gì cũng sẽ bị hại, ta vì người mà nói với Hoàng thượng, cũng chỉ vì mục đích này”.

Đan Hoành tức giận mấy ngày liền. Ân! Mọi người có tò mò muốn biết tại sao Đan Hoành tức giận không? Hừ, cứ nhắc tới lại càng thêm bực mình.

Đan Hoành tức giận với Ninh Bình, khi trở về nơi ở của mình, hắn định bụng tìm mấy thái giám đầu võ cho đỡ bực, thế nhưng bọn họ lại nói bây giờ không thể giống trước, bây giờ hắn đã là quý phi, nếu đầu võ với cung nhân thì sẽ không ra thể thống gì.

Vậy nên mặc cho Đan Hoành tìm mọi cách để dụ dỗ, dọa nạt, bọn họ vẫn quyết không động thủ.

Tối nay trong cung rất náo nhiệt, đó là bởi Nhị hoàng tử của Bắc Phiên đã tới. Tối hôm đó, có cung nhân tới thỉnh Đan Hoành tới tiền điện, bởi Nhị hoàng tử tới thăm, nên trong tiền điện sẽ có yến tiệc và các tiết mục biểu diễn hấp dẫn mà Hoàng thượng đặc biệt chuẩn bị để mời hậu cung cùng khách quan thưởng ngoạn.

Đan Hoành nghĩ bụng, ngồi hậm hực ở đây cũng chẳng ích lợi gì, chi bằng đi xem xem Nhị hoàng tử Bắc Phiên bộ dạng ra sao. Tuy Đan Hoành trước đây ở biên cảnh, thường xuyên đấu với quân Bắc Phiên, nhưng lại không biết chủ nhân của chúng mặt mũi ra sao, vậy hôm nay có dịp gặp mặt thật là tốt, trên chiến trường có câu: ‘bắt giặc trước tiên phải bắt tướng’, bây giờ có dịp nhất định phải nhớ kĩ mặt mũi hoàng tử Bắc Phiên mới được, sau này nhất định có ích.

Đan Hoành cùng một vài phi tần được an bài ngồi cách long ý của Hoàng thượng không xa, quan viên hai bên ngồi thành hai dãy rất dài, đầu bên kia của dãy, đối diện với long ý của Hoàng thượng chính là nơi an tọa của Nhị hoàng tử Bắc Phiên.

Chính giữa tiền điện, một nữ nhân Bắc Phiên đang thách đấu, lát sau một thị vệ của bốn quốc liền bước lên đài, nhưng chỉ có mấy chiêu, người thị vệ kia đã thua. Đan Hoành cảm thấy rất kì quái, sao lại có thể như vậy? Theo nhận xét Đan Hoành, để thắng nữ nhân kia đấu có khó, tên thị vệ kia rõ ràng có cơ hộ để thắng, ấy vậy mà tại sao?

Tiếp đó, cũng có mấy người thị vệ của bốn quốc lên đài giao đấu với nữ nhân kia, nhưng rồi tất cả đều thất bại.

Lúc này, Tổng quản thái giám Tiểu Tuyên Tử không nhịn được bèn châm chọc Ninh Bình:

“Trừ tổng quản, thuộc hạ của người thật đúng là lợi hại, chỉ có một nữ nhân Bắc Phiên mà các người đấu không lại, vậy an nguy của Hoàng thượng có thể trông cậy vào các người được sao?”

Ninh Bình nắm chặt tay lại, không biện giải gì, lúc này Hoàng đế mới nói:

“Không phải là thị vệ của chúng ta không đánh lại được, mà là không dám đánh, nữ nhân kia chính là nàng phi thứ tư của Nhị hoàng tử Bắc Phiên, nếu dả thương nàng ta sẽ không biết ăn nói sao với Bắc Phiên, mà muốn khuất phục được nàng ta cũng rất khó, nếu đánh thắng nàng ta, bọn họ sẽ nói bốn quốc chúng ta cả hoàng triều hòa nhau khi dễ một nữ nhân, xem ra Nhị hoàng tử để phi tử của hắn xuất hiện tại đây là muốn làm khó bốn quốc chúng ta”.

“A? Hoàng thượng, vậy phải làm sao? Chẳng lẽ lại phải chịu thua?”

“Ai! Nếu không chịu thua vậy phải làm sao?”

“Đề tiện! Bọn chúng dùng nữ nhân, chúng ta cũng dùng nữ nhân ra đấu với bọn chúng.”

“Tiểu Tuyên Tử, bỏ đi, chỉ là tiết mục giải trí thôi, hà tất phải so đo vậy?”

“Bệ hạ, e rằng bọn chúng còn có mục đích khác”

“Nói trầm nghe?”

“Nếu như thật sự những thông tin từ biên cảnh báo về là chính xác, Bắc Phiên định gây chiến với chúng ta, như vậy cuộc đấu võ ngày hôm nay, ai thắng, ai thua sẽ vô cùng quan trọng, nếu hôm nay bọn chúng chiến

thắng, điều này sẽ cổ vũ tinh thần và sĩ khí quân lính Bắc Phiên, thị vệ cấm cung tuyển cả trăm người mới chọn được một người, là lực lượng tinh anh, ấy vậy mà đấu không lại một phi tử của hoàng tử Bắc Phiên, như vậy binh sĩ Bắc Phiên sẽ nghĩ binh sĩ nước ta mềm yếu, như vậy bọn họ sẽ tự tin, sĩ khí binh lính Bắc Phiên sẽ tăng lên vạn phần”.

“Ai! Trẫm cũng đã nghĩ tới chuyện này, thế nhưng...”

Hoàng đế còn chưa nói xong, hoàng tử Bắc Phiên đã cắt ngang:

“Đại Đồng Hoàng đế bệ hạ, lẽ nào quý quốc không có cao thủ sao! Hay là muốn nhường phi tử của ta? Không cần phải như vậy đâu, nữ nhân của ta không phải chỉ biết thêu thùa khâu vá thôi đâu, ha ha, xem ra đêm nay tiểu vương phi của ta thắng rồi, Hoàng thượng đừng quên ban thưởng cho nàng nha”

Hoàng đế vừa định đáp lại thì Tiểu Tuyền Tử vì nhin không được nên chen miệng vào

“Nhị hoàng tử, nữ nhân nước ta cũng không phải chỉ biết may vá thêu thùa, chỉ sợ rằng tìm ra một người có khả năng đánh bại vương phi của hoàng tử, hoàng tử sẽ vì thế mà cảm thấy mất mặt”.

“Tiểu Tuyền Tử!” Hoàng thượng quát lớn.

Hoàng tử Bắc Phiên cười nhẹ, dáng vẻ vô cùng hứng thú nói:

“Ồ, Đại Đồng cũng có nữ nhân tài năng vậy sao? Tiểu vương ta rất muốn gặp, thỉnh Hoàng đế quý quốc cho ta được toại ý”.

“Việc này...” Hoàng đế cảm thấy khó xử.

Hoàng tử Bắc Phiên vẻ mặt như vừa bị mất hứng:

“Ta nhất định muốn gặp vị nữ nhân mà công công quý quốc nhắc tới, bệ hạ nghĩ là tiểu vương phi của ta không đủ tư cách để giao đấu với nàng ấy? Hay là những lời nói kia chẳng qua là để gạt tiểu vương ta?”

“Nữ nhân kia tạm thời không ở trong cung” . Ninh Bình nói.

Ninh Bình nói vậy để nhằm lái câu chuyện sang hướng khác, thế nhưng Tiểu Tuyền Tử lại nghĩ đã đến nước này nhất định phải làm rõ.

“Người đó là Quý phi nương nương của bổn quốc, thân phận vô cùng cao quý, không phải cứ muốn gặp là gặp được”.

“Ồ? Tiểu vương cung thỉnh bệ hạ mời nàng ấy ra, để tiểu vương có thể chiêm ngưỡng phong thái của nương nương ”.

Nhị hoàng tử Bắc Phiên đã nói như vậy, muốn thoái thác quả tình là không thể.

Hoàng đế nhìn Tiểu Tuyền Tử không hiểu chuyện gây ra sự, không tình nguyện hạ chỉ:

“Tiểu Tuyền Tử, đi mời nương nương tới đây”.

17. Q.1 - Chương 17

Dan Hoành ngồi xem, càng xem lại càng thấy tức giận. Thì ra là cố tình thua sao? Đứa ngốc nhìn vào cũng có thể nhận ra! Hắn thà ngồi xem xiếc còn hơn ngồi xem cái này, thật ức chết đi được!

Dan Hoành nghĩ bụng, có ngồi đây hậm hực cũng chẳng được kết quả gì, vậy nên hắn quyết định tiến lên trước để nhìn rõ xem Nhị hoàng tử Bắc Phiên bộ dạng ra sao, đây mới chính là mục đích chính của tối nay, có điều nơi hắn ngồi ở xa quá nên không thể nhìn rõ mặt mũi Nhị hoàng tử.

Dan Hoành tới yến hội, trên người từ đầu tới chân phải đeo đầy trang sức, nặng trĩu. Ấy là bởi, ban nãy, khi hắn vừa định đi, cung nữ hầu cận hắn là Tiểu Hỉ nói rằng hiện giờ thân phận của hắn không như trước

nữa, bắt buộc phải đeo đồ trang sức đầy đủ, nếu không Hoàng thượng nhất định trách tội. Đan Hoàn vốn không để ý tới mấy thứ này, hắn nghĩ chỉ cần vấn gọn tóc lên là được, nhưng các cung nữ nhất định không đồng ý, các nàng vừa khóc vừa nhất quyết khuyên nhủ Đan Hoàn thay đổi lại trang phục, nếu không các nàng sẽ bị tổng quản thái giám phạt các nàng cái tội thất trách.

Đan Hoàn ở trong doanh trại từ nhỏ tới lớn, vậy nên hắn không có kinh nghiệm đối phó với nước mắt nữ nhi, bởi vậy Đan Hoàn cho dù không muốn, cũng đành phải để các nàng đeo trang sức nặng trĩu lên người hắn.

Đan Hoàn đang ngồi, đứng dậy chỉ cảm thấy cổ vô cùng mỏi, cả người cũng mỏi. Hắn đưa tay ra xoa xoa cổ, vừa xoa vừa tự cảm thương cho cái cổ của mình, trên mặt lộ vẻ thống khổ, cái đầu đeo trang sức khiến đầu hắn muốn lệch ra khỏi cổ, chỉ thẳng bằng thôi đã thấy khó khăn rồi.

Vốn định lên xem mặt mũi Nhị hoàng tử Bắc Phiên, nhưng lúc này, Đan Hoàn quyết định trở về phòng để lột bỏ hết những thứ trang sức đáng ghét này ra khỏi người.

Đan Hoàn vừa bước ra khỏi tiền đình vài bước, thì một người liền đi phía sau đỡ hắn. Đan Hoàn quay lại nhìn, thì ra chính là Đức phi, kẻ lần trước tới gây sự với hắn.

Đan Hoàn vốn định hỏi nàng ta hôm nay lại muốn gây sự gì, thì Đức phi đã mở miệng nói:

“Đan tỷ tỷ, tỷ hiện tại đã là quý phi cao quý, sao bên người lại không có thái giám cung nữ nào đi theo hầu cận? Để muội muội đỡ tỷ tỷ, giúp tỷ tỷ trở về a?”

Đan Hoàn cảm thấy khắp mình nổi da gà. Ân! Sao nữ nhân này hôm nay lại gọi hắn là tỷ tỷ? Nghe mà muốn ói!

Nhìn thấy sự xun xoe của Đức phi, Đan Hoàn thấy hơi sợ bèn hỏi:

“Đức phi nương nương, người hôm nay làm sao vậy? Tự dưng lại nhận tỷ muội với ta? Chúng ta thân thiết như vậy từ bao giờ? Ta hôm nay người khó chịu, rất đau đầu, đến cả bụng cũng đau, ta đi về trước đây”.

“Đan tỷ tỷ sao lại như vậy chứ? Chuyện lần trước là do muội muội sai, Hoàng thượng đã phạt ta rồi, Tỷ tỷ là người quân tử nên xin hãy tha thứ cho kẻ tiểu nhân là muội đây, nếu hôm nay tỷ tỷ cảm thấy khó chịu trong người, vậy muội sẽ không quấy rầy tỷ nữa, hôm khác sẽ tới chỗ tỷ bồi tội, tỷ tỷ cố chịu đựng thêm mấy tháng nữa, không nên vì muội mà sinh khí, tỷ tỷ tức giận chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu ảnh hưởng tới tiểu hoàng tử trong bụng, thì muội muội muôn lần đáng chết”.

Đan Hoàn nghe vậy, chỉ cảm thấy đất dưới chân chao đảo, hai chân muốn khuỵu xuống.

“Tiểu hoàng tử? Uy! Người nghe ai nói?”

Đan Hoàn nghe vậy cảm thấy vô cùng tức giận, là ai nói vậy a? Thật là bịa đặt! Loại chuyện như vậy mà cũng dám bịa ra được.

“Muội muội nghe người ta nói, tỷ tỷ mấy ngày nay ăn nhiều, ngủ nhiều, đây chính là triệu chứng của người mang thai, ta trước đây sinh Nguyệt nhi cũng như vậy, tỷ tỷ có lẽ nên đi tìm một ngự y, Ai nha~~Kẻ dưới thật là thất trách.”

“Người...người...Người không được nói bậy, ta sao có thể có thai được chứ, ta là...”

Đan Hoàn tức giận tới mất lí trí, suýt chút nữa nói ra mình là nam nhân, đúng lúc này Tiểu Tuyên Tử từ rất xa chạy tới gọi hắn:

“Đan nương nương! Nô tài phụng chỉ Hoàng thượng tới tìm nương nương.”

“Tới đó? Tiểu Tuyên Tử, vậy người mau đỡ ta tới chỗ Hoàng thượng ”

Tiểu Tuyên Tử đỡ Đan Hoàn tới chỗ Hoàng thượng, Đan Hoàn đầu đội phục sức nặng trĩu, nên đi chậm, còn Tiểu Tuyên Tử trong lòng có tâm sự nên đi cũng chậm, cuối cùng y dừng lại, quỳ gối trên mặt đất nói:

“Đan nương nương, nô tài tự biết trước đây đối với nương nương không được tốt, thế nhưng sự việc lần này rất quan trọng, nương nương nhất định phải giúp đỡ nô tài”

Đan Hoành mất đi chỗ bám, liền tới cái cột, dựa người vào để có thể đứng vững.

“Cung nhân ở trong cung như các người sao thích quý vậy? Ta đâu phải là kẻ dễ bụng, có việc gì người cứ nói đi”.

Tiểu Tuyền Tử liền kể lại sự tình.

“Nô tài không nhận được nên đã nhắc tới nương nương, chỉ cần nương nương có thể thắng, đợi lát nữa dù Hoàng thượng có lộ da nô tài, nô tài cũng cam lòng”.

“Ta căn bản vốn không muốn đánh nữ nhân, thế nhưng...này giờ ngồi xem cuộc tỷ thí, quả ta cũng không nén được giận, trận này ta quyết tham gia, nhanh nhanh tới đó thôi”.

Đan Hoành nâng Tiểu Tuyền Tử đứng dậy, rồi cả hai đi tới trước mặt Hoàng thượng.

Hắn xuất hiện khiến mọi người ngây ngất ngẩn nhìn, khuôn mặt Đan Hoành vốn nhỏ nhắn thanh tú, nay lại được trang điểm cùng mặc bội sức của quý phi, nên thập phần cao quý, hơn nữa bước đi chậm rãi lại càng giống một tiểu thư thực nữ đoan trang.

Hoàng đế chưa bao giờ thấy ái phi của y mặc lễ phục và trang điểm đẹp tới vậy, nên nhất thời ngây dại, mãi một lúc sau mới đưa tay về phía Đan Hoành.

Đan Hoành cầm lấy tay Hoàng đế, thoảng cái người đã tựa vào lòng Hoàng đế, Đan Hoành nghiêng đầu dựa vào vai Hoàng thượng, khẽ miệt mài nói:

“Người nếu muốn ta thắng trận này, vậy hãy giúp ta tháo mấy cái chết tiệt trên đầu ra, mấy thứ đó đúng là đang đè chết ta đây này”.

Hoàng đế nghiêng người nói với Đan Hoành

“Nếu không thích tại sao nàng lại đeo chúng?”

“Là các cung nữ trong viện của ta nói, nếu ta không đeo người sẽ trách tội ta, người nghĩ ta thích đeo chúng?”

“Lại gần một chút nữa, ta giúp nàng tháo xuống”.

Đan Hoành ngồi xuống long ỷ. Đan Hoành tựa người thoải mái vào trong lòng Hoàng đế, trước mặt các quan viên đại thần hai nước, Hoàng đế giúp Đan Hoành tháo đồ trang sức, cuối cùng, Hoàng đế tháo cái dây buộc tóc khiến da đầu hắn đau muốn chết xuống rồi ghé bên tai Đan Hoành nói một câu:

“Ái phi, nàng thắng hay thua không quan trọng, nhưng phải hứa với trẫm là không được thụ thương nữa”.

Đan Hoành cũng ghé vào tai Hoàng đế thì thầm:

“Người yên tâm đi”.

Sau đó đứng dậy, nhảy xuống sân.

“Uy! Phiền nữ nghe ta nói có hiểu hay không? Cuộc tỷ thí ngày hôm nay chỉ là tiêu khiển, dùng dao hoặc thương đều không tốt, chúng ta đấu tay không, không dùng vũ khí, vậy có được không?”

Tiểu hoàng phi Bắc Phiền vút roi xuống, rồi giang hai tay ra, ý bảo trên người nàng không có vũ khí nào nữa. Đan Hoành nhìn nữ nhân Bắc Phiền, ngực của nàng thật là nở nang, giống như muốn đẩy bật lớp y phục trên người để thoát ra ngoài, quả thực là đẹp mắt, chẳng trách sao mà mấy tên thị vệ kia thua.

Nữ nhân Bắc Phiền bắt đầu xuất thủ, nhằm thẳng mắt của Đan Hoành đánh tới.

18. Q.1 - Chương 18

Tiểu hoàng tử phi của Bắc Phiền vùng quyền đánh tới, Đan Hoành liền lách mình tránh đòn. Đan Hoành thầm nghĩ, nữ nhân Bắc Phiền này quả thật xuất thủ rất nhanh, hắn chỉ vừa mới mái ngấm bộ ngực của

nàng ta một chút, vậy mà tỳ nữa thì mắt bị đánh cho thâm tím rồi, xem ra cần phải chú tâm mới được.

Đan Hoàn vừa thoát chưởng quyền của nữ nhân Bắc Phiên, liền xuất thủ, một tay nhằm thẳng phần eo của nữ nhân đánh tới.

Nữ nhân liền đưa hai tay chống đỡ quyền của Đan Hoàn đánh tới, khiến trước ngực nàng không có gì che chắn, hoàn toàn sơ hở, Đan Hoàn vốn định đâm một quyền thẳng vô ngực hoàng tử phi, thế nhưng hấn chợt do dự. Trời ạ! Nơi đó thật là đầy đặn, nếu bị một đâm của hấn mà thành ra bị dẹt thì thật là...Bởi vậy trong lúc xuất quyền, Đan Hoàn quyết định thay đổi, đổi nắm đấm thành chưởng sượt nhẹ qua ngực hoàng tử phi.

(Giải thích một chút, anh ý đổi nắm đấm thành chưởng tức là bàn tay không nắm lại mà xòe ra á, J)

Thật tình là mềm mại quá nha

Chiếm được tiện nghi Đan Hoàn lên cười trộm.

Tiểu hoàng tử phi Bắc Phiên theo phản xạ đưa tay xoa xoa ngực mình, sau đó quắc mắt lườm Đan Hoàn.

“**#####??*****”

Hoàng tử phi Bắc Phiên lầm bầm một chuỗi tiếng Bắc Phiên.

“Ta cũng có ngực có hông, sao phải đồ kị với người chứ?” Đan Hoàn dùng tiếng Bắc Phiên đáp trả.

“Người nghe hiểu được chúng ta nói sao?” Hoàng tử phi Bắc Phiên kinh ngạc hỏi.

Đan Hoàn ở tại biên giới giữa Đại Đồng và Bắc Phiên hơn chục năm nay, bởi vậy cho dù hấn không có chủ ý học tiếng Bắc Phiên thì vẫn có thể nghe hiểu được.

“Vậy cũng đúng, ta với người đều là nữ nhân, bởi vậy đánh đâu cũng không hề gì, có điều không được tiếp tục đánh vào ngực của ta nữa”.

“Nếu không đấu với nhau chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

“Không thể được, hôm nay chúng ta nhất định phải phân thắng bại”.

“Được rồi, xem chiêu đây, ta sẽ tấn công thân trên của người”.

Tiểu hoàng phi Bắc Phiên nghe vậy, liền tập trung phòng thủ thân trên. Còn Đan Hoàn mặc dù miệng nói thế nhưng lại tung cước vào phía cẳng chân của hoàng tử phi, nàng ta vì không phòng thủ nên mất đà ngã xuống, Đan Hoàn thấy vậy lao tới đưa tay đỡ nàng. Phía sau lưng của hoàng tử phi chỉ có bàn tiệc rượu, nếu bị ngã vào nơi đó nhất định sẽ vô cùng thê thảm. Đan Hoàn kéo tay hoàng tử phi, dùng lực lôi để hai người ngã về phía khác. Đan Hoàn vừa đứng dậy, quay người để xem nàng ta ngã xuống có bị sao không, chợt thấy một tiểu đao sáng loáng chìa thẳng vào mặt mình.

“ Người gạt người, rõ ràng người nói tấn công thân trên”.

Đại nội thị vệ trong phòng thấy nữ nhân Bắc Phiên rút tiểu đao ra, liền nghĩ rằng nàng ta định đả thương Đan Hoàn, tất cả cũng đều tuốt đao, vào tư thế sẵn sàng.

Những người Bắc Phiên thấy đại nội thị vệ đều tuốt gươm thủ thế, cũng vội rút tiểu đao ra.

Hoàng đế Đại Đồng lo lắng đứng dậy. Mọi người đều chăm chú nhìn Đan Hoàn và tiểu hoàng phi Bắc Phiên. Đan Hoàn đối mặt với tiểu đao kẻ sát không hề sợ hãi, mỉm cười nói:

“ Người chẳng phải là cũng lừa ta sao? Thế này sao gọi là không sử dụng tới binh khí? Hơn nữa binh bất yểm trá, ta nói tấn công thân trên mà người cũng tin sao?”

(Binh bất yểm trá: việc quân cơ không nên dối trá; nhà quân sự luôn phải lừa địch).

“Người...người...thật là đáng ghét a! Tin hay không thì để ta rạch vài nhát lên khuôn mặt xinh đẹp của người, để xem Hoàng đế của người có còn muốn nhìn người nữa hay không!”

“Ta biết người sẽ không làm như vậy, tiểu đạo này của người có lẽ chỉ hay dùng vào việc cắt thịt quay mà thôi, còn đây là việc đãi thương người, mà ta lại không phải là tử địch của người, ta và người đâu có đại thù đại hận gì đâu?”

“Làm sao người biết?”

“ Ta biết rất nhiều về tập tục của các người, để hôm nào hai chúng ta cùng nhau nói chuyện, còn bây giờ người mau thu hồi thanh gươm lại đi, nếu không...”

Đan Hoành đưa mắt ra hiệu, ý bảo nàng nhìn xung quanh.

Tiểu hoàng tử phi Bắc Phiên liếc nhìn xung quanh, thấy thị vệ hai bên lăm le gươm đao thủ thế bèn lén le lưỡi rồi thu đao, cất trở vào trong giày.

Đan Hoành phủ phủ bụi trên người, rồi nói với mọi người:

“ Không có gì, chỉ là hiểu lầm thôi, ta và tiểu hoàng tử phi đâu hòa nhau, mọi người mau thu hồi binh khí lại đi”.

[Ba!]

Thị vệ Đại Đồng quốc đều nhất loạt tra gươm vào bao.

Hoàng tử phi Bắc Phiên cũng ra lệnh để binh lính Bắc Phiên thu hồi đao lại, rồi chạy về phía phu quân của mình.

“ Ta là Na Lam”.

“Ta là Đan Hoành.” Đan Hoành đi theo phía sau Na Lam.

Na Lam trở lại chỗ ngồi của mình, người Bắc Phiên có thói quen ngồi trên đất. Đan Hoành ngồi cạnh Na Lam. Na Lam khó hiểu nhìn hắn

“ Sao người không ra ngồi cạnh bên người đàn ông của người?”

“Ta thích ngồi với người hơn, tiếc không muốn mời ta chén rượu sao?”

Na Lam cầm lấy bầu rượu, rót ra một chén, vừa định cầm lấy đưa cho Đan Hoành thì Nhị hoàng tử Bắc Phiên đã nhanh tay cầm trước, bước tới chỗ Đan Hoành.

“ Đa tạ quý phi nương nương lúc này đã nể mặt tiểu vương ta, Tiểu vương ta mời nàng một chén .”

Đan Hoành lúc này mới giương mắt ngó Nhị hoàng tử Bắc Phiên. Thì ra đây chính là Nhị hoàng tử Bắc Phiên, có quá nhiều người ngồi đây nên hắn thật không biết ai là hoàng tử. Đan Hoành bình tĩnh nhìn Nhị hoàng tử, cố gắng ghi nhớ thật kỹ dung mạo, đoạn mới đưa tay đón chén rượu.

Đan Hoành định tiếp nhận chén rượu, nhưng Nhị hoàng tử Bắc Phiên đã đưa tay giữ lại, khiến Đan Hoành không thể rút tay về, nếu muốn rút tay ra, hắn phải dùng lực mạnh, rượu sẽ văng ra mất.

“Không ngờ nương nương bề ngoài mảnh mai vậy mà lạ giỏi võ nghệ, thật khiến tiểu vương ta ngưỡng mộ”.

“Đâu có, đâu có”.

Đan Hoành cố sức rút tay về, Nhị hoàng tử Bắc Phiên vẫn giữ tay hắn thật chặt. Hừ! Tên hỗn đản này có âm mưu gì? Sao lại giả trò sàm sỡ ngay trước mặt phi tử của y chứ?

Đan Hoành cố sức giật lại nhưng không thành công, lại còn có cảm giác bị một ánh nhìn như lửa đốt thẳng về phía mình từ phía Na Lam.

Na Lam giật tay của phu quân nàng ra, rồi nàng ngồi xuống phía bên phải phu quân.

“Vương gia, ca vũ sắp bắt đầu rồi, rượu cũng đã mời qua, vậy vương gia hãy để nàng ấy quay trở về bên người đàn ông của mình nha, Đan nương nương, ta nghĩ Hoàng đế của người cũng muốn người quay trở về ngồi bên cạnh ngài ấy, Nam Lam sẽ không giữ người lại nữa.”

Đan Hoành ngửa cổ, uống cạn chén rượu, rồi nâng ly thi lễ với Nhị hoàng tử Bắc Phiên, đoạn quay người đi về phía Hoàng đế.

19. Q.1 - Chương 19

Đan Hoành bước về phía Hoàng đế, chìa tay ra. Hoàng đế bình tĩnh nhìn hắn, đoạn đưa tay nắm lấy tay Đan Hoành, người hơi nhích sang một bên, chừa một khoảng trống trên long ỷ, ý bảo Đan Hoành ngồi xuống.

Đan Hoành vẫn đứng yên, tựa hồ không có ý ngồi xuống.

“Trả ta đồ trang sức đi, ta phải về”

Ngày hôm nay, tuy Đan Hoành quen biết được với một mỹ nhân, nhưng cũng gặp hai việc khiến hắn không vui. Hiện tại, hắn thậm chí phải lấy lại đồ trang sức rồi trở lại viện của hắn, sau này khi ra khỏi cung, đem bán chỗ trang sức này xem ra cũng được kha khá bạc a.

“Ái phi, nàng đang trách trăm để nàng xuất hiện trong trường hợp này phải không? Đều do tên cầu nô tài Tiểu Tuyên Tử lảm miệng, kỳ thực để tiểu hoàng tử phi kia thắng cũng không hề gì, chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển, nếu thua cũng chỉ mất có mấy trăm con bò mà thôi, có lẽ sẽ không ảnh hưởng gì tới sĩ khí của binh lính, Tiểu Tuyên Tử, còn không mau hướng Đan phi nương nương bồi tội? Để xem hôm nay trăm phạt người ra sao”.

Tiểu Tuyên Tử trong lòng cũng rất hối hận, liền quỳ xuống bồi tội.

Đh đưa tay nâng Tiểu Tuyên Tử lên.

“Lần này Tiểu Tuyên Tử không có làm sai, người tranh nhau từng hơi thở, lần này nếu để cho bọn họ thắng, cha ta nhất định sẽ không chấp nhận, các binh sĩ nơi tiền tuyến chiến đấu nhờ sĩ khí, chúng ta ở kinh thành nhất quyết không được để bọn họ nhụt chí, kỳ thực tiểu hoàng tử phi kia thì không sao, nhưng tên Tiểu vương gia xem ra không phải là người tốt”.

May mắn lần này Đan Hoành đang giả nữ nhân, nếu không hắn đã không để tên hỗn đản kia yên thân.

“Ái phi mau ngồi xuống đi, để trăm xem nàng có bị thương ở đâu không”.

Hoàng đế đứng dậy, đỡ Đan Hoành cùng ngồi trên long ỷ, cầm cánh tay hắn lên xem xét. Trên người Đan Hoành ngoại trừ bụi đất bám vào và y phục có vài chỗ bị rách, còn không bị thương, thế nhưng Hoàng đế vẫn lo lắng.

“Đợi lát nữa trăm sẽ lệnh cho ngự y khám cho nàng thật cẩn thận, để xem nàng có bị thương chỗ nào không”.

“Sao phải nghiêm trọng như vậy? Mau trả lại ta đồ trang sức, ta đi về, không khỏe”.

“Cũng được, nàng có lẽ cũng mệt nhiều, lát nữa chỉ là một số tiết mục biểu diễn thôi, không quan trọng, không xem cũng không sao, Tiểu Tuyên Tử, mau đưa nương nương về nghỉ”.

Đan Hoành vươn người đứng dậy, Tiểu Tuyên Tử đưa tay đỡ hắn.

Đan Hoành cất đồ trang sức vào trong một hộp gỗ, tiện tay giao cho Tiểu Tuyên Tử cầm, rồi chuẩn bị rời đi.

Bỗng nhiên, không gian xung quanh chợt bừng sáng như ban ngày, khiến Đan Hoành tò mò quay lại rồi mê mải nhìn.

Thì ra trên sân đang biểu diễn tiết mục phun quả cầu lửa, Đan Hoành trước kia sống ở biên quan, chưa từng được xem những tiết mục này, sau khi trở về, hắn cũng chỉ được xem tiết mục này vào những đại hội chợ, Đan Hoành cảm thấy rất thích thú với những màn biểu diễn thế này, hầu như hắn chưa từng bỏ sót.

Hắn đã từng tìm tới gánh xiếc vì muốn tìm hiểu rõ kỹ xảo này, thế nhưng người trong gánh xiếc sợ hắn đoạt bát cơm nên không chịu dạy cho hắn. Trước khi tiến cung, Đan Hoàn thường xuyên tới làm phiền gánh xiếc, lần này có cơ hội, chẳng lẽ hắn lại bỏ qua?

Đan Hoàn nhìn về phía Hoàng đế đang chăm chú dõi mắt theo hắn, nghĩ bụng, có Hoàng đế ở đây, chẳng lẽ mấy người kia lại dám không nói? Bởi vậy hắn quyết định ở lại. Đan Hoàn phân phó Tiểu Tuyên Tử mang đồ trang sức của hắn trở về trước, rồi quay lại đi tới chỗ Hoàng đế.

“Ái phi sao còn chưa nghỉ ngơi?”

“Ta nhìn Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng cũng đang buồn chán, vậy nên ta quyết định lưu lại, ngồi xem cùng Hoàng thượng.”

Đan Hoàn vòng ra phía sau Hoàng đế, vòng tay ôm lấy cổ Hoàng đế.

“Ái phi, mau buông trẫm ra, để người khác thấy sẽ không hay”

“Vậy người giúp ta kêu cái người đang phun quả cầu lửa lại đây, để ta có thể hỏi ý làm sao lại khiến cho quả cầu lửa phun ra từ miệng như vậy.”

“Nàng a, trẫm cảnh cáo nàng, không được nghịch ngợm nha”.

“Thưa vâng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”.

Xa xa, phía đối diện, Nhị hoàng tử Bắc Phiên chăm chăm nhìn Đan Hoàn đang đùa giỡn với Hoàng đế. Na Lam lấy tay kéo khuỷu tay y, thì thầm hỏi:

“Sao vậy? Không phải là người đang nhìn Đan quý phi đó chứ?”

“Nàng đang ghen sao?”

“Sẽ không như vậy, trên ta còn có ba tỷ tỷ, nếu như ta ghen, đảm bảo đã thổ huyết mà chết, người được cưới sáu phi tử, mà với tính tình của người, khẳng định là phải cưới đủ sáu người, hơn nữa, ta cũng rất thích nàng ta, nếu nàng ta theo người, chúng ta khẳng định sẽ trở thành hảo tỷ muội, đáng tiếc là người đàn ông của nàng ấy lại là người đứng đầu một nước, vậy nên nàng ấy sẽ không để ý đến người đâu”.

“Nàng nhìn coi, Hoàng đế Đại Đồng thoát nhìn rất yếu đuối, dễ chết yếu, một người hoạt bát như nàng ta sao có thể thích ở bên người như y.”

“Ồ? Vậy người tính thế nào?”

“Ồ đây nói không tiện, lát nữa về sẽ nói tiếp”.

Hoàng đế ra lệnh cho nghệ nhân phun khóa tiến lại gần, Đan Hoàn càng nhìn lại càng thích, càng cố nhào người ra phía trước để nhìn cho rõ, vẻ mặt nóng lòng chờ mong.

Hoàng đế thấy vậy lo lắng, ra lệnh cho nghệ nhân ngừng lại.

“Dừng lại không nên diễn nữa.”

Hoàng đế nhìn về phía Đan Hoàn, thấy Đan Hoàn chỉ cách nghệ nhân phun lửa có nửa thước, sợ Đan Hoàn sẽ bị bỏng, liền hạ lệnh tạm dừng.

Nghệ nhân cho rằng mình đã làm sai chuyện gì, đắc tội với Hoàng thượng, nên kinh sợ quỳ xuống.

“Hoàng thượng? Tại sao vậy? Ta còn chưa nhìn ra được tiểu xảo mà?”

“Ái phi, nàng không cảm thấy nàng tới quá gần sao? Nhớ bị lửa bén vào rồi bị bỏng thì làm sao?”

“Không sao đâu, cùng lắm thì cũng chỉ cháy một ít tóc thôi, người đừng có cái gì cũng quản ta có được không? Ta cũng biết chừng mực mà”.

“Ái phi, nếu nàng muốn biết, chỉ cần hỏi là được, hà tất phải lại gần để nhìn?”

“Tự bản thân mình khám phá ra mới thú vị chứ, có điều tới gần vậy rồi mà ta vẫn chưa nhìn ra tiểu xảo, uy! Sư phụ a, có thể nói cho ta biết tiểu xảo ở đây là gì được không?” Đan Hoàn đi tới ngồi xổm trước mặt nghệ nhân thỉnh giáo.

Một nữ nhân mà ngồi xổm nhìn không hợp mắt, bởi vậy Hoàng đế mới đi tới, nâng Đan Hoàn đứng dậy.

“Sao nàng lại ngồi xổm như vậy, nàng là chủ tử, cứ việc hỏi thôi”. Hoàng đế tức giận quát Đan Hoàn.

Sau đó Hoàng đế quay lại nói với nghệ nhân đang quỳ trên đất.

“Trẫm ra lệnh cho người đem những tiểu xảo của trò này nói hết cho Đan nương nương nghe”.

Nghệ nhân vừa nói vừa run.

Đan Hoàn cảm thấy trong người khó chịu, liền hẩy tay Hoàng đế ra.

“Người...người...hừ!”

Đan Hoàn tức giận xoay người bỏ đi, có tên Hoàng đế đáng ghét này ở đây khiến hắn không vui, muốn chơi một chút cũng không chơi được. Lúc đầu hắn còn tưởng y là người tốt, là người dễ chịu, nhưng xem ra là hắn đã lầm rồi, lúc nào cũng muốn xem vào việc của hắn, xem ra nếu không mau chóng ra khỏi cung, cho dù không bị tội khi quân chém đầu khi bị phát hiện thì cũng tức tới chết!

Không cho hắn chơi, vậy hắn về phòng hảo hảo nghỉ ngơi, rồi sẽ nghĩ xem có cách nào để ra khỏi cung không.

Đan Hoàn bỏ đi, Hoàng đế cũng tức giận quay trở lại long ỷ, thật là một tiểu nữ không biết phân biệt đúng sai, từ đứng lại giận dữ với y, xem ra y đã quá chiều nàng khiến nàng sinh hư rồi.

Kể từ hôm đó, Hoàng đế mấy ngày liền không tới chỗ Đan Hoàn, trong cung bao lời đồn thổi nổi lên, nào là Đan Hoàn đã dắc tội với Hoàng thượng, nên bị Hoàng thượng ghẻ lạnh, lại có lời đồn là hắn đang an long thai, nên Hoàng thượng không muốn quấy rầy, lại có người nói hắn vì đấu võ trước mặt Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng cảm thấy hắn thô lỗ, nên không sủng ái nữa.

Hoàng đế không tới tìm hắn, Đan Hoàn vừa nhàn tản lại vừa mừng rỡ, hắn nhất định phải nhân cơ hội này tìm phụ thân và Tam nương để bàn kế ra khỏi cung.

20. Q.1 - Chương 20

Thân là hoàng phi, muốn gặp mặt thân nhân chẳng lẽ dễ dàng vậy sao? Hậu cung đâu phải cứ muốn vào là vào được, phải đi đăng ký ở phủ nội vụ, sau đó cứ cách 100 ngày lại sắp xếp để một vị cung phi được gặp người nhà, có những phi tần tới mười năm trời mà chưa từng gặp lại người thân.

Lần trước người nhà của hắn có thể dễ dàng vào cung như vậy là do Hoàng thượng đặc biệt ân chuẩn, có điều chẳng phải hiện tại hắn và y đang giận nhau sao?

Chẳng lẽ bây giờ lại đi tìm y? Lại xuống nước làm hòa? Nếu làm vậy chẳng phải là hắn chịu thua rồi sao? Quên đi!

Đan Hoàn quyết định tự mình tới tìm tổng quản phủ nội vụ, việc này không khó, chỉ cần đứng canh ngoài ngự thư phòng, nhất định có thể gặp được.

Ngày qua ngày, cuối cùng Đan Hoàn cũng gặp được tổng quản phủ nội vụ.

“Thỉnh an Đan nương nương !”

“Miễn lễ, tổng quản đại nhân, ta muốn gặp người nhà của mình, ngài có thể an bài sớm một chút không?”

“Cái này...danh sách người nhà của các cung phi được vào cung đã được lên trong vòng một năm rồi, danh sách này khó có thể thay đổi được, trừ phi Hoàng thượng đặc biệt ân chuẩn”.

“Danh sách này người đã báo cho những ai?”

Khỉ! Chẳng lẽ chỉ còn cách đi cầu Hoàng thượng?

“Đã báo cho Đại nội tổng quản thị vệ Trữ đại nhân để ngài ấy sắp xếp thị vệ theo hộ tống, báo cho Tuyền công công để ngài ấy phân phó các cung nữ, thái giám hầu hạ”.

“Là như vậy sao?”

“Đúng vậy, nương nương, danh sách này một khi đã lập ra rồi, nếu muốn sửa thì phải sửa cả ba nơi, tiểu thần có muốn sửa lại danh sách cũng không thể”

Tổng quản phủ nội vụ biết Đan phi hiện nay là người mà Hoàng thượng sủng ái nhất nên không muốn đắc tội.

“Nếu ta có thể thuyết phục được hai người kia thì sao? Nhanh nhất là mấy ngày?”

Tổng quản phủ nội vụ lấy ra một quyển sổ nhỏ vẫn mang theo bên người.

“Cuộc gặp gần nhất được sắp xếp là mười ngày sau, nếu qua dịp đó thì phải đợi 100 ngày nữa, nếu nương nương muốn sửa lại danh sách, thì cần phải sửa trong vòng bảy ngày tới”.

“Được rồi, hãy đợi tin tức của ta”.

Đầu tiên, Đan Hoàn tới tìm Tiểu Tuyền Tử, vì Tiểu Tuyền Tử chịu ơn của hắn nên cho dù y hơi khó xử cũng nhanh chóng đáp ứng. Đan Hoàn vô cùng cao hứng liền đi tìm Ninh Bình, vốn tướng hắn cùng Ninh Bình đã là bằng hữu, vậy Ninh Bình nhất định sẽ giúp hắn, thế nhưng...

“Thứ lỗi cho thần nhiều lời, nương nương tức giận với bệ hạ, vốn đã là nương nương sai, Hoàng thượng chính là thiên, mà lần này, Hoàng thượng chính vì muốn tốt cho nương nương mới khuyên bảo, Hoàng thượng thực ra chỉ tức giận vì nương nương không để ý tới lời khuyên của người, chỉ cần nương nương nhận rằng mình đã không phải với Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ không giận nương nương nữa, lúc đó nương nương muốn gặp người nhà quả thật cũng rất dễ, không phải vì thần không muốn hỗ trợ, thế nhưng nếu làm như vậy sẽ bất công với các nương nương khác, xin thứ cho vì thần không giúp được nương nương.”

“Ninh Bình, chẳng phải chúng ta là bằng hữu hay sao?”

“Thần không dám trèo cao, nương nương là chủ tử, thần chỉ là một thần tử, lời này nếu để người khác nghe được nhất định đối với nương nương sẽ bất lợi.”

“Bỏ đi, chỉ là nhờ người chút chuyện nhỏ, người đã nói chúng ta không phải là bằng hữu, vậy sau này chúng ta có gặp mặt nhau cũng coi như là không quen biết”. Đan Hoàn hậm hực bỏ đi.

“Điều đó chính là tốt nhất, không nên vọng tưởng thêm nữa”. Ninh Bình nhìn bóng lưng Đan Hoàn khuất dần nhỏ giọng nói.

Đan Hoàn biết rằng việc gặp người nhà không thuận lợi như hắn tưởng nên liền trút giận vào thân cây, vừa lúc cung nhân tới tìm hắn nói tiểu hoàng tử phi Bắc Phiên tới từ biệt hắn.

Đan Hoàn liền mời Na Lam về cung mình.

“Sao lại rời đi nhanh vậy, ta còn muốn nói nhiều chuyện với người mà”.

Đúng vậy, không thể trở về doanh trại nơi Bắc biên cảnh, vậy tìm người sống ở nơi đó nói chuyện cho đỡ nhớ.

“Chúng ta còn có việc, nếu có dịp, người tới chỗ ở của Nhị hoàng tử Bắc Phiên tìm ta chơi cùng người a”.

“Không thể được! Trừ phi ta thoát ra khỏi cái hoàng cung quái quỷ này”.

“Công công đưa ta tới đây nói rằng người đang không vui, ta có thể giúp người được gì không?”

“Người không giúp gì được cho ta đâu, ta muốn gặp người nhà, kẻ có thể giúp ta lại nhất quyết không chịu giúp, mà ta muốn ra khỏi cung cũng không thể được”.

“Cái này...Chưa hẳn là không thể a.”

“Chẳng lẽ người có biện pháp? Vậy mong người chỉ giáo cho ta.”

“Người có thật sự muốn ra khỏi cung hay không? Đừng để ta nghĩ ra biện pháp, rồi tới lúc phải đi người lại nói là người hối hận đấy”.

Đan Hoành vừa nghe có cách để ra khỏi cung, tinh thần chợt trở nên vô cùng tỉnh táo.

“Na Lam tỷ tỷ, nếu người có cách giúp ta ra khỏi cung, vậy người chính là đại ân nhân của ta và Đan gia ta. Người chính là phụ mẫu sinh ra ta lần thứ hai. Vậy mau nói đi, người có cách gì?”

“Sao lại nghiêm trọng như vậy? Có điều đã ra khỏi cung rồi thì không thể trở về nữa, người phải suy nghĩ cho kỹ”.

Na Lam lần này nhận lệnh của Nhị hoàng tử để tới đây thăm dò, nhằm xem xem liệu có thể đưa Đan Hoành tới Bắc Phiên cùng bọn họ hay không.

Phu quân của nàng nói rằng, ý định của Đan Hoành rất rõ ràng, có điều nàng ta sẽ lo lắng cho người nhà của nàng ta. Phu quân nàng còn nói, nếu đưa được Đan Hoành đi theo, vậy khi Bắc Phiên khai chiến với Đại Đồng, có thể đưa nàng ta, quý phi mà vua Đại Đồng sủng ái ra tiền tuyến để uy hiếp quân lính Đại Đồng.

Na Lam nhìn tiểu quý phi Đại Đồng, vừa nghe có thể ra cung mà vô cùng vui vẻ, nàng chợt cảm thấy không nữ. Nghe nói Đại Đồng hoàng đế tới sủng nàng ta, nếu phu quân của nàng thực sự chiếm được nàng ta, vậy sẽ sủng ái nàng ta được bao lâu đây? Hơn nữa danh phận của nàng ta so với ở trong cung Đại Đồng quốc sẽ nhỏ hơn, nhiều lắm cũng chỉ trở thành Ngũ hoàng tử phi của Bắc Phiên Nhị hoàng tử mà thôi.

“Không việc gì phải suy nghĩ, người yên tâm đi, ta chỉ muốn rời khỏi đây, đời này nhất định không quay trở lại”. Hắn nhất định không thể để Đan gia gặp nguy hiểm, nếu thân phận hắn bị bại lộ, nhất định sẽ chịu tử tội, bởi vậy hắn nói Na Lam là phụ mẫu tái sinh hắn quả cũng không quá khoa trương.

“Như vậy a? Vậy ghé tai lại đây”.

Na Lam nói với Đan Hoành rằng, hắn mau chuẩn bị thu xếp nữ trang cung vật dụng, để tới khi Na Lam và Nhị hoàng tử trở về Bắc Phiên, sẽ tìm cách đưa hắn theo cùng.

Chờ a chờ, Đan Hoành suốt mấy ngày nay không làm gì hết, chỉ chăm chú vào việc chuẩn bị ra cung.

Ninh Bình tới chơi cũng bị Đan Hoành đuổi về, Ninh Bình là bằng hữu, hắn cũng muốn trước khi ra khỏi cung sẽ có lời từ biệt, có điều với tính tình của Ninh Bình, có lẽ Ninh Bình sẽ báo cáo âm mưu của hắn, vậy nên không thể để Ninh Bình biết chuyện.

Ngày Nhị hoàng tử Bắc Phiên rời đi cuối cùng cũng tới, mang theo lễ vật được Đại Đồng hoàng đế tặng cho, sứ giả Bắc Phiên bái biệt lên đường. Đan Hoành nói với các cung nhân trong cung của hắn rằng hắn muốn nghỉ ngơi, hồng đuổi các cung nhân đi, để hắn có thể tới chỗ mà nhóm Bắc Phiên sẽ đi ngang qua để ra khỏi cung ngay từ lúc trời còn chưa sáng.

Bình minh, một đội nhân mã mang theo một cái rương gỗ đi tới chỗ Đan Hoành.

“Nương nương có phải là Đan Hoành nương nương không?”

Đan Hoành xác nhận là mình, hắn và các binh sĩ mang cái rương gỗ vào trong giả sơn. Một người mở rương ra, bên trong rương vải vóc chất đầy nửa rương.

“Thỉnh nương nương chịu khó ngồi vào trong này, hoàng tử phi nói sẽ đưa đưa nương nương tới cửa thành phía bắc, rồi sẽ để nương nương ra khỏi rương, lúc đó sẽ đưa nương nương tới nơi nương nương muốn”.

Đan Hoành liền nhảy vào trong rương, nắp rương liền đóng lại.

Ấn! Đáy rương có lỗ nhỏ để không khí có thể vào, trong rương cũng hoàn toàn thoải mái, thậm chí ở trong này còn có thể đánh một giấc!

Đan Hoành đang mơ mơ màng màng ngủ, chợt nghe thấy tiếng Ninh Bình.

“Mở cửa cung”.

Vậy là đã ra tới cửa cung, Đan Hoàn nằm trong rương hồi hộp nín thở, mãi tới khi rương được đưa lên xe ngựa mới thở phào nhẹ nhõm.

Cỗ xe ngựa vội vã phi. Chỉ cần duy trì tốc độ này, tới lúc Đại Đồng quốc phát hiện người bọn hắn đưa đi bị mất tích, đuổi theo thì cũng sẽ không kịp.

21. Q.1 - Chương 21

Ra khỏi cung, rương gỗ được mở, Đan Hoàn ra ngoài, ngồi vào mã xa với Na Lam.

Mấy ngày sau, trong cung cũng phái người truy tìm Đan Hoàn, có điều không ai tra ra Đan Hoàn dùng cách nào để ra khỏi cung, bởi vậy cũng không lần ra được dấu vết.

Đan Hoàn nhờ Na Lam gửi tin báo cho người nhà hắn biết rằng hắn đã ra khỏi cung, hẹn bọn họ rằng sẽ gặp hắn tại Bắc đại doanh trại.

Na Lam ngoài mặt thì đồng ý với Đan Hoàn, thế nhưng những tin tức mà Đan Hoàn nhờ gửi đều bị Nhị hoàng tử Bắc Phiên tiêu hủy, không một tín thư nào lọt ra ngoài.

Trải qua nhiều ngày, Đan Hoàn chợt có linh cảm không ổn. Ban đầu Na Lam đồng ý đưa hắn tới nơi hắn muốn, thế nhưng đã đi nhiều ngày rồi mà mãi vẫn chưa tới. Hơn nữa hắn đi đâu cũng có hai người đi theo, nói rằng để bảo vệ hắn, không để hắn gặp nguy hiểm, nhưng hắn lại cảm thấy hai người này theo để giám sát hắn, không để hắn trốn.

Rồi một hôm, Đan Hoàn vốn đã ngủ say, nhưng rồi lại muốn đi vệ sinh, vậy nên hắn tỉnh giấc, hắn nghe thấy trong trường của Nhị hoàng tử Bắc Phiên truyền ra tiếng cãi nhau.

Đan Hoàn ra khỏi trường của hắn, thấy người giám thị đi theo hắn đã ngủ rất say, Đan Hoàn bước qua người bọn họ, tới bên trường của Nhị hoàng tử, trốn vào trong góc khuất phía sau trường, liền nghe thấy thanh âm từ bên trong truyền ra.

“Nhị hoàng tử của ngươi nói với thủ hạ rằng đưa nữ nhân kia theo là để đến khí Đại Đồng và Bắc Phiên khai chiến, sẽ sử dụng nàng ta để uy hiếp binh lính Đại Đồng, hiện tại ngươi bắt nàng ta, việc này tạm thời chưa nói đến, có điều Nhị hoàng tử hắn...”

Đan Hoàn nghe một hồi, nhận ra giọng nói của người vừa nói với Na Lam chính là Trát Khắc, quốc cữu của Bắc Phiên, vương tử Bắc Phiên cũng phải kiêng nể hắn vài phần.

“Cậu không cần thiết phải lo lắng như vậy, tiểu vương cũng đã bàn bạc với cậu rồi mà, mà tiểu vương dù không bàn bạc vẫn cứ thu nhận nàng ta thì cũng không thể nói gì, có điều chẳng phải tiểu vương đối đãi với nàng ta khác với những người mà trước đây tiểu vương đã thu nhận đó sao?”

“Thối lắm! Nếu Hoàng đế Đại Đồng biết được nàng ta bị nam nhân khác thương, vậy còn muốn nàng ta nữa không? Vậy là xong, Hoàng đế Đại Đồng sẽ phái đại quân tới san phẳng Bắc Phiên.”

“Nếu chúng ta không nắm chắc phần thắng, vậy tại sao lại phải gây chiến a?”

“Ai! Đại hoàng tử vô cùng cố chấp, chỉ sợ chúng ta đánh không những không thắng mà còn bị quật lại thâm, Đại hoàng tử nhất nhất không chịu nghe lời can gián, ít nhất có lẽ chúng ta cũng không đến nỗi bị tiêu diệt, hơn nữa nắm trong tay hoàng quý phi của Đại Đồng làm tù binh, như vậy chúng ta sẽ có lợi thế”.

“Vậy Trát Khắc thúc thúc, Đan Hồng nàng ấy sẽ không gặp nguy hiểm gì phải không? Ta đưa nàng ta ra khỏi cung, tuyệt không hy vọng nàng ấy chết, nếu ngộ nhỡ có chuyện gì, vậy Na Lam ta cả đời này có lỗi với bằng hữu rồi”.

“Tạm thời là không, chỉ cần người giám sát nam nhân của ngươi, không cho hắn động tới người nàng ấy, nữ nhân Đại Đồng coi trọng danh tiết, bị nam nhân không phải phu quân của mình chạm vào, nhất định sẽ một hai đòi tự tử, có muốn ngăn cũng không được, còn nữa, không được để những người đi theo chúng ta

biết rằng chúng ta đang có hoàng phi của Đại Đồng trong tay, nếu để Đại hoàng tử biết được, ta thật không biết hắn sẽ làm ra cái dạng gì”.

“Ân! Ta sẽ an bài, cậu à, trời cũng sắp sáng rồi, A Lan, người tiễn cậu ta trở về trường nghỉ ngơi”.

“Không cần, các người nghỉ ngơi đi, ta tự về”.

Nói rồi Trát Khắc đẩy mình bước ra khỏi trường, trong trường không có thanh âm nào vang lên nữa, xem ra Na Lam và Nhị hoàng tử đều đã nghỉ ngơi.

Đan Hoành vẫn ngồi nguyên như cũ đang suy nghĩ, tính chuyện chạy trốn, hiện tại phía trước không có thôn làng gì cả, mà phía sau cũng không có khách điểm nào hết, nếu muốn chạy trốn, nhất định phải đợi cơ hội để trộm một con ngựa.

Thế nhưng nếu hắn quay về kinh thành, nếu bị cung nhân tìm thấy, chẳng phải mỗi ngày sẽ nơm nớp lo lắng bị phát hiện thân phận, mỗi ngày lại không được tự do vui chơi như trước đây sao?

Đan Hoành cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng hắn quyết định giả ngu, coi như mình không nghe thấy cuộc nói chuyện tối qua, hắn quyết định, đợi tới khi còn cách biên giới giữa Đại Đồng và Bắc Phiên khoảng 30 ngày đường, hắn sẽ tính kế thoát thân.

Thế là Đan Hoành nhân lúc không ai phát hiện, lẳng lặng trở về trong trường của mình.

Bắt đầu từ sáng hôm sau, Đan Hoành phát hiện thấy binh lính tới giám sát hắn chặt chẽ hơn thường lệ, vốn định tìm Na Lam để hỏi, không ngờ Na Lam lại tới tìm hắn.

“Đan Hồng, còn một ngày đêm nữa là sẽ tới Bắc Phiên, cuối cùng đã về tới nhà, người thế nào, ta thật là hưng phấn a”.

“Còn bao lâu nữa sẽ tới cửa thành?”

“Ân, còn sáu canh giờ nữa sẽ tới cửa thành, khoảng chạng vạng ngày mai nói không chừng là có thể nhìn thấy đại thảo nguyên, trời ạ! Ta bồn chồn mong mỗi quá!”

“Vậy các người để ta xuống chỗ cửa thành là được”. Đan Hoành nói.

Na Lam đột nhiên cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ, nói:

“ Xin lỗi, Na Lam ta đã lừa người, nhưng ta vẫn muốn hỏi qua ý tứ người”.

“Người lừa ta việc gì?”

“Chúng ta vốn định tìm cách đưa người ra khỏi cung, nhưng không ngờ rằng chính người cũng muốn ra cung, bởi vậy chúng ta mới lừa người, nói sẽ đưa người tới nơi người muốn, để người đi theo chúng ta, kỳ thực Na Lam ta hoàn toàn không có ác ý với người, là do nam nhân của ta thích người, ta thấy nếu ta với người ở bên nhau cũng tốt, bởi ta muốn làm tỷ muội với người, bởi vậy mới đáp ứng phu quân tìm cách đưa người về Bắc Phiên, thế nhưng hiện giờ sự tình không đơn giản như vậy nữa”.

“Chuyện là thế nào?”

“Trát Khắc thúc thúc nói rằng nếu một ngày nào đó, Đại Đồng và Bắc Phiên có chiến tranh, sẽ sử dụng người làm lợi thế cho Bắc Phiên, hơn nữa, nếu Đại hoàng tử phát hiện ra người, vậy người còn thê thảm hơn, bởi vậy Na Lam ta biết rằng việc ta đưa người đi có lẽ đã là sai lầm”.

“Vậy hiện tại người tính sao?”

“Trát Khắc thúc thúc nói ta đánh thuốc mê người, rồi bỏ người vào trong một cái rương để vận chuyển về Bắc Phiên.”

“Vậy người sẽ làm như thế?”

Thật chưa thấy một nữ nhân nào thành thật như nàng, người ta hỏi gì cũng thành thực trả lời.

[Ba ba..]

Na Lam vỗ tay vài cái, một vài binh lính mang cái rương gỗ trước đây dùng để đưa Đan Hoàn ra khỏi cung vào trong rương.

Na Lam ra hiệu cho bọn họ đặt rương xuống đất rồi lui ra ngoài.

Na Lam lấy trong rương ra một lọ mê dược, đổ một ít lên đồ ăn sáng, còn lại nàng đổ toàn bộ xuống đất, rồi mở nắp rương gỗ lên.

“Hiện giờ bên ngoài có nhiều người, nên người hãy vào trong này đã, dọc đường, nếu tìm được cơ hội thì hãy trốn đi, nơi đây cách Bắc đại doanh trại của các người không xa, chỉ cần mất hai ngày đường là sẽ tới nơi”.

“Cảm tạ”.

Đan Hoàn nghiêng người bước vào trong rương, nhân lúc Na Lam cúi xuống để đóng nắp rương, Đan Hoàn vươn người, đặt một nụ hôn lên má nàng.

“Không biết ta đã từng nói với người chưa, người là một cô gái tốt, nhưng nam nhân của người không tốt, vậy nên chắc chắn sẽ xảy ra chiến tranh, chúc người may mắn”.

“Cảm tạ, chỉ cần Na Lam không chết, nhất định sau này sẽ tìm tới chỗ người chơi, người cũng phải bảo trọng đấy”.

Đan Hoàn nằm trong rương, chốc lát sau chợt cảm thấy rung động, có lẽ bọn họ bắt đầu khởi hành.

Trên đường xóc nảy, Đan Hoàn nghe rõ được tiếng nói chuyện bên ngoài, thỉnh thoảng còn nghe tiếng nói của Na Lam, nàng đang tìm cách để các binh lính giám sát Đan Hoàn rời xa cái rương để hắn có cơ hội đào tẩu.

Thế nhưng cứ một nhóm rời đi, ngay lập tức sẽ có nhóm khác thế chỗ.

Hơn nữa hắn còn nghe được tiếng Trát Khắc ra lệnh cho các binh lính phải giám sát chặt chẽ chiếc rương gỗ.

Đan Hoàn nằm trong rương đánh phải cẩn rằng nhẩn nại, xem ra lão gia hỏa Trát Khắc kia rất cẩn thận, khiến hắn không có chút cơ hội nào thoát khỏi rương.

Sắc trời chầm chầm tối dần, đột nhiên xung quanh an tĩnh tới kì lạ, Đan Hoàn chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa truyền lại bên tai.

Thế rồi Đan Hoàn nghe thấy tiếng cổng thành chậm rãi mở ra, thầm nghĩ nguy rồi, nếu giờ không ra được nhất định sẽ bị bọn họ mang về Bắc Phiên, Đan Hoàn cố sức đẩy nắp rương, thế nhưng cho dù Đan Hoàn cố sức thế nào, nắp rương cũng không hề động đậy.

Đan Hoàn định kêu to lên cầu cứu, thế nhưng hắn sợ Bắc Phiên cho cùng dứt giậu, sẽ giết hắn diệt khẩu, hắn hiện tại bị nhốt trong giường, bọn chúng ở ngoài chỉ cần một đao đâm xuống, hắn sẽ hết đời.

Mã xa chậm rãi chuyển động, chẳng lẽ cổng thành đã mở, bọn chúng được phép đi qua cổng thành?

“Tướng quân đã kiểm tra kĩ mọi nơi, phải chăng ngài nên mở cổng thành”.

“Mở cổng thành”.

Đan Hoàn nghe thanh âm có chút quen thuộc,a! Chính là người sư huynh cưới muội muội của hắn Hắc Uy, lúc này không lên tiếng cầu cứu thì còn chờ lúc nào nữa?

Đan Hoàn hít một hơi, vận hết sức bình sinh kêu to, hy vọng người bên ngoài có thể nghe thấy.

“Này, Uy trư, cứu ta!” (trư: heo, anh hoành anh ý gọi em rể là heo

)

Uy trư chính là biệt hiệu mà Đan Hoàn gọi Hắc Uy, ý là tên này dễ nuôi, thứ gì đưa cho cũng nuốt được tất.

[Khoảng!]

Cái rương bị đẩy đổ trên mặt đất , rồi lại được đặt lên xe khiến Đan Hoàn xây xẩm không kêu được nữa, nhân mã Bắc Phiên tất thấy đều hưởng cổng thành đi tới...

22. Q.1 - Chương 22

Cổng thành phía bắc chậm chậm đóng lại trước mặt Hắc Uy.

Hắc Uy nhìn bốn phía rồi hoài nghi hỏi thuộc hạ.

“Các người có nghe thấy thanh âm nào không?”

“Bẩm tướng quân, mặt tướng nghe thấy có người gọi Uy Trư, có lẽ là mặt tướng nghe nhầm, trong quân doanh ta không có ai tên là Uy Trư cả ”.

“Uy Trư?”

Hắc Uy nghĩ bụng, không hay rồi, vừa nãy hẳn nghe có người gọi như thế, hơn nữa thanh âm thật giống với thanh âm của Đan Hoàn, có điều hiện tại Đan Hoàn hẳn phải ở trong cung, sao có thể tới nơi này, thế nhưng quả thật không chỉ mình hắn nghe thấy tiếng gọi.

“Không hay rồi, mau đuổi theo chặn người Bắc Phiên lại, bản soái muốn đích thân kiểm tra hành lý bọn họ”.

Hắc Uy hét lớn, binh sĩ vội vã đuổi theo nhóm người Bắc Phiên.

Nhóm Bắc Phiên vừa đi chưa được bao xa, lại thấy binh lính Đại Đồng đuổi theo, liền vội vã tăng tốc, việc này càng khẳng định sự lo lắng của Hắc Uy.

Kể cả nếu như Đan Hoàn không phải ở trong tay bọn chúng, thì chắc chắn bọn chúng làm chuyện gì mờ ám có hại cho Đại Đồng, nên mới có tật giật mình.

Bởi mã xa Bắc Phiên còn mang theo rất nhiều hành lý nên chẳng mấy chốc chiến mã của Đại Đồng đã đuổi kịp.

Hắc Uy phái binh lính bao vây quân Bắc Phiên.

“Chúng ta là khách quý của hoàng đế các người, các người muốn làm gì?” Trát Khắc lên tiếng thị uy Hắc Uy.

“Không có ý tứ gì, vừa nãy thuộc hạ của ta kiểm tra có chút qua loa, hiện tại bản nguyên soái nghi ngờ các người bí mật mang theo đồ vật quan trọng của bản quốc, bởi vậy muốn kiểm tra lại lần nữa, lần này nếu không tìm thấy gì, bản nguyên soái sẽ phái người hộ tống các người”.

“Hừ, đồ trên xe của chúng ta là do Hoàng đế các người tặng cho, ngoài ra còn có một ít quần áo và vật dụng hàng ngày, bởi vậy không tiện kiểm tra”.

“Yên tâm, ta sẽ không bối lộn xộn đâu, chỉ cần mở ra để ta nhìn là được”.

“Vậy xin mời nguyên soái đại nhân”.

Trát Khắc tránh ra nhường đường, ý bảo Hắc Uy tới kiểm tra.

Hắc Uy ra lệnh cho binh lính mở từng cái rương ra, còn các rương khác, do Hoàng đế đại động ban tặng, Hắc Uy kiểm tra thật kỹ xem phong ấn của Hoàng đế có bị phá hay không, những rương do Hoàng đế tặng Bắc Phiên đều có phong ấn của Đại Đồng quốc, những rương này khi chưa tới Bắc Phiên đều không được mở ra.

Hắc Uy kiểm tra thật kỹ những cái rương có thể mở ra, nhưng soát đi soát lại mấy lần đều không tìm được gì, chỉ có thể nghĩ rằng mình đã nghe lầm.

Hắc uy phân phó binh lính mang các rương chất trở lại trên xe, lúc này hắc chợt phát hiện ra một chuyện không bình thường, các rương được phong ấn đặt cùng một chỗ, các rương của Bắc Phiên nhân đặt cùng một chỗ, ở hai nơi xa nhau, chỉ có một cái rương phong ấn và một cái rương không phong ấn lại được buộc ở cùng một chỗ, tách biệt với những cái rương khác.

Hơn nữa, các rương khác chỉ cần buộc vài vòng thì dù đi xe đường xóc thế nào cũng không thể văng ra, vậy mà hai cái rương gỗ kia buộc thật kĩ, và lại còn được đặt ở chỗ khuất.

Lúc này Hắc Uy chợt nhớ ra, khi Bắc Phiên nhân tới cửa thành, cả hai cái rương này đều bị đổ xuống đất, phát ra thanh âm thật lớn, ngay lúc đó tiếng kêu cứu liền biến mất.

Hắc Uy bước tới, lấy tay gõ gõ vào cái rương.

“Cái rương lớn như thế này, có lẽ chứa được một người?”

“Nguyên soái thật biết đùa, chiếc rương này vẫn còn nguyên niêm phong, là do Hoàng đế các ngài ban tặng cho hoàng tử phi của chúng ta, bên trong chỉ toàn vải vóc và đồ trang sức mà thôi..”

Trát Khắc chưa kịp dứt lời, trong rương đã vọng ra tiếng kêu.

“Ai..ôi

~”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng nơi đây trống trải nên vang lên rất rõ.

Trát Khắc sắc mặt thay đổi, ra hiệu cho thủ hạ rút chủy thủ ra đâm tới cái rương chứa Đan Hoàn ở trong.

Na Lam nhìn thấy, nàng liền rút chủy thủ của nàng ra ngăn lại, khiến đường đâm bị lệch, thế nhưng chủy thủ của nàng bị đánh bật ra, rơi xuống mặt đất.

“Trát Khắc thúc thúc, người đã đồng ý với ta là sẽ không làm tổn thương nàng”.

Trát Khắc định rút đao đâm vào chiếc rương, thế nhưng đã muộn, binh lính Đại Đồng thấy động liền xông tới bao vây xung quanh, Hắc Uy cũng kịp đề phòng.

Binh lính Bắc Phiên quyết định động thủ, hai bên liền đánh nhau.

Bắc Phiên nhân mã vừa đánh vừa lui, Nhị hoàng tử và Na Lam được thủ hạ hộ tống thoát khỏi vòng vây, chạy về Bắc Phiên quốc, nhân mã Bắc Phiên vừa đánh vừa chạy, bỏ lại chiếc rương.

Hắc Uy dùng dao cắt dây, cẩn thận mở rương ra.

Đan Hoàn nằm trong rương liền từ từ ngồi dậy, ghé vào thành rương ho khan.

“Khắc ...khắc...đầu lưỡi của lão tử ta...”

Nguyên lai, khi cái rương bị đẩy đổ xuống đất, không chỉ lực phủ ngũ tạng của hắn bị đảo lộn, do không cẩn thận, Đan Hoàn còn cắn phải lưỡi, khiến bây giờ khi mở miệng nói, hắn đau vô cùng.

“A Hoành!” Hắc Uy kinh hỷ kêu lên.

“Ta phải gặp quân y, đầu lưỡi của ta bị đứt rồi”.

Đan Hoàn ngồi lên chiến mã của Hắc Uy, ý bảo Hắc Uy đưa về phủ nguyên soái.

Hắc Uy muốn phái người đuổi theo Nhị hoàng tử Bắc Phiên cùng thủ hạ của hắn, nhưng bị Đan Hoàn ngăn cản.

Hiện giờ Đan Hoàn tạm thời đã bình an nên chúng ta cứ để hắn hảo hảo nghỉ ngơi.

Quay trở lại hoàng cung. Người đầu tiên phát hiện xảy ra sự chính là Ninh Bình. Ninh Bình phụng mệnh Hoàng đế, kiểm tra hành lý của Bắc Phiên nhân, sau đó cho phép bọn họ ra khỏi cung.

Sau khi Bắc Phiên nhân ra khỏi cung, Ninh Bình trong lòng vương vất tâm sự, nên quyết định đi tìm Đan Hoàn.

Lần trước y không đáp ứng thỉnh cầu của Đan Hoàn, thứ nhất bởi vì y không muốn thiên vị, thứ hai là vì y nghĩ Đan Hoàn cũng không nên giận nhau với Hoàng thượng như vậy, chỉ cần Đan Hoàn làm lành, nhận lỗi với Hoàng thượng, Hoàng thượng đương nhiên sẽ giúp nàng, như vậy nàng cũng sẽ không mang tiếng là cậy thế chen ép người khác.

Lần này Ninh Bình tìm tới Đan Hoàn, y sẽ cùng Đan Hoàn nói chuyện, phân tích rõ đúng sai, thiệt hơn, nếu Đan Hoàn vẫn thực sự không nghe lời, vậy y sẽ tìm cách giúp hắn vậy, thân là tổng quản thị vệ đại nội, việc hắn đưa vài người vào trong cung không phải là việc khó, trước kia Ninh Bình chưa từng dùng đặc quyền này, mà cũng chưa ai đáng giá để y dùng đặc quyền này, hiện tại y quyết định vì tiểu nữ nhân này sử dụng đặc quyền.

Ninh Bình tới sân trước cửa phòng Đan Hoàn, lúc này trời đã sáng, cung nhân nói Đan Hoàn hiện không có ở trong phòng, bảo y chờ một chút, Đan nương nương vẫn trong phòng ngủ, nương nương còn chưa tỉnh.

Ninh Bình đợi từ sáng sớm cho tới khi mặt trời từ từ xuống phía đằng tây, mà không thấy bóng Đan Hoàn đâu, Ninh Bình nghĩ có lẽ Đan Hoàn còn giận y nên không muốn gặp mặt.

Ninh Bình gọi một cung nữ tới.

“Nói với nương nương nhà người, hôm khác ta sẽ trở lại”.

Tiểu cung nữ cứ đứng ngập ngừng, dường như nàng muốn nói điều gì lại không dám.

Ninh Bình cảm thấy kì lạ liền nói.

“Có việc gì sao? Người nói đi?”

“Trừ tổng quản, ngài có thể mời Hoàng thượng tới thăm nương nương của chúng ta được không? Nương nương từ sáng tới giờ không ra khỏi cửa, tới bây giờ cũng chưa rửa mặt, chải đầu, chúng ta muốn vào xem nương nương thế nào, nhưng sợ nương nương nổi giận, nên chúng ta không dám”.

Ninh Bình nghe, cảm thấy có chút không ổn. Đan Hoàn từ trước tới giờ cho dù trong lòng tức giận hay không vui cũng không xử sự như vậy.

Ninh Bình nhìn vào cửa phòng Đan Hoàn vẫn đang đóng chặt, hỏi:

“Các người đã có ai vào xem chưa?”

“Nương nương ra lệnh không ai được bước vào phòng của nương nương, ai trái lệnh sẽ nghiêm phạt, bởi vậy chúng nô tài không dám”.

“Được, người đứng đây chờ, ta đi tìm Hoàng thượng.”

23. Q.1 - Chương 23

Ninh Bình tới tìm Hoàng đế.

Hoàng đế tới phòng ngủ của Đan Hoàn, nhìn vào trong không thấy ai, màn trướng trước giường cũng chưa được mở.

Hoàng đế đi tới bên giường, mở màn lên, thấy trên giường là một ổ chăn to tướng. Hoàng đế nhẹ mỉm cười, vỗ vỗ lên ổ chăn.

“Ái phi, thân thể nàng khó chịu sao? Có muốn gọi ngự y không? Để trẫm sờ trán một chút để xem nàng có sốt không?”

Hoàng đế đợi mãi không thấy người trong chăn phản ứng, hơn nữa ái phi lại trùm chăn kín đầu, như vậy e rằng sẽ khó thở, không tốt a. Nghĩ vậy, Hoàng đế liền đưa tay kéo chăn xuống.

“Người đâu!”

Nghe tiếng Hoàng đế quát lớn, mọi người đang đứng chờ ngoài cửa phòng liền vội vã chạy vào, quỳ hết xuống đất.

Hoàng đế đưa tay chỉ về phía ổ chăn, mọi người theo hướng tay Hoàng đế nhìn vào bên trong ổ chăn, thì ra trong ổ chăn chỉ có mấy cái gối chứ không có người nào nằm trong.

“Nương nương của các người đâu rồi?”

“Hoàng thượng, tối qua nương nương nói nương nương trong người mệt mỏi, nên ra lệnh không ai được bước vào phòng, kéo quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, nếu ai dám trái lệnh sẽ bị nghiêm phạt, bởi vậy từ tối qua tới giờ chưa có ai gặp nương nương, bởi vậy chúng nô tài hoàn toàn không biết nương nương không ở trong phòng”.

“Một đám phế vật, Ninh Bình!”

“Mau phái người của người tìm kiếm, tra xét toàn bộ trong hoàng cung, đình viện, mái nhà, phòng lương thực, tất cả đều không được bỏ sót, kiểm tra xem trong cung nơi nào gần đây nhất thức ăn bất chợt biến mất, một đám phế vật, chủ nhân của mình biến mất mà hoàn toàn không biết, trầm ở trong Ngự thư phòng chờ, người tìm được Đan phi rồi mau đưa nàng ấy tới yết kiến trẫm”.

Hoàng đế trở về Ngự thư phòng đợi tin tức, trong hoàng cung tất thấy thị vệ, cung nhân đều tất bật.

Có điều cho tới ngày thứ hai, cuộc tìm kiếm cũng không thu lượm được gì, tất thấy người trong cung đều nhận thức rằng tình hình hiện giờ rất nghiêm trọng.

Ninh Bình đi qua đám cung nhân đang ở bên ngoài lo lắng, đi vào gặp Hoàng đế đã một ngày đêm vì lo lắng mà không ngủ, tâm lý sẵn sàng đón nhận tử tội.

Hoàng đế bình tĩnh nhìn Ninh Bình.

“Ái phi của trẫm đâu?”

“Bệ hạ, thần đáng chết, Đan nương nương hiện giờ có lẽ đã không còn ở trong cung”.

Hoàng đế ngồi xuống long ỷ, đôi mắt nhắm nghiền.

Hồi lâu, Hoàng đế từ từ mở mắt ra, vẻ mặt dường như đã hạ quyết tâm.

“Lệnh cho người tra kỹ xuất thân của các cung nhân, nếu thấy có điều khả nghi lập tức thẩm vấn, người của trẫm sao có thể mất tích một cách không minh bạch như vậy, còn tội của người, khi nào tìm thấy Đan nương nương rồi trẫm sẽ luận tội.”

Trong cung tổng cộng có 1800 người, đâu phải muốn tra một hai ngày là có thể xong?

50 ngày nữa lại qua đi, xuất thân của cung nhân trong cung mới có thể tra xong, lần này quả thực đã tìm được mấy tên gián điệp do Bắc Phiên cài vào trong cung.

Có điều chưa kịp thẩm vấn, bọn chúng đã uống thuốc độc tự vẫn.

Không những thế, một kẻ trong lúc sắp chết còn hung hăng nói.

“Hãy nhấn lại cho tên cầu Hoàng đế của Đại Đồng biết rằng, hắn đừng hy vọng đời này có thể gặp lại quý phi của hắn nữa ha ha...”

Nhờ câu nói ấy, Ninh Bình đoán ra Đan Hoàn đã bị người Bắc Phiên bắt đi.

Mà cho tới lúc này, đoàn người Bắc Phiên chắc chắn đã ra khỏi cổng thành tại Bắc biên quan, và đã đi sâu vào địa phận Bắc Phiên, hiện tại cho dù có tức tốc truy đuổi cũng đã quá muộn.

Ninh Bình quyết định tới gặp Hoàng đế, vào tới Ngự thư phòng, Ninh Bình liền quỳ xuống.

“Thần tội đáng muôn chết, thần thân là tổng quản đại nội thị vệ, ỷ vậy mà để bọn người Bắc Phiên thừa cơ bắt Đan nương nương, thần xin tình nguyện lấy cái chết tạ tội”.

“Chết? Người chết rồi thì ái phi của trẫm có thể trở về sao?”

[Ba!]

Hoàng đế đập tay xuống bàn, khóe mắt giọt lệ tuôn rơi.

“Ninh Bình, người nghe cho rõ, bởi vì người làm việc thất trách, khiến hoàng phi của trẫm bị lén bắt ra khỏi cung, đáng lẽ trẫm nên xử người tội chết, nhưng hiện tại Hồng nhi sinh tử bất minh, trẫm quyết định cách chức tổng quản đại nội thị vệ của người, còn nữa, trẫm cho người một đạo mật chỉ, người mau tới Bắc Phiên quốc, tìm được Hồng nhi rồi thì hãy nói với nàng, trẫm rất nhớ thương nàng, mong nàng hãy sống thật tốt, có điều trẫm không hy vọng nàng trở về, trước khi Đại Đồng và Bắc Phiên khai chiến, người hãy cứu nàng, an bài tại nơi an toàn, không nên để nàng bị liên lụy bởi chiến tranh hai nước, người mau đi đi”.

“Nô tài tuân chỉ”.

Ninh Bình quay lại nhìn Hoàng đế lần nữa, rồi xoay người rời đi.

Tiểu Tuyền Tử nhìn Hoàng đế đang ngồi chờ ra trên ghế, liền một mình chạy đuổi theo Ninh Bình.

“Ninh Bình, người chờ một chút”.

“Công công, có việc gì không?”

“Ta từ nhỏ đã theo hầu Hoàng thượng, bởi vậy ta nhìn ra được Hoàng thượng đối với Đan nương nương có bao nhiêu chân tình, bệ hạ rất mong nương nương có thể trở lại bên ngài, thế nhưng người có biết tại sao bệ hạ lại hạ lệnh như thế không? Ý tứ của Hoàng thượng chính là muốn Đan nương nương vĩnh viễn không trở lại hoàng cung, là tại sao người biết không?”

“Cung phi nếu ra khỏi cung, khi bị tìm lại nhất định phải chết, tiền triều có một hoàng phi rất được sủng ái, bị kẻ xấu bắt làm con tin, khi được cứu trở về, có kẻ liền có ý kiến, nói rằng hoàng phi đó ra ngoài cung, khó lòng bảo toàn trinh tiết, làm nhục đế tôn, không bằng để nương nương chết đi, bên ngoài sẽ nói là nương nương ấy vì muốn bảo toàn trinh tiết nên đã tự tử, ban đầu Hoàng đế cũng không bằng lòng, thế nhưng trong cung nhiều kẻ ác khẩu, nương nương ấy cuối cùng không chịu nổi, bèn thắt cổ tử tự bằng một dải lụa trắng, nếu trở về mà như vậy thà rằng không trở về, ở bên ngoài còn có thể sống”.

“Chuyện này sao ta lại không biết?”

“Hoàng phi kia chính là mẫu thân của Hoàng thượng, cũng chính là bác của ta, chuyện này Hoàng thượng rất kiêng kỵ, người biết là tốt rồi, sau cũng không nên nhắc lại.”

“A? Thì ra là như vậy, Ninh Bình, cái này cho người”. Tiểu Tuyền Tử cầm ngân phiếu đưa cho Ninh Bình.

“Nếu thật sự tìm thấy Đan nương nương, hãy nói với nương nương rằng trước đây Tiểu Tuyền Tử đối với nương nương không tốt, này...coi như Tiểu Tuyền Tử hiểu kính nương nương, hy vọng nương nương ở bên ngoài sống thật tốt, Hoàng thượng tuy rằng sẽ rất đau lòng, nhưng có ta hậu hạ nên nương nương hãy cứ yên tâm”.

“Ta thay Đan nương nương cảm tạ người, sau này sẽ báo đáp.”

Ninh Bình trở về nhà sửa soạn đồ đạc, rồi lên ngựa hướng lộ trình mà Đan Hoành đã đi đuổi theo.

Tại phủ nguyên soái nơi bắc thành, Đan Hoành không đứng bỗng nhiên hắt xì.

“Mẹ nó, có kẻ nói xấu ta” (=.=)

“Có lẽ sư phụ và sư mẫu nhớ người, sao người lại nghĩ theo chiều hướng xấu như vậy?”

Hắc Uy đang ngồi lau bảo kiếm của mình, nhíu mày hỏi.

Đan Hoành và muội muội Đan Hồng của hắn là huynh muội cùng một nhà, tên hai người cũng chỉ khác nhau có một chữ, ấy vậy mà tính tình sao mà khác xa nhau?

Lúc này Đan Hồng bưng trà bánh bước vào.

“Ca ca, người ra ngoài cung, sao không báo một tiếng để phụ mẫu được biết?”

“Có a, ta có viết thư báo cho bọn họ, có điều bọn người Bắc Phiên không có đưa đi, Uy Trư à, người thay ta báo một tin cho bọn họ đi”.

“Ta cũng muốn a, có điều Hồng nhi nói rằng nếu phụ mẫu không tới sẽ không cùng ta báỉ đường, ta ngắm thấy cũng đúng, gia đình ta hiện chỉ còn một mình ta, sư phụ, sư mẫu gả Hồng nhi cho ta, bọn họ sau này sẽ là trưởng bối của ta, muốn kết hôn, nhất định phải có mặt của trưởng bối mới được, bởi vậy nếu hiện giờ ta báo tin, bọn họ sẽ nghĩ rằng ta lừa bọn họ tới đây, bọn họ hiện rất lo lắng cho người, bởi vậy sẽ không tới đây, trừ phi người tự tay viết thư để sư phụ nhận ra chữ viết của người”.

“Ta viết? Lần trước để viết thư cho họ ta phải tốn mất hai canh giờ a, hay là thế này, người viết đi, ta kí tên phía dưới là được rồi”.

Hắc Uy thở dài, nói Đan Hồng chuẩn bị giấy mực để viết thư, trong thư hẳn cũng chỉ nói ngắn gọn rằng A Hoành đang ở phủ nguyên soái tại Bắc thành, chờ bọn họ tới.

Đan Hoành kí tên phía dưới, thư được gửi đi, hiện giờ chỉ chờ bọn họ tới.

Trời cao, Hoàng đế xa, nếu bọn họ tới đây, nhất định toàn Đan gia sẽ an toàn

24. Q.1 - Chương 24

Đan Hoành sống tại bắc đại doanh được mấy ngày, thế cục chợt xảy ra đại biến.

Đại hoàng tử Bắc Phiên gây chiến ,kéo quân đóng cách Bắc thành 30 dặm.

Quân lính hai bên hiện tại đề cao cảnh giác, án binh bất động đợi bên động tĩnh của bên kia.

Hắc Uy trong lòng nóng như lửa đốt, tuy nói rằng quân lính Đại Đồng nơi bắc cảnh hiện tại đã được tập trung một chỗ, thế nhưng tiền phí Hoàng thượng cấp để người dân vùng biên cảnh dọn nhà và nhân mã thêm còn chưa tới nơi, thật sự hiện tại trăm họ rất lầm than a.

Bên phía Bắc Phiên hiện tại cũng không thấy động tĩnh gì, Bắc Phiên mặc dù có 30 vạn đại quân, có điều đó chỉ là số lượng quân lính chính thức, ở Bắc Phiên, người già, phụ nữ và trẻ em đều có thể tòng quân.

Ba vị hoàng tử Bắc Phiên đều có binh lực riêng, hơn nữa tất cả đều là tinh binh, có điều Đại hoàng tử chủ chiến, Nhị hoàng tử chủ hoà, hai vị đó trước giờ vốn không hợp nhau, tam hoàng tử còn nhỏ nên tinh binh của tam hoàng tử do Đại hãn, phụ vương của hắn quản.

Đan Hoành sau khi gửi thư báo tin về nhà, cũng thay đổi y phục, khôi phục nam trang. Mỗi sáng sớm đều lên thành nhìn tình hình quân binh phía dưới, đồng thời tìm người để hoạt động gân cốt.

Trước đây không cảm thấy gì, nhưng hiện giờ Đan Hoành cảm thấy ở trong quân doanh thật có chút không thoải mái. Trong phủ nguyên soái giường tuy không được thoải mái như trong cung, nhưng cũng còn rộng rãi, có thể tạm chấp nhận được. Thế nhưng trong quân doanh, chăn màn so với trước kia không khác, giường thì vừa nhỏ lại vừa cứng.

Đan Hoành bắt đầu nhớ chăn miềm mềm mại và cái giường thoải mái nơi hoàng cung, sau ba ngày ngủ không ngon, Đan Hoành quyết định đi tìm Hắc Uy thương lượng.

Đi tới trước trướng của Hắc Uy, Đan Hoành vốn định tiến vào, nhưng bị binh sĩ canh trước trướng ngăn lại, nói rằng bốn vị tướng quân đang cùng nguyên soái bàn bạc việc quân, người không có phận sự thì không được bước vào.

Trong quân doanh có nội quy rất chặt chẽ, bởi vậy Đan Hoành đành phải ngồi ngoài chờ, tầm một canh giờ sau, hắn thấy bốn vị tướng quân bước ra khỏi trướng.

Mấy vị tướng quân bước ngang qua Đan Hoành đều để lại cái nhìn vô khinh thị, hơn nữa, Phi Hổ tướng quân đi ra xa rồi còn nói một câu:

“Mĩ nhân quả đúng là kẻ gây họa”.

Đan Hoàn vốn muốn đuổi theo hỏi cho ra lẽ, nhưng Hắc Uy cũng từ trong trường bước ra, kéo Đan Hoàn vào trong trường.

“Sao ngươi lại giữ ta? ta đang định tìm tên hồn đản kia hỏi cho ra lẽ”.

“Hắn không phải là nói ngươi, hắn ám chỉ ta”.

“Bọn họ sao lại đối xử với ngươi như vậy?”

“Ta viết tấu chương gửi lên Hoàng thượng, thỉnh Hoàng thượng cấp thêm binh mã, di dời dân chúng, Hoàng thượng không những chuẩn tấu, lại còn phong ta làm đại nguyên soái, thống lĩnh hơn 40 vạn đại quân, mấy vị tướng kia, xuất thân so với ta cao quý hơn, ta chỉ là một tiểu tử mà lại chỉ huy bọn họ, bọn họ ngoài miệng tuy không nói, thế nhưng trong bụng lại không phục, sau đó lại nghe ta được phong nguyên soái là do một vị hoàng phi mà Hoàng thượng yêu mến đề nghị, hơn nữa vị hoàng phi này lại là tỷ muội với phu nhân của ta, mấy vị đó liền cho ta lợi dụng quan hệ để trục lợi cho bản thân, bởi vậy nên tức giận, chuyện là như vậy, ta giải thích rất rõ ràng a. ”

Đan Hoàn trầm nghĩ việc này quả thật là thất sách, cho người nhà nhà hắn làm nguyên soái làm gì, hừ, sớm biết hắn có ngày trở lại doanh trại, vậy lúc ấy hắn tự phong mình làm nguyên soái có phải hơn không, hừ!

“Quên đi, không nói việc này nữa, ta tới tìm ngươi bởi có việc”.

“Ngươi mau nói đi”.

“Có thể cấp cho ta chăn miền và giường chiếu thoải mái không?”

“Đồ của ngươi chẳng lẽ hỏng rồi sao? Vậy qua quân nhu lấy đi”.

“Không phải, có điều hiện tại giường cứng quá, chăn cũng không tốt, còn có a, y phục thô ráp cọ sát vào da, thật là không thoải mái”.

Hắc Uy nhìn Đan Hoàn một hồi, sau đó đưa tay sờ trán Đan Hoàn.

“Cũng không có nóng a, ngươi có phải là A Hoàn không vậy?”

“Uy, ta tự mình tới đây để xuất ý kiến với ngươi, ngươi và ta là anh vợ em rể, coi như ngươi nể mặt mũi của ta, cho ta vay tiền mua chăn miền và giường được không, nếu không đưa ta cái gì ta đem cầm đồ để lấy tiền đi mua”.

“Ngươi không cảm thấy càng ngày ngươi càng giống nữ nhân sao? Giường, chăn, miền, y phục không thoải mái? Cáp~~ chẳng phải trước đây ngươi nằm trên rơm rạ cũng ngủ rất ngon sao? Tại sao chỉ ở trong cung có vài tháng mà ngươi lại ra cái dạng này?”

Bị Hắc Uy nói vậy, Đan Hoàn đứng ngơ ngẩn, đúng a! Khó khăn lắm hắn mới trốn ra khỏi cung được, tại sao bây giờ lại nhớ tới việc sinh hoạt trong cung rồi mang ra so đo? Hơn nữa còn có một chuyện hắn cực kì không muốn thừa nhận, đó là hắn bắt đầu thấy nhớ những người trong cung!

Tiểu cung nữ của hắn, tên Tiểu Hỷ, là người pha trà rất ngon, Ninh Bình công phu thật cao cường, hơn nữa lại quá mức cứng nhắc, không biết ứng biến mềm mại.

Còn có...người kia....., rõ ràng là thư sinh yếu đuối, nhưng trước mặt người khác luôn biểu lộ phong thái cao cao tại thượng, y là vua của một nước, khi không có ai bên mình, bộ dạng y trông thật là cô đơn, ngoại trừ hắn ra, lúc này đâu có ai dám tới quấy rối y, nếu hiện tại hắn ở trong cung, vậy y có tới tìm hắn không? Có hay không lại tìm cách khiến hắn vui vẻ?

Đan Hoàn ngây ngốc chậm chậm bước ra khỏi trường, hoàn toàn không để ý thấy Hắc Uy đang gọi hắn.

“A Hoàn! Tiểu tử này chẳng lẽ bị trúng tà rồi?”

Hắc Uy thấy Đan Hoàn không để ý tới lời mình, cũng để hắn ngây ngốc đi ra.

Kể từ ngày ra khỏi kinh thành tới nay đã hơn 50 ngày, mấy hôm trước có tin tức từ kinh thành truyền tới đó là binh sĩ mới bổ sung cho Bắc thành và ngân lượng hỗ trợ người dân vùng biên cảnh mấy ngày nữa sẽ tới nơi, mà cha Đan Hoàn cùng với các nương cũng sẽ theo đoàn người này tới đây, cha hẳn lần này phụ trách việc cấp ngân lượng hỗ trợ việc di dời cho người dân. Sắp được đoàn tụ với gia đình, lẽ ra hẳn nên vui vẻ mới phải, thế nhưng mấy ngày gần đây Đan Hoàn cứ dỗi mắt về hướng kinh thành thở dài.

“Ca, ngươi không sao chứ? Sao nhìn ngươi giống mất hồn vậy? Cha và các nương sắp tới đây rồi, nếu để bọn họ nhìn biểu hiện này của ngươi, bọn họ nhất định sẽ lo lắng”.

Đan Hồng nhắc nhở Đan Hoàn, rằng nếu hẳn cứ giữ cái bộ dạng này, tới lúc để cha nhìn thấy, nhất định sẽ tra hỏi rõ căn nguyên, đến lúc đó thì Đan Hoàn biết giải thích thế nào đây?

Chẳng lẽ lại nói với cha hẳn rằng, hẳn đang nhớ Hoàng thượng, nhớ y đối với hẳn rất tốt, thậm chí Đan Hoàn còn nghĩ rằng giá như mình là một nữ nhân thì thật tốt. Nói vậy nếu cha hẳn mà không đánh chết hẳn mới lạ nha!

Để cải biến tình trạng hiện nay của mình, Đan Hoàn quyết định tìm một việc gì đó để làm để hẳn không tiếp tục ngồi ngẩn ngơ nghĩ ngợi nữa.

Mà việc Đan Hoàn có thể nghĩ tới chính là tòng quân, làm tướng, bởi vậy hẳn đi tìm Hắc Uy đề cập tới chuyện này, có điều vừa nghe Hắc Uy đã gạt đi.

“Ngươi tòng quân, nếu ta ban tước cho ngươi, nhất định các tướng quân khác sẽ không phục, còn nữa, việc quân liên quan tới việc sinh tử của 40 vạn quân binh, tiểu tổ tông à, ta hiện tại bận bịu công việc, ngươi đừng có kiếm việc khiến ta thêm phiền toái nữa được không?”

“Thái độ của ngươi như vậy là sao? Ngươi coi thường ta hả? Cái chức nguyên soái của ngươi chính là do...” Đan Hoàn còn chưa kịp nói hết, Hắc Uy đã lao tới bịt miệng Đan Hoàn.

“Tiểu tổ tông, ngươi chán sống rồi hả?”

Đan Hoàn không nói thêm câu nào nữa, hậm hực đi ra ngoài.

Ai! Thật là hối hận a~ lúc đó nếu hẳn viết chính tên mình vào tấu chương thì tốt quá

25. Q.1 - Chương 25

Tâm tình không vui, Đan Hoàn vô công rồi nghề, không có việc gì làm, đành phải theo tiểu muội Đan Hồng của hẳn đi chợ, vào miếu hy vọng giải được kiếp duyên.

Sắp có chiến tranh, bởi vậy rất nhiều người lên miếu cầu bình an, bởi vậy trong miếu ngày nào cũng rất đông, khói hương mịt mù, Đan Hoàn và tiểu muội ra khỏi miếu, liền trông thấy có một sạp xem tướng số ngay gần cửa miếu.

Đan Hồng muốn xem bói, xem trong cuộc chiến sắp tới giữa Đại Đồng và Bắc Phiên, nước nào sẽ chiến thắng, tiện thể xem an nguy của Hắc Uy trong thời gian tới.

Đan Hoàn vốn không tin chuyện bói toán, có điều Đan Hồng đã bước vào trong sạp coi tướng nên Đan Hoàn cũng đành phải đi theo.

Đan Hoàn ngồi dưới một gốc cây để chờ muội muội.

Lát sau, muội muội hẳn đi ra, vẻ mặt vô cùng vui vẻ, nàng nói thấy tướng số phán rằng Đại Đồng sẽ chiến thắng, hơn nữa tướng quân của nàng an toàn.

“Khỉ! Lần này Hoàng thượng chiêu mộ binh mã, ban đầu định chiêu mộ 20 vạn binh, sau quyết định chiêu mộ thêm 10 vạn binh nữa, như vậy 50 vạn quân đánh với 30 vạn quân sao có thể không thắng chứ? Còn có, trong trận chiến, nguyên soái tổng chỉ huy không bao giờ ra tiền tuyến mà luôn ở hậu phương, như vậy người chết chỉ có quân sĩ cùng các tướng, trừ phi hẳn muốn chết lao ra tiền tuyến đánh nhau với địch, nếu không cho dù bị thương hẳn cũng không bị, hừ bói biết cái khỉ gì, chỉ tốn tiền ! ”

“Vị thiếu niên này, nếu ngài không tin năng lực của tiểu nhân, tiểu nhân nguyện miễn phí bói cho ngài, nếu ta bói không chính xác, ngài có thể tới phá sạp của ta, hà tất phải nói ra những lời khó nghe như vậy?”

Đan Hồng bất ngờ vì bị thầy xem tướng nghe được, Đan Hoàn tới bên sạp bói, hừ, hẳn sẽ chứng minh ọi người thấy coi bói chỉ là trò vớ vẩn.

Đan Hoàn chìa lòng bàn tay ra trước mặt thầy tướng số, thầy tướng số xem tay hẳn rất tỉ mỉ, có điều trải qua thời gian rất lâu, thầy tướng vẫn lặng thinh, hơn nữa cũng không có ý định buông tay hẳn ra khiến hẳn cảm thấy bức bối.

“Này, xem không ra phải không, vậy hãy thừa nhận ngươi là kẻ lừa đảo đi”.

“Kì quái! Thật quá kì quái!” Thầy tướng coi thật kĩ khuôn mặt Đan Hoàn, sau đó cúi người nói:

“Tại hạ thừa nhận mình là kẻ năng lực yếu kém, ngài hãy phá sạp tiệm của tại hạ đi”.

“Vậy ta đây sẽ không khách khí”.

Đan Hoàn lăm le đi tới sạp.

Lúc này tiểu đồng đi theo thầy tướng liền bước lên chặn đường.

“Sư phụ, sao người lại có thể để hẳn đập sạp của chúng ta? Còn người, người chẳng lẽ nghĩ sư phụ của ta không xem được tướng số của người ư? Sư phụ không nói chính vì muốn bảo vệ thể diện cho người, bảo vệ thể diện cho Đại Đồng quốc mà thôi”.

“Người câm miệng cho ta! Tiểu đồng của ta nói vậy, sạp của ta ngài cứ phá”.

“Không được! Ta muốn người giải thích hẳn nói như vậy là có ý gì?”

“Này....ai~~”

Thầy tướng số viết lên tờ giấy lời giải thích của quẻ bói, nhưng không đưa cho Đan Hoàn mà đưa cho Đan Hồng.

Đan Hồng đọc xong liền xé nát tờ giấy thành nhiều mảnh, đoạn nằng do dự không biết có nên nói cho ca ca nằng nghe hay không.

“Trên tờ giấy viết gì? Người mau nói thật cho ta biết a”.

“Ca ca, trước hết người phải đáp ứng ta một chuyện, người nghe xong nhất định không được tức giận”.

“Được, được, ta sẽ không tức giận, mau nói đi”.

Đan Hồng ghé sát tai Đan Hoàn nói thầm. Đan Hồng vừa nói xong, Đan Hoàn liền đi tới nâng cái sạp coi bói lên.

“Các người hòa nhau khi dễ ta phải không? Bói cái khi gì? Cái đáp án này ta không chấp thuận, người mau coi lại cho ta”.

“Số mệnh của con người do ông trời định sẵn, không thể thay đổi được”.

“Ta nói là sai, người coi lại cho ta”.

Đan Hoàn và thầy tướng số cứ kẻ chạy kẻ đuổi theo, Đan Hoàn kiên trì bắt thầy tướng coi bói lại, thầy tướng thì lại khẳng khẳng định mình đã coi đúng rồi, có coi lại thì cũng vẫn ra kết quả này mà thôi, hai người cứ thế chạy chạy đuổi đuổi, hất đổ mấy sạp hàng, khiến trước miếu trở nên hỗn loạn.

Mọi người có muốn biết thầy tướng số đã viết gì trong tờ giấy không?

Đó chính là: Đan Hoàn, hẳn vốn phải là một nữ nhân, chẳng may mệnh bị sửa lại thành nam nhân, có điều thân là nam nhân, nhưng mệnh lại của nữ nhân, hơn nữa, mặc dù số mệnh xoay vần thế nào, hẳn vẫn có mệnh làm hoàng hậu?

Nghe xong những câu đó, mọi người thử nghĩ xem Đan Hoàn có thể không tức giận sao?

Ninh Bình đang ở giữa phố chợ đông đúc nhưng lại cảm thấy lạnh run toàn thân.

Sau khi ra ngoài cung, tới Bắc Phiên, ban đêm Ninh Bình đột nhập vào phủ của Nhị hoàng tử Bắc Phiên, thế nhưng không tìm được Đan Hoàn, cũng không lần ra manh mối gì, cuối cùng Ninh Bình hạ quyết tâm cho dù có mất mạng cũng nhất định gặp trực tiếp Nhị hoàng tử Bắc Phiên hỏi cho rõ ràng, khi Ninh Bình dùng gươm kề sát cổ Nhị hoàng tử Bắc Phiên, hắn đã nói cho y biết rằng khi hắn đang trên đường đưa quý phi ra khỏi Đại Đồng, đã bị quan binh gác Bắc thành chặn lại, đòi lại được người.

Ninh Bình liền vội vã ngày đêm rong ruổi tới tìm nguyên soái Hắc Uy, yêu cầu trả người, nhưng Hắc Uy lại cho biết, quả thật trong rừng tìm thấy một nữ nhân, nhưng nàng ta đã chết, bởi vậy Hắc Uy không tra ra được thân phận của nữ nhân ấy, hắn bèn cho binh lính chôn cất nữ nhân đó rồi.

Ninh Bình lúc này cảm thấy vô cùng thất vọng, hắn quyết định tới Bắc Phiên lần nữa, tìm Nhị hoàng tử để báo thù cho Đan quý phi.

Ninh Bình thất thần đi trên đường, không để ý tới xung quanh, bỗng nhiên có một người va vào y.

“Tiểu tử này hôm nay dù muốn hay không người cũng nhất định bói lại cho ta, Đan lão gia ta đây không chấp nhận lời bói toán khi nãy của người, người cho dù có muốn trốn cũng vô dụng mà thôi”.

“Ta đã nói rồi, số mệnh không phải muốn đổi là đổi”.

Thấy tướng số đẩy Ninh Bình về phía Đan Hoàn. Đan Hoàn đang định đẩy người đang ngã về phía mình ra thì chợt khựng lại.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaa.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Đan Hoàn vừa nhìn thấy Ninh Bình, liền nghĩ bụng, nếu Ninh Bình thấy hắn ở đây, với tính cách của Ninh Bình đảm bảo sẽ lôi hắn về cho Hoàng thượng xử lí, như vậy thì bao khổ nhọc hắn chịu suốt thời gian qua coi như thành công cốc hết.

Đan Hoàn xoay người bỏ chạy (Anh ý chuẩn a~)

Ninh Bình sau mấy phút ngẩn ngơ vì sững sốt liền tăng tốc đuổi theo.

Đan Hoàn vừa chạy, vừa dùng những sạp hàng bên đường làm chướng ngại vật ngăn cản Ninh Bình, những người bán hàng có sạp bị phá hỏng liền đuổi theo Đan Hoàn đòi bồi thường, Đan Hoàn liền vừa chạy vừa chỉ tay về phía Ninh Bình:

“Tìm hắn mà đòi! Ta không mang theo tiền”.

Trong chợ hỗn loạn khiến binh lính chạy tới xem xét tình hình, Đan Hoàn nhìn đằng xa thấy binh lính đang chạy tới, trong bụng khắp khởi mừng thầm cứu binh tới rồi.

Đan Hoàn chạy tới nói với Lý thống lĩnh, người cầm đầu nhóm lính.

“Lý thúc thúc, giúp ta ngăn cản hắn, nhất định phải ngăn cản hắn”.

“Mụ nội nó, dám trêu tiểu Đan của chúng ta, người yên tâm, cứ để đấy cho thúc thúc”.

Lý thống lĩnh ra lệnh một tiếng, các binh sĩ liền bao vây Ninh Bình. Thấy Ninh Bình đã bị bao vây, Đan Hoàn liền chạy về phủ nguyên soái, không kịp mang theo Đan Hồng cùng về, Đan Hoàn biết, với võ công của Ninh Bình, mấy người kia không thể làm khó y, hơn nữa Ninh Bình còn có ẩn tín của tổng quản thị vệ đại nội, một khi Ninh Bình xuất ần tín ra, bọn họ cũng không dám làm động vào y, bởi vậy Ninh Bình sẽ nhanh chóng tìm tới phủ nguyên soái.

Hắc Uy nhìn thấy Đan Hoàn học tốc trở về nhưng lại không thấy Đan Hồng về cùng, thấy lạ liền hỏi:

“A Hoàn, Hồng nhi đâu? Sao không cùng về với người?”

Đan Hoàn lao về phòng của hắn để thu thập đồ đạc chuẩn bị chạy trốn, làm gì có thời gian trả lời Hắc Uy.

“Muội muội đã có Lý thống lĩnh bảo vệ nên sẽ không sao, trong cung có người tìm tới, ta phải trốn thôi, đợi khi nào cha và các nương tới đây, người nói với họ đợi ta thu xếp ổn thỏa sẽ liên lạc với bọn họ, hiện tại người không nên dính vào chuyện của ta”.

“Ta đang định nói với ngươi, lúc này khi ngươi vừa mới ra ngoài không lâu, tổng quản đại nội thị về Ninh Bình đã tới đây, ta nói với y rằng Đan phi mà chúng ta tìm thấy trong rương đã chết, trong cung lại có người tới tìm ngươi sao? Trời ạ! Lúc này khó khăn lắm mới có thể lừa được y”.

“Đã chết? Đúng vậy, chết là hết, Uy Trư, ngươi mau mau lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị mộ cho Đan quý phi, nhanh lên, hắc hắc

lát nữa Ninh Bình tới ngươi chỉ cần đứng xem, không nên lăm miệng a~”.

Hắc Uy liền phân phó chuẩn bị, tất cả mọi thứ nhanh chóng sẵn sàng, chỉ còn đợi Ninh Bình.

26. Q.1 - Chương 26

Quả nhiên chỉ chốc lát sau Ninh Bình đuổi tới phủ nguyên soái.

Hắc Uy bước ra nghênh tiếp.

“Trữ tổng quản, ngài có việc gì cần ta hỗ trợ ư?”

“Người đâu?”

“Trữ tổng quản muốn nói tới ai a?”

“Người này”.

Ninh Bình mở một bức tranh ra, Hắc Uy nhìn vào trong liền nhận ra ngay trong tranh chính là Đan Hoành, thế nhưng giờ không phải lúc đứng đây cảm thán cho tài vẽ tranh của nghệ nhân.

“Người trong tranh nhìn thật giống với anh vợ ta, à ta nhớ ra rồi, nữ nhân trong rương kia cũng có khuôn mặt y như vậy”. (Anh này là huynh đệ với anh hoành a, nói dối không bí ngượng mồm a~ người trong rương giống anh vợ anh mà bây giờ anh mới nhớ ra a

)

Tiếp đến chính là lúc Đan Hoành vào vai diễn của mình, nhìn thấy bức họa sẽ nói đây chính là tỷ tỷ sinh đôi với mình, sau đó Hắc Uy sẽ nói là khi phát hiện ra nàng thì nàng đã chết, Đan Hoành liền ngay lập tức khóc rống lên, quả thật hắc đã không sai khi quyết định sát ốt vào mắt a, nước mắt cứ dào dạt chảy ra nhìn thật là biểu cảm a~.

Ngay sau đó Đan Hoành nói rằng nhất định phải chuẩn bị linh đường cho tỷ tỷ (linh đường: nơi để linh cữu).

Hắc Uy liền đi bố trí.

Quản gia trong phủ nguyên soái nhận lệnh bố trí chu đáo cho Ninh Bình, nhưng kì thật là giám sát Ninh Bình.

Đan Hoành ra ngoài tìm mọi mọi của hắn, nàng là nữ nhân, nên cho tới bây giờ mới đi được nửa đường về phủ, Đan Hoành muốn tìm nàng để nói rõ trước với nàng mọi chuyện, đề phòng lát nữa nàng sơ ý làm hỏng chuyện.

Ninh Bình nửa tin nửa ngờ, có điều y cũng biết rằng nguyên soái hiện nay chính là phu quân của một tiểu thư của Đan gia, hơn nữa vị quốc cữu lúc này khóc rất thảm thiết, không thể là khóc giả được, vậy nên y quyết định lát nữa gặp linh cữu của Đan phi rồi quyết định.

Thực ra còn một khả năng nữa, nhưng Ninh Bình không dám tính tới, cũng không dám nghĩ tiếp nữa vì quý phi mà Hoành thượng sủng ái nhất sao có thể là nam nhân được?

Vài ngày sau, Đan Hoành cố ý xây một ngôi mộ thật to cho tỷ tỷ sinh đôi của hắn. Hơn nữa hắn còn vào sống trong quân doanh để tránh không gặp Ninh Bình.

Ninh Bình muốn theo tra thật rõ, nhưng Hắc Uy lấy cớ quân doanh là nơi mà người không có phận sự không được vào, không đồng ý để Ninh Bình đi theo, bởi vậy Ninh Bình không còn cách nào khác đành phải ở trong phủ nguyên soái.

Đan gia cùng ngân lượng hỗ trợ dân chúng đã tới Bắc thành, để chuẩn bị tốt cho việc ứng phó với Ninh Bình, Đan Hoàn liền gặp bọn họ trước để giải thích rõ tình hình.

Vài ngày sau có tin báo rằng Kha Hãn của Bắc Phiên đã chết (Kha Hãn tương tự như vua), ngay đêm hôm đó Đại hoàng tử cùng binh lính Bắc Phiên tấn công Bắc thành.

Ninh Bình tự nguyện tòng quân giết giặc.

Chiến tranh giữa Bắc Phiên và Đại Đồng kéo dài hơn trăm ngày, thế rồi Bắc Phiên thất thế, Đại hoàng tử Bắc Phiên đã bỏ trốn không rõ tung tích, Nhị hoàng tử bị các trọng thần bắt, không lâu sau hắn bị giải về kinh thành chịu tội.

Sau khi thắng trận, các tướng sĩ và binh lính người thì được phong quan, người thì được thưởng tiền, chỉ có nguyên soái Hắc Uy lại nhận lệnh của Hoàng thượng áp giải tù binh về kinh thành.

Mấy đại thần trong triều tới đây tuyên chỉ, thấy Ninh Bình ở trong phủ nguyên soái liền tìm hắn hỏi chuyện, có điều Ninh Bình không nói gì, nhưng trông lại có vẻ chất chứa nhiều tâm sự.

Cho tới khi đoàn nhân mã do Hắc Uy chỉ huy lên đường trở về kinh thành được ba ngày, Ninh Bình mới tìm gặp Đan Hoàn.

Đan Hoàn lúc đó đang tắm rửa cho ngựa, Ninh Bình sau khi đuổi mấy người xung quanh đi liền quỳ xuống.

“Tiểu nhân Ninh Bình khấu kiến nương nương.”

“Ân, đứng lên đi”.

Đan Hoàn nói theo thói quen, nói xong chợt phát hiện ra mình nói hớ.

Đan Hoàn từ từ xoay người, bình tĩnh nhìn Ninh Bình, xem ra lần này hắn không trốn được rồi bởi hiện tại Ninh Bình đã ở rất gần.

Đan Hoàn đưa tay lên che mặt, xem ra hiện giờ có trốn tránh cũng không được ích gì. Tên kia định mang hắn về để trị tội? Còn phải xem hắn có nguyện ý không nha.

“Người định làm gì? Muốn ta về với người sao? Hừ!”

“Lúc ta ra khỏi cung, Hoàng thượng đã nói với ta rằng ngài không mong người có thể trở về, chỉ hy vọng người còn sống, ngài còn muốn ta hảo hảo chiêu cố người, hiện tại người tại sao không muốn trở về, ta cũng không cần biết, cũng không ép buộc người quay về cung, mà hiện tại cho dù người có muốn quay về cung ta cũng không cho phép”.

“Chẳng lẽ người tự nhiên tốt bụng muốn tha cho ta sao? Đúng rồi, Hoàng thượng có khỏe không?”

“Từ ngày người bị bắt đi, ta không hề thấy Hoàng thượng cười, chỉ thấy ngài ấy ngồi cô đơn, ngơ ngẩn trong phòng của người thôi”.

Đan Hoàn cảm thấy đau lòng, đầu cúi thấp.

“Y là người tốt, đáng tiếc...”

“Ta thấy lá gan của người không nhỏ chút nào, có lẽ Hoàng thượng không biết người là nam nhân?”

“Nếu y biết ta còn giữ được cái mạng tới tận giờ sao?”

“Hắc nguyên soái thật là đáng thương”.

“Sao người lại nói vậy, chẳng phải hắn quay về kinh thành để Hoàng thượng ban thưởng sao?”

“Đại nhân từ kinh thành tới nói với ta Hoàng thượng muốn đưa hắn về kinh thành để trị tội”.

“Tội? Mà tội gì?”

“Đan gia có một vị thất tiểu thư, vốn là hoàng phi của Hoàng thượng, vậy mà vị thất tiểu thư ấy bây giờ lại làm phu nhân của Hắc nguyên soái, người nghĩ Hoàng thượng có thể làm ngơ sao?”

“A? Sao Hoàng thượng biết?”

“Hoàng thượng một khi muốn tra rõ sự tình, sao có thể không tra ra được chứ?”

“Thảm rồi! Như vậy thì Hắc Uy chẳng phải là chết chắc rồi ư?”

Đan Hoành trầm nghĩ, nếu Hoàng thượng biết người đáng nhẽ sẽ cưới y lại được gả cho kẻ khác, vậy kẻ đó chẳng phải sẽ phải hứng chịu thiên đao vạn quả sao? Vậy muội muội của hần sẽ thế nào? Chẳng phải Đan gia hần đã tính khi Hắc Uy trở về kinh thành, sẽ làm đám cưới cho hần và muội muội đó sao? Vậy muội muội của hần sẽ phải trở thành quả phụ mất, làm một quả phụ khi chưa được bước chân vào nhà chồng.

“Ninh Bình, liệu có biện pháp nào có thể cứu vãn tình hình không?”

Ninh Bình lắc đầu.

“Trừ phi người chịu quay về cung, thừa nhận mình là nam nhân, chấp nhận chịu chết, nếu không Hắc Uy nhất định phải chết”.

“A?”

Đang lúc Đan Hoành đang phân vân không biết có nên trở về kinh để cứu Hắc Uy hay không thì hai nữ nhân vừa khóc vừa tới tìm hần, một người là muội muội Đan Hồng, một người chính là tiểu hoàng tử phi Bắc Phiên Na Lam.

Nguyên lai sau khi Bắc Phiên bại trận, Nhị hoàng tử liền bị bắt.

Hoàng đế Bắc Phiên đã chết, Đại hoàng tử hiện tại đang bỏ trốn, tam hoàng tử còn nhỏ, mọi người đều nghĩ Nhị hoàng tử sẽ lên làm Hoàng đế, cùng lắm là nhượng Đại Đồng một số đất đai, và hàng năm định kì tiến cống là được.

Không ngờ trong kinh thành lại phái người tới bắt y, vị đại nhân bắt Nhị hoàng tử Bắc Phiên cảm thương cho Na Lam sẽ mất đi nam nhân của nàng nên mới nói cho nàng hay.

“Vương tử nhà người, việc gì làm không làm, lại bắt cóc hoàng phi của Hoàng đế Đại Đồng, bởi vậy lần này y bị giải về kinh, nhất định là chết chắc, người nên chuẩn bị trước đi”.

Na Lam làm sao có thể chứng minh được vương tử của nàng hoàn toàn chưa đụng tới hoàng phi Đại Đồng, vị đại nhân kia liền nói, nếu hoàng phi Đại Đồng tự mình giải thích với Hoàng đế Đại Đồng, vậy Nhị hoàng tử may ra có cơ sống sót.

Thế nhưng hiện tại lại có lời đồn, nàng ấy cùng một nguyên soái dám lấy Bắc đại nguyên soái, xem ra không chỉ mình nam nhân của nàng mà còn có một nam nhân nữa sắp bị tội chết.

Na Lam vốn nghĩ Đan Hồng đến nam nhân của mình cũng không thể cứu, vậy nàng ấy liệu của muốn cứu nam nhân của nàng không?

Na Lam tới phủ nguyên soái, hỏi tìm Đan Hồng. Người trong phủ nguyên soái liền mời Đan Hồng ra, Na Lam nhìn thấy Đan Hồng, không phải là người nàng muốn tìm liền ồn ào một trận

“Ta tới tìm Đan Hồng, là muốn báo với nàng ấy phu quân của nàng đang bị đưa về kinh thành xử chém, đây là chuyện nghiêm trọng, mau tìm nàng ta tới đây”.

Đan Hồng nghe vậy, biết sự tình hiện giờ đã trở nên nghiêm trọng, nên tìm ca ca của nàng cầu xin.

“Ca, người hãy quay về kinh thành giải thích với Hoàng đế, nếu không nhất định Hắc Uy sẽ phải chết a”.

“Vậy ra người là nam nhân, thật tốt quá, người hãy giải thích với Hoàng đế đi, rằng nam nhân của ta chưa từng đụng vào người người, nếu không nhất định hần sẽ bị tội chết, hần không thể chết được, nếu hần chết Bắc Phiên sẽ loạn, sẽ có rất nhiều người phải chết”.

“Hắc Uy và Nhị hoàng tử mà chết thì làm sao?” Đan Hoành thuận miệng hỏi một câu.

Đan Hồng nói: “ Hắc Uy chết thì ta cũng không muốn sống”.

Na Lam nói: “Nhị hoàng tử chết, vậy ta và đứa bé trong bụng cũng sẽ đi tìm cái chết”.

Ninh Bình bổ sung thêm:

“Hắc Uy chết, các binh sĩ nơi biên quan sẽ lo lắng, ngay sau chiến thắng mà nguyên soái của bọn họ phải chết, vậy sau này thử hỏi còn ai dám dốc sức vì triều đình đây? Nhị hoàng tử mà chết, nội bộ Bắc Phiên sẽ loạn, người Bắc Phiên sẽ căm tức Đại Đồng, bách tính sẽ là người phải hứng chịu”.

“Vậy thì còn có thể nói gì nữa đây? Ta đành phải quay về kinh thành thôi, có chết cũng chỉ mình ta phải chết”.

“Người dám!”

Một tiếng thét lớn vang lên, Đan Hổ lao tới, sao hắn có thể để yên cho người duy nhất nối dõi Đan gia chết được?

“Cha à, chuyện này nghiêm trọng, người để ta đi đi”.

“Người mà đi, Đan gia ta sẽ tuyệt hậu, có muốn đi cũng phải sinh tôn tử cho ta rồi mới được đi”.

“ Đợi tới lúc đó mộ của Uy Trư đã xanh cỏ rồi”.

Đan Hổ và Đan Hoành cãi nhau âm ỉ, sau đó Đan Hoành quay về phòng thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường, không ngờ cha hắn lại chém một đòn vào gáy Đan Hoành khiến hắn ngất đi.

“Các người tha cái thứ bất hiếu này nhốt vào phòng cho ta”.

Mấy người làm đưa Đan Hoành trở lại phòng, khóa cửa lại, đề phòng hắn bỏ trốn, Đan Hổ ra lệnh bọn họ lấy mấy tấm gỗ, đóng kín cửa sổ.

27. Q.1 - Chương 27

Cha của Đan Hoành đề phòng hắn quả thật phải nói là hết chỗ chê, không chỉ dùng ván đóng kín tất cả cửa sổ, đến việc đưa cơm cũng là đưa qua một lỗ hổng phía trên cửa sổ, hơn nữa, để đề phòng Đan Hoành phá cửa xông ra, Đan Hổ còn ngủ ngay trước cửa phòng, bởi vậy, ai muốn ra hay vào phòng Đan Hoành nhất định phải đi qua ải của cha hắn.

Mặc cho Đan Hoành nói hết lý lẽ, tiêu tốn không biết bao nhiêu nước bọt, cha hắn cũng quyết không lay chuyển.

Ngày đầu tiên, Đan Hoành cùng các nương và muội muội hết khóc lóc thì lại chửi bới, có điều cha hắn vẫn không xi nhê.

Ngày thứ hai, Đan Hoành quyết định sử dụng biện pháp tuyệt thực, tuyên bố rằng nếu cha hắn không cho hắn về kinh cứu người, hắn sẽ tuyệt thực mà chết, hai cha con người trong phòng, người bên ngoài, cách nhau một khung cửa sổ bịt kín cứ thế lời qua tiếng lại, chửi nhau um sùm.

Ngày thứ ba, vào buổi sáng Đan Hoành còn chút khí lực tranh cãi với cha hắn, buổi chiều xuống sức khiến cha hắn ở bên ngoài lo lắng không biết bên trong xảy ra chuyện gì .

Tới ngày thứ tư, trong phòng Đan Hoành hầu như không có động tĩnh gì, tám phần mười là hắn đói tới không còn khí lực.

Đan Hổ vỗ vỗ vào cửa sổ.

“Tiểu tử, giả chết à? Vậy chi bằng chúng ta hãy thương lượng, người hãy lưu lại cho ta một tôn tử, ta sẽ để người đi, thế nào?”

“Nói vậy cũng bằng chưa nói, đợi ta cưới vợ, sinh con thì mấy người kia đã chết rồi”

“Không cần, chỉ cần ta tìm vài người, vậy chỉ cần hai ngày là có thể”.

“A? Nhưng đó không phải vấn đề, ta không có tình cảm với bọn họ, sao có thể? Chi bằng chính cha cố gắng đi”.

“Ta? Nếu trừ người ra, ta có một đứa con trai nữa, thì người nghĩ ta lại còn đứng đây chịu cảnh màn trời chiếu đất hay sao? Đây là ta còn chưa kể tới việc ngoài này lăm muỗm vô cùng, được rồi, được rồi, cứ thỏa thuận như thế đi”.

Đan Hổ nói được thì làm được, sang ngày thứ năm, Đan Hổ gỡ mấy tấm ván trên cửa sổ xuống, đưa vào cho Đan Hoàn xem một quyển sách tranh.

Đan Hoàn hiếu kì xem.

Ấn? Là tranh họa mỹ nữ sao? Không giống! Những nữ nhân trong tranh khuôn mặt đều thô to, có điều cặp mông của mấy nữ nhân này quả thật là rất vĩ đại.

“Nhi tử hảo hảo nhìn, đêm nay ta sẽ đưa người tới cho người, người mau sớm chuẩn bị, có muốn dùng thêm chút thuốc bổ không?”

Nghe cha hấn nói xong, Đan Hoàn bắt đầu cân nhắc, đoạn tiện tay quăng cuốn tranh ra ngoài.

“Người cứ giữ lấy mà dùng đi, người mà dám đưa các nàng vào đây, ta nhất định đánh đuổi các nàng ra”.

Chỉ nghe thấy cha hấn nói với mấy tên bảo vệ.

“Trông coi cẩn thận, ta ra đằng này”.

Đan Hổ đi không lâu, Đan Hoàn chợt nghe thấy tiếng gõ vào khung cửa sổ, Đan Hoàn nghĩ rằng cha hấn đã kịp mang mấy nữ nhân trong tranh tới đây, bởi vậy liền lớn tiếng quát:

“Cút, ai ta cũng không muốn gặp.”

“Ca, là ta”.

“Đan Hoàn, là ta”.

Đan Hoàn nghe thấy bên ngoài chính là tiếng của Đan Hồng và Na Lam.

“Các người...Uy! Mau cứu ta ra ngoài, như vậy thì mới có thể cứu nam nhân của các người”.

“Ca, cha không đồng ý thì không ai có thể cứu được người ra ngoài, ta và Na Lam tỷ tỷ đã quyết định cùng nhau tới kinh thành, khi nào Hắc Uy và Nhị hoàng tử chết, chúng ta cũng sẽ đi theo, như vậy dù sao cũng có thể đi cùng nhau xuống dưới suối vàng”.

“Các người không thể làm như vậy, nhất định không được tới kinh thành, có nghe rõ không? Ninh Bình, mau cứu ta, người có ở đó không? Mau ngăn cản bọn họ”.

Đan Hồng cùng Na Lam rời đi, Đan Hoàn tuyệt vọng ngồi bệt trên đất.

Đêm đó cửa phòng mở ra, sáu nữ nhân được đưa vào, cha hấn sau đó liền khóa cửa lại, sắp xếp người canh gác bốn phía xung quanh phòng Đan Hoàn.

“Công tử, đến đây đi”.

Nhìn mấy nữ nhân đang tiến lại gần, Đan Hoàn phân vân không biết có nên đánh các nàng bất tỉnh hay không, cho dù thời gian có gấp gáp thì cũng phải tìm mấy người coi được một chút chứ, có điều đánh mấy nữ nhân không biết võ công, trên tay lại cũng không có vũ khí thì thật không đẹp chút nào.

Một bóng đen chợt đập cửa xông vào phòng đánh ngất mấy nữ nhân.

Đan Hoàn đang định hỏi người bịt mặt là ai, Người kia ra hiệu cho hấn chạy theo lối sân sau, ra tới cổng, Đan Hoàn thấy tại đó có buộc hai con ngựa tốt.

Lên ngựa, người kia liền kéo khăn che mặt ra, thì ra là Ninh Bình.

“Mấy ngày liền không gặp, ta còn tưởng người chết rồi chứ”.

“Ta suy nghĩ tìm biện pháp cứu người ra ngoài, chẳng phải người phân phó ta cứu người sao? Phân phó của chủ nhân, Ninh Bình không dám không tuân theo. Đêm nay có cơ hội, chúng ta đi thôi.”

Vừa cầm lấy dây cương, Đan Hoàn vốn định thúc ngựa khởi hành, chợt hần nghe thấy phía sau truyền tới những âm thanh huyền ảo, mà âm thanh to nhất chính là tiếng của cha hần, trong lòng nghĩ thầm không ổn, Đan Hoàn cảm thấy vô cùng lo lắng.

Ninh Bình nói với Đan Hoàn.

“Ta sẽ giúp người cầm chân bọn họ, người hãy đi trước đi, ta sẽ đuổi theo sau, nếu không kịp, chúng ta sẽ gặp nhau tại kinh thành, lộ phí đi đường ta để dưới yên ngựa, người mau đi đi”.

Đan Hoàn nhìn Ninh Bình một lần rồi thúc ngựa, thẳng hướng kinh thành, Đan Hoàn phi ngựa không quản ngày đêm, cho nên tới tận lúc vào kinh thành rồi Ninh Bình vẫn chưa đuổi kịp, vào thành, hần nghe nói cách đây hai ngày có một mã xa áp giải phạm nhân vừa tiến vào.

Đan Hoàn ở trong Đan phủ, thứ nhất để chờ tin tức từ Ninh Bình, thứ hai để chờ tin tức từ trong cung.

Đan Hoàn vốn muốn định vào trong cung sớm để gặp Hoàng đế, nói rõ sự tình, bởi vì chết sớm cũng là chết mà chết muộn cũng vẫn là chết, có điều trong cung canh phòng nghiêm ngặt, ngay tới đứng cách cửa cung một trăm mét cũng không thể được, muốn vào trong cung phải có ấn tín, hơn nữa hần cũng không thể nói hần là hoàng phi bị bắt cóc, vậy nên Đan Hoàn chỉ đành ngồi chờ.

Đan Hoàn mỗi sáng sớm đều lân la gần cửa cung để hỏi thăm tin tức, tiện hần vào mấy khách điểm gần đó để hỏi tin tức của Đan Hồng và Na Lam, nhưng không có, mà hai nữ nhân đó cũng chưa về Đan phủ.

Đan Hoàn quay về kinh thành cũng chưa quá hai ngày, có điều lòng hần như lửa đốt, sống một ngày bằng sống một năm, tin tức của Ninh Bình mãi chưa có mà hai nữ nhân kia cũng bất vô âm tín, hần lo lắng không biết hai người đó có nghĩ đại mà tự tử không.

Tới ngày thứ ba, trong lúc Đan Hoàn đang loanh quanh gần cửa cung, chợt thấy thị vệ trông cửa khom lưng hành lễ với một người từ trong cung đi ra, nhìn kĩ thì ra là Tiểu Tuyền Tử, Đan Hoàn cảm thấy rất vui mừng. Đan Hoàn vừa chạy tới vừa kêu to:

“Tiểu Tuyền Tử, Tiểu Tuyền Tử, là ta a, mau mang ta vào cung”.

Tiểu Tuyền Tử nhìn thấy Đan Hoàn, y hơi sững sốt một chút, sau đó y dừng bước, xoay người trở lại trong cung.

Thái giám đi bên cạnh Tiểu Tuyền Tử thấy vậy, liền kỳ quái hỏi:

“Tuyền công công, người kia hình như là đang gọi ngài thì phải, mà chẳng phải chúng ta định ra cung sao?”

“Người nghe nhầm rồi, ta hôm nay không có việc ra cung, chẳng qua ta ra cửa phân phó thị vệ không được cho tên kia tới gần cửa cung quá, để phòng hần kêu loạn, gây ồn ào”.

Đan Hoàn kêu vài tiếng, không thấy có hồi đáp, trái lại cửa cung còn đóng lại, liền bước tới gần gọi thêm mấy tiếng nữa, hần chợt thấy cửa cung mở ra, tưởng rằng Tiểu Tuyền Tử đã nghe thấy tiếng mình, nhưng đi ra lại là mấy tên thị vệ, bọn chúng nói hần là kẻ điên, gây náo loạn rồi lôi hần ra thật xa khỏi cửa cung.

Đan Hoàn ngồi trên đường cái, mặc cho người qua kẻ lại chỉ trở, hần đang không hiểu tại sao Tiểu Tuyền Tử nhìn thấy hần lại làm ra vẻ như không thấy?

Đan Hoàn lững thững đi trên phố, chợt hần thấy hai bóng dáng nữ nhân rất giống muội muội của hần và Na Lam. Đan Hoàn liền bám theo, được một đoạn, hần thấy hai nữ nhân bộ dạng lén lút như làm điều gì vụng trộm, theo chân hai người đi vào một ngõ nhỏ thì mất dấu, Đan Hoàn khó hiểu nhìn ngó chung quanh, chợt nghe thấy tiếng động phát ra từ một cái sân nhỏ, Đan Hoàn leo tường ngó vào, thấy muội muội hần và Na Lam cỡi y phục của hai thái giám, hai thái giám bị trói ở cột, mồm bị bịt đang ô ô cổ nói gì đó.

Đan Hoàn trèo tường vào bên trong.

Ba người cuối cùng nhìn thấy nhau, thì ra Đan Hồng và Na Lam định bụng cải trang thành thái giám, trà trộn vào trong cung để gặp Hắc Uy và Nhị hoàng tử, nhân tiện tìm cách cứu người.

“Ta thấy hai người các người, một kẻ thì không biết võ công, một kẻ thì thẳng ruột ngựa, không những cứu không được người mà còn mang họa vào thân nữa”.

“Chúng ta đã quyết tâm theo bọn họ, thì còn sợ gì”.

“Các người ai cũng không nên vào, không những không thuyết phục được cái tên Hoàng thượng kia, mà võ công có giỏi hơn ta không?”

Thấy Đan Hoàn nói đúng, Na Lam im lặng không nói gì nữa.

“Ca ca, người là độc đinh của Đan gia, nếu người vào đó, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì ta biết ăn nói thế nào với Đan gia đây?”

“Ta đã nói xong”.

Đan Hoàn nghĩ, cùng lắm là chết, cha hắn từng nói, rơi đầu chỉ giống cái chén vỡ mà thôi, mười tám tuổi đã là hảo hán. (Anh đã tới 18 đâu mà đòi làm hảo hán =.=)

Đan Hoàn cùng Đan Hồng và Na Lam hàn huyên một hồi đợi tới lúc trời tối sẽ trà trộn vào trong cung.

28. Q.1 - Chương 28

Đan Hoàn tới cửa bên của cung, đi vào. Thị vệ canh cửa liền chặn lại.

“Thể bài?”

Đan Hoàn đưa thể bài của thái giám ra, thị vệ nhìn thể bài

“Người ở viện nào? Sao ta thấy người lạ mặt?”

Đan Hoàn cái khó ló cái khôn, nói:

“Ta ở trong Đan sung viện”.

Tên thị vệ nghe vậy liền thấp giọng hỏi.

“Thì ra công công ở trong viện của vị nương nương mất tích phải không? Công công ra ngoài để làm gì?”

“Ồ, ta ra cung để nghe ngóng tin tức của nương nương.”

“Chuyện Hoàng thượng dạo này sống ở trong Đan viện là sự thật phải không?”

“Đúng vậy, ta cũng là do Hoàng thượng phái ra ngoài, người không nên can thiệp của ta”.

“Thì ra tiểu công công là đi làm việc cho Hoàng thượng, chúng tiểu nhân đắc tội, bởi không có cách nào khác, Trữ tổng quản không ở trong cung, chúng ta đành phải làm việc thật cẩn thận, mong công công chớ trách”.

“Đâu có, đâu có, ta vào đây, Hoàng thượng đang đợi tin tức từ ta”.

Đan Hoàn thuận lợi tiến vào cung, sau khi nói chuyện với hai thị vệ, Đan Hoàn thu thêm được một tin tức nữa, đó là dạo gần đây Hoàng thượng luôn ở trong viện của hắn, vậy hắn chỉ cần chờ ở đó nhất định sẽ gặp Hoàng thượng.

Đan Hoàn bước vào sân viện, trước sân có rất nhiều thị vệ đứng gác, nhìn ngó một lúc, hắn thấy Tiểu Tuyên Tử và Tiểu Hỉ, cung nữ trước đây hầu hạ hắn đi ra.

“Người nhắc với đám cung nhân, rằng lát nữa khi Hoàng thượng tới, không được nhắc tới Đan nương nương, sẽ khiến Hoàng thượng đau lòng, vậy tất cả mọi người cũng không được một ngày vui vẻ. Trữ tổng quản không có ở đây, Đan nương nương cũng không có ở đây, thị vệ canh ở đây cần phải tăng gấp mười lần, lát nữa Hoàng thượng đến, mọi người đều phải tập trung tinh thần”.

Đan Hoàn nhìn thấy người quen liền đi tới chào hỏi.

“Tiểu Hỉ, Tiểu Tuyên Tử”.

Tiểu Tuyên Tử rõ ràng nhìn thấy Đan Hoàn nhưng lại ra lệnh cho thị vệ

“ Không nên để kẻ diên đứng đây, tên của bản công công mà dám gọi thẳng như vậy sao? Hoàng thượng sắp tới rồi, còn không mau lui hẩn đi”.

Thị vệ định lui Đan Hoàn đi, lúc này Đan Hoàn bắt đầu tức giận.

“Tiểu Tuyên Tử, là ta a, ta là Đan Hoàn đây, mắt người mù rồi hả, không nhận ra ta sao?”

Tiểu Hỉ cố gắng nhìn người gây nháo.

“Tuyên công công, người kia hình như quả đúng là nương nương của chúng ta”.

“Nói vậy, tên kia rõ ràng là một tiểu thái giám, lát nữa Hoàng thượng đến, người không được lăm mồm”.

Thấy rõ Hoàng thượng sắp đến mà Đan Hoàn hẩn lại bị lui ra ngoài, chẳng lẽ hẩn lại ngoan ngoãn nghe lời sao?

Đan Hoàn liền động thủ, vừa đánh vừa lui, Đan Hoàn nhảy lên bờ tường, hướng về phía Ngự thư phòng chạy đi, những tên thị vệ đuổi theo liền rút gươm định chém đầu hẩn liền bị Tiểu Tuyên Tử ngăn lại.

“ Không được dùng đao, không được làm hẩn bị thương”.

Hoàng đế từ xa đi tới, thấy trong Đan viện lộn xộn, bờ tường lại có bóng một người đang chạy lại.

Đan Hoàn đang chạy trên bờ tường thì nhìn thấy Hoàng thượng, hẩn vội lên tiếng gọi.

“ Hoàng thượng, cứu ta a, ta là Đan Hoàn ! Là ta a!”.

“Ái phi?!”

Hoàng thượng không để ý tới thân phận mình là Hoàng đế, vội vã chạy tới, hai người kẻ dưới đất, người trên bờ tường trân trối nhìn nhau.

Đan Hoàn đứng trên bờ tường mỉm cười với Hoàng đế.

“Hoàng thượng, ta đã về rồi, ngài làm ơn nói với thị vệ rằng ta không phải thích khách”.

“Ái phi? Thật là nàng?”

“Là ta, đợi bọn họ rời đi, ta sẽ xuống nói chuyện cùng ngài”.

Hoàng đế gơ tay về phía Đan Hoàn.

“Ái phi, có trẫm ở đây, sẽ không ai dám làm gì nàng, nàng hãy quay về bên trẫm đi”.

“Hoàng thượng, ngài tránh ra trước đã, để cho ta nhảy xuống, nếu không ta nhảy vào người ngài mất”.

“Đừng sợ, trẫm sẽ vững vàng chống đỡ cho nàng”.

“Ngài nói đó nha, ta nhảy đây, để xem ngài có đỡ được ta không?”

Đan Hoàn nhảy vào đôi tay đang giang rộng của Hoàng đế.

Trong lúc mọi người lười đang lú lị, mắt mở tròn tròn thì Hoàng đế bế Đan Hoàn vào trong viện rồi vào trong nhà.

Đan Hoàn ôm lấy cổ của Hoàng đế, cảm nhận mùi hương quen thuộc của Hoàng đế.

“Sao ngài gây thế?”

“Trẫm rất nhớ nàng”.

Hoàng đế ôm Đan Hoàn, để hấn ngồi trên đùi, còn mình thì ngồi trên giường.

“Không ai trêu chọc, quấy phá ngài nên ngài cảm thấy tịch mịch đúng không?”

“Hấn là vậy, vậy nàng hãy hứa với ta là nàng không rời đi nữa”.

“Ân, ân, ân! Hoàng thượng, ngài vừa xưng là ta phải không? Chẳng phải Hoàng thượng thì phải xưng là trẫm sao? Có điều ta thích người xưng là ta, như vậy sẽ không có vẻ cao cao tại thượng, cũng không khiến ta sợ”.

“Nàng không phải sợ ta, ta là một nam nhân, ta sẽ không thương tổn nàng”.

“Người là một nam nhân tốt, thôi, không nói về chuyện này nữa, trở về chủ đề chính, ta quay về lần này để xin người thả người, người hãy thả Hắc Uy và Nhị hoàng tử đi nha”.

“Nàng vì bọn họ mà cầu xin? Bọn họ là gì với nàng?”

“Hắc Uy là sư huynh của ta, từ nhỏ đã cùng ta lớn lên, vô cùng thân thiết, còn Nhị hoàng tử, tuy rằng là một khó ư, nhưng so với Đại ca của y thì y tốt hơn rất nhiều, Bắc Phiên quốc không có y sẽ hỗn loạn.”

“Là bạn thân từ nhỏ? Sở dĩ nàng vì muốn được gả cho hấn nên đã ở lại Bắc Cảnh, không muốn về? Nhị hoàng tử Bắc Phiên tốt ư? Đừng quên là y đã bắt cóc nàng đi, Chính bởi những lí do này nên trẫm muốn giết bọn họ, trẫm sẽ không so đo việc quá khứ của nàng nữa, chỉ cần bọn họ chết, sau này trẫm sẽ vẫn yêu thương nàng, sủng ái nàng”.

“Ta gả cho Hắc Uy? Đợi một chút để ta giải thích, ở đây có sự hiểu lầm”.

“Không nên, nàng mới trở về cung, chắc cũng mệt rồi, trẫm có việc phải đi, hôm khác lại tới gặp nàng”.

Nói xong, Hoàng đế liền đặt Đan Hoàn nằm trên giường rồi rời đi.

Đan Hoàn nhìn Hoàng thượng tự nhiên thay đổi thất thường, vốn định đuổi theo, thế nhưng không hiểu trước khi đi Hoàng đế đã dặn dò thị vệ cái gì, mà khi hấn vừa bước ra, thị vệ đã ngăn hấn lại, sống chết cũng không cho hấn ra khỏi cửa.

Đan Hoàn nghĩ bụng, bây giờ dù có đấu nhau một trận với bọn thị vệ để thoát ra cũng khó lòng đuổi theo Hoàng đế, chỉ bằng đợi cơ hội khác.

Cũng bởi hấn biết, sau khi hấn giải thích cho Hoàng đế, hấn nhất định phải chết, bởi vậy cứ để cho hấn hưởng thụ sự ôn nhu, yêu chiều của Hoàng đế thêm một chút nữa, hấn vô cùng nhờ sự ôn nhu mà Hoàng đế đã dành cho hấn.

29. Q.1 - Chương 29

Ngày hôm sau, Đan Hoàn tới tìm Hoàng đế, nhưng cung nhân nói Hoàng đế bận bịu công việc nên không thể gặp hấn, vậy nên Đan Hoàn liền nói muốn đi vào thiên lao thăm Hắc Uy và Nhị hoàng tử, cung nhân tuy khó xử nhưng không ngăn cản hấn.

Đan Hoàn vào thiên lao, đuổi thị vệ ra, rồi nhìn hai người qua song sắt.

Hắc Uy khó hiểu hỏi.

“Người sao vào đây được? Còn ta phạm tội gì? Chẳng lẽ bởi vì Hồng nhi không tiến cung sao?”

“Gần như vậy, không hiểu sao Hoàng thượng biết chuyện người và Hồng nhi kết hôn, nhưng Hoàng thượng hiểu lầm người gả cho người là ta, bởi vậy...”

Đan Hoàn không biết nói gì thêm liền đưa tay quệt quệt mũi.

“A! Như vậy xem ra ta chết chắc rồi”.

“Ta vào cung để tìm cách cứu người ra”.

“Chuyện của các người không liên quan tới ta, hãy nói cho Hoàng đế Đại Đồng rằng ta với người không có quan hệ gì, để ngài ấy thả tiểu vương tar a, Bắc Phiên nếu không có ta chắc chắn sẽ loạn”.

“Không nghe thấy chúng ta đang nói gì sao? Hừ! Nếu không phải vì Na Lam ta còn lâu mới cứu người”.

“Thánh chỉ tới!”

Một thái giám bước vào thiên lao tuyên đọc thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Định Bắc nguyên soái Hắc Uy, trước trận chiến dám cưới vợ, khiến việc quân trễ nải, canh ba trưa mai sẽ lôi ra võ môn trảm! Nhị hoàng tử Bắc Phiên phạm tội mưu phản, tội không thể tha, canh ba trưa mai lôi ra võ môn trảm!”

Nghe xong, Đan Hoàn tự tát vào miệng mình hãy còn đang há hốc.

Đan Hoàn và Hắc Uy bốn mắt nhìn nhau.

“A Hoàn a! Xem ra sự việc lớn rồi, người nhớ nhặt xác cho ta, còn nữa nói với Hồng nhi, ta là của nàng, người nhớ tìm nhà nào tốt để gả nàng a...”

“Tiểu vương ta không thể chết được, ta còn chưa để lại hài tử nối dõi a~”

Đan Hoàn không nói gì ra khỏi thiên lao, bước tới Ngự thư phòng, thị vệ ở đấy ngăn lại liền bị hấn đánh. Hấn hạ quyết tâm lần này nhất định phải gặp Hoàng thượng.

Hoàng thượng nghe thấy tiếng đánh nhau ở bên ngoài liền ra lệnh cho thị vệ để Đan Hoàn vào Ngự thư phòng.

“Người muốn thế nào thì mới thả bọn họ?”

Hoàng đế khoát tay ra lệnh cho cung nhân cùng thị vệ lui ra.

“Ái phi, chuyện của bọn họ nàng tốt nhất không nên nhúng tay vào”.

“Ta muốn cứu bọn họ, người nói đi, phải như thế nào thì người mới thả bọn họ?”

“Trừ phi nàng chứng minh được nàng với bọn họ không có quan hệ gì, nàng chứng minh được không?”

“Nếu ta chứng minh được người sẽ thả bọn họ chứ?”

“Quân vô hí ngôn”.

“Tốt lắm, đi theo ta, ta sẽ chứng minh cho người”.

Đan Hoàn lôi Hoàng đế vào trong nội thất, sau đó hấn bắt đầu cởi bỏ quần áo, sau khi cởi bỏ toàn bộ, Đan Hoàn liền quay mặt lại, mặt đối mặt với Hoàng đế.

Hoàng đế nhìn Đan Hoàn ngây ngẩn cả người. (=.)

“Thấy rõ rồi chứ, ta không thể quan hệ với bọn họ được, có thể thả người được chưa?”

Hoàng đế không nói gì, xoay người thờ thần bước ra ngoài, mặc cho Đan Hoàn gọi lại mấy câu.

Đan Hoàn mặc xong quần áo, bước ra ngoài, hấn biết việc nên làm thì hấn đã làm rồi, sống hay chết sẽ được quyết định trong ngày hôm nay.

Tối hôm đó, một tiểu công công bưng một cái bàn vào phòng Đan Hoàn, trên bàn là một thước bạch lăng và một bầu rượu.

“Tiểu nhân phụng mệnh Hoàng thượng tiễn nương nương đi, Hoàng thượng nói, chỉ cần nương nương chết, hai người kia sẽ được thả đi, những thứ này để tùy nương nương chọn, nửa đêm hôm nay tiểu nhân sẽ tới nhận tin”

Đan Hoành nhìn những thứ tiểu công công mang tới liền minh bạch, Hoàng đế muốn hấn chết, nửa đêm hôm nay sẽ tới thu xác hấn, hấn chết thì Hắc Uy và Nhị hoàng tử sẽ được cứu.

Đan Hoành nhìn mấy thứ vừa được ban, càng nghĩ càng thấy mình oan ức, chỉ vì có xích mích nên đánh nhau với người ta, đã bị tên hỗn đản đó hãm hại, phải thay muối muối vào cung, vào cùng rồi, lại bởi vì xen vào việc của người khác, cứu Hoàng đế, không hiểu thế nào lại được giữ lại, ngay từ hôm hấn tiến cung chẳng phải đã xin xuất cung rồi đó sao? Là Hoàng đế không cho hấn xuất cung, lại còn phong hấn làm cửu tần, nếu không phải người Bắc Phiên đưa hấn ra khỏi cung thì hấn đã làm quý phi.

Càng nghĩ lại càng thấy Hoàng đế thật là xấu xa, thật đúng là một hôn quân, hại hấn vào cung, rõ ràng y không biết lại phong hấn làm nương nương, vậy sao cuối cùng người phải chết lại là hấn chứ?

Nhìn sắc trời đang tối dần, Đan Hoành một tay cầm rượu độc, một tay cầm thước bạch lăng, đang phân vân không biết chết kiểu nào thì dễ chịu nhất thì thấy một người đẩy cửa bước vào.

Người vừa vào chính là Ninh Bình.

“Sao lại là ngươi? Thị vệ bên ngoài đâu? Sao ngươi lại vào được đây?”

“Thị vệ bên ngoài là thủ hạ cũ của ta, ta nói với hấn để ta trông thay hấn, ngươi mau rời đây đi, ngươi sẽ được an toàn”.

“Hoàng đế phái ngươi tới?”

Ninh Bình lắc đầu.

“Ta không thể đi, nếu ta đi, Hắc Uy và Nhị hoàng tử sẽ chết, hơn nữa thủ hạ của người cũng bị liên lụy”.

“Lẽ nào ta phải mở mắt nhìn ngươi chết?”

“Thật cảm tạ ngươi! Nhưng ta sẽ không đi, ta làm phiền nhiều người, bằng hữu hãy hứa với ta là sẽ nhặt xác của ta, còn nữa, ngươi mang cho ta một vò rượu, để ta uống cho say, ta say rồi khi chết có lẽ sẽ bớt đau, và cũng không sợ nữa, nói thực ta có chút sợ.”

“Ta thật hối hận đã để ngươi quay về cung”.

“Ngươi hấn cũng biết, dù ngươi không giúp ta cũng sẽ tìm mọi cách để quay về”.

“Ta sẽ không tiễn ngươi, đợi lát nữa ta sai người mang rượu tới cho ngươi, hy vọng kiếp sau ta gặp được ngươi sớm hơn Hoàng thượng.”

Ninh Bình lưu lại một câu khó hiểu rồi đi ra ngoài, lát sau có người mang rượu đến.

Hoàng đế tới phòng luyện công, nơi lần đầu tiên y gặp Đan Hoành.

Hoàng đế thấy Đan Hoành thật giống Dữ phi.

Hấn thật đáng ghét, hấn là một nam nhân, vậy mà lại lừa dối tình cảm của mình, sao Nhưng sao ngực y lại đau thế này?

Cũng không thể trách hấn được, hấn luôn luôn muốn xuất cung, có lẽ hấn không cố tình muốn gạt y.

Tại sao trong những khoảnh khắc vui vẻ hạnh phúc giữa y và hấn, hấn không chịu làm rõ thân phận mình, để tới bây giờ khiến y chất đầy tình cảm với hấn?

Hấn đã cứu y mà không để ý tới tính mệnh của mình....

Hấn chết tiệt! Không thể chết!...

Lúc này Hoàng đế nghe tiếng gõ báo canh ba vang lên, y vội chạy như điên về Đan viện, ...Mặc kệ hấn là nam hay là nữ, hấn chính là người mà suốt đời này y yêu.

Y muốn giữ hấn lại, là một nam nhân thì sao? Ngoại trừ việc không thể cho y con cái nối dõi, hấn luôn khiến y vui vẻ hạnh phúc, như vậy chẳng phải đã quá đủ rồi sao?

Còn nữa, y yêu hấn!

Hoàng đế chạy tới nơi thì thấy nô tài quỳ gối trước cửa phòng Đan Hoàn khóc.

Y đưa tay đẩy cửa, hy vọng là mình chưa tới trễ.

Nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng, trong phòng không có chút động tĩnh nào, chỉ có tiếng bước chân của chính y, trên giường, Đan Hoàn đang nằm rất an tĩnh, rượu độc đang để bên gối, Hoàng đế bước tới, cầm bầu rượu lên, bầu rượu đã rỗng...

Hoàng đế nhắm chặt hai mắt, dòng lệ tuôn rơi.

“Ái phi! Hoàn nhi! Ta xin lỗi ngươi, ngươi đang mang theo trái tim ta đi”.

Hoàng đế ngồi bên giường, áp đầu Đan Hoàn vào ngực của mình, cái chết của Đan Hoàn khiến y đau đớn suốt đời, cái chết của Đan Hoàn đã mang theo mong ước yêu thương như một người bình thường của y.

30. Q.2 - Chương 1

Đêm đã về khuya, khắp nơi đều thanh tĩnh, ấy vậy mà trong Đan Sung viện lại truyền ra tiếng khóc thật bi thiết. Bọn hạ nhân trong Đan viện đều biết rằng chủ nhân của bọn chúng bị Hoàng thượng ban thưởng tử, theo quy định, những nương nương được ban thưởng tử, thì đám hạ nhân không được khóc, thế nhưng bọn chúng thật sự không kìm được tiếng khóc.

Đúng là do bọn chúng không nhận được nên mới bật lên tiếng khóc a, chủ nhân của bọn chúng tuy rằng hồ đồ, thế nhưng đối xử với bọn chúng rất tốt, trong hoàng cung này, một người tốt như chủ nhân của bọn chúng, khó có thể có người thứ hai.

Cửa phòng đã được mở thế nhưng bên ngoài không kẻ nào dám bước vào.

Hoàng đế Đại Đồng đang ngồi bên đường ôn nhu vuốt ve khuôn mặt thanh tú của hoàng phi.

“Hoàn nhi, trăm xin lỗi ngươi”.

Hoàng đế vừa nói, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống khuôn mặt của Đan Hoàn, nước mắt khiến đôi mắt Hoàng đế nhòa đi vì lệ, nhưng Hoàng đế hoàn toàn không có ý quệt đi, y thậm nghĩ sẽ nhìn ngắm khuôn mặt của Đan Hoàn lần cuối, bởi khi trời vừa hừng sáng sẽ cứ hành nghi lễ an táng.

Hoàng đế cúi đầu, đôi mắt nhòa lệ, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của Đan Hoàn, khi y ngẩng đầu lên, chợt y nhìn thấy một điều kì diệu tới khó tin.

Mọi người đều cho rằng Đan Hoàn uống rượu độc, hồn đã về tây thiên, thế nhưng hiện tại hắn lại đưa tay lên quệt môi, lầm bầm.

“Con ruồi đáng ghét, đến ngươi cũng khi dễ Đan Hoàn ta? Hừ, nóng quá, thật may là trời mưa”.

Hoàng đế vui sướng nhìn hắn, rồi gọi đám hạ nhân.

“Tiểu Tuyên Tử, mau gọi ngự y, Hoàn nhi chưa chết, hắn chưa chết!”

Bên ngoài phòng đám hạ nhân nháo nhào hắn lên, kẻ tìm ngự y, phải mau tìm ngự y, kẻ múc nước, vội vã múc nước.

Một lát sau ngự y liền tới.

“Ái khanh, ái phi của trăm có việc gì không?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nương nương chẳng qua là uống rượu bị say, thần đã phối dược để giải rượu, không có việc gì, có điều nửa đêm nay, nương nương sẽ sốt cao, bởi vậy nên cất đặt người cẩn thận hầu hạ, nếu không sẽ dễ nhiễm phong hàn”.

“Không sao là tốt rồi, trăm sẽ tìm người hầu hạ, ngươi lui ra trước đi”.

Ngự y vừa lui ra, Hoàng đế nhìn Đan Hoàn đang an ổn ngủ ngon lành trên giường liền bật cười ha hả.

“Ha hả, quả thật là người tốt thì sống lâu, tai họa di thiên niên”.

(ý là người tốt sẽ được sống lâu, tai họa sẽ đã lại hậu quả tới ngàn năm sau, ý anh thì hoành nhi là người tốt hay là tai họa đây a~ =. =).

Tiểu Tuyền Tử đi tới ngó một chút, quả thật khó có thể nhìn thấy biểu hiện an tĩnh như thế này của Đan Hoàn.

“Hoàng thượng, đã qua nửa đêm, Đan nương nương chẳng qua là quá chén nên say, để nô tài ở lại trông nom, ngài hãy đi nghỉ đi, ngày mai còn phải thượng triều sớm”.

“Trẫm không ngủ được, sẽ ở đây chăm sóc hần, nếu người thấy mệt thì hãy đi nghỉ đi”.

“Nô tài không sao, sẽ ở đây trò chuyện với Hoàng thượng.”

“Tiểu Tuyền Tử, người đã sớm biết hần là nam nhân đúng không?”

“Nô tài đáng chết”.

“Bỏ đi, cho dù có đáng chết hay không cũng vậy, có điều trẫm không ngờ rằng người lại vì hần mà gạt trẫm”.

“Bệ hạ, người khác thế nào không biết, nhưng hần vào cung hoàn toàn không phải do chủ ý của hần, cũng hoàn toàn không có ý định muốn lừa gạt ai, tuy hần hồ đồ, nhưng lại không có ác tâm, Hoàng thượng, tha thứ cho nô tài hỏi một câu, Hoàng thượng định xử trí hần thế nào?”

“Trẫm muốn lưu hần lại”.

“Cũng tốt, đợi lát nữa nô tài sẽ bàn bạc với Trữ tổng quản, tìm một chức vụ trong đội thị vệ sắp xếp cho hần, nô tài nghĩ hần sẽ rất hài lòng.”

“Trẫm muốn giữ hần ở lại hậu cung, mặc kệ bên trong hay bên ngoài người ta nói thế nào, hần vẫn sẽ là hoàng phi của trẫm”.

“A! Hoàng thượng, nô tài e rằng hần sẽ không đồng ý”.

“Trẫm tự có biện pháp, người hãy thay các cung nữ trong Đan viện thành các thái giám, tìm Ninh Bình tới đây”.

Tiểu Tuyền Tử tìm Ninh Bình tới, Hoàng đế căn dặn Ninh Bình điều gì đó rồi cho y lui.

Tới quá nửa đêm, Đan Hoàn bắt đầu đổ mồ hôi, tự cởi bỏ quần áo trên cơ thể mình ra.

“Nóng quá! Ân, ân!”

Đan Hoàn xoay người muốn giật áo ra, Hoàng đế đưa tay ngăn lại, liền bị hần hẩy tay ra. Tay Hoàng đế bị đánh đỏ, Tiểu Tuyền Tử từ phía sau bước lên.

“Hoàng thượng, để nô tài làm cho”.

“Không, trẫm sẽ tự mình làm, người mang nước nóng tới đây, phân phó ngự y sắc thuốc cho hần, khi hần tỉnh nhất định sẽ đau đầu”.

Suốt từ nửa đêm tới sáng, Hoàng đế dùng nước ấm lau khắp mình Đan Hoàn để tránh cho hần bị cảm mạo. Đôi mắt Hoàng đế tràn đầy nhu tình, đôi tay lại vô cùng ôn nhu cùng yêu chiều.

Tiểu Tuyền Tử đứng bên cạnh nhìn chủ nhân của y đang lóng ngóng làm, từ nhỏ Hoàng thượng đã quen được hầu hạ, sao có thể làm những việc này? Đan Hoàn a! Người thật là tốt phước, được Hoàng đế của một nước yêu thương như vậy, người nên cảm kích a.

Đan Hoàn vừa tỉnh lại chợt cảm thấy hình như trời đất đảo lộn, có cái gì đó không đúng.

Hoàng đế đang ngồi bên cạnh giường nói rằng sẽ giúp hần uống được khiến một chút chua xót chợt nổi lên trong lòng Đan Hoàn.

Hoàng đế vẫn ôn nhu như trước, hơn nữa cũng không đề cập gì tới việc đã ban thưởng tử cho hần.

Đan Hoành suy nghĩ, chẳng lẽ Hắc Uy và Nhị hoàng tử đã...

Nghĩ tới đây, Đan Hoành mở to đôi mắt, đưa tay giữ lại tay Hoàng đế đang bón được cho hắn.

“Hắc Uy đâu? Nhị hoàng tử đâu? Người chưa nói cho ta biết người đã làm gì bọn họ rồi?”

“Trẫm đã thả bọn họ, chờ người uống thuốc xong ta sẽ để người gặp bọn họ, được chứ?”

“Người là Hoàng đế, ta tin người, có điều chúng ta phải thương lượng lại một chút”.

“Người nói đi”.

“Người có thể đổi được thành đao hoặc kiếm gì đó được không? Đại trượng phu khi chết da ngựa bọc thây, hiện giờ chiến tranh đã kết thúc, vậy ta không thể nào chết trận được, nhưng ta vẫn muốn chết sao cho có khí thế một chút, coi như trước khi chết trong lòng cũng có chút thống khoái đi”.

(=.=, chẳng phải vừa nãy anh phân vân mãi không biết chết sao cho ít đau nhất đó sao, lại còn sợ nên uống rượu rồi vì thế mà tới giờ vẫn chưa chết được đó sao =.=).

Hoàng đế đưa được cho Tiểu Tuyên Tử, rồi mở hai tay ôm Đan Hoành vào lòng.

“Tối hôm qua là trẫm sai, sau này sẽ không như thế nữa, trẫm sẽ không tổn thương người, cũng sẽ không để người khác tổn thương người”.

Đan Hoành nhìn Hoàng đế, nghĩ bụng không biết y đã uống nhầm thuốc gì mà chỉ trong một đêm đã thành thế này? Đan Hoành khó hiểu nhìn Tiểu Tuyên Tử.

“Người không cần phải chết nữa, Hắc Uy cũng sẽ được phục chức, Hoàng thượng ban thánh chỉ, cho phép hắn và muội muội của người được thành hôn, đây chính là vinh dự lớn vô cùng đó, còn Nhị hoàng tử Bắc Phiên đã được Hoàng thượng phong làm Phiên vương, tiểu hoàng phi Na Lam nói rằng muốn gặp mặt người một lần để nàng ấy nói lời cảm tạ, sau đó bọn họ sẽ lên đường trở về Bắc Phiên.”

“Ha ha, thật tốt quá, ta biết người không phải là hôn quân mà, ta tối qua không ngủ được vì vướng bận mãi điều này a, ta nếu như phải chết thì quả thật là oan a, ngẫm lại Đan Hoành ta đây chưa có làm gì sai, chỉ vì đánh nhau với một tên hỗn đản nên bị hãm hại, bị ép vào cung, nếu không phải vì người cứ muốn giữ ta lại, ta đã sớm rời đi, cũng sẽ không khiến sự việc rắc rối tới như thế này a, nhưng bây giờ ổn rồi, không sao hết, nếu người không định trị tội của ta, vậy ta đây có lẽ nên quay lại Bắc đại doanh trại, nếu bây giờ chuẩn bị ngay, có lẽ sẽ kịp lên đường cùng nhóm Hắc Uy”.

Nói xong Đan Hoành xuống giường thay quần áo, chuẩn bị chuẩn.

“Người đứng lại đó cho ta! Trẫm nói còn chưa nói xong”.

Tiểu Tuyên Tử day day hai bên thái dương, ai! Để hắn lại trong cung thực sự không phải là ý kiến hay. Thế nhưng hắn chỉ là một nô tài nên có thể nói gì được?

Đan Hoành thấy Hoàng đế có vẻ lại muốn phát hỏa nên liền dừng lại, nếu không ngộ nhớ Hoàng đế tức giận lại thay đổi quyết định thì sao?

“Người không thể đi bây giờ được, nếu người đi thì trẫm sao có thể giải thích được việc Đan phi của trẫm từ nhiên lại mất tích khỏi hoàng cung? Sở dĩ hiện tại người có thể thoát chết, bởi chưa ai phát hiện ra người là nam nhân, tới lúc đó trẫm cũng không thể bảo vệ được người, hơn nữa còn tính mạng của bảy trăm chín mươi lăm nhân khẩu của Cửu tộc Đan gia nữa.”

“A? Bảy trăm chín mươi lăm nhân khẩu? Chẳng phải lần trước người nói là bảy trăm tám mươi chín nhân khẩu sao? Sao tự nhiên thêm sáu người nữa a?”

“Mấy người anh họ của ngài cách đây mấy tháng có thêm hai vị công tử và bốn vị tiểu thư”.

Tiểu Tuyên Tử hảo tâm nhắc nhở hắn.

“A? vậy ta còn phải ở lại đây bao lâu?”

Tuy hắn không nhớ rõ Cửu tộc của mình có cụ thể bao nhiêu người, nhưng việc nhiều người như vậy mất mạng thì hắn vô cùng hiểu rõ, thật sự hắn không đành lòng.

“Đợi tới khi nào trầm nghĩ ra biện pháp”.

(Khi nào a~ =.=).

Cái này ý là nếu như cả đời này y không nghĩ ra thì cả đời này hấn không thể ra khỏi cung.

Đan Hoàn nghĩ bụng, nếu không thể rời đi, vậy quay về giường nghỉ ngơi chờ khi tỉnh rượu rồi sẽ gặp nhóm Hắc Uy để từ biệt bọn họ.

Đan Hoàn uống hết bát thuốc giải rượu, sau đó trở lại giường nghỉ, quả thật rượu không phải là thứ tốt, khiến hấn đau đầu vô cùng, bây giờ ngủ một giấc sẽ tốt hơn.

Hoàng đế ôn nhu đắp chăn cho Đan Hoàn, sau đó ra lệnh mang long án vào đây, (long án: bàn duyệt tấu chương), vừa ngắm nhìn tư thế ngủ không đẹp chút nào của Đan Hoàn, Hoàng đế vừa phê duyệt tấu chương, thỉnh thoảng lại đắp lại chăn cho hấn.

31. Q.2 - Chương 2

Khi Đan Hoàn tỉnh dậy đã là tối ngày hôm sau.

Hoàng đế ôn nhu ghé sát tai Đan Hoàn nói:

“Hoàn nhi dậy đi, tối giờ ăn tối rồi, hai ngày nay ngươi chưa có ăn gì, cố gắng dậy một chút nha, Hoàn nhi ăn xong rồi lại ngủ tiếp có được không?”

Đan Hoàn vẫn nằm mơ mơ màng màng ngủ, chỉ cảm thấy có người đang quấy rối hấn, hấn vốn định đập ột cước, nhưng Đan Hoàn chợt cảm thấy có gì không đúng lắm, nếu là cha hấn gọi dậy, cha hấn thường thẳng tay nắm áo hấn lôi cổ xuống giường, còn các nương, các tỷ tỷ, muội muội của hấn sẽ không vào trong phòng ngủ của hấn, khi còn trong doanh trại, tuy rằng không có ai gọi dậy, nhưng sáng sớm đã bị những thanh âm thao luyện dựng dậy, vậy cái thanh âm ôn nhu này là của ai a?

Đan Hoàn lười không muốn mở mắt chỉ đưa tay quờ quàng phía trước. Một bàn tay cầm lấy tay hấn áp lên mặt. Tay bị người ta nắm, Đan Hoàn muốn nhìn mặt người đó nên hé mở mắt.

Ấn? Hoàng thượng? Bây giờ thì hấn nhớ ra rồi, hấn đang cùng ở với Hoàng thượng.

Đan Hoàn xấu hổ cười cười.

“Hắc hắc, Hoàng thượng, chào buổi sáng!”

“Ái phi, không còn sớm nữa, đã tới giờ ăn tối, dậy ăn thứ gì đó rồi hãy ngủ tiếp, ái phi chịu khó đợi một chút nha, trầm sẽ phân phó nhà bếp lập tức làm ngay”.

Đan Hoàn rút bàn tay đang bị Hoàng đế cầm lại, dịch thân lui vào trong giường, tránh nằm gần chỗ Hoàng đế ngồi.

“Hoàng thượng, ngài đã biết ta là nam rồi, vậy sau này đừng gọi ta là ái phi nữa, ta cảm thấy không được tự nhiên”.

“Trước mặt người khác, ngươi vẫn danh chính ngôn thuận làm phi tử của trầm, nếu không gọi ngươi là ái phi thì trầm gọi ngươi thế nào? Gọi là Hoàn nhi có được không?”

“Không được tốt lắm, ở nhà ta có một muội muội tên Đan Hồng, người trong nhà đều gọi muội ấy là Hồng nhi, nếu gọi ta là Hoàn nhi ta nghe không được tự nhiên lắm”

(Giải thích một chút, tên anh Hoàn và tên em Hồng tiếng hán đọc gần giống nhau, nên khi gọi dễ bị nhầm)

“Vậy sau này trầm xưng hô với ngươi thế nào đây?”

“Đúng a! Gọi thế nào cũng không ổn a, gọi là Đan Hoàn thì có được không?”

“Gọi vậy trẫm có cảm giác trẫm với người xa lạ, không thân thiết, trẫm không thích, hay là vậy đi, trẫm sẽ gọi người là Hoành khanh, người thấy thế nào?”

“Hoành khanh? Tại sao lại gọi như vậy?”

“Quan quân thường xưng là thần hoặc khanh với trẫm, có điều chỉ những đại quan mới được xưng là khanh với trẫm thôi.”

“Đại quan? Cái này hảo, có điều người sợ người khác nghe thấy sẽ nhận ra ta là nam nhân sao?”

Đan Hoành sợ người khác nghe thấy Hoàng đế gọi như vậy sẽ đoán ra giới tính của hắn.

“Không đâu, người khác sẽ nghĩ vì trẫm sủng ái người nên gọi như vậy”

“Vậy được rồi, đi ăn thôi”.

Đan Hoành ngồi dậy, vươn vai một cái, rồi đứng trên giường dùng chân đá đá cái chăn, Hoàng đế nhìn vậy liền hỏi.

“Hoành khanh, người tìm gì vậy?”

“Sáng sớm ta đã thấy lạ, áo ngoài của ta đâu, sao không tìm thấy?”

“Vóc dáng của người đã cao lên khá nhiều, trẫm đã phân phó người may cho người quần áo mới, có điều phải đợi thêm mấy ngày nữa mới có, hiện tại người chịu khó một chút, hôm nay hãy mặc tạm cái này đi, tuy rằng chưa được đẹp lắm nhưng cũng không đến nỗi”.

Hoàng đế ra hiệu để Tiểu Tuyên Tử mang vào bộ y phục đã được sớm chuẩn bị.

Bộ y phục mang tới là y phục của nữ nhân, có màu trắng tinh khiết, được trang trí bằng những hoa văn thêu tay, Đan Hoành biết Hoàng thượng thích màu trắng, có điều nếu để hắn mặc thì chỉ nửa ngày là bẩn, Đan Hoành từng kháng nghị nhiều lần, muốn đổi y phục của hắn thành màu lam, có điều cung nhân trong cung nói, những y phục hắn mặc đều do Hoàng thượng chọn, Hoàng thượng thích màu trắng, bởi vậy khi nào y phục bẩn có thể lập tức đổi, nhưng không thể đổi màu y phục.

Đan Hoành phản đối nhiều lần, nhưng không thấy hiệu quả, nên sau này cũng không ý kiến gì nữa.

Đan Hoành không tình nguyện, mặc đại bộ y phục vừa được mang tới vào người. Tiểu Tuyên Tử thấy vậy, vốn muốn tới giúp Đan Hoành mặc lại y phục thật chỉnh chu lên người, nhưng không ngờ Hoàng thượng lại làm trước.

Hoàng đế giúp Đan Hoành buộc nút, phải phẳng nếp áo, sau đó ngắm nghía một lượt, thấy y phục này rất hợp với Đan Hoành nên y rất vui vẻ.

Đan Hoành đưa tay mở nút áo phía trên cùng ra, mặc y phục nam nhân một thời gian, giờ phải mặc lại y phục nữ nhân khiến hắn cảm thấy bí bách khó chịu.

Thấy Hoàng đế nhíu mày, Tiểu Tuyên Tử liền nói:

“Đan nương nương, ngài buộc nút áo trên cùng lại đi, nếu để người khác nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa?”

“Ta có muốn vậy đâu, nhưng buộc vào ta cảm thấy khó chịu, còn nữa, sau này đừng gọi ta là Đan nương nương nữa, ta nghe thấy không được tự nhiên”.

“Vậy phải gọi là gì?”

Tiểu Tuyên Tử nhìn về phía Hoàng đế, sao có thể giống Hoàng đế gọi hắn là Hoành khanh được, như vậy chính là phạm tội khi quân nha.

“Vậy gọi là chủ tử đi, còn nữa, phân phó với phòng may y phục, bảo bọn họ rằng trang phục của Hoành khanh sau này không cần thêm khuya cổ nữa, để Hoành khanh sau này khỏi cảm thấy khó chịu”.

“A? Gọi là chủ tử? Thế nhưng...”

Tiểu Tuyền Tử đang định nói, theo quy củ trong cung, Hoàng thượng chính là chủ tử, giờ trong cung lại có thêm một chủ tử thứ hai nữa, y sợ có người sẽ phản đối.

“Không nhưng nhị gì nữa, chuyện này coi như đã quyết định xong, ta nghĩ Hoành khanh đã đói bụng rồi, còn không mau đi phân phó Ngự thiện phòng chuẩn bị?”

Hoàng đế lệnh cho Tiểu Tuyền Tử đi chuẩn bị.

Ninh Bình tìm gặp Hoàng đế bàn việc, Hoàng đế liền lưu y lại dùng bữa.

Đan Hoành hỏi Ninh Bình:

“Người vừa mới về đã phải lo việc gì vậy? Ta có thể giúp được không?”

“Khởi bẩm nương nương, đây là bổn phận của vi thần, hơn nữa cũng đã lo liệu thỏa đáng, vi thần muốn bẩm báo với Hoàng thượng, việc hoàng tử phi Bắc Phiên và Hắc Uy vào cung tiếp kiến nương nương đã được an bài ổn thỏa, ta nghĩ đợi sau khi ngài nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng một chút, ba ngày nữa sẽ đưa họ vào cung, tới lúc đó thủ hạ của ta sẽ đề cao cảnh giác, canh phòng cẩn thận, tuyệt không để xảy ra sự gì đáng tiếc, xin Hoàng thượng yên tâm”.

“Người làm rất tốt, lo việc mất một ngày một đêm rồi, hãy ngồi xuống dùng bữa đi”.

“Vi thần sẽ không quấy rầy Hoàng thượng và nương nương, nếu không có việc gì, vi thần xin cáo lui”.

Một người muốn rời đi, một người lại cực lực giữ lại, tuôn ra một đống lời sáo rỗng, Đan Hoành cảm thấy vừa sốt ruột vừa phiền phức, nên quyết định bắt đầu động đũa.

Đầu tiên, Đan Hoành gấp món ở ngay gần hần, rồi nhẹ nhàng đưa tay về, để nhị vị đang khách sáo kia không để ý tới hần. (anh ý ăn vụng!!!! =.=)

Lí do thứ nhất là hiện giờ hần rất đói, lí do thứ hai là đã rất lâu rồi Đan Hoành không được ăn ngon, phải, kể từ khi ra cung tới giờ, Đan Hoành mất hần cái lộc được ăn ngon, thức ăn ở quân doanh chỉ có thể nhét đầy bao tử, hơn nữa còn phải ăn tươi nuốt sống, hùng hù hỏ hỏ, đâu có được từ từ thưởng thức như ở đây, hơn nữa, kể từ khi ăn đồ ăn do ngự thiện phòng nấu thì những đồ ăn trong quân doanh quả thật khiến hần cảm thấy khó ăn muốn chết.

Ta gấp

~~ta gấp

! Đan Hoành nhào người ra bàn để gấp thức ăn, nên Hoàng đế và Ninh Bình đều nhìn thấy.

“Hoành khanh, người làm gì vậy? Muốn lấy thức ăn thì nói với cung nữ là được rồi, làm vậy không cảm thấy rắc rối sao?”

“Ta không thấy rắc rối, ta muốn ăn no, còn các người không cảm thấy rắc rối sao? Chẳng phải là chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm thôi sao? Sao cứ phải kể từ chối, kể nín giữ mãi thế? Được rồi, Ninh Bình, người ngồi xuống đi, mau ngồi xuống ăn đi, nếu không cơm canh nguội hết”.

Nếu đã bị nhìn, vậy cũng chẳng cần phải ăn vụng nữa, chỉ bằng cứ đường hoàng đi gấp thức ăn.

Thấy Đan Hoành như vậy, Hoàng đế và Ninh Bình thấy lúc này bọn họ đã quá câu nệ tiểu tiết, liền mỉm cười ngồi xuống.

Tiểu Tuyền Tử đi tới hỏi.

“Hoàng thượng, có cần phải đổi món ăn không? Đã nguội cả rồi, hơn nữa...”

Tiểu Tuyền Tử không dám nói tiếp về còn lại, Hoàng thượng sao có thể ăn cơm thừa được chứ?

“Không cần, không thấy Đan chủ tử của nhà người đang rất hài lòng sao?”

Hoàng đế không để ý tới đề nghị của Tiểu Tuyền Tử, chỉ đi tới bên cạnh Đan Hoành, thái giám hầu hạ đằng sau liền bê long y đi theo, Hoàng đế ôm lấy thắt lưng Đan Hoành, ra lệnh cho thái giám đặt long y xuống, đoạn Hoàng đế ngồi xuống, rồi đặt Đan Hoành ngồi lên đùi của mình.

“Không nên vừa ăn vừa đi tới đi lui nữa, nếu không sẽ bị đau dạ dày, người chỉ, ta cho người lấy cho người là được rồi”.

“Cái kia, cái kia, còn cả cái kia nữa”.

Trên bàn cơm, chỉ thấy Đan Hoàn chỉ chỉ trỏ trỏ, hoa chân múa tay liên tục, Ninh Bình nhìn hai người họ, trầm ngâm suy nghĩ.

32. Q.2 - Chương 3

Sau bữa tối, Hoàng đế dẫn dò một hồi, sau đó Tiểu Tuyền Tử đưa Đan Hoàn về Đan viện của hắn. Hoàng đế thì quay lại Ngự thư phòng để lo việc triều chính.

Trở lại Đan viện, Đan Hoàn phát hiện không thấy Tiểu Ngọc, Tiểu Hỷ, các cung nữ thường ngày hầu hạ hắn bước ra nghênh đón hắn, thay vào đó là một số thái giám nhìn rất lạ mặt.

Đan Hoàn nhìn xung quanh một lát. Tiểu Tuyền Tử phân phó

“Còn không mau dâng trà mời chủ tử nhà các người?”

Thái giám Tiểu Hạo Tử vội luống cuống dâng trà, Đan Hoàn cảm thấy kì lạ liền hỏi

“Tiểu Ngọc, Tiểu Hỷ đâu rồi? Các cung nữ trong Đan viện đâu cả rồi?”

Tiểu Tuyền Tử sợ bọn cung nhân lỡ mồm nói bậy nên vội trả lời.

“Bẩm Hoàn chủ tử, các cung nữ trong Đan viện đã tới các cung khác làm việc, Hoàng thượng phân phó nô tài tìm mấy thái giám biết võ công, để lúc nhân rồi, có thể cùng ngài luyện tập cho gân gân cốt, còn không mau khấu kiến chủ tử của các người?”

Tiểu Tuyền Tử đưa mắt ra hiệu ấy thái giám.

“Nô tài Tiểu Xuất Tử khấu kiến Hoàn chủ tử”.

“Nô tài Tiểu Xuân Tử khấu kiến Hoàn chủ tử”.

Tổng cộng có 9 thái giám a.

“Các người đều biết biết võ ?”

Tiểu Tuyền Tử liền nói: “ Hoàn chủ tử, bọn họ đều biết họ, để nô tài lệnh bọn họ biểu diễn vài chiêu cho ngài xem nhé?”

Rồi không đợi Đan Hoàn nói, Tiểu Tuyền Tử liền ra hiệu cho 9 thái giám.

Đan Hoàn vừa xem vừa nghĩ, nếu một đối một thì hắn có thể nắm chắc phần thắng, nếu đấu với hai người trong số này, có lẽ nếu miễn cưỡng còn có thể thắng một, hòa một, nếu một chọi ba, xem ra rất khó khăn, xem ra thái giám trong cung võ công rất khá, ít nhất so với phường lưu manh ngoài chợ thì võ công bọn họ giỏi hơn gấp trăm lần.

Đan Hoàn kéo Tiểu Tuyền Tử tới hỏi.

“Đem bọn họ cho ta, người không sợ ta ngấm ngầm giở trò sao?”

“Ý chủ tử là gì?”

“Ví dụ như đem người xông vào các cung, viện, rồi các việc đánh nhau, nháo loạn chẳng hạn?”

Nghe tới vậy, Tiểu Tuyền Tử mặt mày xanh ngoét.

Trời ạ! Hoàng thượng chỉ nói đưa hết các cung nữ ra khỏi Đan viện, hấn sợ Đan Hoàn biết chuyện nên mới định giải thích, biết hấn thích động quyền động cước, y liền chọn mấy thái giám biết võ công, bởi nghĩ hấn sẽ thích, không ngờ hấn có thể nghĩ ra những chuyện như vậy..

Nhìn Tiểu Tuyền Tử sắc mặt xám ngoét, Đan Hoàn cười ha ha

“Ha ha... Người phải để lại mấy thái giám lại cho ta, không được quyền đổi ý, người về đi, Hoàng thượng còn đợi người hầu hạ a, ta không tiễn, Tiểu Hạo Tử, Tiểu Hàn Tử tiễn khách”.

Thảm rồi! Thảm rồi! Tiểu Tuyền Tử trong lòng vô cùng lo lắng, vội vã đi tìm Ninh Bình cầu cứu, Ninh Bình là tổng quản đại nội thị vệ, nếu có chuyện gì xảy ra hấn cũng sẽ chịu một trách nhiệm, mặc dù nếu thật sự xảy ra sự đều là do Tiểu Tuyền Tử y suy nghĩ không chu toàn, nhưng vẫn nên tìm Ninh Bình bàn bạc, có lẽ phải mau mau lên a..

Tiểu Tuyền Tử vội vã đi tìm Ninh Bình, cũng vừa lúc Ninh Bình cũng có việc muốn tìm y. Tiểu Tuyền Tử vừa gặp Ninh Bình liền bày ra bộ mặt mếu máo.

“Trữ tổng quản, lần này ngài nhất định phải chiếu cố nô tài a”.

“Tiểu Tuyền Tử, người sao vậy?”

“Ta...ta....qua kia nói đi”.

Tiểu Tuyền Tử kéo Ninh Bình ra chỗ vắng để tránh có kẻ nghe được.

“Trữ tổng quản, ông nội của ta! Lần này ngài phải cứu nô tài, nếu không nô tài nhất định phải chết”.

Ninh Bình trầm nghĩ, không biết chuyện gì xảy ra mà bộ dạng Tiểu Tuyền Tử lại nghiêm trọng như vậy.

“Có việc gì người mau nói đi, có người định phá rối Hoàng thượng?”

“So với việc đây, việc này còn nghiêm trọng hơn, Hoàng thượng muốn ta điều các cung nữ trong Đan viện đi, và thay vào đó là các thái giám, ta sợ Hoàn chủ tử hỏi, khó lòng có thể giải thích, nên tự quyết định đưa mấy thái giám biết võ công tới, tưởng rằng hấn sẽ vui vẻ mà không hỏi gì, không nghĩ tới...ta quên mất tính tình chủ tử, nếu hấn đem người xông vào cung nháo sự, cái đầu của ta nhất định là bay ra khỏi cổ, ông nội của ta, ngài mau giúp ta đi, ta phải làm sao bây giờ?”

“Chẳng lẽ không thể điều mấy người đó đi sao?”

Tiểu Tuyền Tử lắc đầu.

“Xem lúc nào Hoàn chủ tử của người không ở trong Đan viện, người gọi mấy tên thái giám biết võ công đó tới gặp ta, ta sẽ có cách .”

Vừa nghe sự tình có thể giải quyết, Tiểu Tuyền Tử vô cùng vui sướng.

Ba ngày sau, Na Lam và Hắc Uy tiến cung từ biệt Đan Hoàn, Đan Hoàn vừa ra khỏi viện, Ninh Bình liền bước vào.

Ninh Bình tụ tập mấy người thái giám biết võ công lại.

“Hoàn chủ tử của các người tính tình nghịch ngợm, việc này Hoàng thượng cũng biết, nô tài các người phải để ý hấn, không được để hấn gây ra sự tình nháo động, nếu hấn rủ các người đi nháo sự, vậy các người biết làm thế nào rồi chứ? Các người sống ở trong cung đã lâu, hấn nhiên biết ta là ai, nếu chủ tử của các người định gây chuyện nháo động mà các người không ngăn cản, để xảy ra chuyện rồi, vì Hoàng thượng sủng hấn nên chủ tử của các người sẽ không sao, nhưng các người nhất định sẽ bị phạt, tới lúc đó đừng trách ta không nói trước”.

“Nếu chủ tử lệnh cho nô tài làm chuyện không đúng thì nô tài phải làm sao? Nô tài đâu thể kháng lệnh của chủ tử?”

“Tới lúc đó các người phải người báo cho ta, ta sẽ lo liệu”.

Đan Hoàn đi tới nơi có Na Lam và Hắc Uy đang đứng chờ.

“Na Lam, Nhị hoàng tử của người đâu? còn Hắc Uy, muội muội của ta đâu? Sao bọn họ không đến đây cùng các người?”

“Tiểu vương ta nói, hắn là một bại tướng, không có mặt mũi nào tới đây, ta nói ít nhất cũng phải tới tạ ơn người, nhưng hắn nói có ta tới tạ ơn người là được rồi”. Na Lam có vẻ cũng không bằng lòng với cách xử sự của Nhị hoàng tử.

“Hong nhi, nàng ấy ...” Hắc Uy vốn định nói nhưng lại thôi.

Đan Hoàn biết Hắc Uy có việc muốn nói nhưng không muốn người khác nghe thấy, nên liền đi tới, ghé tai sát miệng Hắc Uy.

“Hong nhi sợ Hoàng thượng giữ nàng ở lại trong cung không thả về, nên không dám tới, chúng ta sau khi về nhà sẽ lập tức bãi đường, tránh cho đêm dài lắm mộng, nàng nhờ ta hỏi người, người không trở về cùng chúng ta ư?”

“Sợ rằng rất khó, Hoàng thượng nói, nếu ta còn dám vô cớ mất tích nữa, sẽ chu di cửu tộc nhà ta, cái này đâu thể đùa được”.

“Hoàng thượng lưu người lại làm gì?”

“Hoàng thượng nói là không có cách gì để giải thích với người khác tại sao Sung viên nương nương của hân tự nhiên lại biến mất, phải đợi khi nào Hoàng thượng nghĩ ra biện pháp mới có thể về”.

“Như vậy a? Mong người về kịp lúc con ta sinh ra, gần vua như gần cọp, người phải cẩn trọng đấy”.

“Yên tâm, đại nạn không chết tất có hậu phúc, hơn nữa Hoàng thượng rất tốt”.

“Khụ khụ...”

Thái giám hầu cận bên cạnh Đan Hoàn giả vờ ho vài tiếng, Đan Hoàn liếc mắt thấy Hoàng thượng đang đi tới.

Nhìn thấy Hoàn khanh của y thân mật với một người nam nhân như vậy, Hoàng đế khó chịu nhăn mày, tuy nói rằng đều là nam nhân, nhưng hai người bọn họ chẳng phải đứng gần nhau quá đó sao? Xem ra quan hệ của hai người họ rất thân thiết.

Hắc Uy thấy Hoàng thượng đi tới liền quỳ xuống hành lễ.

“Thần, Hắc Uy khấu kiến Hoàng thượng.”

“Hắc nguyên soái đứng lên đi, người và Hoàn khanh quan hệ rất tốt phải không? Trẫm thường nghe hân nhắc tới người, phong người là nguyên soái cũng là do y kiến của Hoàn khanh”.

Hắc Uy nhìn Đan Hoàn, thấy hân lộ vẻ đắc ý liền nghĩ thầm, hảo tiểu tử, trước đây y còn tưởng hân nói dối y, thật không ngờ Hoàng thượng nghe lời hân thật.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thần và Đan Hoàn là bạn thanh mai trúc mã”.

Hắc Uy nhìn thấy bộ mặt tự đắc của Đan Hoàn, quyết định nhắc tới việc mà Đan Hoàn ghét nhất.

“Ồ! Người kể đi?” Hoàng đế cảm thấy rất hứng thú.

“Không được nói!” Đan Hoàn hét lớn.

“Trẫm lệnh người nói!” Hoàng thượng ra lệnh.

Hắc Uy trì hoãn đứng ngẩn ra, trong lòng thầm kêu không ổn, y nuốt nước bọt liếc nhìn các thị vệ nghiêm đang đứng canh bốn phía, ầu, là nói cũng không được mà không nói cũng không xong.

33. Q.2 - Chương 4

“Trẫm lệnh ngươi nói!”

Thấy Hoàng thượng vẻ mặt đang ôn hòa, bỗng nhiên lớn giọng, Hắc Uy bị dọa tới ngây người, y đưa mắt cầu cứu Đan Hoàn, ta có nên nói ra hay không?

Đan Hoàn trừng mắt nhìn lại y, ý nói cho đáng đời, ai bảo người lảm miệng.

“Hắc nguyên soái, ngươi và Hoàn khanh xem ra thâm ý sâu xa, trẫm muốn ngươi kể thật tường tận” (có mùi thuốc súng =.=)

Trời ạ! Câu này của Hoàng thượng khác nào thánh chỉ, ý của Hoàng thượng chính là ngươi dù muốn hay không cũng nhất định phải nói ra..

Nhìn thấy bộ dạng vã mồ hôi hột của Hắc Uy vì do dự không biết nên nói hay không nên nói, Đan Hoàn liền ra lệnh:

“Tất cả mau lui hết ra cho ta, ta tự nói là được chứ gì?”

Tiểu Tuyên Tử đưa mắt hỏi ý Hoàng đế, thấy Hoàng đế ra hiệu, liền ra lệnh các cung nhân đứng xung quanh đó lui ra xa.

“Hắc Uy từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, y được cha ta nuôi dưỡng, thầy tướng số phán rằng, cha ta không có số sinh được con trai, bởi vậy lúc nường của ta mang thai ta, lão cha ta chắc mẩm trong bụng ta là nữ nhi, bởi vậy mới quyết định từ trước khi ta được sinh ra sẽ gả ta cho Hắc Uy, cha ta quyết định để Hắc Uy làm con rể của mình để kế thừa gia nghiệp, thế nhưng không ngờ rằng ta sinh ra lại là nam nhân, bởi vậy việc hôn nhân đương nhiên không thành, sau đó mấy tháng thì muội muội của ta được sinh ra, thế là cha ta quyết định gả muội muội cho y, chuyện này nói tới đây được rồi, nhắc lại làm ta không thích, từ nhỏ tên hỗn đản này đã dùng việc này để làm ta xấu hổ, thật không ngờ người lại muốn nghe”.

“Thanh mai trúc mã, chỉ phúc vi hôn (có đính ước), các người tình cảm thật là gắn bó, có phải vậy không?”

“Thân thiết cái khỉ! Tên hỗn đản này dám đuổi ta ra khỏi doanh trại, hơn nữa, từ nhỏ thường xuyên đánh nhau với ta, quyết không nhân nhượng”.

“Ai bảo ngươi khi dễ Hồng nhi? Ai bảo người thường xuyên gây sự trong doanh trại? Không đuổi người đi thử hỏi sao ta bảo được quân lính?”

“Hừ! Ý của ngươi là mọi việc đều là lỗi của ta sao? Mấy tên đó dám chiếm tiện nghi của ta, ta chẳng qua chỉ là đánh trả, còn ai dám nói ta khi dễ Hồng nhi? Nàng ấy cũng là muội muội của ta mà”.

“Chẳng biết tên nào thường lấy việc chọc cho Hồng nhi khóc làm trò vui?”

“ Ta với nàng ấy là huynh muội, ta với Hồng nhi không thù không oán thì ngươi ý kiến cái gì? Được rồi, ta thừa nhận, khi còn bé quả là ta không phải với Hồng nhi, có điều ta sẽ bồi thường uội muội.”

Đan Hoàn ra hiệu ột thái giám hầu cận của mình đi tới, lấy từ trên tay thái giám một túi vải. Đan Hoàn mở túi ra bày trên mặt bàn, bên trong túi toàn là châu báu cùng đồ trang sức.

“Ta biết lão cha ta gả con gái đi quả thật giống như vất chày ra nước, ta biết ngươi không có tài sản gì, mà lão cha ta chắc chắn là cũng không tặng của hồi môn, ta không muốn Hồng nhi theo ngươi mà lại gặp cảnh nghèo túng, những thứ này coi như là đồ cưới ta chuẩn bị uội muội của ta, Uy Tru! Ngươi phải nhớ kỹ, trừ phi muội muội của ta không thể sinh ra nhi tử, còn không ngươi nhất định không được nạp thiếp”.

“Cưới vợ không phải chỉ vì để có nhi tử, ngươi hãy yên tâm, ta quyết một lòng một dạ với Hồng nhi”.

“Hảo tiểu tử, ngươi nhất định phải nhớ những lời ngươi vừa nói ra”.

Đan Hoàn đem số trang sức châu báu đưa cho Hắc Uy.

“Ta hỏi một chút, những thứ này...ngươi lấy ở đâu ra?”

Cho dù Đan gia có chút của cải cũng không thể nhiều như thế này được.

“Yên tâm, ta biết ngươi là người trung thực, những thứ này không phải là đồ ăn trộm dâu, là Hoàng thượng cho ta, ta có giữ lại thì cũng vô dụng, những đồ này đã cho ta, vậy là đồ của ta, vậy nên giờ ta cho ngươi, ngươi cứ vui vẻ mà mang về”.

Lúc này Tiểu Tuyền Tử bước tới, cầm mấy món đồ trang sức lên ngắm nghía một hồi rồi nói:

“Hoành chủ tử, mấy món đồ này đều có ấn của phủ nội vụ, bởi vậy cho dù có mang ra ngoài cung cũng không ai dám mua dâu, ngài xem, là ở chỗ này”. Tiểu Tuyền Tử chỉ cho Đan Hoành xem dấu ấn của phủ nội vụ.

“Thảm rồi, đem ra ngoài không đổi thành tiền được vậy dù có đem ra ngoài được thì cũng vô dụng, vậy ngươi đổi mấy thứ này thành tiền cho ta được không?”

“Hoành khanh, ngươi muốn tặng đồ cưới uội muội của ngươi, vậy để ta cấp là được rồi, những món trang sức này ngươi hãy cứ giữ lấy mà dùng.”

“Việc này sao có thể được? Ta tặng đồ cưới uội muội, sao có thể để người xuất ra?”

“Vậy coi như trẫm mua lại mấy món đồ này của ngươi có được không?”

“Được đấy, ngươi mua lại mấy thứ này, rồi xem người nào tốt thì đem cho người đi”.

Hoàng đế nhận mấy món đồ trang sức từ trong tay Đan Hoành, sau đó tiện tay đưa cho Tiểu Tuyền Tử.

“Tiểu Tuyền Tử, lệnh cho phủ nội vụ xuất ra 50 vạn lượng, mang tới Đan gia tặng uội muội của Hoành khanh, còn mấy thứ này đem trở lại phòng của Hoành khanh.”

“Uy, ngươi đem mấy thứ này trả lại cho ta, vậy không sợ ta lại đem bán lại cho người một lần nữa sao?”

“Trẫm chỉ đồng ý mua lại của ngươi lần này thôi, về sau nếu cần tiền thì cứ nói với trẫm là được, sau này không được đem những thứ này tặng cho người khác nữa”.

“Tặng cho người ta thì người ta cũng dâu thể đổi ra thành bạc được”. Đan Hoành lầm bầm.

“Nếu muốn nói lời từ biệt, vậy mọi người hãy cùng ngồi xuống mà nói”.

Hoàng đế ngồi xuống trước, những người khác cũng cùng ngồi xuống theo, tuy nhiên ngoại trừ Đan Hoành là cảm thấy thoải mái, còn lại mọi người đều có vẻ canggung.

Na Lam chỉ nói lời cáo biệt cùng lời cảm tạ, sau đó thì không nói gì thêm, có Hoàng đế ngồi đây nàng cảm thấy không nên nói nhiều.

Bởi cho có Hoàng đế ở đây, nên Hắc Uy chỉ dám nói lời cáo biệt chứ không ôm từ biệt Đan Hoành.

Đan Hoành nhìn Hoàng đế, tuy rằng vẻ mặt đang mỉm cười, thế nhưng lại ẩn giấu hoàng uy, liền nghĩ thầm trong bụng, Hoàng đế trông vậy mà quân uy khó dò nha

~~Hắc Uy đi, muội muội đi, Na Lam cũng đã đi rồi, mấy ngày này Đan Hoành luôn ở trong viện luyện tập võ nghệ, quân sự, có điều luyện tập một hồi, Đan Hoành ngộ ra một điều, đó là hoàng cung rộng lớn là vậy, thế nhưng những nơi có thể tới hẳn cũng đã tới, những nơi không nên tới thì hẳn cũng đã tới rồi.

“Ai

”

Buồn chán! Thật là buồn chán quá đi, Đan Hoành ngồi gẩn ra một lúc rồi tiện tay giữ một thái giám lại hỏi.

“Làm cách nào để có thể ra ngoài cung?”

“Chủ tử, không phải ngài lại nghĩ ra trò gì không tốt đấy chứ?”

“Ta chỉ là muốn dạo chơi mà thôi, chứ không muốn trốn dâu, ta quyết không phá việc Hoàng thượng phê duyệt tấu chương, chăm lo quốc sự”.

“Quy định trong cung không cho phép phi tần ra khỏi cung, trừ phi được Hoàng thượng đặc biệt chuẩn tấu”.

“Vậy thì còn chơi cái khỉ gì nữa, thể nào theo đằng sau cũng có một đồng người. Ân, không còn việc gì cho người nữa, người đi làm tiếp việc của mình đi”.

Đan Hoành chợt nghĩ tới việc lúc trước hắn giả làm thái giám để đột nhập vào cung, vậy lần này sao lại không giả làm thái giám để chuồn ra khỏi cung chứ?

Hắc hắc

! Đan Hoành quyết định đi kiếm một bộ đồ thái giám.

34. Q.2 - Chương 5

Nếu muốn ra cung việc đầu tiên phải kiếm được thẻ bài ra cung, việc tiếp theo là phải kiếm được một bộ y phục của thái giám.

Việc kiếm một bộ y phục thái giám về cơ bản là khá đơn giản, hắn chỉ cần hỏi mượn thái giám trong viện là được. Tuy rằng y sẽ cảm thấy kỳ quái nhưng mà việc của chủ tử, y nào dám quản?

Thế còn về thẻ bài thì sao?

Đan Hoành cũng đã hỏi thăm được, thẻ bài cho phép ra vào cung là do Tiểu Tuyền Tử nắm giữ, một phi tần nào đó, cần mua một vài đồ ở bên ngoài sẽ phái người tới gặp Tiểu Tuyền Tử để nhận lấy thẻ bài.

Mỗi ngày, số người ra khỏi cung không được vượt quá 49 người, bởi vậy thẻ bài cũng chỉ có 49 chiếc, từ lúc Tiểu Tuyền Tử đồng ý việc để người ra khỏi cung cho tới khi thái giám đó nhận được thẻ bài cũng phải mất tới 3 ngày, còn chậm thì sẽ phải đợi tới 10 ngày, mà thẻ bài này cũng chỉ được dùng ngay trong ngày hôm đó, tới sớm tới ngày hôm đấy bắt buộc phải trở về cung.

Đan Hoành cũng không có việc gì cần phải gấp, có điều hắn muốn kiếm một chiếc thẻ bài dự bị, như vậy hắn sẽ không phải hoàn trả lại thẻ bài đó nữa.

Đan Hoành đã tìm hiểu từ sớm rằng, hiện tại, Hoàng đế đang ở thư phòng xử lý quốc sự, Tiểu Tuyền Tử thì đang phân phó cung nhân bày biện, trang trí hoàng cung, Đan Hoành không biết trong cung sắp tổ chức sự kiện gì, có điều hắn cũng không hứng thú, hắn hiện tại chỉ hứng thú với thẻ bài ra vào cung mà thôi.

Đan Hoành tìm gặp Tiểu Tuyền Tử, nở nụ cười nịnh nọt:

“Công công Tiểu Tuyền Tử, ngài quả là vất vả a, có việc gì ta có thể hỗ trợ cho ngài được không?”

“Hoành chủ tử, đây đều là những việc của nô tài, bởi vậy đương nhiên là có nô tài cung nhân đảm nhận, nếu ngài cảm thấy rảnh rồi, vậy hãy tới thăm bệ hạ đi, ta nghĩ bệ hạ nhất định sẽ rất vui vẻ”.

“Hoàng thượng? Chẳng phải hắn đang bận đó sao? Ta chỉ muốn tìm người.”

“Hoành chủ tử nếu có việc gì xin ngài cứ nói, nếu trong viện thiếu thứ gì, ngài cứ nói ra, lát nữa ta sẽ sai cung nhân mang tới cho chỗ ngài”.

“Ta muốn một chiếc thẻ bài ra vào hoàng cung”.

“Ồ, vậy là ngài muốn phái người ra ngoài cung?”

“Chuẩn a, còn phải xem xét một chút việc”.

Người muốn hỏi ta đang xem xét chuyện gì sao? Đương nhiên là xem xem vào ban ngày, lúc nào Hoàng đế không thể tới được chỗ hắn.

Cái này cần phải giải thích nguyên do, ấy là bởi vì dạo này Hoàng đế có thêm một sở thích nữa, đó là trưa nào cũng nhất định phải ăn cơm cùng hắn, không biết hôm nào hắn mới có đủ một ngày để chuồn ra khỏi cung đây?

“Như vậy a, không dám đối gạt chủ tử, thẻ bài của nô tài thường xuyên được phân phát hết, không bằng nếu chủ tử muốn phái người ra cung hôm nào thì hãy sai người sáng sớm tới báo cho nô tài trước”.

“Ân, rất tốt, rất tốt, hắc hắc, ta đã từng nói qua rằng Tiểu Tuyên Tử người rất thông minh tháo vát chưa?”

Đan Hoàn học theo cách khích lệ thủ hạ của cha hắn, dùng tay vỗ vỗ vào lưng Tiểu Tuyên Tử, tuy nhiên vì lực vỗ hơi mạnh, khiến Tiểu Tuyên Tử hồn bay phách lạc.

Đan Hoàn muốn đưa tay muốn đỡ y, Tiểu Tuyên Tử vội né tránh, cuống quýt nói:

“Nô tài tạ ơn Hoàn chủ tử đã khích lệ, nếu không còn việc gì vậy cung tiễn Hoàn chủ tử”.

Tiểu Tuyên Tử khom người hành lễ.

Mục đích đã đạt được, Đan Hoàn vô cùng hài lòng, cũng không muốn dây dưa đứng ngốc ở đây làm cái gì, liền tiêu sái rời đi.

Đan Hoàn vừa rời đi, Tiểu Tuyên Tử liền ho liên tục:

“Khụ khụ....khụ khụ”.

Thật không hổ là luyện võ, chỉ vỗ vỗ vài cái vào lưng mà khiến y ho tới không thấy trời đất, vì quy củ trong cung không cho phép y ho trước mặt chủ nhân, nếu không ban này y đã ho sặc sụa rồi.

Ai

~, còn muốn giúp y ư, chỉ cần hắn không vùng tay vùng chân làm đổ vỡ thứ gì là đã may mắn cho y lắm rồi.

Đan Hoàn chờ a, chờ a, chờ mãi chờ mãi cuối cùng hắn cũng có một cơ hội, ấy là mười ngày sau, trong lúc dùng bữa tối, Hoàng đế đã nói với hắn:

“Hoàn khanh, ngày mai trẫm có một số việc cần phải xử lý, nên bữa trưa không thể ăn cùng người, buổi tối ta nhất định lại tới dùng bữa với người, người nhớ ngoan ngoãn, đừng gây náo động, mấy ngày nữa là tới sinh nhật 18 tuổi của người, trẫm sẽ tặng người một kinh hỷ...”

Tiếp theo Hoàng đế nói một số trò tiêu khiển để Đan Hoàn không cảm thấy nhàm chán, Đan Hoàn chỉ ngồi nghe vậy thôi, nhưng hiện giờ tâm trí hắn đang nghĩ tới cơ hội ra ngoài cung lần này, lần này nhất định là hắn có thể ra ngoài chơi những một ngày.

Sau khi Hoàng đế rời đi, Đan Hoàn liền vội vã chuẩn bị cho chuyến ra ngoài cung.

Ngân phiếu nhất quyết không thể thiếu, đáng tiếc là không thể kiếm được nhiều ngay một lúc.

Y phục thái giám chính là pháp bảo cho việc ra cung của hắn, đương nhiên cũng không thể thiếu.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, đêm đó Đan Hoàn vô cùng hưng phấn, sáng sớm liền tìm Tiểu Tuyên Tử để lấy thẻ bài ra cung, sau khi về viện, hắn thông báo cho các thái giám biết rằng, ngày hôm nay hắn sẽ làm động vật ngủ đông một hôm, bữa trưa cũng không ăn, nếu Hoàng đế tới thì vào báo cho hắn biết, còn những người khác tới thì đều không tiếp.

Phân phó xong, Đan Hoàn trở về phòng đóng cửa lại, sau đó lấy then gỗ cài ngang cánh cửa, khóa kiểu này dùng lực thật mạnh để mở cửa e rằng cũng vô cùng khó khăn.

Mặc y phục thái giám trên người, Đan Hoàn đi ra ngoài phòng từ cửa sau, sau đó một mạch bước thẳng tới thiên môn, là cửa dành cho thái giám ra vào hoàng cung.

Cửa cung vắng lặng, ngoại trừ thị vệ canh cửa và thị vệ tuần tra thì không còn ai lai vãng.

Khi Đan Hoàn bước tới gần cửa cung, một thị vệ liền bước ra.

“Công công muốn ra ngoài sao? Vậy mời đưa ta xem thẻ bài.”

Đan Hoàn cúi thấp đầu, đưa thẻ bài ra, trong bụng khẩn thẳm rằng đừng ai nhận ra hắn.

Thị vệ nhìn thẻ bài, rồi lại nhìn Đan Hoàn hỏi.

“Công công thuộc cung nào?”

“Ta thuộc Đan Sung viện”.

Đây là nơi hẩn ở, nên dù có bị hỏi hẩn cũng không sợ bị lộ.

“Ồ!”Thị vệ đưa thẻ bài về phía Đan Hoàn.

Đan Hoàn thở phào nhẹ nhõm, đưa tay cầm thẻ bài định lấy về, thế nhưng tên thị vệ hoàn toàn không có ý định buông thẻ bài ra, Đan Hoàn định dùng lực giật lại.

Đan Hoàn ngẩng đầu lên, ý muốn hỏi tên thị vệ nguyên do, chẳng lẽ y nhận ra hẩn sao? Thật không ngờ vừa ngẩng đầu lên thì thấy khuôn mặt của tên thị vệ đang gần sát.

Theo phản xạ, Đan Hoàn liền thối lui một bước, lúc này bỗng tên thị vệ đem thẻ bài gửi vào tay Đan Hoàn.

“Tiểu công công, chúng ta đã từng gặp nhau, xem ra tới tám phần mười là người đã quên mất rồi, đừng sợ, ta chẳng qua chỉ muốn nhìn cho rõ xem có đúng là người không thôi, xem ra là ta không có nhận sai người, nga, thẻ bài trả lại cho người, thôi người ra ngoài làm việc đi, ta không trêu chọc người nữa, nhớ kỹ nửa đêm giờ tý là giờ đóng cổng, người phải trở về trước giờ đó, nếu không sẽ không thể vào trong được”.

Đan Hoàn luôn mồm cảm tạ, nhận lại thẻ bài, rồi rút đầu rút cổ vội vã đi ra ngoài.

Đan Hoàn vừa bước chân ra ngoài, tên thị vệ ban nãy vừa hỏi chuyện Đan Hoàn liền bị đồng bạn đá ột đá vào chân.

Tên thị vệ không hiểu liền hỏi: “Tại sao đá ta?”

“Còn hỏi ta tại sao à? Người ta chỉ là một tiểu công công, vậy mà người nữ làm khó người ta, khiến ặt người ta đổ hết cả lên rồi”.

“Phải đứng đây tới mấy canh giờ, thật là buồn chán, người không thấy tiểu công công kia khuôn mặt rất ưa nhìn đó sao? Trêu chọc hẩn là đương nhiên rồi”.

Hai người đang trò chuyện chợt nghe thấy thanh âm của Ninh Bình truyền tới:

“ Các người xem ra nhàn hạ nhỉ, còn không mau lại đây”.

“Vừa ra cung là thái giám thuộc cung nào?”

Nguyên lai Ninh Bình vừa tuần tra ngang qua đây, chợt thấy đằng xa có bóng lưng rất giống của Đan Hoàn, hơn nữa lại nhìn thấy hai người thị vệ vừa kiểm tra thẻ bài của thái giám đó, liền thuận miệng hỏi.

“Trữ tổng quản, hẩn nói hẩn ở Đan Sung viện”.

Ninh Bình nghĩ không ổn, Đan Hoàn chỉ mới về cung có hơn một tháng, ăn mặc đã có nội vụ phủ cung cấp, chắc chắn không thể thiếu thứ gì, thư gửi về nhà thì Hắc Uy đã cầm theo rồi, hẩn phái người ra cung để làm cái gì?

Để đề phòng việc ngoài ý muốn, Ninh Bình liền phái người bám theo sau, rồi tự mình tới Đan Sung viện để hỏi cho rõ.

35. Q.2 - Chương 6

Ninh Bình tới trước cửa Đan Sung viện, thông báo cho thái giám rằng hẩn muốn gặp Đan Hoàn, thế nhưng thái giám thông báo lại rằng hôm nay hoàng phi không gặp ai chỉ trừ Hoàng thượng.

Quy củ trong cung quy định rõ ràng, nếu ngoại thần muốn vào gặp chủ tử, nếu chủ tử không đồng ý gặp thì ngoại thần không thể xông bừa vào trong.

Để xác định xem Đan Hoàn có đúng là đang ở trong phòng hay không, Ninh Bình liền tìm Tiểu Tuyên Tử.

“Tiểu Tuyền Tử công công, ta muốn hỏi một việc, có đúng hôm nay trong Đan viện có người tới lấy một thẻ bài ra vào cung?”

“Đúng vậy, chính Hoàng chủ tử tự mình tới lấy”.

“Hoàng thượng hôm nay công việc bề bộn có phải không?”

“Đúng vậy, vì chuyện sắc phong nên mấy hôm nay Hoàng thượng rất nhiều việc, có điều Hoàng thượng không cho ta nói cho Hoàng chủ tử biết, để tránh ngài ấy gây chuyện ồn ào”.

“Hiểu rồi, phiền người cùng ta tới chỗ này một chút”.

Ninh Bình đưa Tiểu Tuyền Tử tới trước sân của Đan viện.

Tiểu Tuyền Tử khó hiểu hỏi: “Trữ tổng quản, việc này là thế nào? Hoàng chủ tử muốn gặp ta sao?”

“Ta là muốn người vào phòng tìm hắc, có điều ta e rằng hiện giờ hắc đã không còn ở trong cung nữa.”

“Ý của Trữ tổng quản là....Ngài đừng làm ta sợ...”

Phi tần trong hậu cung mà dám một mình ra khỏi cung, ngộ nhờ bị phát hiện chắc chắn là rắc rối lớn.

“Người đừng quá hoảng hốt, hắc cầm thẻ bài ra khỏi cung, hắc cũng biết nếu ra khỏi cung lâu mà không về chắc chắn sẽ có người đi tìm, vì vậy cho dù hắc có muốn ra khỏi kinh thành cũng không thể được, nói cách khác, hắc chỉ định ra ngoài dạo chơi một hồi rồi trở về, có điều chỉ sợ rằng hắc ra ngoài cung gặp chuyện phiền phức hoặc ngộ nhờ để Hoàng thượng biết, Hoàng thượng sẽ trách tội, chuyện lần trước xảy ra cũng chưa được bao lâu, thật là không muốn xảy ra chuyện tương tự nữa.”

“Trữ tổng quản, ngài ở bên ngoài chờ ta, ta vào trong xem thế nào.”

Sau khi Tiểu Tuyền Tử vào kiểm tra, Ninh Bình giờ đây có thể khẳng định được thái giám lúc nãy ra cung chính là Đan Hoàng.

Để không thành chuyện đại sự, Ninh Bình và Tiểu Tuyền Tử nghiêm khắc răn dạy các thái giám trong Đan viện, sau đó ngoại trừ thị về coi cửa, còn lại toàn bộ thái giám trong Đan viện đều bị đưa ra ngoài cung để tìm chủ tử của bọn họ về, nếu tìm không được thì tới lúc đóng cửa cung cũng phải trở về bẩm báo, Ninh Bình sẽ ở ngoài cửa cung chờ để đưa bọn họ vào.

Tiểu Tuyền Tử thì vội vã trở về cạnh Hoàng đế, để đề phòng Hoàng đế có hỏi tới Đan Hoàng thì y còn tìm cách lấp liếm.

Toàn bộ cung nhân trong Đan viện ai nấy đều tất bật vội vã tìm tiểu tổ tông Đan Hoàng của bọn chúng về trước khi Hoàng đế biết được sự việc.

Lúc này, Đan Hoàng đã ra khỏi cung, hắc tìm mua một bộ thường phục để mặc và cởi bộ quần áo thái giám ra, sau đó hắc liền dạo chơi trên phố, thấy bất cứ đám đông vui nhộn nhộn nào cũng thò mặt vào.

Có tiền trong người cảm giác thật sướng khoái, hơn nữa lại còn có người theo sau bảo vệ nữa a~~, ngay khi vừa mới ra khỏi cung, Đan Hoàng phát hiện ra có người theo sau, hắc lên quan sát và phát hiện người theo sau là thị vệ trong cung, bởi vậy Đan Hoàng cũng không quan tâm nữa, bởi vì hắc chỉ định ra cung chơi chán rồi trở về chứ không có ý định chạy trốn, bởi vậy có người theo sau cũng chẳng có gì là không tốt.

Dạo chơi một thời gian cũng tới trưa, Đan Hoàng nhìn quanh quất, phát hiện một trà lâu phong thái so với các trà lâu khác thì tốt hơn nhiều, bởi vậy Đan Hoàng quyết định trưa nay sẽ vào đó dùng bữa.

Đan Hoàng bước vào quán, chọn một vị trí cạnh cửa sổ để ngồi, sau khi gọi một vài món ăn, hắc thấy người thị vệ đi theo hắc cũng bước vào quán nhưng chỉ gọi một ấm trà.

Vừa nghe tiếng đàn, vừa ngắm cảnh vật bên ngoài vừa thưởng thức các món ăn, quả thật là rất sướng khoái, thế nhưng Đan Hoàng vẫn cảm thấy không thoải mái khi nghĩ đến người thị vệ ngồi nhìn hắc ăn.

Các bữa ăn trong cung có người đứng hầu hạ, hắc ăn cơm cũng không được tự nhiên.

Đan Hoành nghĩ thầm, bình thường những cung nhân hầu hạ hần và Hoàng thượng dùng bữa thì đã ăn cơm trước đó rồi, còn người thị vệ này thật là đáng thương, vì sợ để mất đầu hần nên chỉ có cách mở to hai mắt ngó hần, đến bữa trưa cũng không dám ăn.

Càng ăn càng cảm thấy không thoải mái, Đan Hoành bèn đứng lên, tới trước bàn của hai người thị vệ.

“Ngay khi ra khỏi cung ta đã phát hiện người theo sau rồi, người cứ giương mắt ngó ta ăn cơm khiến ta ăn không vô, hay là người qua bàn ta rồi cùng ăn cơm đi”.

Người thị vệ xấu hổ cười:

“Tiểu công công, xin thứ lỗi, là Trữ tể tổng quản lệnh ta đi theo ngài để bảo vệ ngài”.

“Là vô tình nhìn thấy ta ra cung sao? Không cần giải thích nữa, cùng ăn cơm đi.”

Người thị vệ thấy đồ ăn ngon trên bàn, tâm có chút lay động, nhưng vẫn còn hơi e ngại.

“Như vậy xem ra không hay lắm, sao có thể công công tiêu pha vì ta chứ?”

“Là nam nhân việc gì cũng phải dứt khoát, không nên lề mề, bảo người ăn thì người cứ ăn đi”. Đan Hoành cầm đũa nhét vào tay người thị vệ.

“Xem ra công công là một người hào sảng, vậy ta cũng không khách khí nữa, ta là A Lương, còn công công tên gọi là gì?”

“Ta a?....Người có thể gọi ta là Tiểu Hoành Tử”.

“Tiểu Hoành Tử, người ra ngoài làm việc gì? Có cần ta trợ giúp không?”

“Không cần, ta chỉ ra ngoài mua một món đồ nho nhỏ, để chiều ta mua là được.”

Vừa ăn vừa trò chuyện, tay Đan Hoành gõ theo nhịp của khúc nhạc đang được xướng, đột nhiên giọng hát ngừng lại, tiểu kỹ hát xướng trên sân khấu bị một vài người giở trò sàm sỡ, chương quây đi tới can thiệp, liền bị bắt quỳ trên sân khấu.

Gặp chuyện bất bình chẳng tha, Đan Hoành liền phấn khích đứng lên. (.= anh phấn khích vì sắp được dân gân cốt thì đúng hơn).

Thị vệ A Lương liền cản Đan Hoành lại.

“Người tiểu huynh đệ, ta khuyên người đừng can thiệp vào, loại chuyện này trong kinh thành xảy ra như cơm bữa, hơn nữa tên kia là ca ca của Lâm Tiệp Dư, phi tần đang được Hoàng thượng sủng ái, người được sai ra ngoài cung làm gì, làm xong rồi thì mau hồi cung sớm đi, đừng can thiệp vào, kéo gây rắc rối cho chủ nhân của người”.

“Được sủng ái? Chẳng phải gần đây Hoàng thượng đều ở viện của ta.....của ...của chủ nhân ta sao?”

“Người không biết sao? Ban ngày Hoàng thượng đều ở Đan viện, nhưng ban đêm thì cho gọi Lâm Tiệp Dư thị tẩm, chuyện này trong cung ai mà không biết?”

“Hỗn đản!”

Đan Hoành thật không biết hiện tại hần đang mắng Hoàng đế, hay đang mắng tên hỗn đản Lâm thiếu gia kia. Có điều, chuyện ngày hôm nay hần nhất định can thiệp.

Nguyên lai Lâm thiếu gia rất vừa mắt tiểu cô nương hát xướng kia, nên ra lệnh cho tiểu cô nương ấy phải hầu rượu y, chương quây muốn can thiệp liền bị gia nhân của y đá ngã, y phái người định lôi tiểu cô nương xuống, đúng lúc đó Đan Hoành tức giận đứng lên, một cước đạp nát chiếc ghế dài, khiến y giật mình hoảng sợ.

“Đồ nham nhố! Khi dễ một tiểu cô nương, người mau cút xuống dưới sân khấu và xin lỗi tiểu cô nương này đi!”

Lâm thiếu gia quay đầu nhìn lại, thấy đằng sau Đan Hoành có một thị vệ, bởi vậy không đoán ra được thân phận Đan Hoành, nên nhất thời không dám vọng động.

“Lưỡng vị đại nhân là...?”

Thị vệ A Lương đi tới chấp tay nói:

“Chúng ta là người trong cung ra ngoài làm việc, thỉnh Lâm thiếu gia đừng gây khó khăn.”

“Hừ! Trong cung đi ra, hẳn là các người biết tiểu muội của ta là ai? Hoàng thượng mấy ngày nữa sẽ sắc phong quý phi, chưa biết nương nương nào sẽ nhận được ân sủng này, nhưng tiểu muội của ta là phi tần được Hoàng thượng sủng ái nhất hiện giờ, chẳng lẽ cơ hội lại ít sao?”

A Lương tưởng mọi việc đã yên ổn, liền nói

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Đúng cái rắm!”

“Vị đại nhân này nói như vậy là không được rồi, chẳng hay ngài hầu hạ vị chủ nhân ở cung nào?”

“Cái này...” A Lương biết Lâm thiếu gia dò hỏi để sau này sẽ trả thù, bởi vậy hẳn không muốn nói.

“Khởi Hồng Trai!”

“Ồ, thì ra đại nhân là người bên Đan viện, ta đã biết tội!”

Lâm thiếu gia thấy chủ nhân người này vị trí cao hơn so với tiểu muội của y liền nhún nhường.

“Người không đắc tội ta, người đắc tội với tiểu cô nương này, hãy xin lỗi tiểu cô nương đi”.

Lâm thiếu gia thu lại nụ cười:

“Chỉ là một tiện dân thôi, đại nhân hà tất phải làm vậy?”

“Người không muốn nhận lỗi phải không? Để ta giúp người!”

Vừa dứt lời, Đan Hoàn liền đi tới, khóa hai tay Lâm thiếu gia ra sau, rồi dùng chân đá vào đầu gối y, bắt y quỳ xuống trước mặt tiểu cô nương.

Thấy chủ nhân của mình bị làm nhục, những gia nhân của Lâm thiếu gia liền động thủ, lao về phía Đan Hoàn.

36. Q.2 - Chương 7

Phía Đan Hoàn chỉ có hai người, bên Lâm thiếu gia lực lượng đông đảo nhưng võ công lại không cao, bởi vậy đôi bên cứ giữ thế trận giằng co hồi lâu, làm quan binh không thể bỏ qua.

Chỉ trong phút chốc, quan binh của quan phủ đã bao vây nhóm người đánh lộn, quan binh nhận ra hai người cầm đầu đám đánh lộn đều là người có vai vế, hơn nữa hai người lại nhất quyết không ai chịu ai, không còn cách nào khác, quan binh đành áp giải cả hai lên quan phủ, để quan phủ xử lí.

Trong tù, cách nhau một cái song sắt, người thị vệ nói vọng sang phía Đan Hoàn.

“Tiểu huynh đệ a~, người tuy chỉ là một tiểu thái giám mà dám có tinh thần chính trực vì nghĩa quên thân, chỉ có điều, hiện giờ chúng ta như vậy, lát nữa gặp Trữ tổng quản thật không biết ăn nói sao với ngài ấy?”

“Người yên tâm đi, còn có ta ở đây nha~ ăn nói? Hừ! Kẻ phải kiếm đường ăn nói không phải là chúng ta đâu! ”

Đan Hoàn quyết định lần này quay về cung nhất định phải tìm Hoàng thượng nói cho ra lẽ.

Đan Hoàn ngồi trong nhà giam chứa đầy một bụng tức, chả mấy chốc mà trời cũng đã nhá nhem tối.

Thời gian dùng bữa tối cuối cùng cũng đã tới, Hoàng thượng liền phân phó Tiểu Tuyên Tử.

“ Tiểu Tuyền Tử, người cho người mang bữa tối tới chỗ Hoành khanh đi, trầm qua đó trước”.

Tiểu Tuyền Tử suốt ngày hôm nay trông ngóng tin tức của Đan Hoành mà không thấy đâu, hiện giờ lại nghe Hoàng thượng nói vậy, y liền toát mồ hôi lạnh.

“Hoàng thượng, nô tài mới từ chỗ Hoành chủ tử trở về, hiện tại chủ tử không ở trong viện, hay là lát nữa người hãy qua chỗ Hoành chủ tử?” Tiểu Tuyền Tử tìm kế hoãn binh.

“Ồ, tiểu tử nghịch ngợm ấy lại chạy tới chỗ nào phá phách rồi? Trẫm sẽ đi tìm hắn”.

“Cái này...cái này...nô tài không biết..”

Hoàng thượng quan sát điệu bộ gượng gạo căng thẳng của Tiểu Tuyền Tử, trong lòng phát hiện có điều bất ổn.

“Câm mồm! Mau nói cho trẫm, Hoành khanh rốt cục đang ở đâu? Người còn dám nói dối trẫm?”

“Nô tài đáng chết”. Tiểu Tuyền Tử vội vã quỳ xuống.

“Hoành chủ tử sáng sớm nay nói rằng muốn phái người ra cung, muốn nô tài đưa ột thẻ bài, thật không ngờ Hoành chủ tử lại dùng thẻ bài để chạy ra ngoài cung chơi, Trữ tổng quản sáng sớm phát hiện ra, đã phái người đi tìm thẻ nhưng tới nay chưa có tin tức, nô tài sợ Hoàng thượng lo lắng, bởi vậy...không dám bẩm báo với Hoàng thượng, nô tài đáng chết!”

“Ai! Người a, phát hiện hắn ra ngoài cung phải bẩm báo ngay với trẫm, sao lại giấu giếm tới tận bây giờ, hắn biết rõ buổi tối trẫm sẽ tới tìm hắn, ấy vậy mà tới tận bây giờ hắn vẫn chưa trở về, như vậy là nhất định đã xảy ra chuyện, đồ nô tài chết bầm! Nếu như Hoành khanh mà xảy ra chuyện gì, trẫm nhất định không tha cho người, mau tìm Ninh Bình lại đây”.

Hoàng đế cho gọi Ninh Bình tới mắng chửi một hồi, Ninh Bình một câu cũng không dám nói, ngay khi Hoàng đế ra lệnh cho Ninh Bình gia tăng số người ra ngoài cung tìm kiếm thì một thị vệ chạy tới báo:

“Nô tài khấu kiến Hoàng thượng, khấu kiến Trữ tổng quản”.

“Có chuyện gì? Người hoảng loạn cái gì?”

“ Trữ tổng quản, không phải ngài đã dặn rằng nếu có bất cứ tin tức nào của tiểu thái giám trong Đan viện thì phải cấp báo với ngài hay sao? Ban nãy người trong nha môn tới báo tin, A Lương, tiểu công công trong Đan viện và ca ca của Lâm Tiếp Dư nường nường đánh nhau, hiện đang bị nhốt trong nhà giam của nha môn, tổng quản, ngài có muốn qua đó xem xét tình hình?”

“Người lui xuống trước đi”.

“Tiểu thái giám? Là Hoành khanh đúng không?”

Ninh Bình đành phải gật đầu.

“Thần sẽ ra ngoài đưa nường nường trở về.”

“Trẫm sẽ đi cùng người”.

“Việc này...xem chừng không hay lắm, đại lao là nơi dơ bẩn, vào đó chỉ khiến bệ hạ bẩn mắt”.

“Không cần phải nói nhiều, trẫm sẽ giả làm thuộc hạ của người, cùng người ra cung, trẫm muốn nhìn xem tiểu tử hồ đồ kia có bị thương không, nếu không thấy hắn trẫm ở đây đợi sẽ vô cùng lo lắng.”

Thế là Hoàng thượng đóng giả thị vệ, cùng Đan Hoành tới kinh phủ đón Đan Hoành, để bảo vệ cho Hoàng thượng, Ninh Bình còn dẫn mười thị vệ đi theo hộ giá.

Quan phủ nhìn thấy Ninh Bình liền vội vã ra tận cửa nghênh đón, sẵn tiện giải thích việc mình đưa bọn họ vào đại lao chẳng qua là việc bất đắc dĩ.

Cửa đại lao vừa mở, Hoàng đế vội vã chạy tới đỡ Đan Hoành, Đan Hoành không những không cảm kích còn hắt Hoành thượng ra.

Hoàng đế ghé vào tai Đan Hoành nói nhỏ:

“Hoành khanh, hiện tại không phải lúc để cẩu kinh, đây cũng không phải nơi để nói chuyện, chúng ta hãy ra ngoài đã, có được không? trở về ta có thứ này rất tuyệt muốn để người xem”.

Đan Hoành nghĩ thầm, quả thật để trở về đã rồi tính toán với y sau, đứng ở chỗ này cũng không thể tính toán gì với y được, bởi vậy quyết định đi ra khỏi đại lao.

Lúc này, ngay trước cổng quan phủ là một đội nhân mã, đi đầu là một lão nhân.

Lâm thiếu gia vừa nhìn thấy người đi đầu vội vã kêu to:

“Cha! Cha! Nói bọn họ thả ta ra ngoài, còn nữa, cha hãy nhớ kỹ tên tiểu tử kia, hắn dám đánh ta, lần sau gặp muội muội, hãy nói nàng báo thù cho ta, hắn hại ta ngồi trong đại lao này từ trưa tới giờ! Thật là xui xẻo!”

Khi hai đội nhân mã đi ngang qua nhau, Đan Hoành liền nói một câu:

“Hừ, thật đáng khen cho con trai của người, có quyền thế thì được quyền làm vậy sao? ”

Lâm lão gia nhìn thoáng qua nhóm nhân mã phía bên Đan Hoành, mơ hồ nhận ra một vài gương mặt có chút quen thuộc, tới lúc đi đến chỗ nhi tử của lão, lão mới nhận ra những khuôn mặt ấy là ai, vẫn còn chưa kịp bàng hoàng thì bên tai vẫn nghe thấy tiếng con trai lão lải nhải việc báo thù, vì quá tức giận, Lâm lão gia liền tát một phát vào mặt con lão:

“Nghịch tử chết tiệt! Lâm gia bị người bức tử rồi!”

“Cha, hắn chẳng qua chỉ là một nô tài trong cung, tuy rằng chủ nhân của hắn có địa vị cao, thế nhưng muội muội của con cũng là phi tần a, sao phải sợ hắn?”

“Vừa tới đón hắn lúc này, nếu ta không nhận sai, thì một người chính là tổng quản thị vệ Ninh Bình, còn một người chính là Hoàng thượng a, những người còn lại đều là thị vệ hàng ngũ tứ phẩm trong cung, bất kể ai trong số đó đều có thể diệt Lâm gia của chúng ta”.

“A? Vậy người kia là ai?”

“Đúng vậy, là ai a? Là ai mà dám đi trước mặt Hoàng thượng, lại còn được Hoàng thượng vào tận trong đại lao đón ra?”

Đan Hoành quay về phòng, Hoàng đế bước theo, định kiểm tra xem Đan Hoành có bị thương ở đâu không.

“Đừng chạm vào ta! Người mau bỏ bàn tay bẩn của người ra!”

“Hoành khanh, người xảy ra chuyện gì vậy?”

“Người đừng có hỏi ta xảy ra chuyện gì, trước hết người hãy trả lời ta, có phải gần đây người đều tìm Lâm Tiệp Dư thị tẩm? Còn việc nữa, trong cung phải chăng sẽ có thêm một vị quý phi nữa?”

“Cái này....? Tên nô tài lẩm miệng nào nói cho người biết?”

“Người không cần phải biết, hãy trả lời ta xem có đúng như thế không?”

Càng hỏi, vành mắt Đan Hoành càng đỏ lên, Đan Hoành liền quay người đi, đưa tay dụi dụi đôi mắt.

“Là thật, thế nhưng người phải nghe trầm giải thích a”.

“Không cần, ta mệt rồi, người đi đi.”

“Hoành khanh, Hoành nhi, những việc này không phải như người tưởng đâu, hãy để trầm giải thích”.

“Người không đi ư? Vậy thì ta đi”.

Vừa nói, Đan Hoành vừa bỏ đi, nhưng không cẩn thận nên hấn va vào bàn, giận cá chém thớt, Đan Hoành tung cước đá bay cái bàn ra ngoài sân, văng vào một thân cây, nát bầy.

Ninh Bình tưởng xảy ra chuyện vội vã vào xem, Hoàng đế nuốt nuốt nước bọt không dám liều mạng đuổi theo Đan Hoành. Có điều Hoàng đế lập tức điều tra xem kẻ nào dám nói những chuyện này với Đan Hoành.

Mấy ngày sau, liền có tin Lâm Tiệp Dư bị thất sủng, Lâm gia bị giáng chức, đuổi khỏi kinh thành, Đan nương nương thì suốt mấy ngày qua không nói nửa lời với Hoàng thượng.

37. Q.2 - Chương 9

“Ai

~”.

Suốt ba ngày qua, Hoàng đế tìm mọi cách để gặp Đan Hoàn, thế nhưng tất thấy để vô ích, ấy bởi vậy hiện tại y chỉ có thể ngồi chờ dài trong Ngự thư phòng. Rõ ràng người thì vẫn ở trong cung, thế nhưng đợi tới lúc y tới chỗ hần, thì hần đã trốn đi nơi khác, ấy vậy nên y chỉ có thể ngồi đây bất đắc dĩ chờ dài, hừ, từ lúc sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên y cảm thấy hoàng cung có quá nhiều phòng, thật quá rộng lớn.

“Ai

~”.

Nghe thấy tiếng chủ nhân chờ dài, Tiểu Tuyên Tử liền dâng một chén trà.

“Hoàng thượng, hay người để nô tài đem bắt Hoàn chủ tử lại mang tới gặp ngài? Hoàng thượng tìm mãi và vẫn không gặp được Hoàn chủ tử, theo ý nô tài có lẽ Hoàn chủ tử cố ý trốn người”.

“Trẫm biết, thế nhưng vấn đề mà hần hỏi trẫm, trẫm không thể ngay một thời một khắc giải thích rõ ràng cho hần, hơn nữa hần cũng không muốn nghe trẫm giải thích, hiện tại lễ sắc phong đại điển chỉ còn cách 5 ngày, cũng không thể cứ để như thế này mãi, bỏ đi, người gọi Ninh Bình cho ta”.

Hoàng đế cùng Ninh Bình nói chuyện riêng một hồi cho tới quá trưa, thì ra Ninh Bình đáng thương bị cử đi làm người hòa giải, giải thích hiểu lầm.

Ninh Bình vừa đi tới chỗ Đan Hoàn, vừa than thầm trong bụng.

Thật xui xẻo, Hoàng thượng giao cho hần nhiệm vụ này, với sự hiểu lầm của Đan Hoàn về Hoàng thượng, e rằng chưa kịp giải thích rõ ràng thì đã bị tiểu tử tính khí như con nít này cho ăn đập.

Quả thật đúng là vừa một đầu một óc lại còn hại tới thân, nói đi cũng phải nói lại, vậy y biết phải giải quyết việc này thế nào? Nói chuyện với Đan Hoàn chỉ có thể dùng võ chứ không thể dùng văn, xem ra tốt nhất y cứ trối Đan Hoàn lại, rồi mới bắt đầu nói, hần có muốn nghe hay không thì cũng phải nghe.

Thật đáng tiếc, Hoàng đế của bọn y thật nhân từ, không nỡ sử dụng biện pháp này.

Ninh Bình đẩy cửa bước vào một gian phòng, ban nãy bọn hạ nhân vừa báo lại, Đan Hoàn vào trong phòng này đã được nửa canh giờ và chưa thấy hần ra khỏi phòng, hần là bây giờ hần còn ở bên trong.

“Đan Hoàn, là ta, Ninh Bình, người ở trong này phải không?”

Trong phòng vọng ra một tiếng thiếu nữ:

“Ta ở trong này, chỉ có một mình người phải không? Nếu đúng vậy thì người vào đi”

Ninh Bình bước vào trong phòng, nhìn thấy Đan Hoàn, y thấy mắt Đan Hoàn đỏ đỏ, nên biết hần mấy ngày qua cũng không sung sướng gì.

“Hoàng thượng sai người tới phải không? Hần định an trí ta thế nào?”

“Có một số việc, ta không nên hỏi, nhưng đứng trên cương vị bằng hữu của người, ta hỏi người, tâm nguyện của người thế nào? Chẳng phải bây giờ tìm người rõ nhất sao?”

“Hừ! Ta đang bực mình đây! Hần tìm nữ nhân thì còn muốn quản ta cái gì? Hần muốn sắc phong ai làm quý phi, sắc phong ai làm hoàng hậu thì liên quan gì tới ta? Không biết thật hay, thế nhưng một khi đã

biết, trong lòng hẳn có tư vị gì, hẳn cũng không nên giấu ta, dù sao thì y cũng là bằng hữu, chẳng lẽ không thể nói cho ta một tiếng sao? ”

“Hoàng thượng thích người”.

“Ta biết, nếu không y sẽ không nhường nhịn ta như thế”.

“Vậy tại sao đối với người thích mình, người cảm thấy có điều không vừa lòng tại sao người lại không dám nói?”

“Ý của người là sao?”

“ Nếu Hoàng thượng trực tiếp nói với người rằng người muốn cùng người đồng sàng, người sẽ thế nào?”

Đan Hoành suy nghĩ, tay nắm lại thành một nắm, e rằng hẳn sẽ cho Hoàng đế một quyền vào mặt.

“Nhưng y cũng không thể ban ngày thì ở bên ta, buổi tối lại đi tìm nữ nhân được”.

“Với nam nhân, tình cảm và dục vọng khác nhau, người còn nhỏ chưa hiểu đâu”.

“Uy! Người cũng sẽ vậy sao?”

Đan Hoành hiểu kỳ đi tới kéo kéo y phục của Ninh Bình, thật bất ngờ, Ninh Bình bỗng nhiên cúi xuống hôn vào môi Đan Hoành, hãy để y vô lễ lần này đi, sau này Đan Hoành sẽ thành người của Hoàng thượng.

Đan Hoành đánh một quyền vào bụng Ninh Bình.

“Hỗn đản! Dám chiếm tiện nghi của ta?”

Ninh Bình ôm bụng nói:

“ Đây là một ví dụ cho người hiểu, người là một tiểu gia hỏa không đáng yêu chút nào, nhưng ta vẫn có thể hôn người, còn Hoàng thượng, người cũng không cách gì ngăn mình không tìm người thị tẩm”.

Đan Hoành nghĩ một lúc, cũng cảm thấy đúng, song vẫn còn một chuyện hẳn chưa tính nha.

“ Vậy tại sao việc y sắc phong quý phi, y lại không nói cho ta biết? Sợ ta phá chuyện của hẳn sao?”

“Đại diện sắc phong quý phi vào ngày mừng 3 tháng 5, ngày đó là ngày gì?”

“Là ngày quý Hoàng đế sắc phong quý phi, và, ngày đó cũng là ngày sinh nhật của ta”.

Đan Hoành nói xong, ánh mắt chợt sáng lên, nhìn Ninh Bình.

“Người hiểu ra là tốt rồi, vốn Hoàng thượng định cho người một niềm vui bất ngờ, cả nhẵn đính ước cũng đã chọn được mấy cái để người chọn, người còn không mau tới đó đi?”

“Hắc hắc, ta nhất định phải qua đó rồi, thế nhưng ta không cần được phong làm quý phi, chỉ riêng việc làm tần phi đã đủ rắc rối lắm rồi, ta sẽ nói với Hoàng thượng rằng ta muốn vị trí của người, hắc hắc~”

“A!? Uy? Người lấy đi vị trí của ta, vậy ta thì thế nào? Thật uống công cho ta phí sức đi giải thích cho người”.

“Người? Người đã là Hầu gia còn gì?”

“Uy! Chúc này thật là nhỏ, Đan Hoành!Hoành chủ tử, ta cầu người đó, đừng nên gây chuyện náo loạn.”

Hai người thẳng hướng tới gặp Hoàng đế, trên đường đi hai người liên tục lời qua tiếng lại.

Đan Hoành vừa gặp Hoàng đế liền nói:

“ Ta không muốn bị phong làm quý phi, ta muốn vị trí hiện tại của Ninh Bình, làm tổng quản đại nội thị vệ”.

“Hoành khanh, người hãy nghe trẫm giải thích đã”.

Hoàng đế cho rằng Ninh Bình chưa giải thích rõ ràng nên Đan Hoành vẫn còn tức giận y.

Đan Hoành đi về phía Hoàng đế, kéo Hoàng đế ngồi trở lại Long y, rồi ôm cổ y.

“Sự tình ta đều đã hiểu cả rồi, không cần phải giải thích nữa, ta nói thật, phong ta làm tầ phi thật chẳng hay, làm quý phi lại càng không hay, có phải ngươi muốn sắc phong cho ta không, vậy ta muốn nói với ngươi rằng ta đây muốn vị trí hiện tại của Ninh Bình.”

“Cái này...hiện tại Ninh Bình đang đảm nhiệm rất tốt cương vị, ta cũng không có lý do gì để cách chức hẳn, hơn nữa việc phong quý phi đã chiêu cáo toàn thiên hạ, quân vô hý ngôn”.

“Vậy thì sao, ngươi mau nghĩ biện pháp gì đó đi, đầu óc của ngươi tốt hơn ta rất nhiều, mau suy nghĩ thật kỹ đi”.

Đan Hoành lắc lắc vai Hoàng đế, đòi y tìm biện pháp.

Hoàng đế bị lắc tới choáng váng đầu óc.

“Hoàn khanh đừng lắc nữa, hay là như vậy đi, đại điển sắc phong cứ như vậy mà tiến hành, trẫm sẽ ban cho ngươi một đạo mật chỉ, phong ngươi làm tổng quản của Đại Đồng, như vậy Tiểu Tuyên Tử và Ninh Bình vẫn giữ chức vụ như cũ, nhưng là do ngươi ngầm quản lý, như vậy tất cả cung nữ, thái giám và thị vệ trong cung đều là do ngươi quản lý, như vậy có được hay không, đừng nên nháo loạn nữa”.

“Đại Đồng tổng quản! Âu, thật là oai phong? Vậy giữ hàng phẩm thứ mấy?” (phẩm ở đây là thứ bậc trong các quan như ngũ phẩm, tứ phẩm, thất phẩm á J)

“ Kém trẫm chưa tới nửa phẩm, rất lớn phải không?”

“Ha ha! Chức vị này quả đúng là rất uy phong.”

“Trẫm còn muốn cùng Ninh Bình thương nghị về đại điển sắc phong, ngươi có muốn ngồi nghe không? Nếu cảm thấy buồn chán, vậy ngươi trở về Đan viện trước đi, trẫm cho ngươi mang các đôi nhẫn tới cho ngươi lựa chọn, để sử dụng trong đại điển sắc phong”.

“Ân, hảo. Ninh Bình a, hảo hảo làm việc, không được lười biếng.”

Trước khi đi ra ngoài, Đan Hoành vỗ vỗ vào lưng của Ninh Bình, vốn cũng định vỗ vỗ vài cái vào lưng Tiểu Tuyên Tử, thế nhưng Tiểu Tuyên Tử vội vã né tránh, Đan Hoành nhún vai đi ra ngoài.

“Phù, cuối cùng cũng êm xuôi”.

Hoàng đế thở phào nhẹ nhõm.

“Hoàng thượng, chiêu này của người thật cao, sợ rằng nếu như Hoàn chủ tử biết được, ngài ấy nhất định sẽ không để yên”.

Nguyên lai, Đại Đồng tổng quản, thực ra chỉ là một hư danh, không có thực quyền, đợi tới khi Đan Hoành được phong làm quý phi, trong cung không có hoàng hậu, hẳn đương nhiên là có chức vị cao nhất, bởi vậy có hay không có chức vụ của Tiểu Tuyên Tử, thì Đan Hoành cũng quản lý và có quyền ra lệnh tất cả các thái giám, cung nữ trong cung, còn việc quản lý vị trí của Ninh Bình? Nếu không có trong tay lệnh bài điều binh, thì ngoài trừ Hoàng đế, ai công nhận cái chức vị này?

(Khắc khặc~ Anh Hoàng đế lừa Hoàn nhi)

38. Q.2 - Chương 10

Hoàng đế sắc phong quý phi, mở tiệc khánh quốc suốt hai ngày, thật hiếm có khi nào có được hẳn hai ngày nghỉ không phải lo việc triều chính, y thật muốn hảo hảo ở bên tứ phi Hoàn khanh của y.

Dạo này Tiểu Tuyên Tử thấy Đan Hoành hay trốn Hoàng đế, có điều thấy tính khí Đan Hoành dạo gần đây cũng không có gì khác lạ, nên cũng không thấy lo lắng.

Ninh Bình xin nghỉ phép mấy ngày để tỉnh dưỡng, Hoàng đế cũng đã chuẩn tấu.

Đan Hoành trầm nghĩ, thực ra có phong làm quý phi hay không thì cũng khác gì trước đây đâu, vẫn là hoàng phi của Hoàng thượng, có điều chức vị không giống trước mà thôi, thêm nhiều người hầu hạ nữa hay bớt đi vài người thì cũng không có gì quan trọng, điều quan trọng ở đây chính là hắn đã mười tám rồi a~.

Hắn nhớ trước đây cha hắn thường nói, khi cha hắn mười tám tuổi đã là thống lĩnh của nghìn quân, còn hắn hiện giờ, tuy rằng được Hoàng thượng phong làm tổng quản Đại Đồng, thế nhưng tính ra cũng không được đường hoàng quang chính cho lắm, bởi vậy hắn đã tính rồi, hắn nên làm một việc gì đó thật hoành tráng, để chứng tỏ mình không phải là con sâu gạo, chỉ có hư danh mà là thực sự có bản lĩnh.

Đại điển sắc phong chưa được bao lâu, nhưng sự thay đổi trong hành động của Đan Hoành thì ngày một rõ ràng, mà kẻ hứng chịu, không ai khác chính là Tiểu Tuyền Tử.

Vì Ninh Bình hiện tại đang nghỉ phép, Đan Hoành nhân cơ hội này tranh thủ nhích theo Tiểu Tuyền Tử đòi thẻ bài ra vào cung, Tiểu Tuyền Tử bị lừa một lần, nên y nhất quyết không đưa thẻ bài cho Đan Hoành, nhờ vả người khác chỉ bằng tự mình làm lấy, hiện tại Hoàng thượng đối với hắn thật tốt, bởi vậy Đan Hoành quyết định trực tiếp xin thẻ bài ở chỗ Hoàng thượng.

Đan Hoành bước vào Ngự thư phòng, dẹp đồng tấu chương trước mặt Hoàng thượng ra một bên rồi ngồi lên bàn.

“Hoàng thượng, người suốt ngày ngồi lì ở chỗ này, người không cảm thấy khó chịu sao?”

“Ngày nào trăm cũng chăm lo việc quốc sự, hễ có chút thời gian rảnh rỗi nào thì đều tới tìm người, xem người có lại nghịch ngợm, gây rối cái gì không, làm gì còn thời gian suy nghĩ tới chuyện đó?”

“Ý của người là ngày nào ta cũng khiến người phiền phức phải không?”

“Đó cũng là một loại trải nghiệm thú vị, sao có thể khiến ta cảm thấy phiền phức được, trong cung sao có thể không có người?”

“Hoàng cung thật là nơi rất tốt để ở, nhưng lại không phải là nơi có thể tùy ý vui đùa, tuy rằng to lớn phải dùng cả một ngày mới có thể đi hết, thế nhưng ngày nào cũng đi qua ngấn ấy con đường, ngấn ấy lối đi quả khiến cho người ta ức chế”.

“Vậy người muốn thế nào?”

“Ta muốn ra ngoài cung chơi, buổi tối sẽ trở về, như vậy có được không, người nói Tiểu Tuyền Tử đưa ta một thẻ bài ra cung”.

Đan Hoành xòe tay ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ánh lên nét mong chờ háo hức, cái miệng nhỏ nhắn nở nụ cười không hề cầu tài.

Hoàng đế đưa một tay ra, giữ lấy đầu Đan Hoành, thế rồi hai người môi chạm môi, Hoàng đế cảm nhận hương mị đôi môi Đan Hoành, rồi khẽ gặm nhấm một chút, Đan Hoành sau đó nhẹ nhàng ngã vào lòng Hoàng đế, đưa tay quàng qua vai y.

Khi hai người tách nhau ra, Đan Hoành ngơ ngẩn đưa tay sờ môi mình, thật là quái lạ, thế quái nào mà bây giờ cảm giác ngứa ngáy vẫn còn lan khắp toàn thân? Bị người ta chiếm tiện nghi tại sao cơ thể lại không phản kháng? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Hoành dần dần đỏ lên, hắn quay người định bỏ đi chỗ khác.

Hoàng đế nói với theo phía sau:

“Hoành khanh, tối nay trăm sẽ tới tìm người, sáng mai trăm sẽ ra ngoài cung chơi cùng với người”.

Đan Hoành vui mừng xoay người lại nhìn Hoàng đế một lúc rồi nhảy dựng lên vui sướng:

“Hoàng thượng, ta phải đi về chuẩn bị một chút, buổi tối người nhất định phải tới nha”.

Hoàng đế gật đầu, hướng mắt nhìn theo dáng Đan Hoành bước ra cửa.

Tiểu Tuyền Tử thấy Đan Hoành bước ra khỏi cửa rồi, liền bước vào hỏi.

“Hoàng thượng, ngày mai Hoàng thượng muốn cùng Hoành chủ tử ra cung chơi, vậy có cần nô tài tìm Trữ tổng quản quay về hộ giá?”

“Không cần, trị an của kinh thành rất tốt, hơn nữa các thái giám trong Đan viện cũng là các cao thủ, trăm sẽ cùng mấy người bọn họ xuất cung, chỉ ra ngoài một ngày, buổi tối lại quay trở về nên nếu mang theo nhiều người Hoành khanh sẽ mất hứng.”

“Vậy còn nô tài?”

“Người ở lại trong cung ứng phó, nếu có người tìm trăm người hãy tìm cách để không ai phát hiện việc trăm ra ngoài cung, nhằm tránh phiền phức”.

“Nô tài tuân chỉ.”

Tuy Tiểu Tuyên Tử nói như vậy, nhưng tới sáng hôm sau, lúc Hoàng thượng cùng Đan Hoành xuất cung, y liền phái người đi báo cho Ninh Bình biết để hẩn cắt đặt vài người ngầm đi theo hộ vệ.

Đan Hoành cùng Hoàng đế ra cung, hẩn muốn cho y xem ca vũ nhạc trong dân gian, mà muốn biết nơi nào có ca vũ nhạc hay, nhất định phải đến trà lâu để hỏi thăm tin tức.

Đan Hoành quay lại quán trà lâu hôm trước, thứ nhất là để dò hỏi thông tin, thứ hai là để xem lần trước tại trà lâu này, hẩn và thiếu gia nhà họ Lâm đánh nhau, sau đó không biết quan binh có kéo tới trà lâu này gây khó dễ hay không.

Vừa bước vào trà lâu, chuông quầy từ xa đã vội vã ra nghênh đón.

“Tiểu nhị, mau mau chuẩn bị một phòng thật sang trọng ấy vị khách nhân này, hôm nay ngài lại muốn nghe ca kị? Tiểu cô nương hát xướng còn muốn gặp ngài để nói lời cảm tạ nha~”.

“Chuông quầy, lần trước ta đánh nhau trong tiệm của người, vậy mà lần này người vẫn nhiệt tình tiếp đón ta sao?”

“Chẳng đáng gì, chẳng đáng gì, lần trước ngài vì chúng ta mà gây chuyện với Lâm thiếu gia, tiểu nhân còn sợ ngài bị trả thù, thật là không ngờ nha, Lâm đại nhân một vì ngày sau liền bị mất chức, chỉ cần nghĩ thoáng qua cũng biết, nhất định ngài là một đại nhân vật, một đại nhân như ngài đây mà lại ra mặt vì chút sinh kế nhỏ nhoi của chúng tiểu nhân, thật là vinh hạnh”.

Đan Hoành quay qua nhìn Hoàng đế, hẩn biết nhất định việc này là do y nhúng tay vào.

“Chuông quầy, người không cần phải khách khí như vậy, ta không phải đại nhân, ta là tiểu nhân, đại nhân thì dùng lời nói, chỉ có kẻ tiểu nhân mới động thủ a, người đi bên cạnh ta mới là đại nhân”.

“Dân nữ Nhạc Hà thỉnh an đại nhân”.

Nhạc hà, tiểu cô nương được Đan Hoành cứu lần trước bước tới, cúi người thi lễ, Đan Hoành định bước lên nâng tiểu cô nương dậy thì bị Hoàng đế ngăn lại, Hoàng đế ra hiệu cho Tiểu Xuân Tử bước lên nâng Nhạc Hà đứng dậy.

Đan Hoành hỏi chuông quầy xem trong thành có nơi nào náo nhiệt đáng để xem, Nhạc Hà đứng bên cạnh nghe, hoàn toàn không có ý lui đi.

Hoàng đế nhíu mày quan sát Nhạc Hà, nàng ta cứ đứng đó nhìn chăm chăm Đan Hoành, một lúc sau có một lão nhân bước tới kéo tay Nhạc Hà quỳ xuống.

Đang yên đang lành bỗng dưng có người quỳ dưới chân, khiến Đan Hoành ngạc nhiên hỏi:

“ Các người làm sao vậy? Cứ đứng lên nói là được rồi”.

“Tiểu nhân tên là Nhạc Sơn, nữ nhi lần trước được đại nhân chiếu cố, có điều làm nghề hát rong như thế này thật không ổn định, sớm muộn gì cũng phải gả nữ nhi nhà tiểu nhân cho người ta, tiểu nhân thấy đại nhân là một người phóng khoáng, tiểu nhân cầu ngài hãy thu nhận tiểu nữ của tiểu nhân, làm a hoàn hay làm lễ đều được, âu cũng là sắp xếp cho tiểu nữ một nơi an ổn”.

“A!”

Đan Hoành quay qua nhìn Hoàng đế, thấy y đã xanh mặt từ lâu làm hắn chẳng biết phải giải thích với y thế nào đây.

“Tiểu Hạo Tử lấy một trăm lượng đưa cho lão nhân”.

Hoàng đế ra lệnh cho thái giám Tiểu Hạo Tử mang một trăm lượng đưa cho Nhạc Sơn.

“Hãy dùng số tiền này làm kế sinh nhai, tìm một công việc khác để làm, rồi kiếm cho tiểu nữ của ngươi một người chồng tốt, chúng ta không thể lưu nàng ta được, quy định nhà ta rất nghiêm ngặt, không phải ai cũng có thể bước vào nhà chúng ta, A Hoành, chúng ta đi”.

Vừa nói y vừa kéo Đan Hoành ra ngoài, để lại trong quán hai cho con Nhạc Sơn vẫn đương quỳ dưới đất.

Ra tới cửa, Đan Hoành tràn đầy đắc ý nói:

“Không ngờ có người muốn đem nữ nhi gả cho ta, đây là lần đầu tiên ta được tặng lễ vật thế này, ha ha...”

Tiểu Hạo Tử nháy mắt ra hiệu, ý nói chủ tử của y mau mau ngậm miệng lại, không thấy rằng Hoàng thượng đang bốc hỏa đó sao?

“Người muốn nhận ư?”

“Không có, thôi, không nói tới nàng ấy nữa, ta nghe nói nữ nhi của một vị viên ngoại ở Nam thành hôm nay chọn rể bằng tú cầu, mọi người đều tập trung ở đó, chúng ta cũng phải đi xem náo nhiệt mới được, đi thôi, mau đi thôi~”

Trọng tâm câu chuyện bị Đan Hoành dẹp qua một bên.

Đan Hoành lôi Hoàng đế đứng dưới một cái lều, phía dưới mọi người đã đứng chật ních, cách bọn họ không xa có một quán trà nhỏ, nơi đó tương đối yên tĩnh vắng vẻ, những người muốn nhận tú cầu hay muốn xem náo nhiệt đều đứng cả dưới lều này, Đan Hoành cũng muốn đứng ở đây, thế nhưng bọn nô tài lại nói sợ rằng nơi này quá đông người, ngộ nhỡ có chuyện gì thì trở tay không kịp, bởi vậy hắn và Hoàng thượng đành ra quán trà nhỏ ngồi xem cảnh náo nhiệt, thôi thì, được xem náo nhiệt cũng là tốt rồi.

Ngồi bên cạnh Đan Hoành có một tú tài, khuôn mặt lộ ra có điều tâm sự, ánh mắt đau đáu nhìn lên trên lều, có điều, việc gì phải quan tâm tới y a?

Đan Hoành hưng phấn, giải thích cho Hoàng thượng quy tắc kén rể bằng tú cầu là như thế nào, Đan Hoành háo hức chờ đợi xem mặt vị tiểu thư sắp bước ra lều, còn Hoàng đế, y say mê nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn, đang tràn đầy hào hứng, vui vẻ của Đan Hoành, rồi đưa tay dịu dàng vén chút tóc bướng bỉnh xoa xuống trán của Đan Hoành.

39. Q.2 - Chương 11

Vì biết việc ra cung chơi đã trở nên vô vọng, Đan Hoành vừa đi vừa ủ rũ, trong lúc lang thang vô tình bước tới lãnh cung.

Ninh Bình nghe báo lại rằng quý phi hôm nay biểu hiện khác mọi ngày liền quyết định tìm Đan Hoành để xem sự thể.

Đan Hoành đang đi thì thấy có người lù lù đứng chắn trước mặt mình, kìa, hắn né người sang một bên rồi cầm cúi đi tiếp.

Kẻ chắn đường Đan Hoành không ai khác chính là Ninh Bình. Thật kỳ lạ, nếu là bình thường chắc hẳn y đã bị Đan Hoành đánh ột trận rồi.

“Quý phi nương nương, ngài có chuyện gì sao?”

“Ta đã nói rồi, gọi ta là chủ tử, không được kêu là nương nương, người mau tránh đường cho ta.”

“Chủ tử, ngài không nên tới lãnh cung chơi”.

“Uy! Ta muốn ra ngoài cung chơi người cũng xen vào, mà ta đi chơi trong cung người cũng muốn quản, người thật là phiền phức quá đi, vậy thì người nói cho ta biết đi, ta phải làm cái gì thì người mới mặc kệ ta?”

Đan Hoành cảm tức ngẩng đầu nhìn Ninh Bình, thấy Ninh Bình đang nhìn thẳng vào mặt hắn, Đan Hoành chột dạ sờ sờ mặt mình, chẳng lẽ mặt hắn dính thứ gì sao? Không có a! Vậy hắn nhìn cái gì?

Đan Hoành liền đi tới đưa tay nắm lấy cổ áo Ninh Bình kéo gần về phía mặt mình, cười cười hỏi:

“Mau nói cho ta biết người là đang nhìn gì?”

Ninh Bình giật mình choàng tỉnh.

Trời ạ! Ban nãy y nhìn Đan Hoành tới gần cả người, chỉ mới vài ngày không gặp hắn, hay nói đúng hơn là không dám gặp hắn (=,= sợ bị ăn đòn a~), thật không ngờ hắn lại càng ngày càng thanh tú đến thế.

Ninh Bình càng nghĩ càng thấy vô lí, nam nhân sao có thể thanh tú xinh đẹp tới vậy? Hơn nữa nam nhân sao có thể có làn da đẹp tới vậy? Thật là kì quái!

“Ngài có thể nói cho vi thần biết ngài tới lãnh cung để làm gì?”

“Ta đi bắt dế, không thể ra cung chơi, vậy chẳng phải tốt nhất là nên tìm một trò chơi khác sao?”

“Bắt dế thì đâu cần phải tới lãnh cung mới bắt được? Cũng sắp tới giờ cơm trưa rồi, chẳng phải ngài nên quay về cung của mình sao?”

“Vào ban ngày thì chỉ có những nơi tối, âm u mới có thể nghe thấy tiếng dế kêu a~ Không thì người nói cho ta biết còn có chỗ nào khác có thể tìm thấy dế đi?”

“Kẽ hở ở trong tường hoặc trong kẽ tủ cũng có thể tìm thấy.”

“Góc tường, kẽ tủ? Sao ta lại không nghĩ ra nhỉ, vậy ta sẽ về cung của ta tìm”.

Đan Hoành phấn khởi bỏ đi bắt dế.

Ninh Bình nhìn theo bóng lưng của Đan Hoành, càng nhìn y lại càng nhìn hoang mang, cổ nhân từng có câu người mà mình yêu sẽ hóa Tây Thi, Hoành nhi hình như càng ngày càng xinh đẹp.

Càng nghĩ, Ninh Bình càng cảm thấy có điểm không ổn, xem ra y phải cẩn thận tra ra mới được.

Thế là từ hôm đó, Ninh Bình bắt đầu cẩn thận xem xét cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của Đan Hoành, và điều khiến Ninh Bình chú ý chính là sau mỗi bữa cơm, Đan Hoành đều uống một bát canh, mà bát canh đó trước khi được bưng lên cho Đan Hoành đều được chính tay Tiểu Tuyên Tử đổ vào một gói bột mịn.

Ninh Bình tìm tới Ngự y để hỏi, Ngự y không muốn nói, khiến Ninh Bình phải ra uy thì Ngự y mới khai rằng Tiểu Tuyên Tử lấy từ chỗ Ngự y một gói phế nam nhân được, còn nói rằng hắn không được nói ra ngoài, nếu không sẽ bị mất đầu.

Ninh Bình sau khi rời khỏi Ngự y viện đi ra, cảm thấy rất phân vân, không biết có nên quản việc này hay không, dù sao hiện giờ Đan Hoành cũng đã là người của Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn Đan Hoành ra sao thì đó cũng là chuyện của hai người họ, thế nhưng cho Đan Hoành dùng phế nam nhân được, vậy chẳng phải đang thay đổi cái kẻ tính tình khí khái tràn đầy sức sống kia sao? Đan Hoành nếu như biết chuyện liệu có tình nguyện dùng phế nam nhân được không?

Nghĩ tới đây Ninh Bình quyết định đi tìm Hoàng đế, hy vọng Hoàng đế sẽ chịu nghe lời khuyên của y, như vậy may ra còn kịp.

Ninh Bình bước tới trước mặt Hoàng đế nhưng không quỳ xuống.

Hoàng đế ngạc nhiên nhìn biểu đệ từ trước đến giờ vô cùng nguyên tắc của mình, Hoàng đế đoán rằng chắc hẳn Ninh Bình đang có chuyện muốn nói, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào, hơn nữa cũng không muốn người khác nghe được nên quyết định cho toàn bộ cung nhân lui, chỉ giữ lại Tiểu Tuyên Tử hầu trà.

“Bệ hạ, thân là thần tử, chuyện này thần không nên hỏi, nhưng thân là biểu đệ, và cũng là bằng hữu của người, chuyện này Ninh Bình không thể không hỏi”.

“Biểu đệ, không cần đa lễ, có việc gì người cứ hỏi”.

“Ngài cho Đan Hoàn uống thuốc khiến hẩn không thể có con phải không?”

Hoàng đế quay sang nhìn Tiểu Tuyền Tử, Tiểu Tuyền Tử liền quỳ xuống nói:

“Hoàng thượng, không phải nô tài nói”.

“Việc này không quan hệ gì tới Tiểu Tuyền Tử, là ta bức Ngự y phải nói, vậy ra chuyện này đúng là sự thật?”

“Không sai, là trẫm nhất thời nóng nảy nên mất lí trí, vào đêm sắc phong, Đan Hoàn uống rượu say rồi đòi phải cưới vợ, trẫm vì tức giận nên mới sai Tiểu Tuyền Tử làm vậy, thế nhưng phế nam nhân được trẫm chỉ dùng có duy nhất một lần đó thôi, thấy Hoàn nhi tin tưởng trẫm như vậy, kéo tay trẫm, đòi trẫm phải cùng luyện quyền cước với hẩn, trẫm liền cảm thấy hối hận, cảm thấy bản thân mình đã hành động sai, vậy nên từ sau hôm đó đều không dùng nữa”.

“Vậy bát canh chứa dược mà Đan Hoàn uống sau mỗi bữa ăn là thứ gì?”

“Cái kia? Là Hải Thanh Huyền tiến cống bột ngọc trai, vốn định ban cho Đan Hoàn để hẩn làm đồ trang điểm, thế nhưng Đan Hoàn lại nói là chỉ có...”

Hoàng đế cảm thấy khó giải thích, bởi vậy Tiểu Tuyền Tử liền tiếp lời:

“Hoàn chủ tử nói là chỉ có đàn bà mới quan tâm tới khuôn mặt, bởi vậy Hoàn chủ tử không dùng, không còn cách nào khác, đành phải để cho Hoàn chủ ăn vào bụng”.

“Vậy sao người phải lén lút vậy? Người sợ bị phát hiện?”

“Ngọc trai biến trăm năm vốn không có nhiều, nếu làm thành kem bôi thì có thể mỗi cung cấp một hộp, nhưng nếu nghiền thành bột uống thì sẽ không có nhiều, sợ rằng các phi tần khác nếu biết sẽ tới xin, trẫm sao có thể ban đủ cho tất thấy các phi tần, tới lúc đó bọn họ lại nói trẫm không công bằng, bởi vậy tốt nhất là không nói ra, ban cho Hoàn nhi uống vào bụng là xong”.

“Nếu vậy, vi thần đã vô lễ, vi thần cam tâm chịu phạt”.

“Bỏ đi, dù sao người cũng là vì có ý tốt, nhưng tại sao người lại nghĩ tới việc điều tra chuyện này?”

“Không có, vi thần chỉ nghĩ rằng Hoàn chủ tử không hiểu sao mấy ngày nay tự nhiên khuôn mặt càng ngày càng thanh tú, bởi vậy mới quyết định điều tra”.

“Ồ, xem ra mọi người nói đúng, ngọc trai trăm năm quả có khả năng dưỡng dung, xem ra trẫm nhìn nhiều thành quen nên không phát hiện ra”.

Mới nói được tới đây, chợt nghe bên ngoài có tiếng cãi nhau.

“Ta muốn vào trong”.

“Hoàn chủ tử, Hoàng thượng và Trữ tổng quản đang nghị luận, ngài đợi nô tài vào trong thông báo một chút”.

“Phiền phứt! Mau đi!”

Hoàng đế ra hiệu cho Tiểu Tuyền Tử để Tiểu Tuyền Tử ra báo để Đan Hoàn vào.

Đan Hoàn vừa vào tới cửa đã ngồi chồm hòm trên mặt đất nhìn ngó xung quanh dường như đang tìm kiếm cái gì.

Hoàng đế thấy vậy liền bước tới hỏi:

“Hoàn khanh, người đang tìm gì vậy?”

“Suyt

~”

“Hoành chủ tử, ngài đang tìm gì vậy? Có cần nô tài phụ giúp không? Ngài đánh mất vật gì?”

Đan Hoành ngồi chồm hồm trước một giá sách, chăm chú lắng nghe gì đó rồi đứng lên.

“Thật đúng là có a, Ninh Bình nói rằng trong phòng, ở kê tường hay kê tủ có thể có đế, ta tìm trong cung của ta không có, chợt nhớ ra trong Ngự thư phòng có giá sách, có khả năng là có đế ẩn nấp, thật không ngờ đúng là có, vừa nãy ai vừa nói là muốn giúp ta?”

“Nô tài phải tới Ngự thiện phòng xem các món ăn cho bữa trưa thế nào, nô tài xin cáo lui”.

Tiểu Tuyên Tử và Ninh Bình vừa nghe thấy thế liền đánh bài chuẩn.

Đan Hoành nhìn về phía Hoàng đế hào hoa phong nhã, buông tiếng thở dài.

“Ai

~bỏ đi~ tự ta bắt, ngài cứ làm việc của ngài, không cần phải xen vào việc của ta đâu”.

Nói mới dễ nghe làm sao, Đan Hoành kéo giá sách ồn ào trong Ngự thư phòng hại Hoàng đế cho tới tận giờ Ngọ cũng chưa làm xong được việc gì, đành chỉ đứng ở một bên an ủi Đan Hoành.

“Hoành khanh đừng tìm nữa, đợi tối trầm sai người tìm mang tới cho người có được không? Người kéo giá sách hết qua bên này lại kéo về bên kia không cảm thấy mệt sao?”

“Ta ngồi không không có việc gì làm, nên làm cái này cũng có chút vui vui, đó , nó chạy ra rồi đó”.

Con đế vừa từ trong góc tường chạy ra, Đan Hoành đang định chớp lấy thì nó đã chạy tọt vào một cái kê tủ khác.

Nhìn thấy bảy tám cái giá sách bị Đan Hoành làm éo mó xộc xệch, Hoàng đế cười khổ một tiếng rồi đi tới phía sau lưng Đan Hoành, vòng tay ôm lấy eo hần.

“Hoàng thượng, ngài sao vậy?”

Hoàng đế đưa tay nâng mặt Đan Hoành lên, rồi lấy tay xoa xoa vào khuôn mặt hần, rồi thỏa mãn mỉm cười, da mặt Hoành nhi quả là trơn và mềm mại hơn trước nhiều.

Hoàng đế ghé vào tai Đan Hoành thì thầm câu gì đó, chỉ thấy Đan Hoành mặt liền đỏ lên, vội đẩy Hoàng đế ra, chạy vội ra khỏi Ngự thư phòng, chỉ để lại Hoàng đế đứng thất thần.

40. Q.2 - Chương 12

Sau khi chạy từ Ngự thư phòng ra, Đan Hoành chạy về phòng mình, đóng cửa lại rồi tự mắng thầm trong bụng

[Tên hồn đản đó đương yên đương lạnh tự nhiên lại nói là thương hần, hại hần mặt đỏ dừ, xấu hổ sợ người khác nhìn thấy mà bây giờ đến bước chân ra khỏi phòng cũng không dám ra!]

Hần ngồi trong phòng đắp chút nước lạnh ặt bớt nóng, ngay lúc đó cung nhân đứng ngoài cửa tàu có Đức phi tới cầu kiến.

Đan Hoành cảm thấy kỳ quái, tại sao nữ nhân này lại tới đây? Xem ra có chuyện không tốt lành gì rồi.

Vì muốn biết mục đích của Đức phi khi đến đây nên Đan Hoành ra lệnh cho cung nhân đưa Đức phi tới gặp mình.

Đức phi vừa bước vào đã ra lệnh cho thái giám cung nữ theo hầu mình lui ra, rồi nói với Đan Hoành.

“Quý phi tỷ tỷ, muội có việc riêng muốn nói với tỷ tỷ, tỷ tỷ có thể cho kẻ hầu người hạ lui xuống được không?”

Đan Hoàn nghĩ bụng, mình là nam nhân, nữ nhân này có thể làm gì hại được hần đây? Bởi vậy Đan Hoàn cũng ra hiệu cho cung nhân của mình lui xuống.

“Đức phi tới đây hần có việc cần nói, người cứ nói ra đi”.

“Tỷ tỷ có biết mấy ngày nay bệ hạ xem sách gì không?”

“Sách gì ư? Trong Ngự thư phong có hơn một vạn quyển, sao ta biết người muốn nói tới quyển sách nào?”

“Là sách mà bệ hạ hay cầm lên giường để xem trước khi đi ngủ”.

“Nếu vậy ta lại càng không biết, từ khi được sắc phong tới giờ bệ hạ đâu có ngủ ở chỗ của ta bao giờ.”

“Bệ hạ không ngủ ở chỗ tỷ? Bệ hạ cũng không cho gọi phi tần nào tới thị tẩm cả, tỷ tỷ, xem ra tỷ tỷ phải khuyên nhủ bệ hạ rồi.”

“Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Người mau nói rõ ràng ra đi”

“Thế nhưng tỷ tỷ phải hứa với ta một điều, đó là tỷ tỷ không được nói với ai là ta nói cho tỷ tỷ biết”.

Khỉ thật! Nữ nhân quả thật rất là lè mè cà kê.

“Ta thề là không nói! Bây giờ người có thể nói ra được chưa?”

“Ta nghe cung nhân hầu hạ bệ hạ nói rằng, dạo gần đây bệ hạ hay đọc một quyển sách trước khi đi ngủ, chính là quan vu long dương chi tốt”.

“Long? Dương? Là cái gì a? Tên sách thật là kỳ quặc? Xem ra nội dung trong sách cũng sẽ kỳ quặc không kém.”

Đức phi ngạc nhiên nhìn Đan Hoàn.

“Tỷ tỷ, ta đang nói về loại sách giấu đầu giường”.

“Ta không biết loại sách này, bỏ đi, đừng nói với ta về vấn đề đọc sách, cứ nhắc tới là ta cảm thấy choáng váng đầu óc, đợi lúc ăn trưa với Hoàng thượng, ta sẽ hỏi hần”.

Đức phi thật không biết giải thích sao, trần trối nhìn Đan Hoàn, xem ra kẻ này đúng là không biết tý gì, mà cũng rất ít khi đọc sách, thôi thì, đành phải dẹp xấu hổ sang một bên để giải thích cho cái người này hiểu vậy. Đức phi ghé sát tai Đan Hoàn nói thầm.

Nghe Đức phi nói xong, Đan Hoàn sững sờ bất động tại chỗ.

“Tỷ tỷ, hiện tại tỷ tỷ là người đứng đầu hậu cung, cái gì nên nói, muội cũng đã nói, mà cái gì không nên nói thì muội muội đây cũng nói rồi, nếu tỷ có cơ hội thì nên tìm cách khuyên nhủ bệ hạ, muội muội xin cáo lui trước.”

Ngơ ngẩn đứng giữa nhà lâu thật lâu, Đan Hoàn rút cục cũng động dậy, hần liếc mắt về phía giường rồi vội vã chạy tới tẩm cung của Hoàng thượng.

(Sách mà anh Hoàng xem là sách gì, hồi sau sẽ rõ, k eke =)))

Đan Hoàn chạy tới tẩm cung của Hoàng đế, lao ngay về phía Long sàng, bắt đầu bối lộn mọi thứ lên.

Thái giám đứng một bên quan sát dè dặt hỏi:

“Hoàn chủ tử, ngài tìm gì vậy? Để nô tài tìm giúp ngài, ngài đừng bối lộn đồ lên nữa”.

Đan Hoàn ném hết chăn đệm trên giường xuống dưới đất, vừa tìm vừa nói

“Không phải việc của người, người lui xuống lo việc của người đi, có việc gì thì ta sẽ gọi người”.

Các thái giám trong điện đưa mắt nhìn nhau lo lắng, thật không biết Quý phi nương nương của bọn chúng lại nghĩ ra trò nghịch ngợm gì đây, có điều, bọn chúng có lẽ không thể can thiệp được, xem ra tốt nhất là bọn chúng chạy đi tìm Tiểu Tuyền Tử.

Đan Hoành lẩn lộn, bối loạn trên giường một hồi thì phát hiện ra một quyển sách để dưới gối. Cầm lấy quyển sách, hẩn từ từ gỡ ra xem.

Đan Hoành chăm chú xem, máu mũi chảy ra rùng rùng mà hẩn không hề phát giác, chỉ tới khi một vài giọt nhỏ xuống bức xuân họa đồ hẩn mới biết. (=.=!!!!!!!, xuân họa đồ là thể loại....tranh khiêu dâm).

Trời ạ! Thật sự là có cái thể loại tranh này sao? Nam nhân với nam nhân lại có loại quan hệ như thế này sao? Giống như phu thê với nhau !!!!!!!!!!!!!!!?

Thật là.....Thật là

kích thích quá đi! (=.=!)

Ban đầu Đan Hoành vốn muốn tìm quyển sách này rồi tiêu hủy, nhưng sau khi xem vài trang hẩn quyết định tịch thu giữ làm của riêng.

Đan Hoành cho quyển sách vào trong ngực, rồi định bụng xoay người bỏ đi, thật không ngờ vừa xoay người thì hẩn đâm sầm vào ngực một ai đó.

Ngẩng đầu lên phát hiện người trước mặt là Hoàng đế, có tạt giạt mình, hẩn thối lui một bước, có điều hẩn quên mất rằng, đằng sau hẩn chính là Long sàng nên Đan Hoành lão đảo rồi ngã lên giường.

Hoàng đế thấy trên người Đan Hoành dính chút máu, liền lo lắng tiến tới.

“Hoành khanh, ngươi có khỏe không? Bị thương ở đâu vậy?”

“Không....không có....Chỉ là....mũi bị đụng.”

“Để trẫm nhìn xem.”

Hoàng đế nâng cằm Đan Hoành lên, xem xét kỹ lưỡng xem có phải mũi hẩn bị đụng vỡ không.

Đan Hoành hấy tay Hoàng đế ra, khấn trương nói:

“ Ta không sao! Ngài cứ làm việc của ngài đi! Mau đi làm việc của ngài đi, đừng để ý tới ta, hắc hắc ”

Đan Hoành vội vã đưa tay lên che phía ngực, chỗ giấu quyển sách, động tác này của hẩn khiến Hoàng đế nghi ngờ, đưa tay kéo áo ngoài của Đan Hoành một chút, thế là quyển sách rơi ra.

Hoàng đế mỉm cười.

“Hoành khanh ngươi đã xem nội dung quyển sách này chưa?”

“Ta không có thấy gì a, ta không hề xem xuân họa đồ trong này a

~~”

Đan Hoành vội vã chối, có điều lời chối cãi của hẩn thật chẳng hóa ra lạy ông con ở bụi này.

“Hoành khanh, khuôn mặt nhỏ nhắn của ngươi đỏ dừ lên rồi, trẫm biết là ngươi không xem, còn trẫm thì xem rồi, thật không ngờ nam nhân và nam nhân còn có thể làm loại ‘hoạt động’ này, trẫm thấy loại ‘hoạt động’ này cũng khá là thú vị, có điều trẫm cũng chưa từng làm qua, sở dĩ trẫm xem loại sách này để sau này khi cùng với ngươi sẽ không khiến ngươi thụ thương”.

Hoàng đế nằm trên người Đan Hoành, dùng môi hôn phớt nhẹ lên khuôn mặt và đôi môi của Đan Hoành, đôi tay cũng từ từ cởi cúc áo của Đan Hoành.

Đương lúc Hoàng đế đang hôn lên ngực của Đan Hoành, vì áo đã bị cởi cúc, nên trước ngực trống trải, cảm thấy hơi lạnh, lúc này Đan Hoành này giờ đang mơ mơ màng màng chợt tỉnh táo lại.

Đan Hoành vội vã kéo lại vạt áo, dùng tay đẩy thân dưới của Hoàng đế ra.

“Khoan...Chậm đã...Ta đâu có nói là muốn làm cùng với người?”

“Người là phi tử của trẫm, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, người sợ sao?”

“Người nói cái gì vậy? Sợ ư? Ta đường đường là nam tử hán a, không tin người thử ra ngoài hỏi xem, Đan Hoàn ta chưa từng sợ một thứ gì, mà..sai a! Việc sợ hay không sợ thì liên quan gì tới việc này, ta là nam nhân a~ bởi vậy có làm thì cũng không nhất định phải ở dưới!”

Hoàng đế là người từng trải, bởi vậy y đưa tay xoa nắn hạ thể yếu đuối miễn cảm của Đan Hoàn.

“Chẳng lẽ Hoàn khanh không muốn sao?”

Đan Hoàn nuốt nước bọt, hắn giờ đã mười tám tuổi rồi, loại sự tình này không phải là chưa từng nghĩ tới, bởi vậy hiện tại hắn cảm thấy có chút sợ, được rồi, là xấu hổ mới đúng.

Quyết định...Làm liều! Đan Hoàn kéo đầu Hoàng đế xuống, về phía mình, đương lúc Hoàng đế cúi thất lưng, Đan Hoàn lật người lại, đẩy Hoàng đế ngã xuống giường rồi ngồi lên người Hoàng đế...

Tiểu Tuyên Tử từ lúc thấy Hoàng đế vào trong tấm cung, không thấy có động tĩnh gì, nên y đứng ngoài cảm thấy lo lắng, bởi vậy mới lò dò bước vào.

“Hoàng thượng, nô tài vào trong đây, Hoàng thượng không sao chứ?”

Vừa vào bên trong, cảnh tượng trước mắt làm Tiểu Tuyên Tử sững người, Đan Hoàn đang ngồi trên người Hoàng đế, cả hai người đều ở trên giường, quần áo xộc xệch, giờ có muốn lặng lẽ rút lui thì cũng đã không kịp, không còn cách nào khác, y vội vã xoay người, vừa đi vừa lẩm bẩm:

“Nô tài cái gì cũng chưa thấy, nô tài cáo lui”.

Hoàng đế đang bị đặt dưới thân Đan Hoàn hỗn hển hô.

“Tiểu Tuyên Tử, người đưa Hoàn chủ tử của nhà người đi dùng bữa trước, trẫm ở lại đây một chút”.

Đan Hoàn chỉnh lại trang phục, nhún vai, xem ra hôm nay không làm được gì rồi, thôi thì để hôm khác đi, chỉnh trang y phục chỉnh tề, Đan Hoàn thông dong tiêu sái đi ra ngoài, để lại Hoàng đế vô cùng ảm ức nằm trên giường.

41. Q.2 - Chương 13

Kể từ ngày đó, Đan Hoàn lại thêm một bệnh nữa, đó là dương yên dương lành thì tự dưng nhìn xuống tay mình rồi đắc ý cười hắc hắc, ai không biết còn tưởng hắn trúng tà.

Đan Hoàn hắn là đang vô cùng tự đắc.

Da dẻ của Hoàng thượng trơn thiệt là trơn, nữ nhân cũng không thể sánh bằng, nhưng lại không có mùi vị son phấn của nữ nhân, hơn nữa nếu quả thật y là nữ nhân, thì y sẽ là một người vợ ôn nhu, hơn nữa y đối với hắn tốt thật là tốt, ân, nếu có cơ hội, hắn cũng nhất định sẽ dịu dàng với y, ân, một kẻ văn nhược nho sinh như Hoàng thượng hắn thật không nỡ làm bị thương.

Đan Hoàn nằm mơ giữa ban ngày, đang ngơ ngẩn ngẩn thì hai thái giám đứng hầu hai bên bèn dâng lên một chiếc khăn.

“Chủ tử, ngài lau miệng đi”.

“Sao ta phải lau miệng?”

Đang chìm trong tư tưởng tuyệt vời, tự nhiên bị lôi trở lại thực tế, Đan Hoàn rất là tức giận, nhưng rồi hắn cũng nhận ra là mình vì nghĩ đến cái sự tuyệt vời đó mà nước miếng đang chảy ròng ròng.

Đan Hoàn giật lấy cái khăn, chống chế:

“Ta đói bụng, chẳng lẽ không được?”

“Trời đất, ngài mới dùng bữa tối cách đây một canh giờ, chủ tử, ngài có muốn phân phó gì?”

“Không cần, ta đi ngủ đây, các người lui xuống đi”.

Đan Hoành nhảy lên giường, chui vô chăn để...mơ tiếp (=.=!)

Lúc này Hoàng đế và Tiểu Tuyền Tử đang ở trong Ngự thư phòng, thỉnh thoảng Hoàng đế lại phát ra tiếng than thở:

“ Ai

~Đáng ghét!”

Tiểu Tuyền Tử đứng hầu bên cạnh, càng nghĩ lại càng thấy áy náy, lần trước nếu y không hấp tấp, hẳn đã không phá hỏng chuyện tốt của Hoàng thượng, mấy hôm nay, ngoại trừ khi lo việc triều chính, còn không thì Hoàng thượng lại ngồi thở dài, kể từ ngày Hoành chủ tử trở về (vụ lên chuồn khỏi cung đi chơi á J), Hoàng thượng không hề gọi một phi tần nào tới thị tẩm, mà với tính tình của Hoành chủ tử, muốn hẳn thị tẩm thật là không dễ dàng chút nào, cơ hội tốt như vậy đã bị y phá hỏng mất rồi.

Tiểu Tuyền Tử biết rằng Hoàng thượng ngoài mặt không tỏ ra oán trách y, nhưng ắt hẳn trong lòng ngài hẳn có chút oán trách y.

Tiểu Tuyền Tử bèn bước tới, quỳ xuống.

“Hoàng thượng, nô tài đáng chết, xin người mắng chửi nô tài đi, người đừng nén giận trong lòng, ngộ nhỡ tổn hại thân thể”.

“Tiểu Tuyền Tử, trăm đâu có muốn mắng người, hơn nữa người đâu có làm gì sai?”

“Lần trước nô tài phá hỏng việc tốt của Hoàng thượng, nô tài tự biết mình đáng chết”.

“Ai~ Trăm không trách người, trăm chỉ tự oán trách chính mình mà thôi”.

Tiểu Tuyền Tử không hiểu ngược nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế cười yếu ớt.

“Trăm đang trách mình tại sao khi còn nhỏ chỉ chú trọng tới văn chương”.

“Hoàng thượng,văn chương thơ phú thì có gì là không tốt? Hơn nữa nếu muốn học võ công cũng đâu phải việc gì lớn lao,chẳng phải trước đây sư phụ dạy người từng nói rằng người là một thiên tài, thành tựu mà người khác phải mất hai mươi năm khổ học mới đạt được thì người chỉ mất năm năm thôi đó sao?”

“Tiểu Tuyền Tử, theo người nếu trăm bây giờ chăm chỉ tập võ thì phải mất bao lâu mới có thể thắng được Hoành chủ tử của nhà người?”

“Ân, Hoành chủ tử luyện võ công từ nhỏ, hơn nữa cũng có năng khiếu, bệ hạ, nô tài nghĩ có lẽ ngài chỉ cần chăm chỉ tập luyện trong năm năm chắc chắn sẽ thắng được Hoành chủ tử”.

“A, như vậy chẳng phải là quá lâu sao? Nếu chưa luyện xong thì ta sao có thể gặp Hoành nhi?”

“Hoàng thượng, là Hoành chủ tử yêu cầu ngài phải làm vậy?”

“Không có, có điều khí lực của trăm yếu hơn hẳn,...quên đi, trăm mệt rồi, muốn đi nghỉ, người lui ra đi”.

Tiểu Tuyền Tử rời khỏi Ngự thư phòng, trở về phòng của mình, vừa đi vừa suy nghĩ không thôi, đi được nửa đường, dường như nghĩ ra điều gì, Tiểu Tuyền Tử liền khựng lại.

Lần trước y bước vào thì thấy Hoành chủ tử đặt Hoàng thượng dưới thân hẳn, như vậy Hoàng thượng không phải vì phiền lòng về việc y phá hỏng việc tốt của người, mà là phiền lòng vì việc Hoàng thượng không có khả năng áp đảo được Hoành chủ tử, nên suýt chút nữa....

~~Nghĩ tới đây, Tiểu Tuyền Tử đưa tay lau mồ hôi lạnh, thầm nghĩ phải làm sao thì mới tốt đây? Không thể để Hoàng thượng phiền muộn mãi như vậy được, chẳng lẽ qua nói chuyện với Hoành chủ tử? Cái loại sự

tình này sao có thể mở mồm nói ra? Hơn nữa nói Hoành chủ tử ngoan ngoãn nằm yên đợi Hoàng thượng lâm hạnh? Cái loại sự tình này liệu hần có chịu đồng ý? Thế nhưng khi hần tỉnh thì Hoàng thượng sao có thể áp đảo được hần, trừ phi khí lực và võ công của hần bị đoạt hết, mà việc đấy không thể nào xảy ra. Chờ một chút....có một cách

~.

Tiểu Tuyền Tử khẽ cắn môi, nghĩ thầm trong lòng.

“Hoành chủ tử, xin lỗi ngài, vì Hoàng thượng...Hơn nữa, đây cũng là chuyện không sớm thì muộn, người hãy nhẫn nại một chút vậy, Hoàng thượng sau khi thỏa nguyện nhất định sẽ đối tốt với ngài, ngài cũng không bị tổn thất rồi, mọi việc cứ tìm tới nô tài, Tiểu Tuyền Tử nguyện bồi tội với ngài.”

Mọi người thắc mắc Tiểu Tuyền Tử tại sao lại nói vậy ư? Chẳng qua y chỉ vì Hoàng thượng mà thôi, mặc dù y biết rằng nếu y hành động như vậy, hần kết cục của y sẽ không tốt đẹp gì, không, là vô cùng bi thảm, nhưng vì Tiểu Tuyền Tử y là một trung nô, vì Hoàng thượng y sẵn sàng làm mọi việc.

Thế là Tiểu Tuyền Tử đến tìm Ngự y kiểm được...

Hôm nay Đan Hoành phát hiện ra trong bữa tối có món trứng cá quả, cho rằng ngự trù nhớ nhầm, hần cũng không mấy để ý, Đan Hoành ném thử, món trứng cá này mùi vị thật đặc biệt, có mùi của thuốc Đông y, có điều, hần cũng không để ý.

Ăn xong bữa tối, vốn hần định đi tìm Hoàng thượng, có điều bỗng cơ thể nhũn ra vô lực, càng nghĩ càng không hiểu, hôm nay hần chỉ có nhảy lên nóc nhà để ngắm quang cảnh phía đằng xa thôi, không có hoạt động gì mấy a, chắc có lẽ lâu ngày ở trong cung, thể lực bị ghen ứ, thế là Đan Hoành quyết định đi ngủ.

Tiểu Tuyền Tử xem xét thời gian, thấy có lẽ ổn rồi, liền nói với Hoàng đế:

“Hoàng thượng, cũng không còn sớm nữa, người đi nghỉ thôi”.

Hoàng đế trở về phòng ngủ phát hiện Tiểu Tuyền Tử hôm nay có điểm kỳ quái, y không tới giúp y dọn giường, cối long bào như mọi ngày, hơn nữa rèm ngủ cũng đã được buông xuống.

Nhìn về phía đầu giường, y phát hiện thấy có huân hương (đại loại là dụng cụ mà bỏ hương dương vào, đốt lên sẽ có mùi thơm tỏa khắp phòng ỷ, ta nhất thời hem biết gọi là gì, thỉnh vị nào biết nói cho ta để ta edit lại a~), liền đoán ra Tiểu Tuyền Tử là sắp xếp một phi tần thị tẩm hầu y.

Hoàng đế lắc đầu nhìn vào thẻ bài ở đầu giường, nghĩ bụng đêm nay chắc phải để cho phi tần được triệu gọi ỷ khuất rồi, y hôm nay thật sự không có tâm tình làm chuyện này.

Hoàng đế lướt mắt qua thẻ bài, định bụng gọi tên người đang nằm trên giường, bảo nàng ta lui xuống, thế nhưng vừa mở miệng y chợt khựng lại, rồi gọi:

“Tiểu Tuyền Tử..”

Có lẽ Tiểu Tuyền Tử nhầm lẫn rồi, hay y hoa mắt nhìn nhầm, trên thẻ bài là tên của Hoành nhi a? Không thể, không có khả năng.

Lúc này, ở bên ngoài, Tiểu Tuyền Tử mới lên tiếng:

“Hoàng thượng, Hoành chủ tử đang ở sau màn chờ ngài, đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, thỉnh Hoàng thượng sớm đi nghỉ thôi”.

Hoàng thượng bước tới long sàng, vén tấm màn lên, quả thật trên giường chính là Đan Hoành.

Hoàng đế liền hỏi:

“Hoành khanh, người khỏe không?”

Đan Hoành nghe thấy có người gọi, liền đáp trả:

“Đáng ghét, dám phá giấc ngủ của ta, khôn hồn không ta đập người một trận”.

Thấy Đan Hoành hăng còn tỉnh, Hoàng đế có chút hơi sợ bởi kinh nghiệm suýt nữa bị đặt dưới thân.

Hoàng đế lại tiếp tục nói vài câu, thì phát hiện hình như có điểm kỳ quái, Đan Hoàn tuy miệng cầu nhàu nhưng chân tay lại không hề động, nếu là bình thường có người phá giấc ngủ của hắn, ắt hẳn đã sớm động tay động chân rồi.

Hoàng đế cẩn thận nâng chân lên thì phát hiện ra Đan Hoàn không mặc quần áo, ngắm nhìn thân thể trơn bóng của Đan Hoàn, Hoàng đế chậm rãi cúi xuống, thật không ngờ thân thể của nam nhân lại có thể xinh đẹp mỹ lệ tới như vậy, trái tim Hoàng đế đập liên hồi, thật không ngờ sự việc lại diễn biến như vậy, Hoàng đế cởi bỏ y phục của mình, áp cơ thể xuống người Đan Hoàn.

42. Q.2 - Chương 14

Ăn xong bữa tối, vốn hắn định đi tìm Hoàng thượng, có điều bỗng cơ thể nhũn ra vô lực, càng nghĩ càng không hiểu, hôm nay hắn chỉ có nhảy lên nóc nhà để ngắm quang cảnh phía đằng xa thôi, không có hoạt động gì mấy a, chắc có lẽ lâu ngày ở trong cung, thể lực bị nghẽn ứ, thế là Đan Hoàn quyết định đi ngủ.

Đan Hoàn nằm trên giường cảm thấy tay chân bủn rủn vô lực, đến nỗi hắn muốn nhích nhích ngón tay cũng phải cố gắng rất nhiều, cơ thể nặng nề như vậy, nhưng các giác quan của hắn lại trở nên nhạy cảm kỳ lạ, hắn thậm chí còn nghe được tiếng lụa cọ xát khi tay hắn đặt trên tấm chăn lụa.

Thế rồi hắn cảm nhận được có người đang kéo tấm chăn lụa trên người hắn xuống, có người đang cởi bỏ y phục của hắn, thậm chí hắn còn cảm nhận được cảm giác man mát khi gió thổi qua cơ thể, chỉ trong chốc lát, da khắp thân thể đều tiếp xúc với không khí bên ngoài, rồi hắn cảm nhận thân thể khẽ lay động, bỗng bệnh như nằm trên mặt sóng.

Với cảm giác bỗng bệnh, Đan Hoàn mơ màng chìm vào giấc ngủ..

Đang say giấc nồng, chợt hắn lại nghe bên tai vang lên tiếng ai đó đang gọi mình dậy. Khó chịu, Đan Hoàn nói:

“Đáng ghét, dám phá giấc ngủ của ta, khôn hồn không ta đập ngươi một trận ”.

Thật không ngờ việc dọa nạt của hắn không thu được kết quả, thanh âm càng to và âm ỉ hơn trước. Tức giận, hắn bắt đầu lăm lăm chữ:

“ Con mẹ nó, dám phá giấc ngủ của ta, ngày mai ta sẽ cho ngươi khôn khổ”.

Rồi Đan Hoàn cảm thấy có gió lạnh thổi qua vai, rồi tấm chăn đang đắp trên người hắn hoàn toàn bị kéo xuống, một luồng hơi nóng phả xuống cổ hắn, bên hông có thứ gì lạnh lạnh ma sát qua lại, thế rồi một thứ gì đó thật nặng đè lên cơ thể của hắn, nóng thật là nóng.

Cảm giác quen thuộc khiến cho Đan Hoàn chợt run lên, hắn đột nhiên nhớ tới khoảng thời gian năm hắn mười bốn tuổi, ngày đó hắn trộm chiến mã trong quân doanh để phi ra ngoài chơi, tới vùng thảo nguyên, ngựa hắn dính bẫy của quân địch, trên trước của con ngựa khuỵu xuống làm hắn văng ra khỏi yên ngựa, rồi con ngựa cũng bị ngã văng, đè lên người hắn.

Khi bị con ngựa ngã lên người, cảm giác giống như cả một con quái vật khổng lồ đang đè lên hắn, toàn bộ phần bụng của con ngựa ép lên ngực hắn, khiến Đan Hoàn không tài nào thở nổi, mà lúc đó, do bị ngã ngựa, tay chân hắn đều thụ thương không tài nào động cựa nổi, thế là hắn đành nằm im chịu trận, bị bụng con ngựa đè lên mình tới hơn nửa ngày, bốn bề vắng lặng, không có ai, mà hắn bị ép lên ngực nên hít thở khó khăn, dưỡng khí thiếu, không lấy đâu ra khí lực để mà kêu cứu. Chịu trận hồi lâu, cuối cùng Đan Hoàn cũng nghĩ ra một cách, đấy là hắn dùng hết tàn lực còn lại há miệng cắn thật mạnh vào con ngựa (=.=! đã man..), làm con ngựa vì đau mà phải bật dậy. Rốt cục thì hắn cũng bảo toàn được cái mạng nhỏ.

Chuyện này, sau khi hắn trở về doanh trại, cũng không dám kể cho ai biết vì đây là việc vô cùng mất mặt, một nam tử hán đại trượng phu như Đan Hoàn hắn đây, ấy vậy mà cưỡi ngựa ra ngoài lại bị ngã ngựa,

không những thế lại còn bị ngựa đè lên người, rồi vì không có sức đẩy ngựa ra mà đành phải hành động giống nữ nhi, giở vớ cấn, thật sự mất mặt quá đi.

Hiện Đan Hoành mơ mơ màng màng, không biết là đang mơ hay đang tỉnh, hắn chỉ cảm thấy tình huống hiện tại thật giống lúc hắn bị ngựa ngã đè lên người, bởi vậy hắn quyết định sẽ hành động giống trước kia, cái miệng há ra thật to, trực chỉ cái thứ đang đè lên người mình kia cấn mạnh một phát!

Có điều, hiện tại dù Đan Hoành có vận hết sức cũng không thể khiến cái thứ ở trên suy suyển, ầu, hình như rằng hắn cũng yếu đi.

Đan Hoành hung hăng mắng:

“Cấn người! Dám đè ta? Cấn chết người!”

“A!”

Hoàng đế kêu lên đau đớn, y thoáng cúi xuống ngực mình, phát hiện phía trên tiểu khỏa hằn rõ vết răng.

Hoàng đế bật cười:

“Này...bé con thật là nhiệt tình nha, người mau tỉnh dậy đi, trẫm đâu phải cái bánh bao mà người ra sức gặm? Trẫm thương người, đừng trách trẫm nhân cơ hội chiếm tiện nghi của người, sau trẫm nhất định bồi thường cho người.”

Hoàng đế lại cúi xuống, hôn lên mi mắt của Đan Hoành, lên mũi rồi lên miệng hắn.

Đan Hoành đang thấy khó chịu vì trên người bị đè, lại thấy có thứ gì đó ẩm ướt lướt qua mi mắt, lên mũi rồi lên miệng hắn.

Úm...cảm giác hình như là mùi vị của Hoàng đế, mọi người thắc mắc vì sao Đan Hoành lại biết ư? Đó là vì từ nhỏ đến giờ, người môi kề môi với Đan Hoành chỉ có mình Hoàng đế mà thôi.

Hoàng đế vừa ôn nhu nhưng cũng thật bá đạo, Đan Hoành thật rất thích cảm giác này, bởi vậy Đan Hoành cũng vươn đầu lưỡi ra, liếm liếm lấy môi của Hoàng đế, mà Hoàng đế cũng đã vươn đầu lưỡi ra, cũng hân giao hòa một chỗ.

Hạ thân Hoàng đế đã cương cứng, y liền lấy cao dược do Tiểu Tuyên Tử đã chuẩn bị sẵn, cất ở dưới gối ra, rồi đỡ Đan Hoành ngồi dậy.

Hoàng đế một tay đỡ Đan Hoành, một tay lấy cao xoa quanh hậu đình Đan Hoành.

Đan Hoành chợt cảm thấy hậu đình có thứ gì đó mát lạnh, hơn nữa lại có vật gì đang nỗ lực đi vào.

Phía trước gió lạnh thoảng qua, phía sau cũng lạnh, Đan Hoành liền nương theo giác quan hướng ra phía sau, nơi có hơi ấm dựa vào, hơn nữa chân mình lại có cảm giác thứ gì nóng hổi, mềm mại như nhung đang cọ sát.

“Lạnh”. Đan Hoành khẽ rên.

Hoàng đế kéo chăn đắp lên thân thể của cả hai người, cùng lúc đó, Đan Hoành cảm nhận một trận đau nhức.

“Ngô...ân...”

Con mẹ nó, chuyện gì đang xảy ra? Đau chỗ nào không đau lại đau ở chỗ này a, thật giống như đang bị táo bón vậy (anh....mất hết cả lãg mạn L).

Đan Hoành nằm úp sấp trên giường, cảm thấy lại có thứ gì đè lên người hắn, không những vậy hậu đình nổi lên trận đau nhức mãi không thôi, thế rồi, cơn bồng rít cũng qua đi, để lại cho hắn cảm giác tê tê.

Thế rồi...Đan Hoành cảm thấy như toàn thân nhói lên trận đau đớn, đại não dường như đình chỉ.

Xem ra trong cung hắn chứa thứ gì không sạch sẽ, hại hắn ban đêm gặp quỷ áp sàng (quỷ đè giường a~ kiểu như bóng đè), tại sao Đan Hoành hân đây lại suy luận vậy a? Vậy chứ nếu không có ma quỷ trên chọc sao

tự đứng tay chân hần trở nên vô lực, ngay đến khí lực để mở mắt ra cũng không có, phải biết rằng hần là kẻ có sức khỏe trăm năm mới có một người a.

Hoàng đế cùng Đan Hoàn kịch liệt sủng ái, âu yếm qua đi, Hoàng đế nâng Đan Hoàn trở mình lại, lấy tay lau đi mồ hôi trên trán hần, cúi đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đan Hoàn, thế rồi kéo Đan Hoàn vào trong lòng, hai người cứ thế bên nhau chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tuyền Tử đứng bên Long sàng nói lời chúc mừng:

“Hoàng thượng và Quý phi nương nương cát tường, trời đã hừng sáng, Hoàng thượng, đã tới giờ người thượng triều”.

Hoàng đế kì thực đã dậy từ sớm, có điều y nằm ngắm Hoàn nhi của y, y cảm thấy qua tối ngày hôm qua, mọi thứ đã không còn giống như trước nữa, hiện giờ y chỉ cần ngắm nhìn Hoàn nhi là đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, đã thấy hạnh phúc tràn trề, dù không quan hệ sắc dục, chỉ cần giải bày tâm tình y cũng thỏa lòng.

Hoàng đế nghe tiếng của Tiểu Tuyền Tử liền ngồi dậy.

Hoàng đế đặt Đan Hoàn nằm lại trên gối sao cho thật thoải mái, kéo chăn đắp lại cho hần, sau đó y mặc lại áo lót rồi bước xuống giường.

Tiểu Tuyền Tử vội vàng giúp Hoàng đế rửa mặt chải đầu.

Sau khi sơ rửa xong, Hoàng đế lại ngồi bên giường, đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc Đan Hoàn.

“Tiểu Tuyền Tử, ngươi nói đi, ngươi cho Hoàn khanh ăn thứ gì?”

Tiểu Tuyền Tử nhìn Hoàng đế, thấy Hoàng đế sắc diện không biểu cảm gì, cảm thấy vô cùng lo lắng, chẳng lẽ Hoàng đế trách y?

Tiểu Tuyền Tử liền vội vã quỳ xuống mặt đất:

“Nô tài đáng chết. Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài thấy Hoàng thượng vì chuyện lần trước mà buồn phiền, sợ người cứ như vậy sẽ ảnh hưởng tới long thể, bởi vậy mới nói ngự y đưa ột chút dược khiến thân thể vô lực, không cử động được, sau đó để Hoàn chủ tử dùng một ít, thỉnh Hoàng thượng trách phạt”.

“Dược khiến thân thể vô lực? Tiểu Tuyền Tử, trăm có từng muốn người tìm Ngự y lấy loại dược này? Chẳng lẽ trăm đề tiện tới mức dụng dược để chiếm đoạt thân thể nữ nhi?” (ăn em thì anh cũng đã ăn rồi, còn làm ra vẻ cái gì =.=?)

“Nô tài đáng chết!”

“Bỏ đi, chẳng qua người cũng là vì trăm, thế nhưng người liệu có nghĩ tới việc, khi Hoàn nhi tỉnh rồi, kết cục của người sẽ ra sao không?”

“Nô tài sẽ chết vô cùng thê thảm”.

“Người biết là tốt rồi, trăm giờ sẽ thượng triều, để tránh khi tỉnh dậy Hoàn khanh tìm người tính sổ, người hãy rời đây trước đi”.

“Hoàng thượng, nô tài tình nguyện chết trong cung, quyết không rời người, từ nhỏ nô tài đã hầu hạ Hoàng thượng a..”

Tiểu Tuyền Tử nghĩ rằng Hoàng thượng đuổi y ra khỏi cung nên vội bỏ tới bên Hoàng thượng van xin.

Hoàng đế kéo y đứng lên:

“Tiểu Tuyền Tử, trăm đâu nói là đuổi người đi, chỉ là muốn người về quê thăm nhà thôi, chờ Hoàn chủ tử của người quên chuyện tối hôm qua, ta sẽ gọi người trở về, người cần phải rõ, trăm cũng có nỗi khổ tâm, trăm cũng đâu muốn người đi, người là một hảo nô tài, có điều...”

Hoàng đế quay về phía giường nhìn Đan Hoàn, ý tứ dù y không nói Tiểu Tuyền Tử hần cũng hiểu.

Tiểu Tuyền Tử nhìn về phía long sàng, nuốt nuốt nước bọt, rồi nhanh chóng bái biệt Hoàng thượng, vội vã thu thập một ít hành lý tư trang rồi lập tức lên đường về quê tị nạn..

43. Q.2 - Chương 15

Sáng hôm sau, ánh nắng hắt từ khung cửa sổ xuống giường làm Đan Hoàn tỉnh giấc, thế nhưng toàn thân đau nhức uể oải khiến hắn không muốn ngồi dậy.

Đan Hoàn ngơ ngơ ngẩn ngẩn nằm nhìn một lúc cũng nhận thấy là trời đã sáng, hắn thử cử động ngón tay, thật may là ngón tay vẫn cử động rất tốt, xem ra hôm qua chỉ là do hắn gặp ác mộng.

Đan Hoàn định ngồi dậy, thế nhưng

“Ôi

~~!”

Phía dưới thật hảo đau nhức, toàn thân khó chịu, chỉ có thể ngồi xồm trên giường chứ không cách nào đặt mông xuống giường được. Hơn nữa...

Hắn chợt cảm thấy bụng đau quặn thắt, có lẽ hắn bị tiêu chảy rồi.

Đan Hoàn vội vã nhảy xuống giường tới cái nơi quen thuộc (mọi người bít chỗ nào rùi nha, tớ hem có nói rõ ra a~), nhưng hắn chợt ngáy ra một hồi.

Sai a! Đây chẳng phải là tấm cung của Hoàng đế sao? Tuy rằng hắn đã rất quen thuộc với nơi này, thế nhưng hắn làm thế nào mà lại tới được đây a~? Không ổn rồi! Không còn thời gian mà suy nghĩ nhiều nữa, giải quyết cái nhu cầu trước mắt cái đã~.

Ngồi xồm trên bệ, Đan Hoàn càng nghĩ càng nghi hoặc, chẳng lẽ trong cung thực sự có cái thứ kia?

Vội vã kéo quần lên, Đan Hoàn đi tới Long sàng, lấy một chiếc ghế để vén màn che lên, trên giường ngoài một chiếc chăn thì không còn thứ gì khác.

Đan Hoàn kéo màn che ra, xốc xốc cái chăn, thì thấy tại chính giữa giường bày ra một vết máu, liên tưởng tới vị trí bị thương trên cơ thể, hắn vội vã giật màn che xuống, đem chăn, đệm, gối, ...tất thấy ném xuống giới đất rồi ngoảnh nhìn tứ phía.

Hắn còn cố sức kéo giường xê dịch khỏi vị trí để có thể nhìn phía dưới gầm giường, thế nhưng hoàn toàn không tìm thấy thứ gì (sau một đêm lao lực mà anh lấy đâu ra sức thế =.=!).

Đan Hoàn đá một cước văng cánh cửa thông phòng này với gian ngoài để ánh nắng chiếu thẳng vào gian phòng, sau đó là ném hết các đồ vật trang trí trong phòng lên.

Thị vệ, thái giám và cung nữ trong tấm cung nhìn thấy quý phi nương nương của chúng tộc tai bù xù đang loay hoay bận rộn làm gì đó bèn tiến tới ngỏ lời xin giúp đỡ thế nhưng Đan Hoàn từ chối hết thảy.

Cung nhân thấy Đan Hoàn hoàn toàn không có ý tứ dừng tay, vẫn tiếp tục lật tung tấm cung, đem tất cả các đồ đạc trong phòng vứt lán lóc, nghĩ bụng lát nữa Hoàng thượng quay về tấm cung, nếu muốn nghỉ ngơi một chút thì với tình trạng căn phòng như thế này sao có thể nghỉ ngơi được đây? Thế nhưng các cung nhân thái giám ở đây đều không ai dám ra mặt ngăn cản quý phi, không còn cách nào khác đành phải phải người ra ngoài tìm trợ giúp.

Một nhóm thái giám vội vã chạy đi tìm Tiểu Tuyền Tử, thế nhưng bọn họ nhận được tin rằng sớm nay, ngay lúc trời còn chưa sáng, tổng quản thái giám của bọn chúng đã vội vã lên đường về quê thăm nhà, bởi vậy khi quay về tấm cung, ngoài việc chỉnh trang lại y phục cho Đan Hoàn thì bọn họ cũng không còn việc gì khác để làm.

Một nhóm cung nữ tới nơi Hoàng thượng đang thiết triều, chờ đợi ngoài cửa cho tới khi Hoàng thượng bãi triều chờ về sẽ lập tức bẩm báo sự việc, thế nhưng các nàng đợi hồi lâu mà vẫn chưa thấy bên trong có ý định bãi triều, bởi vậy cuối cùng các nàng quyết định chỉ để lại hai người đứng đợi còn toàn bộ lại quay trở lại tẩm cung, sau đó cùng nhóm thái giám thu nhặt lại những món đồ đã bị quý phi ném, mà hiện tại cũng đang nhàn rỗi nên bọn họ quyết định lau chùi bụi bặm trên các món đồ.

Nhóm thị vệ ở tẩm cung thì phái người đi tìm Ninh Bình, còn lại thì đứng ngoài cửa sổ để đợi xem Đan Hoàn ném ra ngoài thứ gì thì sẽ bắt, đỡ lấy thứ đó.

“Tiếp được rồi! Khỉ! Bình hoa lớn như vậy làm cái gì?”

Ba tên thị vệ vô cùng gian nan khó nhọc mới có thể bắt được chiếc bình cao bằng một người bị ném ra từ ngoài cửa sổ.

“Bắt được rồi, là Ấm trà Tử sa!”

Ngay sau đó, vuu một tiếng, một vật phóng thẳng ra ngoài cửa sổ, một người thị vệ vội vã nhảy lên không trung tóm gọn, bởi vậy nên nhận được rất nhiều lời tán thưởng của mọi người xung quanh.

Lúc này, Hoàng đế đã bãi triều, nhận được tin báo từ tẩm cung, Hoàng đế lập tức quay trở về, vừa vào tới cửa thì bất gặp cái cảnh bi hài trên, vốn y còn định bước vào trong tẩm phòng, thế nhưng bị một thị vệ ngăn cản.

Thị vệ khấu đầu hành lễ rồi ôm quyền nói:

“Thỉnh Hoàng thượng dừng lại, để thần vào nói với quý phi nương nương một tiếng, để nương nương dừng lại, sau đó Hoàng thượng hăng vào, để phòng ngộ nhỡ...”

Hoàng đế nhìn những món đồ đang liên tục bay từ trong phòng ra, cho dù thị vệ không nói y cũng biết, nếu không cẩn thận chắc chắn sẽ bị mấy món đồ đó đập vào người.

“Người đứng ngoài cửa nói Hoàn khanh dừng tay lại, trẫm đứng đây chờ, nhanh lên cho trẫm! ”.

Thị vệ vừa đi vừa né các vật thể đang bay toán loạn từ cửa ra, tới trước cửa, hần nói:

“Quý phi nương nương, Hoàng thượng đã trở về, thỉnh nương nương dừng tay một lát”.

“Biết rồi, ta cũng đang có việc muốn tìm hần, để hần vào đi, tiện thể mang đồ ăn và trà lên cho ta”.

Đan Hoàn kéo ghế ngồi vào trước cái bàn duy nhất còn nguyên vẹn trên trong phòng, tiện thể chiếu cố kéo một cái ghế tựa cho Hoàng đế.

Hoàng đế bước vào, nhìn thấy tẩm phòng của y một mảnh hỗn độn, người không biết hần còn tưởng phòng y gặp đạo tặc.

Hoàng đế ngồi đối diện Đan Hoàn, nhận thấy sắc mặt của Đan Hoàn không ổn, nên mới hỏi:

“Hoàn khanh, người có khỏe không?”

Đan Hoàn lén lút ngó quanh, nhận thấy không có ai nghe trộm, lúc này mới thần bí nói:

“Hoàng thượng, ta phát hiện trong cung có quỷ, có ma”.

Hoàng đế bật cười.

“Hoàn khanh lại nói đùa rồi, từ xưa tới giờ, tà ma không thể vào hoàng cung, vì mọi người nói rằng Hoàng đế chính là thiên tử chuyển kiếp, bởi vậy tà ma không dám tới gần, hơn nữa ma quỷ thường ở chỗ tối tăm, trong cung u nhã thanh tĩnh như thế này, sao lại có thể có ma quỷ được?”

“Thật sự là có ma quỷ a, ta nhớ rất rõ là tối qua ta ngủ trong phòng của ta, thế nhưng sớm nay tỉnh lại thì lại nằm trong phòng của người, hơn nữa tối qua, khi đang mơ mơ màng màng ngủ, cảm thấy như có thứ gì đè trên người, sớm nay lúc ngồi dậy, chân tay và lưng vô cùng đau nhức, hơn nữa....hơn nữa....”

“Hả.....hơn nữa cái gì?”

Y lo lắng không biết Hoàn Khanh giải thích cử chỉ ân ái của bọn y tối hôm qua ra thành cái dạng gì.

“Khỉ! Nói với người cũng không sao, ta chỉ nghĩ thật là kỳ quái, trước giờ chỉ biết là có người thích ăn phao câu gà, chứ chưa nghe nói có quỷ thích ăn mông, nhất định là một con quỷ biến thái, hôm nay ta nhất định phải tìm cho được con quỷ này!”

[Bang!]

Đan Hoàng đập tay thật mạnh xuống bàn, chỉ nghe tiếng cái bàn rung lên cũng đủ biết hiện Đan Hoàng có bao nhiêu tức giận.

“Hoành khanh... tay người...! Người cứ từ từ nói cho trẫm nghe là được, hà tất phải xúc động tới làm đau chính mình?”

Hoàng đế đau lòng kéo tay Đan Hoàng lại kiểm tra, thấy lòng bàn tay hắn đã đỏ một mảng, y đau lòng mà nhìn mi sầu kiểm, tựa như chính y mới là người bị đau.

“Hoàng thượng, chỉ vỗ tay xuống bàn thôi, đâu cần phải như vậy? Không có đau nhức đâu, hiện tại tâm tình của ta không tốt, hôm qua con quỷ biến thái kia cắn ta, còn để lại nước bọt ở lại đó nữa”.

“Người bị thương ở đâu?”

Đan Hoàng ghé tai Hoàng đế thì thầm:

“Nó cắn hậu đình của ta, còn lưu lại nước bọt trong đó, hại ta sáng sớm nay bị tiêu chảy, bởi vậy...”

Đan Hoàng nhìn thấy cung nữ mang trà bánh lên liền quay lại chỗ ngồi của hắn, rồi khoát tay ra hiệu cung nữ lui ra.

Hoàng đế nhìn Hoàng khanh của y, ngập ngừng muốn nói mà lời nói không ra tới miệng.

Sau khi cung nữ lui ra, Đan Hoàng nói tiếp:

“Ta muốn kiểm tra qua đồ đạc trong phòng này một lần, có thứ gì cũ kỹ thì đem bỏ đi, nhân tiện kiểm tra xem con quỷ đó trốn chỗ nào, người trước hết nói cho ta xem mấy món đồ trong phòng này, có thứ gì cổ xưa không, để ta sai người đi tra xuất xứ, được rồi, người tránh ra đi, ta tiếp tục động thủ”.

Hoàng đế chậm rãi đi ra cửa, nhìn về đằng xa thấy Ninh Bình đang chạy tới, lúc này y mới nói:

“Hoành khanh, người đừng tìm nữa, trong cung không có ma quỷ, thương thế của người là do trẫm gây ra, tối qua mang người tới đây cũng là người của trẫm.”

Hoàng đế thầm nghĩ, y không có nói dối a, tuy rằng việc này do Tiểu Tuyền Tử sắp xếp, nhưng Tiểu Tuyền Tử lại vì y mà làm việc đó, nên cũng coi như là người y sai đi làm việc.

“Người? Sao có thể? Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!...”

Đột nhiên Đan Hoàng nhớ ra quyền xuân họa đồ, chẳng lẽ....

Khi Đan Hoàng định thần lại, liền đi tới nắm lấy cổ áo Hoàng đế, tay còn lại vung quyền lên:

“Người...người...ta kháo! Người nói đùa hay thật? Dám chiếm tiện nghi của ta, hơn nữa còn đùa giỡn với hạ đình của ta?”

Hoàng đế yên lặng nhắm hai mắt lại, chuẩn bị tinh thần nắm đấm của Đan Hoàng sẽ giáng xuống mũi mình.

Đan Hoàng đang muốn đánh cho Hoàng đế một quyền, thế nhưng hắn chưa động thủ.

“Người tưởng ta không dám động thủ hả, ta hôm nay nhất định cho người thấy huyết!”

“Tối qua là trẫm sai, trẫm nhất định bồi tội với người, người muốn đánh vậy cứ xuống tay đi”.

Đan Hoàng hạ quyết tâm, nắm tay lại thành nắm đấm và vung quyền lên, lúc này có một bàn tay to bao lấy nắm tay của hắn, giữ cánh tay của hắn lại phía sau, theo phản xạ, Đan Hoàng buông bàn tay đang nắm áo Hoàng đế ra để đánh trả, lúc xoay người mới phát hiện người đứng sau là Ninh Bình.

Ninh Bình lôi Đan Hoàng ra xa mấy bước khỏi Hoàng đế.

“Đan Hoàng, người điên rồi sao? Dám ngang nhiên đánh Hoàng thượng, muốn chu di cửu tộc ư?”

“Là y chọc giận ta, người tránh ra cho ta, ta đánh chết y”.

“Hoành khanh, người hãy để trẫm giải thích”.

“Giải thích? Không cần, trong cung này, tất thấy các người diên hết cả rồi, ta không muốn chơi với các người nữa, ta muốn xuất cung”.

Nói xong Đan Hoành xoay người tiêu sái bỏ đi.

44. Q.2 - Chương 16

Hoàng đế ngăn người một lúc mới phát hiện Đan Hoành đã ra tới cửa tẩm cung, liền ra lệnh cho hai thị vệ.

“ Mau theo quý phi nương nương, trẫm phải biết được hấn đi đâu, hảo hảo coi chừng hấn, nếu như Hoành khanh mà bị mất một sợi tóc trẫm sẽ xử các người tội chết”.

Hai thị vệ lĩnh chỉ đi theo Đan Hoành.

Ninh Bình khó hiểu nhìn căn phòng một mảnh hỗn độn, rồi lại nhìn khuôn mặt suy sụp tinh thần của Hoàng đế.

“ Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì?”

Hoàng đế cúi đầu chiêu một ngụm trà.

“ Không có chuyện gì, chỉ là gia sự của trẫm mà thôi, thế nhưng xem ra lại khiến người bận bịu rồi, Hoành khanh xem ra nhất định đòi xông ra cửa cung, người mau phân phó thuộc hạ ngăn cản hấn nhưng không được dẫm thương hấn biết không?”

“Cái này vì thần minh bạch, thế nhưng Hoàng thượng, việc ở đây phải giải quyết thế nào cho ổn?”

Ninh Bình nhìn tẩm phòng trống không, trong bụng thầm đại thán thể lực sung mãn của Đan Hoành.

Hoàng đế đứng lên đi ra phía cửa ra lệnh cho bọn nô tài:

“ Chuyện mà các người nghe thấy ngày hôm nay, không ai được nói ra, đem mọi thứ bày biện lại nguyên trạng, nếu có kẻ tò mò hỏi thì cứ nói là hôm nay quý phi nương nương sai các người làm vệ sinh tẩm cung của trẫm là được”.

Hoàng đế quay lại Ngự thư phòng lo chuyện quốc sự và trông ngóng tin tức của Đan Hoành.

Ngay khi Ninh Bình từ trong tẩm cung đi ra tới cửa, một thủ hạ của y đã vội vã chạy tới.

“Tổng quản, quý phi nương nương đã chạy về phía lãnh cung, chúng thuộc hạ và quý phi nương nương có giao đấu, Hoàng thượng liệu có trách tội chúng thuộc hạ?”

“Không, Hoàng thượng sai người ngăn hấn lại”.

“Vậy thì may quá, mà, quý phi nương nương sức khỏe thật là lớn, trông coi cửa cung lâu như vậy quả thật chưa thấy vị phi tần nào ý thế như thế này, dám đòi xông ra ngoài hoàng cung, rốt cuộc là tại làm sao?”

“Đây là gia sự của Hoàng thượng, Hoàng thượng và nương nương cãi nhau, các người mau trở lại trấn thủ cửa cung, ta đi tìm nương nương”.

Lại nói về Đan Hoành, sau khi từ tẩm cung chạy gia, vì muốn ra ngoài cung nên hấn chạy tới cửa hoàng cung ở phía nam Nam Cung môn.

Có điều hoàng cung đâu phải muốn ra là có thể ra?

Bọn thị vệ nhìn thấy một nữ nhân tóc tai bù xù chạy tới, đương nhiên sẽ xông ra ngăn cản, mà Đan Hoành hỏa khí đang bốc phát, vì vậy hoàn toàn không khách khí mà động thủ đánh thị vệ.

Sau đó có hai thị vệ chạy từ tẩm cung ra, hô to:

“Cẩn thận động thủ, không được làm quý phi nương nương bị thương”.

Hai tên thị vệ tiếp đó đi đến, khuyên Đan Hoàn trở lại cung, nhưng hiện hấn tức giận như vậy, đương nhiên sẽ không nghe theo hai tên thị vệ mà tiếp tục động thủ.

Bọn thị vệ sau khi biết được thân phận của Đan Hoàn, đương nhiên khi động thủ có phần kiêng dè, không còn cách nào khác liền vây Đan Hoàn lại, đóng chặt cửa cung, rồi phải mấy người chạy đi tìm Ninh Bình.

Đan Hoàn đứng ở đây, thấy rằng có động thủ đánh nữa thì cũng vô dụng, nhưng hấn cũng không muốn đứng đây đợi người ta tới bắt, bởi vậy mới hô to:

“Ta không đánh nữa, các người tránh ra cho ta”.

Bọn thị vệ tự động tách ra, tạo thành một đường thông vào trong cung.

Đan Hoàn nhìn trái, nhìn phải, nếu đi về phía bên trái là quay lại hoàng cung, nơi ở của Hoàng đế và các phi tần, còn nếu chạy về bên phải chính là lãnh cung, chi bằng hấn cứ chạy qua đó, rồi sẽ từ từ tìm đối sách sau.

Khi Ninh Bình tới nơi, biết Đan Hoàn đã vào trong lãnh cung, nhưng hấn gọi mãi mà chẳng có ai lên tiếng, đành đi vào tìm, nhưng suốt nửa ngày trời cũng không tìm thấy bóng dáng Đan Hoàn đâu.

Còn hai tên thị vệ được Hoàng thượng phái theo sau Đan Hoàn, một tên đứng coi ngoài cửa lãnh cung, còn một tên theo Đan Hoàn vào trong lãnh cung, thế nhưng Ninh Bình thấy y mặt mũi trắng bệch, run rẩy nói rằng sau khi vào lãnh cung, y mất dấu Đan Hoàn.

Ninh Bình bèn ra lệnh cho cả hai tên đứng ngoài bảo vệ cửa lãnh cung, đồng thời ra lệnh cho thủ hạ vây bốn phía cửa lãnh cung, tăng cường canh phòng, sau đó mới đi tìm Hoàng đế, quyết tâm hỏi cho rõ khúc mắc ở trong lòng y, tuy rằng Đan Hoàn hay ngoạn nháo, nhưng vẫn biết đúng mực, thật không hiểu sao lần này lại làm ra cái dạng như vậy?

Đan Hoàn nằm trên xà nhà, nghe tiếng Ninh Bình gọi, thế nhưng hiện tại hấn không muốn gặp ai cả, chỉ muốn hảo hảo suy nghĩ một chút, nhìn bốn phía toàn bụi là bụi, Đan Hoàn bèn vắt người trên xà nhà, hấn chẳng thèm quan tâm quần áo có bị dính bẩn không nữa, dù sao mặc bạch y không phải là do hấn thích.

Ninh Bình quay lại Ngự thư phòng cầu kiến Hoàng đế, từ lúc bước vào cửa y không nói một câu, chỉ im lặng nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế nhìn Ninh Bình, biết y muốn hỏi chuyện gì, bèn ọi người xung quanh lui ra.

“Người muốn hỏi cái gì thì hỏi đi, nhưng trước hết cho trẫm biết Hoàn khanh hiện tại đang ở đâu? Có ổn không?”

“Ta đã cho người tăng cường phòng vệ trong và ngoài cung rồi, Đan Hoàn hiện tại không có chuyện gì, nhưng hấn chui vào lãnh cung nhất quyết không chịu ra, Hoàng thượng, rốt cuộc ngài và hấn xảy ra chuyện gì?”

Để tránh không khí ngượng ngập, Hoàng đế gơ tay cầm chén trà, chiêu một ngụm rồi mới nói:

“Là việc nhà của trẫm, người không cần biết cũng được”.

“Cũng tốt, vậy vi thần muốn xin nghỉ”.

“Xin nghỉ? Chẳng lẽ trong nhà xảy ra chuyện gì sao?”

“Vi thần chỉ không muốn ở đây, đứng nhìn hai người gây chuyện thành ra có sự như thế này, có muốn quần cũng không quần được, chỉ có thể vây người, giữ ở trong cung, vốn không phải là biện pháp giải quyết vấn đề, hơn nữa, Đan Hoàn vốn tính tình bộc trực, thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành, nếu hôm nay Đan Hoàn tư tưởng không thông, nhất định sẽ lại tiếp tục nháo sự, khi đó cá chết lưới rách, đều không phải là kết quả mà thần đệ muốn chứng kiến, thần đệ xin cáo lui”.

“Đứng lại, trẫm cũng đâu muốn như vậy, trẫm chẳng qua chỉ muốn sung hạnh ái phi của trẫm, chẳng lẽ như vậy cũng là sai sao? Trẫm tuy ít ham muốn, nhưng không có nghĩa là không có, từ lần trước, người giúp trẫm khuyên nhủ hần trở về, cũng đã trăm ngày rồi, trẫm không hề tìm phi tần thị tẩm (cái vụ em Hoàn phát hiện anh gọi người thị tẩm ý, rồi em tức giận, nên Ninh Bình phải khuyên em ý =))), trẫm đang đợi, đợi Hoàn nhi tự nguyện, thế nhưng khi thực sự có cơ hội rồi, trẫm giận mình thế lực không bằng người ta, Tiểu Tuyên Tử lúc này mới nghĩ ra một chủ ý ngu xuẩn, đó là hạ được vào thức ăn của Đan Hoàn, coi như là vì trẫm, trẫm biết sau đó Đan Hoàn nhất định tức giận, thế nhưng việc gì làm thì cũng đều đã làm cả rồi, trẫm biết làm sao?”

“Hoàng thượng, những lời này ngài đừng nói với thần, hãy nói với Đan Hoàn, biết đâu hần sẽ hiểu và thông cảm?”

Ninh Bình hai bàn tay siết chặt, trong lòng một trận đau nhức, tại sao y lại đem chính ái nhân của mình đẩy vào lòng của người khác?

Thế nhưng một người vừa là quân chủ, vừa là huynh đệ của y, một người là người trong lòng của y, thế nhưng y lại không dám nói ra, hiện giờ y bị kẹt giữa hai người, thật không biết y nên giữ hay buông bỏ? Tuy rằng trong lòng thầm quyết tâm thành toàn cho bọn họ, thế nhưng ngực lại đau đớn thế này, chuyện gì bọn họ cũng kiếm y để kể, chuyện của bọn họ thì bọn họ hãy tự đi mà giải quyết đi, hiện tại y chỉ muốn kiếm một chỗ nào đó, hảo hảo chữa vết thương lòng.

Hoàng đế nhìn quanh Ngự thư phòng vắng vẻ, Tiểu Tuyên Tử đi rồi, Ninh Bình cũng đi, cả Đan Hoàn cũng không tới tìm y nữa, trong phòng ngời ngáy ngốc một mình cảm giác bi ai thế này đây?

“Các người đều đi hết đi! Một đám không có lương tâm, việc của trẫm trẫm tự đi giải quyết”.

Đêm khuya thanh tĩnh, Hoàng đế âm thầm mang theo hai người thái giám thuộc Đan viện đi tới lãnh cung, đồng thời mang chút thức ăn cho Đan Hoàn.

Dù tự nhủ thầm trong lòng nhưng y không phải hoàn toàn không chút lo sợ, thế nhưng nếu không đối mặt thì không thể giải quyết được.

Đi tới cửa lãnh cung, Hoàng đế để hai người thái giám đứng ngoài chờ, còn chính mình mang theo đồ ăn đi vào lãnh cung, dù qua rất nhiều gian phòng, gian nào cũng đầy bụi và mạng nhện phủ kín, thế nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng Đan Hoàn đâu.

Y thử gọi vài tiếng:

“Hoàn khanh, người ở đâu a? Trẫm mang bữa tối tới cho người đây, ta nghĩ chúng ta cần nói chuyện, chẳng lẽ người nghĩ cả đời này sẽ trốn ở đây quyết không gặp trẫm sao? Có nghe thấy trẫm nói không? Nếu nghe được thì người hãy lên tiếng đi.”

Ở một gian phòng nhỏ, phiến cửa chợt hé mở ra, bên trong truyền ra tiếng nói rầu rĩ của Đan Hoàn:

“Người vào đi, chúng ta nói chuyện”.

Hoàng đế đi vào, cố mở căng mắt để nhìn xem Hoàn khanh của y hiện tại đang đứng đâu thì nghe thấy tiếng nói của Đan Hoàn vọng từ trên đầu y xuống:

“Người nói trước hay ta nói trước?”

“Hoàn khanh, người có việc muốn nói với trẫm sao? Vậy người hãy nói trước đi”.

“Ta muốn xuất cung”.

“Người hãy bỏ ý định đó đi, trẫm quyết không để người rời đi, đặc biệt là sau sự việc tối hôm qua”.

“Vậy chúng ta còn gì để nói?”

“Trẫm muốn nói để người hiểu trẫm, người ghét việc tối qua tối như vậy sao? Là trách trẫm đã hạ được người? Trẫm cũng không muốn như vậy, chỉ là trẫm muốn sung hạnh ái phi của trẫm, chẳng lẽ như vậy có gì sai sao? Trẫm tuy rằng ít ham muốn nhưng không có nghĩa là không có, từ sau cái ngày người tức giận lần đó, tính đến nay đã một trăm ngày rồi, trẫm không hề tìm một phi tần nào để thị tẩm, trẫm đợi,

đợi người tự nguyện, thế nhưng người có cho trẫm cơ hội không? Tiểu Tuyền Tử thấy trẫm vô cùng phiền muộn, lúc này mới nghĩ ra một chủ ý ngu ngốc, đó là hạ được vào đồ ăn của người, trẫm biết người sẽ rất tức giận, nhưng việc thì cũng đã xảy ra rồi, người mau nói đi, trẫm phải thế nào thì người mới chịu tha thứ cho trẫm?”

“Ta....”

“Nếu người muốn nói người xuất cung, rời xa trẫm, trẫm nhất định không đồng ý, lúc này đây, trẫm cảm thấy rất tịch mịch, người chính là ngọn nguồn niềm vui của ta, ta yêu người, muốn chạm vào người, nếu như người giận ta vì ta đã hạ được, thì ta xin lỗi người, thế nhưng nếu người không tha thứ cho ta là vì ta chạm vào người, ta cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể nói rằng ta sẽ không hối hận, ta sẽ cùng người đây đưa cả đời, tới một ngày nào đó người nhất định tha thứ cho ta.”

“Ai

! Sao trông điệu bộ người giống như ta đang khi dễ người vậy? Dù người là hoàng đế thì ta cũng vẫn cảm thấy không cam lòng, tuy việc xảy ra tối qua là việc sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra, có điều ta vẫn nghĩ là người không dám làm như vậy, ta vốn nghĩ là ta thương, mà dù sao, cái kẻ hại ta không phải là người, người đáp ứng ta ba điều kiện, ta sẽ bỏ qua chuyện tối qua”.

“Hảo! Chỉ cần người có thể tha thứ cho trẫm, thì dù là điều kiện gì trẫm cũng nhất định đáp ứng người.”

“Thứ nhất, đem Tiểu Tuyền Tử ra đây, ta nhất định phải cho y biết tay!”

“Cái này...Được! Thế nhưng người chắc là không định lấy mạng y chứ?”

“Chỉ chính y một trận mà thôi, người thấy hối hận rồi sao?”

“Không! Quân vô hí ngôn”.

Hoàng đế thầm mặc niệm trong lòng, Tiểu Tuyền Tử, trẫm biết người là kẻ trung quân, vì hạnh phúc của trẫm, người hãy chấp nhận hy sinh đi, sau này trẫm nhất định đền bù cho người.

“Thứ hai, kể từ hôm nay trở đi, nếu ta không đồng ý thì không được chạm vào ta.”

“Hảo!”

Y thầm nghĩ, trước đây Đan Hoàn không muốn, y liệu có thể chạm vào người hần?

“Thứ ba, ta muốn một đạo mật chỉ để ta có thể xuất cung khi nào ta muốn.”

“Hảo! Bất quá ta có điều kiện, mỗi lần xuất cung người phải mang theo bốn thái giám, không được cắt đuôi bọn họ, hơn nữa phải trở về trước bữa tối. ”

“Thành giao.”

Đan Hoàn nhảy từ trên xà nhà xuống, cầm lấy đồ ăn Hoàng đế mang tới, đặt mông ngồi xuống cái ghế phủ đầy bụi gần đấy, bắt đầu đánh chén.

Đan Hoàn thầm nghĩ, chuyện tối hôm qua thôi thì cứ coi như bị rắn cắn đi, hơn nữa về sau hần cũng sẽ vô cùng thoải mái, không bị bó buộc như trước nữa, tự do muôn năm!

45. Q.2 - Chương 17

Mẹ nó! Hoàng đế dùng mảnh khốe! Vất óc nghĩ ra ba điều kiện kia, không những thù không báo được mà lại còn chẳng thu được tí lợi lộc gì, vốn cứ tưởng sau này sẽ vô cùng thoải mái tự do, thế nhưng sự thể không như hần tưởng.

Nói về điều kiện đầu tiên, giao nộp Tiểu Tuyền Tử, để hấn cho y một bài học! Thật không ngờ tới khi hấn mở miệng đòi người, thì được biết Tiểu Tuyền Tử đã về quê thăm nhà, còn bao giờ trở lại thì không ai cho hấn một hồi đáp.

Phi! Chẳng qua là vì sợ mà chạy trốn, nhưng có trốn mãi thì cũng có ngày phải hồi cung, vậy đề cập tiếp tới điều kiện thứ hai.

Đó là điều kiện kể từ hôm đó trở đi, nếu hấn không đồng ý thì y không được chạm vào người hấn, thế nhưng....một câu quả thật khó nói rõ ra được....

Ăn tối xong, Hoàng đế nói tối nay muốn ngủ cùng hấn, hấn thăm nghĩ, hiện tại hấn tỉnh táo, vậy nên khẳng định sẽ không bị ăn, vì vậy hấn đồng ý, đồng thời ngay khi vừa thối tắt nên, hấn quyết định động thủ.

Thấy Hoàng đế nằm xuống, hấn cũng học theo Hoàng đế, đầu tiên là nhay nhay môi y, Hoàng đế đưa tay đặt tại đầu Đan Hoàn, hé miệng đáp lại, lưỡi hai người cuốn lấy nhau, giao đầu triền miên, vốn là hấn đang cực kỳ hưởng thụ, thế nhưng...

Lần này người bị cởi y phục nhất định không phải là hấn, hấn cởi y phục của Hoàng đế, rồi tự động cởi y phục của chính mình, sau đó kích động đề lên người y.

Sắc mặt Hoàng đế vô cùng thanh tĩnh, chỉ chậm rãi nói một câu.

“Người dám thượng trẫm, trẫm sẽ chu di cửu tộc của người”.(=) anh chơi xấu nha).

“Người là kẻ không quân tử, chỉ có người ‘làm’ người khác mà không cho phép kẻ khác ‘làm’ người?”

“Từ xưa quân vương luôn ở trên, đây là quốc pháp!”

“Hừ! Người vô lý như vậy, ta không chơi với người nữa”.

Tuy Đan Hoàn không biết liệu quốc pháp có cái luật nào ghi là quân vương thì không thể đặt ở dưới, thế nhưng nhìn biểu tình của Hoàng đế, hấn biết Hoàng đế không có nói giỡn, nếu hôm nay hấn thực sự ‘làm’, cửu tộc nhà hấn chắc chắn đi đời. Không chơi!

Đan Hoàn tức khí vút chần xuống dưới đất, hấn quyết định đêm nay sẽ ngủ dưới đất, quay lưng lại phía y.

“Hoàn khanh người trở lại giường đi, trời giá rét, người ngủ dưới đất nhất định bị cảm lạnh, người ngồi dậy đi có được không? Trở lại giường trẫm sẽ không đụng vào người, người cũng không quấy trẫm, chúng ta ngủ a”.

“Không cần người quan tâm!”.

Hoàng đế thấy Đan Hoàn vô cùng kiên quyết, cũng không biết phải làm sao, có điều cứ nhìn mãi bóng lưng của Đan Hoàn, tự nhiên cảm thấy đau lòng, mãi cho đến khi nghe thấy nhịp thở đều đặn của Đan Hoàn, biết rằng hấn đã say ngủ, mới thở dài một tiếng rồi nằm xuống.

Nửa đêm, y chợt cảm thấy như có thứ gì ấm áp cứ cố chui vào trong lòng y, tỉnh lại nhìn thì thấy chính là Đan Hoàn, thì ra nửa đêm, sau khi đi tiểu về, Đan Hoàn đã quên chuyện bất hòa hồi tối, tự giác bò lên trên giường, chui vào lòng y loay hoay tìm vị trí thoải mái, tiếp tục ngủ.

Hoàng đế dịch người vào trong, để Đan Hoàn có thể nằm thoải mái rồi choàng tay ôm hấn vào lòng.

“Ai!

~” Y bất đắc dĩ thở dài, thật là chỉ có lúc này nhìn hấn mới thật dễ thương vô hại, nom thật giống một tiểu miêu đang say ngủ, thức dậy rồi lại hồ nháo âm ỉ, thật là một đứa nhỏ khiến người ta không an tâm.

Coi như hiện tại ngủ rất an ổn, thoải mái, thế nhưng tuy rằng y đáp ứng là không chạm vào người hấn, thế nhưng nửa đêm hấn lại tự động chui vào lòng y, thật là mất mặt quá đi, không đứng lại để cho người ta ôm y, vậy là điều kiện thứ hai cứ thế trở nên vô dụng.

Là tự hấn gây ra, hấn không oán, thế nhưng việc tiếp theo còn tồi tệ hơn.

Để bức Hoàng đế gọi Tiểu Tuyền Tử về, hấn ngày đêm giám sát Hoàng đế vô cùng chặt chẽ, hơn nữa cứ một canh lại nhắc lại chuyện này một lần.

Cha hắn đã từng nói, nếu người ta đánh người, người nhất định phải đánh trả, có oán tất phải báo, nếu không tới khi chết nhất định không thể thành thoi.

Bởi vậy cho nên hắn bám Hoàng đế rất chặt, Hoàng đế đi đâu hắn đi theo đó, khi Hoàng đế ngồi ở Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, hắn sẽ ngồi một bên uống trà cắn hạt dưa, nếu buồn chán hắn sẽ đi một bài quyền cho giãn gân cốt.

Hoàng đế đối với việc bị Đan Hoàn giám sát lại thành ra có chút cảm giác được hưởng thụ. Cũng đúng thôi, y vẫn ao ước có thể thường xuyên ở bên hắn, hiện tại chẳng phải đã y như mong ước rồi sao, hắn thường xuyên ở bên cạnh y để nhắc cho y khỏi quên việc gọi Tiểu Tuyền Tử trở về.

Hoàng đế nhìn về phía Đan Hoàn, hiện đang ngủ gục vì phải ngồi mãi trên ghế, nhẹ mỉm cười. Sau đó cầm áo choàng tới, nhẹ nhàng đắp lên người Đan Hoàn.

Đan Hoàn giật mình tỉnh giấc, híp mắt nhìn trái phải, sau đó nhận ra trước mặt mình có một dáng người, mãi mới nhận ra là Hoàng đế.

Hoàng đế nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Đan Hoàn.

“Hoàn khanh, người mệt rồi, mau đi ngủ đi”

“Ừmmm”

Đan Hoàn ngật ngưỡng đi vào phòng trong, thế nhưng đi được nửa đường hắn chợt phát hiện, sai a, hắn đến đây đâu phải để ngủ?

“Aa

~~” Đan Hoàn hô to một tiếng để mình được tỉnh táo rồi quay về phía Hoàng đế.

“Người chừng nào mang Tiểu Tuyền Tử về đây cho ta?”

“Hoàn khanh, không phải trẫm đã nói rồi đó ư? Trẫm đã phái người đi tìm, có điều đi tới quê nhà của Tiểu Tuyền Tử cũng phải hơn 10 ngày, người trẫm phái đi tuyên chỉ và Tiểu Tuyền Tử cũng phải cần hơn 20 ngày nữa mới có thể về tới đây”.

“Vậy ngày hôm nay là ngày thứ mấy rồi?”

“Là ngày thứ năm”.

“Còn lâu nữa nha, vậy bao giờ tới ngày đó người nhất định phải sai người báo cho ta biết, mật chỉ ra cung của ta đâu?”

Đan Hoàn xòe tay ra đòi vật bảo đảm cho tự do của hắn.

“Hôm nay người đi ra ngoài ư?”

Đan Hoàn nhìn lên trời, đã qua trưa lâu rồi, hôm nay có ra ngoài cũng không chơi được bao lâu.

“Ngày mai đi, uy, người quản chuyện ta ra ngoài cung sao? Mật chỉ cho ta rồi là của ta, người hiện tại hối hận sao?”

“Đâu có, quân vô hí ngôn, mật chỉ đây, người cầm đi, nhớ kỹ những chuyện người hứa với trẫm”.

“Đã biết, phải trở về trước bữa tối, thật là dài dòng quá đi”.

46. Q.2 - Chương 18

Đan Hoàn cầm mật chỉ từ tay Hoàng đế, nhanh nhanh tiêu sái ra ngoài, hắn quyết định hôm nay sẽ trở về cung của hắn để chuẩn bị, sáng mai sẽ ra cung sớm.

Ngay khi Đan Hoàn vừa rời khỏi Ngự thư phòng, Hoàng đế liền sai người gọi các thái giám biết võ công trong Đan viện tới.

Theo cung nhân quản lý người ở Đan viện báo cáo, trong Đan viện của quý phi có 49 người, trong đó tới hơn một nửa là biết võ nghệ.

“Trăm triệu các người tới đây, các người trong bụng hẳn đã đoán ra là vì việc gì, Hoàn chủ tử của các người luôn thích ra cung chơi, trăm không đồng ý thì hẳn cũng sẽ tìm mọi cách để trốn ra, thế nên trăm đành đặc biệt chuẩn tầu cho hẳn ra ngoài cung, thế nhưng mỗi lần hẳn ra ngoài chơi sẽ mang theo bốn người trong số các người, nhớ rõ cho dù ngày hôm đó có theo chủ tử của các người vui chơi như thế nào, thì cũng nhất định phải khuyên hẳn trở về trước bữa tối, trễ một khắc phạt đánh hai mươi đại bản, trễ hai khắc đánh bốn mươi đại bản, các người hãy tự mình suy nghĩ đi, hơn nữa, nếu như các người để lạc mất chủ tử, vậy các người cũng khỏi cần trở về, còn có đừng để người lạ tới quá gần hẳn, nhất định phải chăm sóc bảo hộ hẳn, chỉ cần hẳn bị rơi một sợi tóc thì các người hãy mang đầu mình tới gặp trăm, những lời này của trăm, các người nghe thì hãy nhớ ở trong lòng, không được nói ra ngoài, lui xuống đi”.

Đợi sau khi các thái giám lui hết, hoàng đế bèn buông tiếng thở dài:

“ Ai

~”

Nói đi cũng phải nói lại, những lời dặn dò kia đáng ra y nên để Ninh Bình nói mới phải, để y nói những lời kia trước mặt các thái giám thật giống như y là một Hoàng đế nhỏ nhen, không thể rời xa nữ nhân của mình, thế nhưng thật không hiểu mấy ngày nay Ninh Bình làm sao nữa, toàn lấy cớ bị ốm để tránh việc vào triều.

“Ai

~~!”

Y than thầm làm Hoàng đế thật khó, quốc sự, gia sự, trăm thứ đổ trên đầu .

Tiểu Tuyên Tử có lẽ trong một khoảng thời gian nữa cũng sẽ không trở về, y phái người bí mật truyền chỉ cho Tiểu Tuyên Tử, truyền chỉ cho y rằng đợi tới lúc hỏa khí của Đan Hoàn hạ xuống, y hãy trở về, cứ ở bên ngoài chơi mấy ngày, sau đó tìm một chỗ ở trong kinh thành, đợi Đan Hoàn quên đi rồi sẽ cho người báo để y hồi cung.

Thế còn Ninh Bình? Thật không hiểu y làm sao nữa, có lẽ y nên phái người tới phủ của y kiểm tra.

Còn về Hoàn khanh của y, không cần hỏi cũng biết là y vô cùng lo lắng, cho dù có bốn thái giám hộ vệ đi theo, thế nhưng chắc chắn hẳn sẽ gây ra chuyện nháo loạn thôi, thật là một đứa nhỏ khiến cho người ta thật sự không yên tâm.

Nghĩ tới Đan Hoàn cơ thể căng tràn sức sống, Hoàng đế không khỏi lộ ra nụ cười dịu dàng.

Hoàn khanh của y quả thật là một người thẳng thắn, vui vẻ, tràn đầy sức sống, bộ dạng giần dữ mắng người cũng thập phần đáng yêu, có hẳn bên cạnh cuộc sống của y ngày nào cũng tràn đầy thú vị.

Đan Hoàn có được mặt chỉ xuất cung, cảm thấy vô cùng hài lòng, vậy là ngày mai hẳn có thể ra ngoài cung hưởng thụ không khí sáng khoái, thoải mái rồi, tâm tình xuất cung lần này thật không giống với lần trước, không cần phải lén lút lút lút, cũng không cần phải giấu Hoàng đế, tuy nói rằng có bốn thái giám đi theo, thế nhưng xuất cung hẳn sẽ là lão đại(giống kiểu đại ca xã hội đen á) của nhóm, bọn chúng cư nhiên phải nghe lời hẳn (sao anh không nghĩ anh là chủ nhân, lão đại là sao =.=!)

Tâm tình lần này của hẳn có thể diễn tả bằng chữ “Sảng ”a

(sảng ở đây là sáng khoái)

Đan Hoàn đứng cạnh giường chuẩn bị tư trang, quần áo để ngày mai xuất cung, chợt phát hiện bị mất một món đồ.

“Người đâu?”

“Có nô tài, chủ tử, ngài có gì cần phân phó?”

“Dây buộc tóc của ta đâu?”

“Chủ tử định nói về...?”

“Là cái mà Hoàng thượng cho ta đây”.

“Ồ, đó là vật dùng của Hoàng thượng, đã đưa lên điện thờ rồi”.

“Hừ! Gì chứ? Chỉ là dây buộc tóc mà thôi, mấy hôm trước ta còn mang theo”.

“Hoàng thượng cho ngài buộc ư? Đó chính là sủng ái tối thượng a”

“Sao lại phức tạp vậy chứ? Ta cần một cái, người mang tới đây”.

“Chủ tử, vật đó là để cho nam nhân dùng”

“Thật dài dòng, người mau mang một dây buộc tóc tới đây, đặt ở trên giường cho ta, sao phải nhiều lời thế?”

“Dạ , dạ”

Đan Hoàn loay hoay chuẩn bị nửa ngày, rút cục mọi thứ đã ổn thỏa, chỉ thiếu có bạc mà thôi, vậy phải tính sao? Chẳng lẽ xuất cung ra ngoài chơi chỉ có thể đứng ngắm, không thể mua đồ? Vậy thì khác gì mấy lần ra cung trước kia chứ? Chắc đành phải xin tiền của Hoàng thượng rồi, có lẽ y cũng không ngại cho hẳn mượn một ít bạc đâu, chẳng phải có câu rằng đã là hảo bằng hữu thì tiền bạc là của chung đó sao?

Tối đó, khi Hoàng đế tới phòng của Đan Hoàn, thái giám hầu cận vốn định rót trà dâng lên thì bị Đan Hoàn ngăn lại.

“Để ta làm”.

Thật khó có thể tượng tượng ra bộ dạng nhu thuận rót trà của Đan Hoàn lúc này, có thể nói là khiến cho Hoàng đế cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà sinh ra lo sợ =.=!).

Hoàng đế đưa tay ôm lấy thắt lưng Đan Hoàn.

“Hoàn khanh ngày hôm nay hẳn là rất hài lòng phải không?”

“Ân, rất hoàn hảo, chúng ta có thể xem như là bằng hữu không?”

Nhìn vẻ mặt tươi cười quyến rũ của Đan Hoàn, Hoàng đế nhất thời cảm thấy được hẳn là hẳn đang có chuyện muốn cầu xin, thật không dám mở miệng nói bừa.

“Chúng ta không phải là bằng hữu”.

“A? Không phải là bằng hữu sao? Chẳng phải chúng ta thường xuyên nói chuyện sao?”

“Không phải. Chúng ta là phu thê a”.

“A, trên danh nghĩa thì quả đúng như vậy”.

“Thực tế chẳng lẽ không phải như vậy sao?”

47. Q.2 - Chương 19

“Chúng ta không phải là bằng hữu”.

“A? Không phải là bằng hữu sao? Chẳng phải chúng ta thường xuyên nói chuyện sao?”

“Không phải. Chúng ta là phu thê a”.

“A, trên danh nghĩa thì quả đúng như vậy”.

“Thực tế chẳng lẽ không phải như vậy sao?”

Hoàng đế tùm tùm cười, như để nhắc lại chuyện đêm đó, y thật sự muốn nhìn phản ứng của Đan Hoàn.

Đan Hoàn cảm thấy trên thân như có kiến bò, bèn né tránh cái ôm của Hoàng đế.

“Hừ! Dám chiếm tiện nghi của ta, ta còn chưa tính sổ nha, Tiểu Tuyền Tử đâu? Có phải người giúp y chạy trốn?”

“Không. Chẳng phải trẫm đã phái người đi tìm rồi sao, y sớm muộn gì cũng sẽ trở về thôi”.

Hoàng đế hiện tại có chút tự trách mình lắm miệng.

“Hừ! Y trở về nhất định sẽ chết với ta, ta sẽ hành y một trận liên tiếp mười ngày mới có thể hạ hỏa”

Đan Hoàn hung hăng đâm tay trái vào lòng bàn tay phải của hắn.

Hoàng đế ngẩng nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Đan Hoàn, trong bụng thầm nghĩ, người bình thường có ai chịu được nổi một quyền từ bàn tay này chứ?

“Hoành khanh hẳn đang có việc muốn nói?”

Hoàng đế tìm cách chuyển trọng tâm câu chuyện.

“Ta...ta...ta biết như vậy là không được, thế nhưng quả là ta cần gấp a, coi như người cho ta mượn đi”.

“Người rốt cục là muốn cái gì?”

“Ngân phiếu. Ra khỏi cửa mà không có tiền thật là thống khổ”.

“Người a, người cần bao nhiêu, chỉ cần nói, trẫm sẽ sai nô tài mang tới”.

Đan Hoàn nghĩ bụng, chỉ cần 5 lượng bạc là hắn đã có một bữa tiệc rượu no say, nhân lúc Hoàng thượng đang vui vẻ, thật khó có cơ hội nào để mở miệng xin tiền để đáng thế, vậy hắn sẽ tiện thể mượn luôn tiền tiêu trong một tháng.

Đan Hoàn xòe năm đầu ngón tay ý bảo hắn muốn mượn năm mươi lượng.

Hoàng đế nhẹ nhàng mỉm cười.

“Được, trẫm cho người năm trăm lượng, cũng không nhiều lắm a, trẫm còn ban thưởng cho người thêm một cây trâm ngọc có giá là năm nghìn lượng, có điều trẫm có một điều kiện, người có thể giảm số ngày trị tội Tiểu Tuyền Tử xuống bớt 3 ngày được không?”

Hoàng đế trong bụng thầm đại thán, làm Hoàng đế thật khó, lại còn phải ra điều kiện với chính phi tử của mình.

Đan Hoàn trong bụng thầm tính toán, thật không ngờ có thể xin tiền tiêu của cả một năm, hơn nữa giảm đi ba ngày thì chẳng phải hắn cũng còn những bảy ngày để trị tội Tiểu Tuyền Tử đó sao?

“Hảo, giao ước hoàn thành”.

Đan Hoàn đưa bàn tay trước mặt Hoàng đế, thầm nghĩ không biết Hoàng đế có biết cách thức ký kết giao ước của dân gian hay không? (hai người đưa tay lên cao và vỗ lòng bàn tay của mình vào lòng bàn tay người kia ý), bởi vậy hắn lại từ từ hạ tay xuống.

Hoàng đế đột nhiên đưa tay ra nắm lấy tay hắn.

“Hành động lúc này của người là có ý gì?”

“Cái đó là cách thức ký kết giao ước của dân gian, hai người có giao ước sẽ vỗ lòng bàn tay vào nhau, cái này giống như lập lời thề vậy”.

Hoàng đế ôn nhu nhìn Đan Hoàn, rồi đưa tay ra

“Được, vậy chúng ta lập lời thề”.

Đan Hoàn vui vẻ đưa tay vỗ vào tay Hoàng đế.

“Nói lời phải giữ lời, không được thay đổi”.

“Cả đời yêu thương, không bao giờ rời xa!”

Đan Hoành thật không nghĩ tới Hoàng đế lại nói ra lời thề như vậy, hần chậm rãi đưa bàn tay vừa hoàn thành giao ước lên nhìn chăm chú, xem ra thắm rồi, cả đời sau đã bị định đoạt

“Hừ! Người đang nghĩ cái gì vậy, không chơi với người nữa, ta đi chuẩn bị”

Đan Hoành mặt đỏ bừng, vội giả vờ sắp xếp chuẩn bị đồ dùng để mai xuất cung, có điều, đối với lời tuyên thệ yêu thương suốt đời của Hoàng đế, hần hoàn toàn không cảm thấy ghét, thật khó có được kẻ ngốc nào đối với hần tốt như y, ngoại trừ chuyện bị y thương cảm giác không tốt lắm, thì y luôn đối xử với hần thật là tốt.

Trước kia trong quân doanh, khi hần làm sai chuyện gì, cha hần đều bắt hần chạy quanh thao trường hoặc bị bắt quỳ ở từ đường, nhưng y đối với việc hần ngoạn nháo, phá hư đồ thì đều luôn nhường nhịn hần, khi hần làm vỡ món đồ nào đó, cha hần nhất định phạt hần phải gánh ba mươi gánh nước, còn y lại lo lắng xem hần có bị thương hay không, hơn nữa, sau đó còn nói chỉ cần hần không bị thương là tốt rồi, hại hần cảm thấy ngượng ngùng.

Như vậy chính là yêu sao? Đan Hoành cũng không rõ lắm, có điều quả là hần đối với Hoàng đế cũng có chút tình cảm, chính là cái loại tình cảm mà chỉ cần vài ngày không gặp y hần liền cảm thấy nhớ.

48. Q.2 - Chương 20

Sáng sớm hôm sau, khi Hoàng đế tỉnh dậy, định vượt qua người Đan Hoành để bước xuống giường thì Đan Hoành vươn tay giữ cổ chân y lại.

“Hoànkh khanh, đừng nháo, trẫm phải lâm triều”.

“Không nháo người, chỉ muốn nói với người là hôm nay ta xuất cung, bữa trưa sẽ không ăn cùng người, người lâm triều sao? Sao sớm dữ vậy, trời còn chưa sáng mà, người thật là vất vả nha”.

“Giờ lâm triều là do tổ tông quy định, không thể sửa được, hơn nữa sáng sớm làm việc sẽ minh mẫn hơn”.

“Đôi khi ta nghĩ người làm Hoàng đế thật là vất vả, sáng phải dậy sớm, hơn nữa cả ngày còn phải xử lý hàng đống tấu chương”.

“Người thương trẫm sao? Chỉ cần trong lòng người có tâm ý này thì trẫm đã vô cùng thỏa mãn rồi, buổi tối nhớ trở về sớm”.

Hoàng đế cúi xuống, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của Đan Hoành.

Đan Hoành ngây ngẩn quên cả phản kháng, tới tận khi Hoàng đế đã ra khỏi phòng hần mới tỉnh táo lại, chẳng phải bọn hần đã giao ước rồi đó sao, một khi hần không đồng ý thì nhất định không được đụng vào hần, hiện tại y đâu chỉ có chạm một chút thôi, quên đi, ai bảo hần cùng y ở cùng một phòng chứ, mà hiện tại dù có đuổi theo đòi lại công đạo thì cũng đã muộn rồi.

Hoàng đế vừa rời đi, Đan Hoành liền thay y phục, cầm ngân phiếu rồi dẫn người xuất cung.

Đi trên đường Đan Hoành nhìn thấy rất nhiều người đằng sau lưng đeo những bọc hành lý rất to, hần là người dưới tỉnh lên kinh thành đi.

Đan Hoành cảm thấy thắc mắc nên quyết định vào một quán trà để hỏi chuyện, bước vào trà quán hần thấy người bán hàng không chuyên chú mà lại lo âu nhìn về phía trước.

Đan Hoành liền vỗ tay xuống bàn:

“Chủ quán, thượng trà.”

“Ân, tại hạ thật xin lỗi ngài, khách quan, tại hạ vừa nãy thất thần, ngài cứ ngồi xuống trước, tại hạ sẽ rót trà mời ngài”

Chủ quán nhanh nhẹn đưa lên một bộ ấm trà cùng tách trà, mà trà cũng chỉ có một loại.

Đan Hoành vốn định tự mình rót trà thì thái giám Tiểu Hạo Tử đã vội cầm lấy ấm trà:

“Chủ tử, bộ ấm trà này xem chừng không được sạch sẽ, mà lá trà trong này xem chừng cũng không được ngon, hay chúng ta đổi lại thành trà chúng ta mang theo?”

“Các người đi ra ngoài mà cũng mang theo trà sao?”

“Hoàng thượng sợ ngài uống trà bên ngoài bị đau bụng, bởi vậy sai chúng nô tài mang theo, ngài thích nhất là uống loại búp trà được hái ở trên đỉnh núi cao, bởi vậy Hoàng thượng sai chúng nô tài mang loại trà đó”.

Đan Hoành thích nhất hương vị của loại trà này, có thể nói là hương thơm bay xa nghìn dặm, vừa định lấy một ít bỏ vào ấm trà, thế nhưng hần chợt nhớ ra đây là ngoài cung, nếu bên ngoài cũng uống loại trà như trong cung thì ở bên ngoài cung với trong hoàng cung còn có gì khác nhau?

“Ai bảo các người mang theo? Đây là bên ngoài a, nhập gia phải tùy tục, có hiểu không, loại trà bình dân này kỳ thực cũng không khó uống, trước đây ta thường uống loại trà này, mau ngồi xuống đi, ta ngồi còn các người đứng nhìn rất không tự nhiên”.

Mấy thái giám liền cẩn thận ngồi hai bên trái phải của Đan Hoành.

Đan Hoành đợi chủ quán đi ngang qua hần liền cất tiếng hỏi.

“Chủ quán, tại sao trên đường lại thấy nhiều người từ ngoài vào kinh thành thế?”

“Trời! Ta thấy ngài cũng là người kinh thành đúng không, sao lại không biết chuyện?”

“Ta quả là người kinh thành, nhưng là mới vừa trở lại kinh thành”.

“Vậy không trách được, hần ngài đã quên rồi, ba tháng nữa triều đình tổ chức khoa thi, những người này đều là thí sinh tham dự”.

“Trời à!”

Đan Hoành đưa tay vỗ đầu, thật là, chuyện quan trọng như vậy mà hần lại quên mất.

Còn nhớ năm năm trước, khi hần 13 tuổi, còn sư huynh Hắc Uy của hần 16 tuổi, Hắc Uy cũng tham dự kỳ thi võ. Không ngờ rằng trong khoa thi đó y có tên trong bảng nhãn, rồi được phong làm Bắc tham tướng, rồi không lâu sau lại được phong làm chiếu tướng, hần còn nhớ rõ, khi Hắc Uy trở về, y còn khoe lác khoe khoang với y một trận, rằng y không phục, đáng lẽ ra y phải đỗ trạng nguyên mới xứng.

Rồi sau ba năm tòng quân, hần bị đuổi về (vụ Đan Hoành bị Bắc doanh trại tổng cổ về vì phá phách quá á, mọi người xem chương 1 bộ 1 a~), từ đó đến giờ hần ngày ngày vẫn chăm chỉ tập luyện võ công, chờ ngày tham gia cuộc thi này, tuy rằng hai đợt thi trước hần không tham gia, bởi vậy không có tư cách tham gia, thế nhưng việc này hần vẫn nhớ rõ trong lòng, hơn nữa hần rất mưu cầu danh lợi, bởi vậy lần này cho dù không thắng cũng nhất định tham gia góp vui a.

“Trời à, ta quên mất, Chủ quán, hiện tại các võ sinh đang ở đâu?”

“Nếu là người do các tỉnh cử lên kinh thì sẽ ở trong các hội quán do tỉnh đó mở trên kinh thành, còn các võ sinh tự do sẽ ở trong các khách điểm, chẳng lẽ công tử đây muốn kết giao với một vài vị bằng hữu? Cũng đúng a, nhìn ngài thân mình thanh tú, mảnh khảnh văn nhược như vậy, kết thân với mấy bằng hữu biết võ hần là có lợi a”.

“Phải, là muốn đi gặp bọn họ”

Đan Hoành nghĩ thầm, tuy rằng không thể tham gia dự thi, thế nhưng thi đấu với bọn họ, nếu hần thắng, cho dù không nhận được chức danh trạng nguyên, thế nhưng trong lòng hần vẫn sẽ cảm thấy thoải mái, hần muốn đi xem những người luyện võ công chính thống khả năng cao thấp thế nào, cái tên Hắc Uy từ nhỏ luôn bị hần khi dễ còn đỗ được bảng nhãn, hần như thế nào lại không thể là trạng nguyên.

“Tiểu Hạo Tử, chúng ta tới hội quán gần đây nhất xem một chút”.

“Dạ chủ tử, các người đừng có ngồi đó nhìn nữa, đứng dậy đi, chủ tử phải đi rồi”.

Tiểu Hạo Tử gọi ba thái giám đang ngồi gần ra đối diện hắn và Đan Hoàn.

Cả ba người đang mãi nhìn cái gì đấy, nên khi nghe nói chủ tử phải đi, cũng không phản ứng gì, mãi mới có một người hoàn tỉnh đứng dậy.

“Các người đang nhìn cái gì vậy?”

Đan Hoàn nhìn về hướng ba người kia đang nhìn, thì thấy một người đang ngồi ăn bánh bao, bánh bao để trên một cái sạp, còn người kia đang ngồi ăn, có rất nhiều x người cũng đang nhìn hắn.

“Các người đang nhìn cái gì vậy?”

“Dạ chủ tử, nô tài chỉ là thấy cái người kia thật là kỳ lạ, ban nãy nô tài nhìn thấy hắn ăn năm cái bánh màn thầu, ăn không có đồ ăn gì, lão bản đối diện thấy vậy bèn hảo tâm cho hắn một ít dưa muối, hắn ăn giống như đang thưởng thức cao lương mỹ vị vậy”.

Đan Hoàn nghe vậy bèn hiếu kỳ nhìn sang, thấy xung quanh người nọ có rất nhiều người ngoại tỉnh đứng xung quanh, hơn nữa nhìn người nọ thân thể tráng kiện, cơ bắp cuộn cuộn, hẳn là tới đây thi võ.

Đan Hoàn nhìn một hồi cũng phải cảm khái người kia ăn uống thật tốt, chỉ với một ít dưa muối mà có thể ăn được những năm cái bánh bao.

“Ồ, thật không ngờ còn có kẻ là đối thủ ăn uống với Uy trư sao? Y ăn một lần chỉ ăn được tám cái bánh bao mà thôi, vậy mà tên này đã ăn được mười cái, có ý tứ”.

“Đâu chỉ mười cái, ta thấy hắn đã ăn hơn hai mươi cái rồi, mỗi sáng tên này phải ăn lượng đồ ăn mà một người ăn trong ba ngày”.

“A? Nếu vậy tên này nhất định là đi thi võ”.

Nói xong Đan Hoàn liền đứng lên đi về phía quầy hàng đối diện, thái giám theo sau liền thanh toán tiền trả rồi vội vã theo sau.

Người kia ngồi một mình một bàn, hiện tại đã quá giờ ăn sáng, thế nhưng mấy bàn lân cận hắn đều có người ngồi, hẳn là ngồi đây xem náo nhiệt.

Đan Hoàn đi tới lấy ghế ngồi cạnh người kia, thấy vậy thái giám Tiểu Đặng Tử liền lấy ghế ngồi xen vào giữa.

“Chủ tử, thứ lỗi cho nô tài mạo phạm, Chủ nhân đã phân phó cho nô tài, lúc cùng chủ tử đi ra ngoài, nhất định không được để ngài quá gần người lạ”.

“Đa sự!”.

Đan Hoàn tặng cho Tiểu Đặng Tử một cái lư mất rồi mới quay sang làm quen với cái người vẫn đang ngồi ăn.

“Vị huynh đài này phải chăng tới đây để tham gia khoa cử?”

“Phải.”

Người kia vẫn cầm củi vùi vào ăn, không có thời gian để ý tới hắn, chốc lát sau, hắn đưa miếng bánh bao cuối cùng vào miệng, rồi sau đó nhìn chủ quán, ý chừng như muốn nói gì nhưng chưa nói được.

Chủ quán đi tới đưa thêm cho hắn một cái bánh bao nữa.

“Người chiếu cố sinh ý của ta, ta tặng người thêm một cái bánh bao nữa”.

“Chủ quán, không thể, người biết rõ là ta không có tiền, hôm nay tiền của ta chỉ đủ để ăn mấy cái thể thôi, ngày hôm nay người cho ta bánh, ta thật không biết khi nào có thể trả tiền cho người”.

“Đây là ta tặng người, cầm đi”.

“Cảm tạ chủ quán, Phật tử sẽ bảo vệ người, người ra tay làm phúc, sau này nhất định ta sẽ hảo hảo báo đáp”.

“Chẳng qua chỉ là một cái bánh bao mà thôi, không cần câu nệ”.

Chủ quán rời khỏi chỗ hắn ngồi, hắn bày ra vẻ mặt vui vẻ tiếp tục gặm bánh bao.

Đan Hoành thấy người nọ quan tâm tới bánh bao hơn là để ý tới hắn, chủ quán chỉ cho hắn một cái bánh bao mà hắn đã vô cùng cảm động.

“Chủ quán, lấy cho ta mười cái bánh bao”.

Bánh bao vừa được đặt trước mặt Đan Hoành, hắn đã đẩy toàn bộ bánh bao về phía người nọ.

“Cái này coi như quà kết giao bằng hữu, ta tên Đan Hoành, huynh đài tên gọi thế nào?”

49. Q.2 - Chương 21

Người kia nhìn Đan Hoành, xác nhận lại:

“Cái này cho ta?”

“Đúng, là cho người”.

“Không làm không nhận thưởng, chúng ta không quen biết, nếu ta nhận lễ vật của các hạ xem ra không tốt lắm, chẳng lẽ các hạ cần ta trợ giúp, chỉ cần không giết người, không làm việc gì trái lương tâm thì chuyện gì ta cũng có thể làm.”

“Ta chỉ muốn làm quen với người, khả năng ăn của huynh đài tựa hồ rất khỏe?”

“Hắc hắc~~”

Người kia xấu hổ cười.

“Không gạt người, từ nhỏ ta đã ăn rất nhiều, bởi vậy nên tiền mang theo dọc đường đã đem ra mua đồ ăn hết sạch, vài ngày trước ta làm chút công việc được trả công, nên mới có tiền ăn no cơm ba ngày nay, cơm canh ngày mai thật không biết xoay sở thế nào, nhìn huynh đài hắn là người sống ở đây, vậy xin hỏi ở đâu có thể xin được việc làm?”

Đan Hoành nhìn người nam nhân to khỏe trước mặt, với sức vóc như vậy sao có thể khó tìm một công việc chứ?

“Nhìn thân thể huynh đài rất khỏe mạnh, sao lại khó tìm công việc?”

“Trước kia ở ngoài kinh thành thì không khó, nhưng kể từ khi vào thành đến nay, thì công việc nào ta làm chỉ được một ngày là bị đuổi, ta cũng không biết mình làm sai gì.”

“Người không hỏi sao?”

“Không, người ta không muốn nhận mình hắn là có lý do, mình cũng không nên cưỡng cầu”.

Đan Hoành nhìn kỹ người này, thấy hắn là một người thành thật, không có vẻ gì giả tạo.

“Người tên gì?”

“Ta tên Thạch Thành, Thạch trong thạch đá, Thành trong thành thực”

“Tìm công việc ư? cầm lấy bánh bao rồi đi theo ta”.

Đan Hoành nhớ phủ nhà hắn trong kinh thành chỉ để lại mấy gia nô già cả, còn mọi người già trẻ lớn bé nhà họ Đan đều trở về Bắc doanh trại, vậy mang người này tới phủ, để hắn làm việc trong phủ, giúp quản gia già cả sức yếu.

“Ồ ồ, thật cảm tạ”.

Thạch Thành dùng y phục ôm lấy bánh bao rồi đi theo Đan Hoàn.

“Đừng nên khách sáo, gọi ta A Hoàn là được, trong phủ rất nhiều người già, người phải chiếu cố bọn họ, chăm chỉ làm việc, không được lười biếng”.

“Người yên tâm”.

Đan Hoàn dẫn đoàn người trở về Đan phủ, trên đường đi, một thái giám đi tới bên Đan Hoàn, nhỏ giọng nói:

“Chủ tử, phía sau có người bám theo chúng ta, không phải người trong cung, có đánh hấn không?”

“Không cần, đợi lát nữa khi chúng ta vào phủ người đi theo hấn xem hấn về đâu”.

“Dạ, chủ tử!”.

Nhóm Đan Hoàn vào trong phủ, kẻ theo dõi đứng nhìn bảng tên của phủ rồi xoay người bỏ đi, ngay sau đó, Tiểu Đặng Tử, thái giám theo hầu Đan Hoàn bèn lặng lẽ bám theo.

Đan Hoàn sai quản gia an bài cho người kia (là chỉ cái người anh ý mới dẫn về a, tác giả không nói tên, chỉ nói người kia người này =.= !), và chờ Tiểu Đặng Tử trở về.

Nửa canh giờ sau, Tiểu Đặng Tử trở về, thì thầm nói vào tai Đan Hoàn.

Nghe xong Đan Hoàn liền đứng lên, nói với mấy lão nô trong nhà rằng hấn có việc phải trở về, các người hảo hảo chiếu cố người kia, sau đó liền vội vã dẫn người trở về hoàng cung.

Lúc này Hoàng đế đã phê duyệt xong các tấu chương quan trọng, y chống hai tay xuống bàn rồi đứng lên, theo thói quen gọi :

“Tiểu Tuyên Tử.”

Một thái giám bước tới.

“Nô tài là Tiểu Lộ Tử, Hoàng thượng, ngài có gì cần phân phó?”

Lúc này Hoàng đế mới nhớ ra y đã cho Tiểu Tuyên Tử về quê tị nạn.

“Trẫm cảm thấy buồn chán nên muốn tìm người nói chuyện, nhưng bọn họ đều không ở trong cung, không có gì, người lui xuống đi”.

“Hoàng thượng, hay nô tài tìm Hoàn chủ tử tới?”

Tiểu Lộ Tử trong lòng cảm thấy kỳ quái, mỗi ngày, tầm thời gian này quý phi sẽ tới tìm Hoàng thượng, mỗi lần quý phi nếu không nghịch ngợm thì cũng nháo loạn, thỉnh thoảng hấn còn nghe thấy tiếng cười sang sảng của Hoàng thượng, những lúc này, Hoàng thượng đều không cho phép kẻ nào đi vào, nên hấn cũng không biết được trong phòng lúc đó như thế nào, thế nhưng hấn cũng biết lúc đó Hoàng thượng rất vui vẻ, như vậy là được rồi, chủ tử vui vẻ thì bọn hấn mới có thể vui vẻ a.

Hoàng đế bắt đầu dĩ thử dãi, y biết hiện tại Đan Hoàn không ở trong cung.

“Không cần, không có hấn tới nháo loạn, không phải là rất an tĩnh sao?”

“Thì ra ta đáng ghét như vậy a~ Nếu sớm biết như thế ta đã không về sớm gặp người rồi”

“Hoàn khanh!”

Đang rất buồn chán, nhìn thấy Đan Hoàn trở về, Hoàng đế vô cùng kinh hỉ.

“Chẳng phải là người...?”

Hoàng đế vốn định hỏi hấn chẳng phải là đã xuất cung rồi sao, sao lại trở về sớm như vậy? Nhưng chợt nhớ bên cạnh y có người nên câu hỏi đành nuốt trở lại vô bụng, y liền cho Tiểu Lộ Tử lui rồi mới kéo Đan Hoàn ngồi xuống.

Đan Hoành không khách khí ngồi xuống một góc của long ỷ, khuỷu tay để trên bàn, tay chống cằm, mắt nhìn phía trước, không thèm đoái hoài đến ý tới Hoành đế.

Hoành đế tự biết mình sai bèn đi tới trước mặt Đan Hoành.

“Hoành khanh, Trẫm chẳng qua là tùy tiện nói thôi, chẳng lẽ ngươi muốn trẫm nói cho bọn chúng biết trẫm rất nhớ ngươi sao?”

“Ta ra ngoài có nửa ngày thôi mà?”

“Thế nhưng lúc nào rảnh rồi trẫm đều nhớ tới ngươi”

Hoành đế bình tĩnh nhìn sâu vào mắt hần làm hần có chút xấu hổ chuyển ánh mắt đi.

“Ta vội vã trở về đây là muốn nói với ngươi một chuyện đại sự, ta hỏi ngươi nếu có kẻ dùng tiền cản trở những người có năng lực hơn hần tham gia khoa thi thì sẽ phạm phải tội gì?”

“Gây rối loạn cương triều, khi quân phạm thượng, trẫm nhất định sẽ trị tội”.

“Nếu như hần là quan thì sao?”

“Nhẹ thì bị phế làm thứ dân, nặng thì chém đầu, Hoành khanh hỏi như vậy để làm gì?”

“Vậy thì tốt, công tử con của chủ quân bộ binh Mễ đại nhân hối lộ để có được thứ bậc tốt trong khoa thi lần này, hần sai thủ hạ điều tra xem thí sinh nào có võ nghệ cao hơn hần, bèn làm một số thủ đoạn, khiến những người đó không thể sống nổi ở trong kinh thành, không có chỗ ở, không thể đặt chân vào kinh thành, khiến có người thấy khó khăn mà rút lui, có người phải ở những tiểu trấn ven kinh thành, thậm chí có người phải ở trọ nơi hoang vu, việc này ngươi thấy thế nào? ”

“Có chuyện này thật sao, Hoành khanh, chuyện này nếu không có chứng cứ thì không thể nói vậy.”

“Ngươi cứ cho người đi điều tra, nếu chuyện này là do ta nói vậy, vậy ngươi cứ phạt ta là được rồi”.

Đan Hoành kiên định nói.

“Việc này rất hệ trọng, trẫm còn chưa biết cử ai đi điều tra”.

“Không phải lo lắng việc đó, để Ninh Bình đi điều tra là được, chỉ có hần mới không sợ tước hiệu của chủ quân bộ binh, hơn nữa hần làm việc rất nguyên tắc, đúng là đúng, mà sai là sai, không bao giờ nói dối, ta vội quay về đây là muốn hỏi ngươi, Ninh Bình hiện đang ở đâu?”

“Ninh Bình cáo ốm để hồi phủ”.

“Phủ của hần ở đâu?”

“Phía đông bắc hoàng cung”.

“Gần như vậy sao?”

“Hần vốn được phong hầu tại Lĩnh Nam, cách kinh thành rất xa, dùng kỵ mã chạy ngày đêm cũng phải ba ngày mới tới, vì lo như vậy sẽ bất tiện cho công tác của hần, trẫm cấp cho hần một phủ đệ ở phía đông bắc hoàng cung, chỉ cách hoàng cung có một bức tường mà thôi, như vậy hần vừa ra khỏi nhà là đã tới hoàng cung, rất tiện”.

“Chúng ta đi tìm hần đi”.

“Được, trẫm sai người khởi giá”.

“Khởi giá? Như vậy chẳng phải tất cả mọi người đều biết sao? Việc này chẳng phải càng ít người biết càng tốt sao?”

“Vậy phải người truyền tin nói hần tới đây?”

“Không cần phiền phức như vậy, chẳng phải cứ trèo qua tường là tới phủ của hần rồi sao?”

“Trẫm chưa từng thử qua, hay ngươi đi tìm hần, nói hần qua gặp trẫm?”

“Vậy chẳng phải rất phiền phức sao? Không bằng người cùng ta đi, mọi việc không phải đều cần có lần đầu tiên sao?”

Đan Hoành nói xong, cũng không để Hoàng đế nói tiếp bèn lôi y về phía tường ở đông bắc hoàng cung, bốn thái giám theo hầu Đan Hoành thấy thế bèn đi theo, đi tới chân tường, chúng thấy chủ tử của hắn đang cố gắng nâng Hoàng thượng lên bờ tường, vì vậy liền chạy tới giúp một tay.

Đan Hoành nhảy từ gờ tường xuống phủ của Ninh Bình, Hoàng đế ngồi trên bờ tường tiến thoái lưỡng nan, nhảy xuống cũng không xong mà quay về cũng không được.

Đan Hoành nhảy xuống đất liền xoay người bỏ đi. Lúc này thái giám Tiểu Đặng Tử hô to.

“Hoành chủ tử!”

Đan Hoành quay đầu nhìn lại, thấy Hoàng đế và bốn thái giám vẫn ở trên gờ tường, bốn thái giám hiện tại chân tay luống cuống, không biết phải làm thế nào, còn Hoàng đế thì ngồi im, một cử động nhỏ cũng không có, thì ra là y đang sợ.

Đan Hoành hô to:

“Các người người trên người dưới giúp hẩn xuống!”

“Dạ, chủ tử!”

Sau đó hai thái giám tới gần chỗ Hoàng đế ngồi, cúi đầu tạ tội:

“Hoàng thượng, nô tài xin lỗi, thỉnh Hoàng thượng nhắm mắt lại để nô tài công ngài xuống”.

Hoàng đế nhắm mắt lại nghĩ thầm, nếu không xuống cứ ngồi đây e rằng có người đi qua sẽ nhìn thấy, vậy nên đành cắn răng, đè nén nỗi sợ, nói:

“Không còn cách nào khác, các người tiến hành đi”.

50. Q.2 - Chương 22

Ninh Bình nghe hạ nhân bẩm báo, từ phía tường của hoàng cung có 6 người nhảy vào phủ, thế nhưng mấy người này xem chừng không có vẻ là đột nhập vào phủ để ám sát, có điều thân phận bọn họ bất minh, hạ nhân đành chỉ đứng quan nhìn, phái người chạy đi báo cho y.

Ninh Bình nghĩ thầm, nếu là sát thủ thì leo tường lộ liễu như vậy thật là ngu ngốc, mà người do Hoàng đế phái tới sẽ đi cửa chính chứ không leo tường, cái kẻ dùng phương thức này đi gặp y chỉ có một người...

Ninh Bình vội vã đi là hậu viện, thì thấy bên tường có hai thái giám đang giúp Hoàng đế từ gờ tường nhảy xuống, Ninh Bình bước tới vài bước, định quỳ xuống hành lễ, nhưng nếu y quỳ xuống ở đây, hạ nhân sẽ biết người đứng trước mặt là Hoàng đế, như vậy thì quốc thể bị mất hết, nên Ninh Bình do dự không biết làm sao.

Hoàng đế thoáng nhìn đã nhận ra Ninh Bình đang khó xử nên nói:

“Ninh Bình, trước hết đi vào thư phòng của người rồi nói chuyện”.

Ninh Bình dẫn đường tới thư phòng, phân phó hạ nhân dâng trà, rồi cho tất cả lui hết. Bây giờ y mới hành lễ quỳ xuống.

“Vi thần khấu kiến bệ hạ”.

“Miễn lễ, hôm nay vì có sự nên trẫm mới đi tìm người, trẫm vốn không muốn dùng cách này đi vào, thế nhưng Hoành khanh nói mọi việc luôn luôn có lần đầu, Trẫm còn chưa kịp phản ứng đã bị lôi tới chân tường, mà cũng phải nói, trèo tường quả nhiên đáng sợ”.

“Không phải nghiêm trọng như vậy chứ? Nam hài từ nhỏ chẳng phải đều từng trèo tường, leo cây sao?”

“Hoàng thượng chưa từng làm như vậy, thỉnh Hoàng chủ tử lấy quốc gia xã tắc làm trọng, đừng khiến Hoàng thượng gặp nguy hiểm”.

“Biết rồi, không cần làm trầm trọng lên như vậy, Chỉ là trèo lên một cái tường mà so với những bức tường mà ta đã từng trèo qua thì thấp hơn rất nhiều, không sao cả đâu. Không đề cập tới chuyện này nữa, hôm nay chúng ta tới tìm người vì có việc quan trọng cần bàn bạc”.

Đan Hoàn kể cho Ninh Bình nghe việc hắc đã điều tra được

Hoàng đế nghe Đan Hoàn nói xong liền hạ chỉ.

“Trữ tổng quản, người hãy phụ trách điều tra sự việc này, những người phái đi bí mật điều tra cũng do người lo liệu, Trẫm cho người mười ngày, nhất định phải tra ra thật giả, đây là trọng án, hành động phải công minh”.

“Vi thần lĩnh chỉ!”

“Việc cần nói cũng nói xong rồi, Hoàng thượng, chúng ta về đi”.

Đan Hoàn kéo tay Hoàng đế, ý định trèo tường đi về.

Hoàng đế đứng im không nhúc nhích, rụt rè nói:

“Hoàn khanh, chúng ta không thể đi về bằng cửa chính sao?”

“Không được, chúng ta trèo tường ra ngoài, thị vệ trông cửa cung không thấy chúng ta đi ra, nhưng lại thấy chúng ta về, nhất định sẽ nghi ngờ.”

Ninh Bình biết Hoàng đế đang lo lắng điều gì, đành nói:

“Vậy thần phá tường làm cửa để Hoàng thượng qua, có được không?”

“Phương pháp này cũng tốt, người làm đi, trẫm chờ người”.

Hoàng đế ngồi xuống cạnh bàn, cầm chén trà chiêu một ngụm.

Đan Hoàn nghe Ninh Bình nói vậy mắt sáng lên.

“Phá tường? Ta đây liền đi giúp người, nói để người nghe, cái này ta có kinh nghiệm, chỉ cần dùng đại chùy đập vào ba điểm trọng yếu trên tường, tạo thành hình tam giác, sau đó ta một cước đập vào giữa là xong”

Đan Hoàn hài lòng đi theo Ninh Bình chỉ huy phá tường.

Chưa tới một khắc, mấy thị nhân dưới sự chỉ đạo nhiệt tình của Đan Hoàn đã đục một lỗ hổng lớn bằng một người trên bức tường Hoàng cung, một mảng tường lớn đổ xuống, thị vệ trong cung nghe tiếng động vội vã chạy tới liền thấy tổng quản thị vệ của bọn y đang đứng ở đó.

“Trữ tổng quản, này là...”

“Không có gì, chẳng qua đã lâu không tu sửa nên quyết định sửa chữa lại một chút thôi, sau này ta sẽ giải thích sau, các người cứ lo việc của các người đi. Ta sẽ tấu lại với Hoàng thượng.”

Sau khi thị vệ lui hết, Đan Hoàn mới từ sau tường đi ra.

“Được rồi, chúng ta trở về thôi, còn cái này, không cần phải sửa lại vội, ta còn có thể tiện qua lại”.

Đan Hoàn chạy đi gọi Hoàng đế, Hoàng đế được hai người thái giám hai bên đỡ, từ từ bước qua, trong bụng còn chưa hết hoảng sợ, hiện tại y đã minh bạch tại sao ngay cả khi Đan Hoàn say rượu vẫn có thể một cước đá y lăn từ long sàng xuống dưới đất để rồi sau đó y thể không bao giờ để Đan Hoàn uống rượu nữa, hơn nữa hiện tại trong lòng y vô cùng cảm kích Tiểu Tuyên Tử đã liều thân mình tạo cho y một cơ hội có thể thân mật, sung hạnh Hoàn khanh.

Đan Hoàn cùng Hoàng đế trở về cung, gia nhân trong Trữ phủ chăm chú nhìn theo bóng lưng Đan Hoàn cho tới khi hắc khuất dạng rồi mới tò mò hỏi:

“Thiếu gia, người kia là ai a?, cú đá của hắn thật đáng sợ, một cước của hắn bằng chúng tiểu nhân ba người dùng chùy đánh vào tường”.

Ninh Bình dụi dụi đôi mắt, phì cười, ai hắn thật là, đến phá tường cũng có kinh nghiệm nữa.

“Ha ha, hắn là bằng hữu ở trong cung của ta, sau này hắn tới, cứ dẫn hắn tới gặp ta là được.”

“Thiếu gia, vậy tường này thế nào?”

“Không nghe thấy hắn nói sao, sau này hắn còn qua đây, cứ để vậy đi”.

“Chẳng lẽ Hoàng thượng không hỏi tới?”

“Nếu Hoàng thượng biết, ta tự có cách giải quyết”.

Ninh Bình sau đó liền vội vã chuẩn bị những việc được Hoàng đế giao phó.

Đan Hoàn sau đó vài ngày liền đến tìm Ninh Bình để hỏi một chút tin tức, vì vương bận việc này mà tạm thời hắn không đòi Hoàng đế giao ra Tiểu Tuyền Tử.

Mười ngày sau, Đan Hoàn thu được kết quả rất đáng kể.

Ninh Bình tra ra quả Mễ thiếu gia đã làm rối loạn kỷ cương, Hoàng đế bèn hạ lệnh sung quân, Mễ đại nhân không biết báo đền nước nhà, hơn nữa còn dùng thế lực ép bức các quan cấp dưới, sách nhiễu dân chúng, phá rối khoa thi, liền bị hạ ba cấp.

Cuối cùng, Hoàng đế vì chịu không nổi sự mè nheo đòi người của Đan Hoàn nên xuống chỉ ra lệnh Tiểu Tuyền Tử quay trở về.

Đan Hoàn nhìn Tiểu Tuyền Tử âm hiểm cười rồi lôi cổ y ra ngoài, Hoàng đế nhìn thấy vậy chỉ dặn thêm một câu:

“Hoàn khanh, hãy nể Tiểu Tuyền Tử là trung nô, hết lòng vì chủ tử, hơn nữa, hãy vì nể mặt trẫm mà đừng lấy tính mạng của y”.

“Được rồi, ta chỉ là xả giận mà thôi”.

Ngày đầu tiên, Đan Hoàn bắt Tiểu Tuyền Tử đứng trước mặt hắn nói một vạn lần:

“Hoàn chủ tử, xin lỗi”.

Tiểu Tuyền Tử sau khi hầu hạ Hoàng đế thượng triều liền đứng tại chỗ nói xin lỗi tới mất cả tiếng, mãi tới khi Ngọ thiện (bữa trưa), Hoàng đế tới giải vây cho y.

“Hoàn khanh, đến giờ cơm rồi, để một tên nô tài đứng đây sẽ khiến không khí mất tự nhiên, để ăn cơm đã rồi hãy tính tiếp có được không, Tiểu Tuyền Tử, ngươi còn không mau tạ ân rồi lui ra!”

Tiểu Tuyền Tử vốn định thuận theo chiều gió, tạ ân lui ra ngoài thì Đan Hoàn đi tới, xách cổ y lên:

“Tiểu Tuyền Tử, ngươi cho ta uống được ngủ tới không biết trời đất là gì, ngươi hưởng lợi gì trong chuyện này?”

“Nô tài không có tư lợi gì hết, chỉ cần chủ tử không còn thở dài, Hoàn chủ tử cho dù có phạt chết nô tài, nô tài cũng cam lòng”.

“Người thật đúng có phải là trung thành tới ngu rồi không? Theo ta thấy thì Hoàng thượng đâu có lúc nào phì cười?”

“Thỉnh chủ tử để nô tài nói một câu, đó là chỉ có khi ở bên ngài, Hoàng thượng mới nở nụ cười, tâm tình người mới có thể thả lỏng, bởi vậy chỉ cần ngài ở bên cạnh Hoàng thượng, nô tài cam tâm tình nguyện để ngài trách phạt”

“Ngươi.....!”

Gặp kẻ trung thành như y, Đan Hoàn cũng không biết phải làm sao.

“Ta thật sợ người rồi, sau người cũng không cần phải tới nữa, càng khiến ta tức giận”.

51. Q.2 - Chương 23

“Hoàng thượng mới nở nụ cười, tâm tình người mới có thể thả lỏng, bởi vậy chỉ cần ngài ở bên cạnh Hoàng thượng, nô tài cam tâm tình nguyện để ngài trách phạt”.

Chính vì câu nói này, Đan Hoàn quyết định tha tội cho cái tên nô tài ngu trung Tiểu Tuyền Tử kia, thế nhưng cũng bởi vì câu nói này lại khiến hắn bồn chồn suy nghĩ.

Càng nghĩ lại càng thấy hồ nghi, có điều thấy hắn quả đúng là đối với Hoàng đế có chút không tốt, nếu bình thường không kiểm y hồ nháo thì cũng nghịch ngợm hồ nháo khiến trong cung rối loạn, khiến y đau đầu, suốt ngày phá hỏng các quy củ trong cung, khiến y đau đầu, y thấy hắn chẳng lẽ lại hài lòng sao?

Để kiểm tra xem những lời Tiểu Tuyền Tử nói là thật hay là giả, hắn quyết định bỏ hắn một ngày đi theo Hoàng đế, y đi đâu, hắn theo đó, quan sát thật kỹ xem y đối xử với hắn so với người khác có điểm gì khác nhau.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng đế thức dậy chuẩn bị thượng triều, tới lúc Hoàng đế chuẩn bị mặc hoàng phục, Đan Hoàn đứng dậy cầm lấy hoàng phục, ý định giúp Hoàng đế thay đồ.

Phi tử hầu hạ Hoàng đế thay đồ vốn là chuyện bình thường, thế nhưng với Đan Hoàn thì hôm nay là lần đầu tiên hắn làm việc này.

Tiểu Tuyền Tử đứng một bên xem, càng nghĩ lại càng không rõ tại sao hôm nay Hoàn chủ tử lại cao hứng như vậy.

“Chủ tử, để nô tài hầu hạ, ngài chưa từng làm qua”.

Đan Hoàn lách mình, tránh Tiểu Tuyền Tử, sau đó đi tới bên giường, Hoàng đế vốn muốn xoay người bị hắn cản lại.

“Đừng nên cử động, ta mở y phục giúp ngươi, ngươi tự mình đưa tay lồng vào, thật là lớn như vậy mà còn để người khác phải mặc y phục giùm, hảo mất mặt”.

“Chủ tử, là nô tài hầu hạ thành thói quen, Hoàng thượng vẫn thượng tự mình mặc y bào”.

“Không cần phải giải thích, ân, mặc xong rồi, ngươi tự mình cài nút được chứ?”

Hoàng đế thấy cử chỉ nhu thuận hiếm có của Đan Hoàn dọa cho choáng váng, hồi lâu mới hoàn hồn, hồi lâu mới đưa tay buộc nút áo, xoay người nhìn về phía Đan Hoàn.

“Hoàn khanh, có việc gì muốn nói với trẫm sao?”

Hoàng đế có chút kích động nhìn khuôn mặt Đan Hoàn hỏi.

“Không, chỉ là hôm nay không có việc gì làm, ta quyết định ở bên cạnh ngươi suốt một ngày, ngươi đi đâu, ta đi đấy, hiện tại chính là thượng triều, ta ở sau bình phong chờ ngươi”.

Đan Hoàn vội vã rửa mặt, chải đầu, thay quần áo rồi kéo Hoàng đế đi thiết triều.

Hoàng đế đi phía sau, sủng nịch cười khẽ.

“Hoàn khanh, đi chậm một chút, trước tiên buông áo trẫm ra đã, để triều thần trông thấy thì còn ra thể thống gì?”

“Không sao cả, đây là nội cung, đợi lát nữa ta ngồi sau tấm bình phong, ta đảm bảo không gây nửa điểm tiếng động chờ ngươi bãi triều.”

“Tốt, sau khi trẫm bãi triều, cả ngày hôm nay sẽ cùng ngươi ngắm hoa có được không? ”

“Không cần, ngươi cứ làm việc của ngươi, ta chỉ muốn quan sát một ngày bình thường của ngươi như thế nào thôi”.

“Tốt, kỳ thực có người ở bên, trầm rất thỏa mãn”.

Hoàng đế lúc thượng triều liền thay đổi hoàn toàn khác, Đan Hoàn đứng ở sau bình phong mới thấy được Hoàng đế còn có một bộ mặt khác.

Y đối với triều thần thể hiện ra khuôn mặt lạnh lùng, lãnh tình, nhãn thần vô cùng sắc bén, toàn thân toát ra khí thế uy nghiêm, cao cao tại thượng mà không phải kẻ nào muốn cũng có thể bắt chước được.

Mãi cho tới khi Hoàng đế hạ triều, gọi hắn lại, hắn cũng không phản ứng, vị Hoàng đế đang ôn nhu cười này chính là vị Hoàng đế lãnh tình cao cao tại thượng lúc này sao?

Đan Hoàn trong lòng thầm nghĩ, nếu như ngay từ đầu, Hoàng đế bày ra bộ dáng lãnh tình như vậy với hắn, hắn chính là tuyệt đối không dám làm càn, thế nhưng hiện tại hắn hiểu rõ, sự bao dung mà Hoàng đế dành cho hắn hầu như không có hạn độ, bởi vậy hắn mới có thể ngoan nháo tới thống khoái như vậy.

“Hoàng thượng, biểu tình lúc này có người quả thật là rất có uy trấn”.

Đan Hoàn hình dung nói, biểu tình có chút cẩn trọng.

Hoàng đế sững sốt một chút, sau đó đưa tay nhẹ nhàng nâng mặt hắn, nhìn sâu vào mắt hắn.

“Hoàn khanh, trầm không muốn ngay cả người cũng sợ trầm, đừng đối với trầm như vậy có được không? Chẳng phải người ngay đến trời đất cũng không sợ sao?”

“Hừ, ai nói Đan Hoàn ta sợ người? Ta chỉ muốn nói lúc người thượng triều trông thật là hình sự, sợ người làm chi, cùng lắm chỉ là rơi đầu thôi, ta chỉ là muốn khen người một câu, đi, tiếp theo người định làm gì? Tới ngự thư phòng phê tấu chương sao? Vậy mau đi thôi, đừng dằng ở đây làm gì”.

Đan Hoàn cầm tay Hoàng đế kéo tới ngự thư phòng.

“Hoàn khanh, người luôn hấp tấp vội vàng vậy sao, chậm lại một chút, cẩn thận kéo ngã”.

Tiểu Tuyên Tử cố ý đi thật xa đằng sau, nhìn Đan Hoàn kéo Hoàng thượng đi, thầm mừng trong bụng xem ra công sức của y không uổng phí, chẳng phải hai vị chủ tử bây giờ tình cảm rất tốt đẹp đó sao?

Đan Hoàn cứ như vậy quan sát Hoàng đế suốt một ngày, Hoàng đế đối với hắn so với đối xử với những người khác thật khác biệt, đối với hắn, y luôn dùng ánh mắt ôn nhu, ngôn ngữ động tác mềm nhẹ, dịu dàng, tràn đầy sủng ái.

Đan Hoàn đột nhiên tự hỏi phải chăng trước đây hắn quá vô tâm?

Từ ngày đó trở đi, Đan Hoàn cũng bắt đầu thay đổi thái độ, ôn hòa hơn với Hoàng đế.

Tỷ như trước đây khi hai người cùng ngủ, Hoàng đế luôn nỗ lực ôm hắn, còn hắn luôn tìm cách tránh né, hoặc là bắt Hoàng đế nằm xa ra một chút, thế nhưng kể từ hôm đó, khi Hoàng đế ôm hắn, hắn chỉ giả vờ một chút, xem chừng y không có ý định buông tay, bèn nằm yên để cho y ôm, sau này trở thành thói quen.

Có điều, Đan Hoàn cũng chỉ làm mặt dịu dàng với Hoàng đế được vài ngày, sau đó thì đánh chết cái nết không chừa, hắn lại trở về nguyên trạng.

Sáng nay, Đan Hoàn nói với Hoàng đế là sẽ ra xuất cung sớm, thế nhưng mới tới cửa cung, hắn liền gặp Ninh Bình, Ninh Bình nói có chuyện cần nói riêng với hắn.

“Người muốn xuất cung?”

“Phải, Hoàng thượng đã đồng ý, người muốn ngăn ta?”

Đan Hoàn oanh oanh liệt liệt chìa ra đạo mặt chỉ.

“Không có, nghe nói người muốn đi các hội quán để thách đấu?”

“Ân, Đúng a! Không được tham gia dự thi, ta đành thách đấu với các cao thủ võ sĩ các tỉnh, coi như là dịp để ta kiểm tra công phu của mình”.

“Ha ha, người không cảm thấy biện pháp này rất ngu ngốc sao?”

“Có ý gì?”

“Muốn kiểm tra võ công của mình, người hãy chờ khi hội thi kết thúc, lúc đó tam giáp đã định (ba người đứng đầu a~), vậy người chỉ cần thách đấu từ trạng nguyên, nếu thua thì thách đấu người đứng thứ nhì và thứ ba, hơn nữa mục tiêu và đối thủ đều xác định, không phải là rất tốt sao?”

“Đúng a! Thế mà ta không nghĩ ra, vậy ta sẽ nghe lời người đợi thêm một tháng nữa, vậy ta sẽ tới trà lâu nghe bình thư, người có đi cùng ta không?”

(Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể một câu chuyện dài dùng quạt, khăn làm đạo cụ).

“Ta không đi, ta khuyên người cũng không nên đi”.

“Vì sao?”

“Có quá nhiều loại người ở đó, hơn nữa lần trước người đi trà lâu gây chuyện người còn nhớ không? Khiến Hoàng thượng xuất cung, tạo ra chuyện náo nhiệt, bởi vậy giờ ra đường e rằng có nhiều người nhận ra người, đến lúc đó thân phận của người sẽ bại lộ, đợi tới khi cuộc thi kết thúc, có kẻ nào dám nhận lời thách đấu của người chứ?”

“Đúng a! Xem ra vì việc quan trọng này đành phải chịu thiệt ở trong cung mấy ngày vậy, may nhờ có người nhắc nhở, ta quay về cung, thay đổi y phục tìm Hoàng đế chơi”.

Đan Hoành xoay người trở về cung, bởi vậy hắn không nhìn thấy đằng sau tường, Tiểu Tuyền Tử chậm rãi đi ra.

“Hầu gia thật là inh, đến Hoàng thượng còn không thể khuyên nổi, nhưng ngài chỉ cần nói vài câu đã có thể khiến ngài ấy quay về”.

“Đừng có mà khen vuốt đuôi, còn có, ta đã dặn ở trong cung phải gọi ta là Trữ tổng quản, không phải trường hợp đặc biệt thì không được gọi ta là Hầu gia, người không cần qua đó sao? Không sợ hắn tới quấy rối Hoàng đế?”

“Không sao hết, Hoàng thượng rất thích hưởng thụ sự quấy rối của Hoành chủ tử, ta khó có được lúc này thanh thản”.

52. Q.2 - Chương 24

Thế là Đan Hoành cân cân khổ khổ ngoạn ngoạn ở trong cung suốt hơn một tháng trời mà không hề ra khỏi cung lần nào, chờ a~chờ a~kỳ thi cuối cùng cũng kết thúc.

Tối nay Hoàng đế sẽ mở tiệc khoản đãi tam giáp, : trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa tại hoàng cung, còn sáng nay tam giáp sẽ yết kiến Hoàng đế tại hoàng cung.

Trong lúc Hoàng đế gặp tam giáp, Đan Hoành đứng ngồi không yên, hắn mặc xong y phục liền lên tới ngự hoa viên, tìm cơ hội gặp mặt tam giáp.

Hoàng đế nói chuyện một lúc với tam giáp, rồi cho bọn họ lui, còn mình đi tới Đan viện tìm Đan Hoành mà hiện tại Hoành khanh của y đang nấp cách y có một bụi hoa.

Sau khi Hoàng đế rời đi, tam giáp dạo chơi trong ngự hoa viên, những người khác đều rời đi, chỉ còn một người đứng trong đình tiếp tục ăn.

Văn sinh và võ sinh mặc y phục không giống nhau, bởi vậy Đan Hoành lập tức chú ý tới ba người mặc y phục nhà võ, ba người này nhất định là tam giáp trong kỳ thi võ năm nay, có điều không biết thứ bậc của ba người ai nhất, ai nhì, ai ba.

Đan Hoành chui từ bụi hoa ra, vẫy lui các thái giám, thị vệ, cung nữ, sau đó đi tới võ vai một người.

Người kia quay lại, Đan Hoàn giật mình thầm kêu thảm, người này chính là Thạch Thành, kẻ mà hắn mang về Đan phủ lần trước, thật không ngờ y lại có thể lọt vào tam giáp.

Thạch Thành nhìn hắn sửng sốt một thoáng, sau đó vội quỳ xuống dập đầu.

“Thảo dân khấu kiến quý phi nương nương.”

Đan Hoàn thở phào một hơi, xem ra Thạch Thành không nhận ra hắn, lần trước mang y về Đan phủ, Đan Hoàn gạt y nói mình là đệ đệ sinh đôi với quý phi nương nương, xem ra y thật sự tin, vậy hắn cũng đành giả bộ một chút.

“Người gọi là Thạch Thành? Đệ đệ của ta có nhắc tới người, nói rằng người ăn rất khỏe, đệ đệ nói mang người về phủ giúp việc, hiện tại người đã vào tam giáp, ta đến để gặp qua người.”

“Dạ! Đan ân công đối với thảo dân vô cùng tốt, biết rõ là thảo dân ăn rất khỏe nhưng vẫn quyết định dùng thảo dân, cho thảo dân chỗ trú chân, có điều từ lúc thảo dân vào phủ tới giờ đều không gặp ân công, nương nương nếu như biết ân công ở đâu, xin nhắc lại với ngài ấy, đời này thảo dân xin nguyện báo đáp ân công”.

“Không đến mức quan trọng như vậy chứ? Đứng lên nói đi? Quỳ mãi không thấy phiền phúc sao?”

Đan Hoàn ngồi xuống ghế đá, rồi ra hiệu Thạch Thành ngồi xuống, Thạch Thành khúm núm đứng lên cạnh hắn, mắt trộm liếc về phía bàn ăn.

Đan Hoàn biết y hiện tại khẳng định là đang đói bụng, vì vậy cầm đĩa đồ ăn đặt trên bàn đưa cho y, Thạch Thành cầm cúi nhai ngấu nghiến một hồi rồi mời ăn chậm lại.

“Người đứng thứ mấy?”

“Dạ, trạng nguyên”

“Người là trạng nguyên võ khoa?”

“Đúng vậy, thảo dân cũng không ngờ mình có thể đạt được trạng nguyên, trước khi đi thi sư phụ có nói, chỉ cần lọt vào tam giáp là có thể có bổng lộc, không sợ bị đói nữa, thảo dân ở nhà thường xuyên chịu đói bụng, vì vậy quyết định vào trong kinh thành thử vận may, nếu may mắn lọt vào tam giáp là có thể có bạc”.

“Vận khí của người thật đúng là tốt nha”.

“Thảo dân cũng nhận thấy như vậy, vào kinh, gặp được người tốt như ân công, sau đó còn đỗ trạng nguyên, lần này trở về, sư phụ và cha nương thảo dân sẽ rất vui mừng”.

“Hắc Hắc

~Xem chiêu!”

Đan Hoàn thành linh hô to một tiếng rồi xuất quyền đánh về phía bụng Thạch Thành, Thạch Thành vội lùi về phía sau.

“Nương nương, người đây là....?”

“Đan gia là nhà võ tướng, bởi vậy ta cũng muốn tỉ thí với người, nhất định người phải đấu nghiêm túc, nếu không bị thương chỗ trách!”

“Nương thảo dân có nói rằng không được đánh nữ nhân”.

“Bớt nói nhảm đi!”

Đan Hoàn và Thạch Thành tỉ thí một trận bất diệc nhạc hồ, có điều Thạch Thành vừa đánh vừa thủ.

Thứ nhất vì y nhớ lời nương y dặn, thứ hai người này là quý phi, hơn nữa còn là tỷ tỷ của ân công, vì vậy y không thể quá tay, không, phải nói là không thể để nương nương bị thương, vì vậy y chỉ tìm cách né đòn, bởi vậy đấu một hồi mà không ai chạm vào thân thủ người kia. Bỗng y nghe một tiếng kêu to:

“Thạch huynh! Mau dừng tay, người sao có thể đánh nhau với người trong cung được?”

Đan Hoành nhìn thấy có người chạy tới liền dừng lại, hần nghĩ bụng, Thạch Thành ở trong phủ nhà hần, bởi vậy hần còn nhiều thời gian.

Đan Hoành nhìn người vừa chạy tới là một văn sinh liền cảm thấy phiền toái, gặp mấy con mọt sách hơi một tý là tam bá cử khẩu (ý nói là mở miệng là văn chương lễ nghĩa á J), bởi vậy nhân lúc người kia chưa chạy tới liền nói với Thạch Thành đừng nói hần là quý phi, tránh cho kẻ kia lại dập đầu làm lễ. Thạch Thành nghe vậy tuy không hiểu ý hần nhưng vẫn tuân lệnh.

Người kia vừa tới liền quan sát cách ăn mặc của Đan Hoành, để xác định thân phận của Đan Hoành, y thấy Đan Hoành ăn vận trên người là vải gấm thượng hạng, bởi vậy y đoán Đan Hoành hần là có thân phận cao quý.

Y đầu tiên là mắng cho Thạch Thành một trận, sau đó liền mở miệng làm quen.

“ Vị tiểu thư, tại hạ là một trong tam giáp, lần đầu gặp mặt, tại hạ có lời chào tiểu thư”.

Đan Hoành vốn rất dị ứng với văn nhân, bởi vậy mới nghe được một câu hần đã nổi cả da gà, bởi vậy...

“Ta đâu có hỏi ngươi là ai, hơn nữa ta đang cùng võ trạng nguyên tỉ thí võ công, đâu phải chuyện của ngươi, ngươi có tư cách gì mắng nhiếc y?”

Đan Hoành mắng một trận, mặt đỏ bừng, Thạch Thành nhìn thấy có chút không đành lòng.

“Bỏ qua có được không? Đánh nhau trong cung là việc sai, vị huynh đệ này nói cũng không có sai, ngài sẽ không làm khó hần chứ?”

“Tên gia hỏa Thạch Thành này, nếu hôm nay không đấu được lần sau chúng ta sẽ tỉ thí lại, ta phải đi đây, nếu không lát nữa sẽ có người tới tìm”.

“Vậy ngài đi thông thả”.

“Đã biết, không cần tiễn, ăn đồ ăn của ngươi đi, nếu thiếu thì nói với cung nhân, ta cho người mang tới”.

Đan Hoành xoay người đi về hậu cung.

Cái tên không hiểu chuyện đứng cạnh trút giận lên đầu Thạch Thành.

“ Cái đồ vũ phu nhà ngươi nghĩ rằng tiểu thư nhà người ta coi trọng ngươi hả? Ở trong cung nếu không phải công chúa thì cũng là quận chúa, thứ ngươi đâu xứng?”

Ý nói chính là chỉ có y mới xứng.

Nghe xong những lời này Thạch Thành cảm thấy tức giận.

“ Mặc huynh, ngươi đừng nói bậy nha, vị kia chính là quý phi nương nương, nếu người khác nghe được thì chết chắc rồi”.

“A!”

Y liền một trận á khẩu, xong! Thế là con đường quan chức của y thế là xong, ngay lần đầu tiên cung người đã gây chuyện với quý phi nương nương.

Bất quá chẳng qua tên này suy nghĩ nhiều thôi, tuy Đan Hoành không thích y nhưng cũng sẽ không gây khó dễ cho y.

Không lâu sau, tam giáp võ khoa và văn khoa đều được phong quan, Hoàng đế cho bọn hần một tháng để an bài gia sự, sau đó sẽ đi nhậm chức, văn khoa thì an bài nhận chức ở các địa phương, tam giáp thì cử đi làm ở phủ lễ bộ.

Võ khoa được cử đi tại các doanh trại, chỉ có Thạch Thành là lưu lại kinh thành, nhập cung làm đại nội thị vệ, vốn y cũng định xin đi doanh trại, nhưng mọi người nói vào cung làm đại nội thị vệ cơ hội thăng quan rất lớn.

Thạch Thành vô cùng cao hứng vì vận khí của y tốt, trước khi nhận chức một tháng liền về quê đưa cha nương lên, an bài chỗ ở, y hoàn toàn không biết rằng để y được lưu lại kinh thành, Đan Hoành lẽo đẽo đi

theo Ninh Bình làm khổ một hồi, sau đó còn phải hứa sẽ không xuất cung trong ba tháng thì Ninh Bình mới đáp ứng lưu Thạch Thành lại.

Thạch Thành lần đầu tiên vào cung gặp Ninh Bình liền rất khẩn trương, đầu tiên là cúi người hành lễ.

“Thủ hạ bái kiến Trữ tổng quản”.

Ninh Bình đánh giá người này là một người thành thật, sau này nhất định sẽ bị Đan Hoàn khi dễ thảm thương.

“Người gọi là Thạch Thành? Sau này không cần khách khí như vậy, thủ hạ của ta có người gọi ta là Ninh Bình, cũng có người gọi ta là Trữ đầu, rất ít người gọi ta là Trữ tổng quản, trong cung còn có một vị là tổng quản thái giám, tên là Tiểu Tuyên Tử, người tuy là Võ trạng nguyên, khẳng định sau này sẽ còn tiến xa nữa, thế nhưng hiện tại trong cung người bắt đầu từ đầu, chính là một lục phẩm thị vệ”.

“Trữ đầu, nếu ngài có việc thì cứ phân phó, ta cái gì cũng làm được, được ở lại kinh thành ta thật cao hứng, dù làm gì cũng được”.

“Kinh thành rất náo nhiệt”.

Ninh Bình cho rằng người này hẳn là người cùng Đan Hoàn ngoạn nháo ngoài cung.

“Không phải, lần đầu tiên ta vào kinh thì thiếu ân công ân tình, ở trong nhà ân công ăn ở, ở tại nhà ân công làm việc kiếm tiền thuê nhà và tiền cơm, nương ta nói ân tình này thật lớn, bởi vậy ta mới muốn ở lại kinh thành hồng tìm cơ hội trả ơn ân công. ”

“Là nhà ai? Sao có thể khiến người nhớ ơn cả đời?”

“Là Đan gia của quý phi nương nương, ân công ta gặp là tiểu công tử Đan gia, Đan công tử thương cảm cho tình cảnh của ta, mang ta về phủ để ta giúp việc trong phủ, sau đó khi ta đưa nương ta lên, Đan công tử còn nói với quản gia sắp xếp cho nương ta một tiểu viện để ở, nương ở nơi đó được mọi người quan tâm chiếu cố ta rất an tâm.”

Ninh Bình nghe xong liền đau đầu, xem ra Đan Hoàn có thể một đồng lõa.

53. Q.2 - Chương 25

Đáp ứng Ninh Bình không ra cung trong vòng ba tháng, Đan Hoàn ngồi trong cung buồn chán muốn chết, ngồi sau bình phong lúc Hoàng đế thượng triều cũng không thú vị như trước nữa, Hoàng đế sau khi hạ triều đều vào ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, phê tấu chương xong là tối bữa trưa.

Không biết đồ ngốc Thạch Thành được tên kia sắp xếp làm ở đâu.

Đan Hoàn tới nơi Ninh Bình làm việc tìm y, vừa lúc thấy Thạch Thành cũng đang ở đây.

“Các người nói chuyện gì vậy?”

“Công sự!”

Ninh Bình quay người sáng khoái nói.

“Bẩm nương nương, trữ đầu mới nói với tại hạ, vài ngày tới tiểu quận chúa của an vương tiến cung kiến giá, có khả năng sẽ ở lại trong cung vài ngày, chúng tại hạ đang bàn bạc, an bài nơi ở ổn thỏa cho quận chúa, hơn nữa còn dự tính xem có nên điều vài người bên Ngự lâm quân tới trợ giúp hay không, việc này khiến các huynh đệ bận bịu vô cùng .”

“Vậy hiện tại bổ sung thêm nhiều người nữa là tốt rồi, ta nghe Hoàng thượng nói an vương quận chúa lần này về kinh để kén một vị văn hoặc võ trạng nguyên làm phò mã, quận chúa sẽ tìm cơ hội để gặp bọn họ, nếu ưng rồi thì sẽ rời đi, không ở lại trong cung lâu lắm đâu”.

“A? vậy để quận chúa gặp Mạc huynh là được rồi, ta chắc không cần phải gặp đúng không?”

“Tại sao? Ta thấy tiểu tử đó thật không vừa mắt, nếu Hoàng thượng hỏi ý kiến ta, ta nhất định đề cử người”.

“Tại hạ là một người thô kệch, ngu thì ngáy to, xin nương nương nói với Hoàng thượng một chút, rằng tại hạ không dám gặp, đứng trước các cô nương nương ta nói không ra lời”.

“Ha ha

Thật không có tiền đồ, Ninh Bình, người xem tiểu tử này nói vậy có được hay không?”

“Tốt, ta muốn y ở trong cung là Phó tổng quản cho ta, như vậy ta sẽ nhân hơn rất nhiều”.

“Cũng tốt, bất quá hiện tại ta muốn mượn y một lúc, Thạch Thành lại đây”.

“Thần xin hỏi chủ tử gọi y đi làm gì?”

“Lần trước đấu với y chưa xong, ta muốn tỉ thí tiếp”.

“Không cần, võ công của Thạch Thành hơn ta, người sao có thể thắng y?”

“A? Võ công của y cao hơn người?”

“Ân, đã tỉ thí rồi, võ công của y là do đại sư đứng đầu thiếu lâm tự truyền dạy, có thể nói là danh gia sư môn, còn thiếu lâm tự mà ta luyện là của những nơi khác, đương nhiên không tinh khiết bằng, sau khi so hơn trăm chiêu thì ta kém y mười chiêu”.

“Ha ha!!”

Đan Hoành đắc ý cười to rồi lôi Thạch Thành ra chỗ khác hỏi nhỏ.

“Thạch Thành, nếu như một ngày nào đó ta với Trữ đầu đấu với nhau, người giúp ta hay giúp y?”

“Nương nương, người hỏi việc này làm gì?”

“Người đừng hỏi nguyên nhân, chỉ cần trả lời là được, còn có sau này gọi ta là Hoành chủ tử, đừng gọi là nương nương nữa”.

“Tại hạ giúp ngài, thứ nhất, ngài là người nhà của ân công, thứ hai người là người đứng đầu hậu cung, thứ ba, nếu không xét đến cái thứ nhất và thứ hai, thì người cũng là một nữ nhân, nếu thấy có người đánh nữ nhân, tại hạ nhất định không để yên.”

“Thạch Thành ta đã từng nói rằng người so với Trữ đầu của người dễ thương hơn rất nhiều? ha ha, ta đi, lần khác sẽ tìm người ngoạn, ta đi xem Hoàng thượng đang làm gì”.

Đan Hoành đắc ý đi ra, để lại Ninh Bình ngẩn mặt không hiểu gì và Thạch Thành, kẻ bị hấn khen tới đỏ mặt ở lại.

Ninh Bình nhìn về phía Thạch Thành bị Đan Hoành dọa tới ngây ngốc, vỗ vai y nói.

“Đừng để ý tới hấn, hấn luôn như vậy, luôn luôn nói một ít chuyện kỳ quái, người chậm rãi sẽ quen thôi”.

“Trữ đầu, ngài là người tốt, sau này ngài đừng động thủ với Hoành chủ tử có được không?”

“Hấn không làm sai chuyện gì thì ta đánh nhau với hấn làm cái gì? Tại sao đột nhiên người lại nói chuyện này?”

“Ta vừa đáp ứng với Hoành chủ tử, nếu ngài cùng ngài ấy động thủ thì ta giúp ngài ấy”.

“A?”

Ninh Bình nghĩ thầm thầm rồi, sau này y không cách nào đối phó với Đan Hoành, hấn có tên gốc lợi hại Thạch Thành giúp đỡ, tiểu tử này không để ý tới lễ pháp, y chỉ thấy đúng thì nhất định kiên trì.

“Người thật đúng là Thạch thành (thành thật a~anh Ninh Bình chơi chữ) quá đi.”

Ninh Bình bất đắc dĩ, đành tìm Hoàng đế để thương nghị đối sách, trước khi đi còn để lại một câu.

“ Ta gọi là Thạch Thành mà? Trữ đầu, ngài làm sao vậy?”

Nhìn bóng lưng Ninh Bình, Thạch Thành thật không biết là y sai ở chỗ nào.

Lúc Ninh Bình gặp Hoàng đế thì Đan Hoàn mới rời đi không lâu.

“Trữ thị vệ có chuyện gì muốn bẩm báo ư?”

“ Hoàng chủ tử lừa gạt, khiến võ trạng nguyên giúp hần, sau này nếu hần và ta động thủ, y sẽ giúp hần đấu với ta, tiểu tử Thạch Thành Hoàng thượng cũng đã gặp qua, nói mấy cái lễ pháp nói bao nhiêu lần y cũng không nhớ nổi, chỉ cần y thấy đúng là nhất định làm theo, sau này Hoàng chủ tử lại gây chuyện hồ đồ, thần e rằng mình lực bất tòng tâm, thỉnh Hoàng thượng sớm có dự liệu”.

“Trẫm nghĩ rằng sau này sẽ không như vậy, trẫm đã ban cho hần mật chỉ xuất cung, hơn nữa đạo này hần cũng nghe lời”.

“Hy vọng là như vậy”.

Vốn y còn định nói tiếp, nhưng có cung nhân vào bẩm báo:

“ Khởi bẩm Hoàng thượng, phòng binh khí báo lại là Hoàng chủ tử tới chỗ bọn hần, cầm một thanh bảo kiếm muốn mang khỏi phòng, bọn hần hiện đang cản lại, thỉnh Hoàng thượng cho ý chỉ”.

Hoàng đế cùng Ninh Bình vội vã chạy tới, thì thấy trong phòng chứa binh khí, vài người đang cùng Đan Hoàn hảo hảo thương lượng

“ Quý phi nương nương, trong cung có quy củ, không thể tự ý giữ binh khí bên người, kiếm này ngài không nên cầm, chúng tiểu nhân cũng không thể giao cho ngài, đợi chúng tiểu nhân bẩm báo với Hoàng thượng, chỉ cần Hoàng thượng nói đồng ý, chúng tiểu nhân lập tức đưa cho ngài, hiện tại dù ngài nói gì cũng không thể mang binh khí ra khỏi phòng này được”.

“Chẳng phải ta đã nói với các người rồi sao, như vậy thật là phiền phức, Hoàng thượng bận bịu bao nhiêu là việc, các người cứ để ta mang đi, dùng xong ta mang trả lại các người, đừng có cố chấp như vậy chứ, các người sao lại giống Ninh Bình, cố chấp, quy củ quá vậy?”

“Đây không phải là phiền phức, đây là quy củ trong cung, trong cung trừ thị vệ ra còn không ai được tàng trữ binh khí, trừ phòng luyện công và phòng binh khí, còn lại không thể mang binh khí ra ngoài”.

Ninh Bình nghe thấy Đan Hoàn trách y phiền phức rách việc, ai, chính hần không tuân thủ quy củ trong cung còn nói y phiền phức quẩn hần.

“Các người sao nhiều chuyện quá vậy? Cũng tốt”.

Đan Hoàn cầm bảo kiếm thiên thiêu vạn tuyển(nghìn lần chọn, vạn lần tuyển) đi về phía Hoàng đế, vừa khoe báu vật kiếm được vừa nói.

“ Hoàng thượng, người xem cái chuỗi bảo kiếm này, thợ chế tác thật tinh xảo, lưỡi kiếm cũng sắc bén vô cùng, ta chỉ cần để ít tóc lên lưỡi kiếm rồi thổi nhẹ là tóc đứt, thật là kiếm tốt a~ ta muốn, cho ta có được hay không?”

“Biết bảo kiếm này gọi là gì không? Thất thải Du long kiếm (nôm na là kiếm bảy màu), là vua của các loại binh khí, các binh khí khác gặp nó đều bị chém gãy, có thể nói chém sắt như chém bùn, người rất có mắt chọn”.

Đan Hoàn vừa nghe thấy sự lợi hại của bảo kiếm, hần lại càng muốn thanh kiếm này.

“Ta chẳng qua là chỉ thấy nó đẹp nên mới lôi ra ngắm, không cần thận làm rơi, thế là kiếm cắm sâu xuống đất chỉ chừa chuỗi kiếm, ngay tới gạch và mặt đất đều có thể đâm xuyên qua, thật sự là rất lợi hại”.

“Người rất muốn nó sao?”

“Ân, ta chỉ cần có bảo kiếm này, khẳng định là biến thành thiên hạ vô địch”.

“Hảo, cho người”.

“Bệ hạ!”

Ninh Bình nghe xong liền nóng nảy, làm cái gì vậy? Có súng hắc cũng không nên súng tới như vậy, hắc không có binh khí đã loạn nháo trong cung tới loạn thất bát tao, hắc nếu có thêm binh khí chẳng phải như hổ thêm cánh, cái gì cũng bị hắc phá hủy hết sao?

“Trẫm có điều kiện, người nếu đáp ứng trẫm sẽ cho người, kiếm này đương nhiên là của người, có điều sau khi ra khỏi phòng binh khí thì chỉ có thể đặt tại phòng luyện công, người nếu muốn chơi thì có thể dùng kiếm trong phòng luyện công, không thể mang ra ngoài, trừ khi trẫm đặc biệt chuẩn, có được hay không?”

Đan Hoành thầm tính toán, chỉ cần Hoàng thượng đặc biệt chuẩn là có thể mang ra, vậy sau này nếu muốn mang ra hắc nói với Hoàng thượng mấy câu là được, có điều cái phòng luyện công kia chả có binh khí gì cả, không bằng lần này hắc xin thêm vài thứ nữa để làm bạn với thanh kiếm này.

“Được, ta đáp ứng người, sẽ mang tới phòng luyện công, có điều ta muốn chọn thêm vài món nữa, để làm bạn với thanh kiếm này, cái phòng luyện công ấy nha, gọi là phòng luyện công mà chả có binh khí gì cả, chỉ có một cái bàn và vài cái chiếu, thật là không giống”.

“Tốt lắm, trẫm để cho người bố trí, dù sao thì trẫm cũng không dùng được”.

“Vạn tuế!”

Đan Hoành có được phòng luyện công như mong muốn liền vui sướng ôm lấy Hoàng đế, nô tài xung quanh đều xoay người lảng tránh, chỉ có Ninh Bình thầm nghĩ, người khác có thể không biết, nhưng y biết, phòng luyện công chính là nơi để Hoàng đế thả lỏng tâm tư, bởi vậy tuy rằng nơi đó trống trải, nhưng rất có ý nghĩa với Hoàng đế, hiện tại Hoàng đế đem căn phòng này cho Đan Hoành cũng chính là mang một phần tâm tư gửi vào Đan Hoành.

Nhìn thấy Hoàng đế không hề tịch mịch, cùng Đan Hoành tình chàng ý thiếp, Ninh Bình trong lòng đau xót, khi y tịch mịch và có tâm sự vậy phải đi nơi nào?

54. Q.2 - Chương 26

Hoàng đế đem phong luyện công cho Đan Hoành, Đan Hoành dĩ nhiên là cầu còn không được.

Hoàng đế sắp xếp dành hẳn một ngày đến xem Đan Hoành bố trí phòng luyện công, coi như cũng để từ biệt căn phòng lưu giữ bảo tình cảm, ý tứ trước kia (anh hoàng đế dùng phòng này để ngồi tự kỉ a)

Đan Hoành sai cung nhân mang những binh khí mà hắc đã chọn đến, đặt ở phòng luyện công rồi cho bọn họ lui, rồi tự mình sắp đặt các binh khí.

Hoàng đế ngồi một bên nhìn Đan Hoành nâng cái này, đặt cái kia, mới cất tiếng hỏi.

“Hoành khanh, có cần trẫm giúp người hay không?”

“Không cần, ta tự mình làm, người cũng đâu biết binh khí nào đặt ở đâu thì thích hợp, ta đã nghiên cứu kĩ, hiện tại phòng luyện công này là phòng luyện công đầy đủ binh khí nhất, có cả những binh khí ta chỉ từng nghe cha ta đề cập tới chứ chưa từng nhìn thấy.”

Cuối cùng Đan Hoành trịnh trọng đặt Thất Thái Du Long kiếm lên vị trí của nó, phòng luyện công của hắc sơ bộ đã ổn thỏa.

Đan Hoành khoan khoái thở phào một hơi.

“Rốt cục cũng chuẩn bị xong, sau này phòng luyện công của Đan Hoành ta chính là phòng luyện công trang bị binh khí hoàn hảo nhất quốc gia”.

Hoàng đế nhìn khắp căn phòng đã hoàn toàn thay đổi so với trước.

“Sau này người luyện công, trăm sẽ ở bên cạnh người”.

“Tốt, tiện thể ta sẽ dạy cho người luôn, để người có thể phòng thân, mà sao phải để sau này? Hiện tại người cũng không bận gì, không bằng bây giờ ta dạy người luôn, người xem có bình khí nào thuận mắt người không? Tùy tiện chọn một cái đi.”

“Để trăm nghĩ một chút rồi quyết định sau có được không? Để vài ngày nữa đi”.

Hoàng đế không thích tập võ, tìm cách từ chối.

“Việc này cần gì phải nghĩ, mỗi loại bình khí người cứ cầm thử một lúc là biết, đón!”

Vừa nói chuyện, Đan Hoàn vừa ném một đôi Lưu Tinh chùy cho Hoàng đế. Hoàng đế đứng dậy đón lấy, có điều vừa đỡ được đôi chùy thì cơ thể dưới sức nặng của chùy lùi về sau ba bước, khiến thất lưng y đập vào cạnh bàn.

Đang lúc hoàng đế tay chân luống cuống, miệng không biết từ chối thế nào cho thỏa đáng thì Tiểu Tuyền Tử đi vào.

“Hoàng thượng, An vương quận chúa đã tới, quận chúa chỉ mang theo vài thị vệ và thị nữ, nô tài đã an bài nơi ở cho quận chúa, Hoàng thượng có muốn qua gặp?”

“Tốt, hãy sắp xếp để tối nay quận chúa tới gặp trăm ở hậu hoa viên, gọi Đức phi, Hiền phi cùng tới, rất lâu rồi mọi người không tụ họp”.

“Dạ, nô tài lĩnh chỉ!”

Sau khi cho Tiểu Tuyền Tử lui ra thu xếp mọi việc, Hoàng đế nhìn Đan Hoàn đang thỏa mãn đứng ngắm phòng luyện công.

“Hoành khanh, người đứng suốt hai canh giờ không thấy mệt sao, mau ngồi xuống đi.”

Hoàng đế tiện tay ném Lưu Tinh chùy xuống đất.

Đan Hoàn ôm Thất Thái Du Long kiếm của hân, ngồi đối diện Hoàng đế, tiện tay cầm ấm trà rót một chén đầy đưa Hoàng đế.

“An vương quận chúa? Hoàng thân quốc thích của người rất nhiều đúng không? Có quốc cữu, quận chúa, lại còn có cả Hầu gia nữa”.

“Ân, nếu không tính tới người nhà của tiên hoàng hậu, thì người trong hoàng tộc cũng đã rất nhiều, tiên hoàng có hai mươi mấy người huynh đệ, mỗi người đều có mười mấy người con, đều là các huynh đệ biểu muội của trăm, kỳ thật người không cần thiết phải nhớ hết, bọn họ nếu tới đây trăm sẽ dẫn người đi gặp, chỉ có An vương là vương gia cùng mẫu hậu với tiên hoàng, hân có hai nhi tử, trong đó có một người là nữ nhi, gọi là Nguyệt Vi quận chúa, nếu hôm nay người không bận thì cũng tới gặp đi, thế nào?”

“Ngay đến muội muội ruột của người, người cũng chưa từng nói để ta gặp qua, chẳng lẽ nàng rất đặc biệt sao?”

“Trăm còn nhớ, nàng ấy tính tình rất nghịch ngợm, xem chừng rất hợp với người, nàng ấy cũng là người luyện võ”.

“Nữ nhân luyện võ? Thật là mong đợi”.

Đan Hoàn nghĩ thầm, nữ nhân luyện võ rất là đặc biệt, ngay đến muội muội của hân xuất thân là con nhà võ tướng, thế nhưng cũng không tập võ, nữ nhân luyện võ từ trước tới nay hân gặp chỉ có Bắc Phiên hoàng tử phi Na Lam, chính là hồng nhan tri kỷ của hân (câu này dễ gây hiểu lầm nha ^_^).

Vì lòng hiếu kỳ đối với An vương quận chúa Nguyệt Vi, Đan Hoàn quyết định buổi tối tới gặp nàng.

Tối đó, Đan Hoàn gặp quận chúa Nguyệt Vi, nói thật hân có chút thất vọng, nàng thoát nhìn rất điềm đạm nho nhã, hân từ trước đến nay đối với kiểu nữ nhân này luôn từ chối cho ý kiến, không thích mà cũng

không ghét. Vì vậy, đợi mãi mà bữa tiệc tại hậu hoa viên vẫn chưa kết thúc, Đan Hoàn buồn chán đứng ngồi không yên.

Đan Hoàn ngồi một lúc nữa rồi rời bữa tiệc, khiến Hoàng đế cũng ngồi không được lâu liền tìm lý do rời đi, chỉ để lại Đức phi và Hiền phi cùng công chúa nói chuyện nhà, cùng hai vị trạng nguyên, Hoàng đế muốn tạo cơ hội để quận chúa nói chuyện với hai vị trạng nguyên, từ đó chọn ra một vị làm phò mã.

Đan Hoàn rời bữa tiệc sớm nên đã bỏ lỡ trò hay, Đức phi và Hiền phi sau đó cũng cáo lui, chỉ để lại mình quận chúa nói chuyện với hai vị trạng nguyên, nội dung nói chuyện chỉ có ba người bọn họ biết, thế nhưng chỉ cần nhìn khuôn mặt thất sắc, đứng thờ hòng học của Thạch Thành là biết có chuyện không ổn.

Chả là sáng sớm ngày hôm sau, Đan Hoàn định xuất cung đi chơi, đang ở trong phòng thay đồ thì hạ nhân tới báo là Thạch Thành cầu kiến.

Thạch Thành nhìn thấy Đan Hoàn liền quỳ xuống dập đầu.

“Quý phi nương nương, người nhất định phải cứu Thạch Thành.”

“Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy, mau đứng lên nói, còn có, gọi ta là Hoàn chủ tử, đừng gọi là quý phi nương nương nữa”.

“Dạ, Hoàn chủ tử, người có thể xin với Hoàng thượng để người đừng gả quận chúa cho tại hạ có được hay không?”

“Người bị ngu phải không? Cưới quận chúa thì có gì không tốt? Người không cưới để cho cái tên họ Mạc kia thì còn ra cái gì?”

“Tại hạ không hiểu”.

“Người không cưới chẳng phải tên họ Mạc kia được lợi sao? Ta thấy y rất không vừa mắt”.

“Vậy là được rồi, tại hạ cũng không thấy vừa mắt với quận chúa kia, bọn họ vừa hợp một đôi”.

“Uy, người ta là quận chúa, phải chờ chút mặt mũi cho người ta chứ, nàng ta làm gì người mà người lại không thích nàng ấy”.

“Tối hôm qua, sau khi ngài và Hoàng thượng rời đi, hai vị nương nương không lâu sau cũng rời đi, quận chúa tìm tại hạ nói chuyện, nàng ta nói nàng ta không thích người già, nếu như ta cưới nàng, nương ta sẽ phải ra ngoài ở, không thể ở cùng chúng ta trong phủ quận chúa, sẽ khiến nàng khó chịu, còn nói ta phải nằm trên sàn ngủ, vì những người tập võ chân đều thối, kỳ thực về phần ta thì không nói làm gì, thế nhưng chữ hiếu luôn phải đặt lên hàng đầu, nàng ta nói sau này sẽ ngược đãi nương của ta, như vậy là trăm triệu lần sai, sau đó còn đòi ta cưới nàng, một người vợ như vậy thật đáng đánh, dám bất kính với lão nương (mẹ già)”. Thạch Thành càng nói càng kích động.

“Người đánh vợ?”

Đan Hoàn thực sự không hiểu, vị quận chúa đã nói những gì mà khiến Thạch Thành khí tới như vậy, khiến phong độ của nam nhân khí tới bay biến hết.

“Chỉ cần nghĩ tới, một kẻ như tại hạ, từ nhỏ tới lớn chưa từng nắm tay nữ nhân, thành thực mà nói, ta sao có thể hạ thủ đánh nữ nhân, có điều nữ nhân này ta thà từ quan chứ không muốn kết hôn, ngài giúp tại hạ nói với Hoàng thượng được không, Thạch Thành xin làm trâu ngựa để báo đáp ân tình này”.

“Người tự mình nói với Hoàng thượng đi”.

“Với chức quan của tại hạ thì không thể gặp Hoàng thượng, trong cung ta chỉ quen có Trữ đầu và ngài, thế nhưng Trữ đầu nói để ngài nói thì dễ dàng hơn. ”

“Vậy ta đem người đi gặp Hoàng thượng, người tự mình nói, thế nào?”

Thạch Thành đập mạnh quyền xuống đất đưa ra tinh thần tráng sĩ đoạn cổ tay (thà chết không lùi bước).

“Hảo, chỉ cần gặp được Hoàng thượng, cho dù phải chết tại hạ cũng quyết nói rõ ràng”

Đan Hoàn đi tới vỗ vai Thạch Thành, trấn an tinh thần kích động của y.

“Không cần nghiêm trọng như vậy, ta đem người đi gặp Hoàng thượng, người nói với y, ta đứng bên cạnh nghe, có ta bảo vệ người, an tâm đi”.

Đan Hoành quyết định hôm nay không xuất cung nữa, đem Thạch Thành đi tìm Hoàng thượng.

“Chủ tử, ngài tới rồi, nô tài đang muốn cử người đi thỉnh ngài”.

“Làm sao vậy?”

“Vừa nãy quận chúa tới gặp Hoàng thượng, không biết nói với Hoàng thượng chuyện gì, khiến cho Hoàng thượng tức giận, ngay tới chén trà cũng quăng vỡ, chúng nô tài không ai dám vào”.

“Người không tiến vào hầu hạ?”

“Quận chúa đi vào sau đó sai chúng nô tài lui ra hết”.

Đan Hoành để Thạch Thành cùng Tiểu Tuyền Tử đứng ngoài chờ, còn tự mình đi vào.

Đẩy cửa Ngự thư phòng, Đan Hoành bước qua những mảnh vỡ của chén trà bị Hoàng đế quăng vỡ, nhìn khuôn mặt tức giận của Hoàng đế.

“Hiếm thấy, hiếm thấy, thật sự là hiếm thấy”.

Đan Hoành đi vào tẩm tắc nói ba câu, thuận tiện lôi Hoàng đế lại nhìn kĩ.

“Hoành Khanh, người không nên nháo loạn.”

“Ta nào có nháo, ta đang nói thật mà, trước nay ta thường xuyên chọc giận người, nhưng cũng chưa thấy người tức giận tới vậy, còn quăng đồ nữa, chắc chắn

~này chính là đồ sứ của Đức Trấn nha”.

“Này...người a, ngồi xuống đi”.

Hoàng đế hết tức giận mỉm cười, vỗ vỗ xuống long y, dịch người nhường cho Đan Hoành một khoảng trống.

Đan Hoành ngồi cạnh Hoàng đế, thoải mái dựa vào y rồi mới hỏi.

“Là ai chọc giận người, ta cho hắn một bài học”.

“Vừa rồi hoàng muội tới, nàng nói với trẫm, nàng thích một tên gia nô, bởi vậy hai vị trạng nguyên, là ai nàng ta cũng không muốn lấy, hơn nữa nàng nói tới qua nàng làm cho hai vị trạng nguyên không ai dám lấy nàng, thật là nàng làm cho ta tức chết”.

“Chuyện tốt mà, cứ để nàng lấy là được”.

“Chuyện tốt? Chủ là chủ, nô là nô, nếu để hoàng muội lấy một gia nô thì còn gì là quốc pháp? Hoàng thúc của ta An vương cũng sẽ không đồng ý, phò mã của quận chúa nhất định phải là một trong hai vị trạng nguyên, Hoành Khanh theo người nên chọn người nào?”

“Vậy để Mặc trạng nguyên đi, y thông hiểu lễ giáo, vậy để y hảo hảo giáo hóa hoàng muội của người một chút”.

“Suy nghĩ của người cũng chính là suy nghĩ của trẫm, Võ trạng nguyên quá đối một mạc, trẫm sợ y không chế phục được hoàng muội của trẫm, sự tình cứ quyết định như vậy đi, có điều Hoành Khanh nhất định phải bảo mật cho trẫm, trẫm sợ hoàng muội sẽ tìm người ta phiền phức.”

“Ân, đã biết, ta có chừng mực”.

Đan Hoành vừa nói vừa nghĩ xem ra không cần y nói mà sự tình đã chuyển, Hoàng đế cũng thích văn nhân hơn, có điều lão bà như vậy, ân, tiểu tử kia xem ra không may rồi.

55. Q.2 - Chương 27

Đan Hoành nhờ một câu nói mà cứu nguy cho Thạch Thành, có điều cũng mang tới không ít phiền phức.

Đương lúc tiểu quận chúa lại tìm tới Thạch Thành phiền phức, Thạch Thành vì khí quá liền nói thẳng ra, Đan Hoành đứng một bên phụ họa.

“Quận chúa thiên tuế, mong ngài đừng tìm tới ta thị uy nữa, quý phi nương nương và Hoàng đế đã quyết định đem ngài gả cho Văn Trọng Nguyên, chuyện của ngài sau đó cùng ta đều không quan hệ, vì thần có việc phải làm, xin cáo lui”.

Quận chúa biết được trong việc này Đan Hoành có tham dự bèn quyết định gặp Đan Hoành hồng ra oai phủ đầu.

Một lần, Đan Hoành đang trên đường tìm Hoàng đế dùng cơm trưa, đi qua một đoạn hành lang gấp khúc, An vương quận chúa thấy cơ hội liền quyết không bỏ qua, quận chúa đưa một chân ngáng đường Đan Hoành, Đan Hoành vấp phải, trong bụng nghĩ không ổn, có điều tiểu xảo này hẳn chính là chơi quen từ nhỏ, muốn dùng chiêu này để ám toán hẳn xem ra quận chúa còn non tay lắm.

Hắn trụ bằng chân còn lại, giữa người ra sau và nâng chân đang bị tiểu quận chúa ngáng lên, tiểu quận chúa không hề phòng bị, bị mất thăng bằng ngã về phía sau.

Mắt thấy ót của tiểu quận chúa sắp đụng phải lan can, Đan Hoành vội dùng tay kéo vạt áo đằng trước của tiểu quận chúa để giữ nàng lại, quận chúa lao đảo ngã vào trong lòng Đan Hoành, tiểu quận chúa vì hoảng sợ mà ôm chặt lấy thắt lưng Đan Hoành, cho đến khi quận chúa có thể hoàn hồn đứng thẳng người, thì đôi môi tiểu quận chúa vô tình sượt qua cằm của Đan Hoành.

Đan Hoành cùng tiểu quận chúa sững sờ tới giây người, mãi tới khi có người hô:

“Quận chúa, người có sao không? Thỉnh quý phi nương nương thứ tội”.

Người hầu bên người của quận chúa vội vã quỳ xuống thỉnh Đan Hoành thứ tội cho hành động lỗ mãng của chủ nhân.

Đan Hoành mở to hai mắt nhìn, tên nô tài đã làm hắn đang sững người bỗng giật mình, cuống quýt đẩy quận chúa ra.

“Có thù tất báo, người nghe cho rõ, muốn ám toán ta phải là một cao thủ cao tay hơn nữa, cái chiêu ngang chân này ta đã chơi cách đây tám trăm năm rồi”.

“Người...người...ô...ô~”

Tiểu quận chúa khóc lóc chạy đi.

Đan Hoành sau đó hơi lo lắng, thứ nhất hắn sợ ban này ở quá gần quận chúa, e là nàng có thể phát hiện thân phận hắn, ban này quận chúa gây với hắn không thành, hắn sợ nàng sẽ đi bêu xấu, bởi vậy sau khi phái hạ nhân tới báo với Hoàng đế rằng hắn không qua dùng cơm bèn đuổi theo tiểu quận chúa.

Đan Hoành đuổi một hơi tới khuê phòng của quận chúa, quận chúa đang nằm trên giường khóc tựa hồ bị rất nhiều ủy khuất.

Đan Hoành ngồi bên cạnh nhìn nàng khóc cho tới khi không còn sức để khóc tiếp mới đưa khăn tay cho nàng.

“Mau lau đi, có gì người cứ nói ra, khóc lóc cái gì? Khóc có thể giải quyết được mọi việc không?”

Quận chúa giật lấy khăn lau nước mắt.

“Nói, có ai chịu nghe ta nói? Ta nói không muốn lấy Văn Trọng Nguyên, ta chỉ muốn lấy người ta thương, thế nhưng cha ta lại nói ta thật không biết xấu hổ, cha ta nếu biết nam nhân kia là ai, nhất định khiến hắn rơi đầu, ta vốn tưởng rằng hoàng huynh sẽ giúp ta, nhưng y lại nói lẽ pháp không cho phép, chó má lẽ pháp, lẽ pháp chẳng phải cũng do y định ra sao? ”

“Lời này của người ta rất thích nghe, lễ pháp là cái thứ chó má gì mà lại nhiều thứ phải nhớ như vậy chứ?”
(hix, thô tục quá đi T_T)

“Đúng a! Từ nhỏ ta đã bị lễ pháp quản giáo, thật vất vả, tới khi đến tuổi lập gia đình, cũng chính tại vì lễ pháp mà bị gả cho kẻ mà ta không thương, vậy cái này gọi là lễ pháp hay là hình pháp đây?”

“Đúng! Ta sớm đã nói với Hoàng thượng rằng, lễ pháp đặt ra, vốn là sẽ có người phá, đặc biệt là trong cung, nếu như có kẻ nào cả đời chưa từng vi phạm lễ pháp, ta nhất định lập cho hắn một trường sinh bài vị để thờ”.

“Là ý làm sao?”

Quận chúa đã ngừng khóc, nàng đối với bộ dạng phản đối lễ pháp của Đan Hoàn vô cùng hứng thú.

“Không phá cái lễ pháp nào ư? 3600 điều phải nhớ, thật làm ta tốn bao nhiêu công phu, nếu kẻ nào cả đời mà không phạm một điều nào, hẳn nhất định sẽ thành tiên, lợi hại quá đi, ôi! ..a di đà phật..thiện tai thiện tai..ôi!”.

Đan Hoàn chấp hai tay lại, bộ dáng bái phạt vô cùng khoa trương khiến cho tiểu quận chúa vừa khóc cũng phải bật cười.

Hai người đều bắt đầu với các quy định rườm rà trong cung, bởi vậy hai người trò chuyện thật vui vẻ, cuối cùng Đan Hoàn quyết định tìm Hoàng đế cầu tình cho quận chúa.

Đan Hoàn cùng quận chúa dùng bữa trưa, sau khi quận chúa rời đi, hắn liền tới tìm Hoàng đế.

Hoàng đế quan tâm nhìn hắn hỏi.

“Nghe nói trưa này hoàng muội tìm người phiền phức, sau đó hai người hàn huyên rất lâu có đúng không?”

“Đúng vậy, ta tới đây chính là muốn nói với người, quận chúa thật đáng thương, chẳng lẽ người không thể giúp nàng sao?”

“Làm thế nào giúp nàng ấy? Sao có thể gả nàng ấy ột nô tài?”

“Nô tài thì đã làm sao? Hơn nữa người trong thiên hạ chẳng phải đều là nô tài của người?”

“Việc này không giống như vậy, kẻ kia là nô tài trong phủ An Vương, y bán mình làm nô tài trong phủ An vương, tại An Vương phủ có khế ước bán mình của y, cả đời này y phải chịu sự sắp xếp của An vương phủ, không có bất cứ thân phận, địa vị nào hết, trăm có muốn giúp bọn họ cũng không thể.”

“Vì lễ pháp không cho phép đúng không? Ta thấy người chỉ cho phép phóng hỏa, không cho người khác đốt đèn”.

“Ha ha, Hoàn Khanh, ý người là chỉ cho phép châu quan (quan lại) phóng hỏa, không cho phép bách tính đốt đèn đúng không? Có tiến bộ, người nhớ thêm được vài câu”.

“Ôi! Ý tứ không có sai khác nhiều lắm, vì sao người có thể lấy hàng trăm phi tần nhưng lại không để muội muội của người lấy người mà nàng ấy yêu?”

“Lễ pháp có hạn, trăm không thể làm như vậy”.

“Tốt lắm, vậy ta thì tính thế nào? Trong lễ pháp cung quy có nói rằng Hoàng đế có thể lấy một nam nhân làm quý phi không?”

“Người khác, trăm yêu người, muốn giữ người bên cạnh, chỉ cần người ngoài không biết chúng ta sẽ mãi bên nhau.”

“Vậy thì được rồi, sao người có thể biết quận chúa không thực sự yêu nam nhân kia chứ? Người thành toàn cho họ đi”.

Đan Hoàn đi tới níu níu y phục Hoàng đế, dùng đôi mắt ngóng trông cầu xin nhìn Hoàng đế.

“Trăm muốn xem một chút, Hoàn Khanh, dạo này người gầy đi đúng không?”

Hoàng đế kéo Đan Hoàn ngồi lên đùi mình, cau mày hỏi.

“Có ư? Ta chính là gần đây ra ngoài cung ăn trưa, lại cảm thấy ăn ở ngoài không giống trong cung, có chút không hợp”.

“Mấy hôm trước trầm ôm người, thấy người gầy còn tưởng mình cảm nhận sai, hôm nay nhìn kỹ một hồi quả thật người gầy đi, thật là vật nhỏ đáng thương, là trầm chiều cổ người không tốt”.

Hoàng đế đau lòng ve vuốt những nơi da thịt Đan Hoàn lộ ra ngoài y phục, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, luồn tay vào khuôn ngực gầy yếu, kéo tay xoa xoa xuống bụng, hơn nữa còn có ý tứ đi xuống (=), này là ăn đậu hũ a

).

Đan Hoàn đỏ mặt giữ tay Hoàng đế lại trên bụng mình, thật là tay còn muốn xoa xoa chỗ nào chứ?

Đan Hoàn giãy người, thoát khỏi lòng Hoàng đế, không ngờ Hoàng đế nắm cổ tay hắn thật chặt, Đan Hoàn khó hiểu ngẩng đầu nhìn mặt Hoàng đế, liền thấy khuôn mặt Hoàng đế gần sát mặt mình, môi chỉ vờn thêm chút nữa là chạm vào nhau.

Hoàng đế tinh tế thưởng thức đôi môi mềm mại của Đan Hoàn, sau đó đưa nhẹ đầu lưỡi vói vào trong miệng, cùng cái lưỡi mềm mại yếu ớt của hắn xích mích.

Đan Hoàn thân thể thả lỏng, thoải mái dựa vào Hoàng đế, thu hẹp khoảng cách, đột nhiên, sau mông chợt cảm thấy có thứ gì nhiệt nhiệt, hắn đưa tay ra sờ thì thấy cái đó nóng nóng, mềm mềm, hơn nữa còn ở cái vị trí kia, khuôn mặt Đan Hoàn bất giác đỏ lên, thứ này chính là tiểu kê kê của Hoàng đế.

Đan Hoàn thấy không ổn, vội vã đứng lên, ly khai thật xa Hoàng đế.

“Chuyện của quận chúa người đừng có quên, còn việc vừa nãy người đứng có nghĩ nhiều, ta có việc, ta phải đi”.

Đan Hoàn vội vàng vàng chạy ra cửa, xem chút nữa thì cụng đầu, hắn rên rỉ tiếc thương cho cái đầu đau nhức của hắn rồi lập tức đi thẳng, quyết không quay đầu lại phía sau.

Hoàng đế thấy hắn bị đụng đầu, vừa đứng lên định chạy qua chỗ hắn mà thoáng chốc hắn đã mất dạng.

Hoàng đế ngồi lại long ý ha hả cười, sau đó lệnh Tiểu Tuyền Tử an bài cho quận chúa dọn sang nơi ở khác.

Đan Hoàn mấy ngày liền không gặp tiểu quận chúa, cũng không thấy nàng ấy tìm hắn kể khổ, liền nghĩ sự tình có lẽ đã được giải quyết, thế nhưng không nghĩ tới vào đêm, Hoàng đế nói có việc bận không thể đến được chỗ Đan Hoàn, hắn vừa cỡi y phục chuẩn bị đi nghỉ thì một bóng người xuất hiện.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!”

Người kia khi thấy hắn liền hét to.

Việc đầu tiên Đan Hoàn làm đó chính là đi tới, đưa tay bịt miệng người kia lại, sau đó chậm chậm nhìn, nguyên lai thì ra là quận chúa.

“Người đáp ứng ta không hết nữa, ta không bịt miệng người nữa”.

Tới khi quận chúa gạt đầu Đan Hoàn mới buông tay ra.

“Người...người là nam nhân! Quý phi của hoàng huynh ta lại là nam nhân! Trời ạ!”

Quận chúa nhìn hắn, đưa tay bưng kín miệng.

“Người hẳn là may mắn vì ta không có thói quen cởi sạch sẽ rồi mới đi ngủ, khuya thế này rồi người tới đây là gì?”

“Ta biết đêm nay hoàng huynh bận việc, không rảnh quản ta, ta mới có thể tới đây được, y muốn ta ra ngoài cung ở, tránh việc ta tìm người phiền phức”.

“Chuyện của người y đã đồng ý chưa?”

“Không có, y nói với ta, việc ta phải gả cho Văn trạng nguyên đã được quyết định, y để ta ở ngoài hoàng cung, chuyện của ta dù ai nói giúp cũng vô dụng, đêm nay ta tới để cáo biệt người, ngày ta thành thân cũng chính là ngày ta chết, sợ rằng cho tới ngày đó sẽ không thể gặp nhau được nữa”.

“Con mẹ nó hỗn đản! Đáp ứng không phải là hảo rồi sao, thảo nào không dám tới gặp ta, người chừng nào thì dọn ra ngoài?”

“Sáng sớm ngày kia, đêm mai ta tìm người uống rượu có được không? Coi như là rượu tiễn biệt đi”

“Tốt, nơi này của ta hơi bất tiện, để ta tìm được chỗ thuận lợi thì sẽ đi tìm người, chuyện ta là nam nhân người không được nói cho ai biết, Hoàng thượng nói nếu có người biết ta là nam nhân sẽ chu di cửu tộc của ta”.

“Tốt, ta không biết, đêm mai ta chờ hoàng tẩu, ta đi trước, tránh việc có kẻ phát hiện ta tới đây”.

56. Q.2 - Chương 28

Tối hôm sau, Đan Hoàn đúng hẹn đi gặp quận chúa, hai người bày tiệc rượu, cùng nâng cốc, Đan Hoàn vốn định khuyên quận chúa mở tâm thoáng ra một chút, hơn nữa hẳn cũng sẽ quan tâm tới việc của quận chúa.

Tửu lượng của Đan Hoàn không được tốt lắm, sau ba chén rượu người đã bắt đầu say, thế nhưng thấy quận chúa vẫn tỉnh táo trò chuyện vui vẻ, hẳn không phục, thế là lại uống thêm vài chén nữa.

Uống uống, hẳn uống say tới lú cả lưỡi.

“Quận chúa, người yên tâm, sau khi trở về...trở về....ta sẽ nói với Hoàng đế thay đổi quyết định, y bị ta làm quấy nhiễu, cuối cùng cũng đành đáp ứng với ta thôi”.

Loảng xoảng tiếng chén rơi, thế rồi Đan Hoàn nằm gục xuống bàn.

Tiểu quận chúa sai thuộc hạ mang Đan Hoàn vào trong phòng mình, đặt lên giường, nhìn Đan Hoàn đang ngủ say sưa, quận chúa lộ ra ánh mắt áy náy.

“Ta biết người là người tốt, thật tình muốn giúp ta, thế nhưng ta cũng không còn thời gian nữa, cha ta nhất định không chuyển ý, hoàng huynh cũng bận tâm rất nhiều, thế nhưng cho dù ta có kiên trì đợi, thì rốt cục cũng chỉ là thánh chỉ tứ hôn mà thôi”.

Lúc này một người bước vào trong phòng, đây chính là thị vệ mới vào An vương phủ.

“Quận chúa, chúng ta đối xử với hắn như vậy có được hay không? Nếu như đoán sai tâm ý của Hoàng thượng, như vậy chẳng phải đã hại hắn?”

“Chỉ có thể đánh cược một phen, nếu như ta đoán sai tâm ý của hoàng huynh, vậy bốn người chúng ta đều phải chết”.

“Bốn người?”

“Ta, chàng, hắn, và còn có bảo bối sắp ra đời nữa”.

“Quận chúa, nàng...”

“Hiện tại cái gì cũng không thể đoán trước được, với sự hiểu biết của ta đối với hoàng huynh, sau khi sự việc phát sinh, y sẽ thả chúng ta đi tự sinh tự diệt, đây chính là kết cục tốt nhất, như thế này còn hơn là mật chỉ ban thưởng tử, ít nhất chàng có thể sống”.

“Quận chúa, chẳng phải nàng đã rõ nếu nàng chết, ta nhất quyết không sống một mình.”

“Đừng nói tới việc này nữa, sau khi bị hoàng huynh đuổi khỏi cung, chúng ta nhất định sẽ tự do tự tại, đến lúc đó sẽ bồi tội với quý phi, được rồi, hành động thôi, chàng cởi hết y phục của hắn ra, sau đó tìm một nơi

bí mật tránh vào, nếu như không ngoài dự liệu, giờ tỵ hoàng huynh từ ngự thư phòng ra, tìm không thấy hẳn sẽ qua nơi này tìm, thành bại đều ở đêm nay”.

Cứ như vậy, cái kẻ ngủ say như chết kia bị cởi sạch sẽ, nằm trên giường của quận chúa, trên người chỉ có một cái chăn vắt ngang qua hông.

Sang giờ tỵ không lâu, Hoàng đế quả nhiên tới tìm Đan Hoàn, hạ nhân nói quý phi uống say được dìu về phòng của quận chúa, nên y tới phòng quận chúa.

Trong phòng rất tối khiến Tiểu Tuyền Tử phải thắp đèn, Hoàng đế đi tới giường, vén màn che lên, liền thấy Đan Hoàn trên giường không mảnh vải che thân, chỉ có một tấm chăn mỏng vắt ngang qua hông, quận chúa choàng tay ôm cổ Đan Hoàn thiêm thiếp ngủ.

Hoàng đế sững sờ hóa đá, khuôn mặt trắng bệch.

Tiểu Tuyền Tử đi tới, nhìn thấy cảnh trên giường liền hấp vào một ngụm khí lạnh.

[Tư~]

Tiểu Tuyền Tử tiến tới định đánh thức Đan Hoàn dậy, nhưng lay mãi mà hẳn hoàn toàn không có phản ứng, mà ngược lại khiến tiểu quận chúa tỉnh dậy.

Quận chúa giả vờ dụi dụi mắt, sờ sang người đang nằm bên cạnh.

“Hoàng tẩu dậy đi.”

Lay vài cái nữa..

“A!!!!!!Hoàng huynh, người phải đứng ra làm chủ cho ta a~ Quý phi của người sao lại có thể là một nam nhân! Là một nam nhân?”

Quận chúa giả vờ bị kinh hách.

Hoàng đế ngồi xuống giường, cố gắng ổn định lại thân thể sắp lão đảo của mình.

“Hoàng muội, người đi ra ngoài trước đi, ta sẽ cho người một cái công đạo”.

Quận chúa thấy Hoàng đế ngay tới xưng trẫm cũng đã quên, liền biết được âm mưu của nàng đã thành công, sự tình lành dữ thế nào chính là phải xem ý niệm đêm nay của Hoàng đế.

Tiểu Tuyền Tử nhìn chằm chằm quận chúa đi ra.

Hoàng đế ngồi bên giường đột nhiên điên cuồng cười ha ha.

“Ha ha.....”

Hoàng đế giật tấm chăn đang đắp trên người Đan Hoàn ra, lộ hẳn dậy.

“Người không được ngủ nữa, mau tỉnh cho ta! Người sao có thể...Chẳng lẽ người dè dặt không nổi dự vọng của mình nữa sao?”

Động tác lay mạnh như vậy chỉ đổi lấy việc Đan Hoàn ôm lấy người Hoàng đế, dè toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người y, tiếp tục say ngủ.

Hoàng đế cầm một siêu nước lạnh (là ấm nước a~, nhưng mà ấm nước to giống ấm nước ở các quán bán nước chè á, hèm phải ấm nhỏ dùng để pha trà) hắt xuống mặt Đan Hoàn.

Đan Hoàn vì lạnh mà tỉnh giấc, đưa tay giật lấy siêu nước tức giận quăng xuống đất.

“Người làm gì vậy? Điên rồi sao?”

“Đúng vậy, sắp bị người chọc tức tới phát điên rồi, người còn nhớ hôm qua đã làm gì không?”

“Ta uống rượu cùng hoàng muội của người, sau khi uống xong thì không nhớ nữa? Xảy ra chuyện gì sao?”

Đan Hoàn nhìn sắc mặt của Hoàng đế, vốn định đứng lên an ủi, vì vậy mới tung chăn ra, lúc này phía hẳn mới phát giác phía dưới một mảng lạnh lẽo, thì ra hẳn hoàn toàn không mặc quần áo.

“A! Uy! Người giậu đổ bìm leo, cởi y phục của ta làm gì? Muốn làm thì cũng phải thương lượng một chút chứ?”

“Giậu đổ bìm leo đều không phải là ta, là người! Hôm qua người uống say rồi ngủ với Nguyệt Vi người còn nhớ hay không? ”

“A?!”

Đan Hoành vì kinh hách mà há hốc mồm, trong bụng cũng biết việc này rất nghiêm trọng nên nhỏ giọng hỏi:

“ Vậy hiện tại phải làm sao?”

“Trẫm đáng ra phải đánh chết người! Thế nhưng ta biết, nếu ta làm như vậy sẽ hối hận cả đời, các người mau đi đi, rời xa kinh thành càng sớm càng tốt, để phòng trẫm đổi ý”.

“Đi cùng quận chúa ư? Như vậy chẳng lẽ sẽ vĩnh viễn không thể gặp người?”

“Người chẳng phải luôn muốn ly khai trẫm sao? Hôm nay trẫm cho người cơ hội, sau khi xuất cung nhớ hảo hảo tự chiếu cố chính mình”.

“Người là đồ ngốc!”

Đan Hoành từ sau đi tới ôm lưng Hoàng đế.

“Con mẹ nó! Nam nhân thà đổ máu chứ quyết không rơi lệ, ta sao lại khóc thế này, thế nhưng ta không tìm được nước mắt, người thật là rất ngốc”.

“Trẫm không muốn tổn thương người, trẫm muốn người sống thật hạnh phúc.”

Hai người đều tự biết, nếu muốn giữ Đan Hoành lại thì không phải không có biện pháp, thế nhưng nếu làm như vậy, trong lòng sẽ cảm thấy không thoải mái, sẽ luôn cảm thấy day dứt, một nam nhân sống lâu trong hậu cung thì xảy ra việc này chẳng qua chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Đan Hoành dùng sức, đè Hoàng đế xuống giường rồi dùng tay cởi hết y phục của Hoàng đế.

“Hoành nhi!” Hoàng đế kinh hách kêu to.

“Đây chẳng phải là điều người luôn muốn làm sao? Hôm nay ta cho người cơ hội, một lần duy nhất coi như kỷ niệm, chẳng lẽ người không muốn làm sao? Nếu vậy thì để ta làm!” (Em đòi làm công =)))

Đan Hoành làm bộ nâng chân Hoàng đế lên.

Hoàng đế sửng sốt ôm Đan Hoành xoay ngược lại, áp hấn ở dưới thân y.

Hai người giống như đang tuyệt vọng, ra sức cắn hút môi nhau, cố gắng hấp thu vị đạo đối phương, khi Hoàng đế nâng chân Đan Hoành lên, Đan Hoành phối hợp đưa chân vòng quanh hông Hoàng đế.

“A!”

Đan Hoành rên lên, khi Hoàng đế tiến nhập vào cơ thể hần, hần cảm thấy đau hơn nhiều so với tưởng tượng.

“Đau không? Có đau như trái tim của trẫm hiện tại không?”

Hoàng đế cầm tay Đan Hoành đặt lên ngực mình.

Đan Hoành trầm mặc nhìn Hoàng đế không nói gì, hần muốn hảo hảo nhớ kỹ khuôn mặt thống khổ của y.

“Đau đón như nhau! Ta sẽ mãi mãi nhớ người!”

Đây chính là thệ ngôn của hần, thế nhưng hần sẽ không để cho y biết hần yêu y, sẽ không để cho y thấy tấm chân tình của hần, hần sẽ mãi mãi nhớ cái người Hoàng đế này, cái người nam nhân này thương hần ra sao, yêu hần như thế nào, đã bao dung tất cả của hần, con người này, tấm chân tình này sau này mãi mãi sẽ không có nữa.

57. Q.2 - Chương 29

Sáng sớm hôm sau, ngay khi cửa cung vừa mở một cỗ xe ngựa lặng lẽ đưa Đan Hoàn cùng tiểu quận chúa đi về hướng Bắc.

Vào thời điểm lâm triều, Hoàng đế cũng không lên điện, đây là lần đầu tiên kể từ khi đăng cơ tới nay Hoàng đế không thượng triều.

Triều thần đứng chờ trên điện thật lâu, liên nghị luận sự kiện này, một lúc sau khi trời sáng, trong cung truyền tới tin tức.

Quý phi của Hoàng đế hôm qua phượng giá quy thiên (là chết á), Hoàng thượng sắc phong nương nương làm Ngự Tâm hoàng hậu, trưa nay sẽ hạ táng, toàn quốc để tang mười ngày, Hoàng đế mười ngày cũng không thiết triều.

(lầm nhảm một chút, cái ngự phong : Ngự tâm hoàng hậu : chính là vị hoàng hậu nắm giữ trái tim của vua, ý anh Hoàng đế là em hoàng mãi mãi là người mà anh ý thương yêu, mãi mãi ở trong tim của anh ý).

Tin tức này truyền tới thật đột ngột, lễ hạ táng cũng không theo quy định, thế nhưng không người nào dám hỏi, các phi tần chết không minh bạch trong cung qua các triều đại còn ít sao? Ít hỏi thì hơn.

Cỗ xe ngựa chở Đan Hoàn và quận chúa đã rời xa kinh thành, Đan Hoàn ngồi im một góc trên xe, suốt quãng đường không hé môi nửa lời.

Cỗ xe đi tới một cánh rừng nhỏ thì dừng lại, một nam nhân đi tới lật vải màn che cỗ xe lên.

Quận chúa đập vào vai Đan Hoàn.

“Người không muốn nói gì với ta sao?”

“Không có”.

Hiện tại Đan Hoàn không có tâm tình để ý nàng.

“Người uống chén nước đi, ta có lời muốn nói với người”.

Đan Hoàn dốc cạn chén nước.

“Ta cùng người kì thực chuyện gì cũng không có”.

Đan Hoàn nghe xong câu này giật mình ngẩng đầu lên.

“Nếu không có gì, tại sao tối qua người không nói?”

“Ta nói thật cho người biết, nghe xong người đừng tức giận, ta kì thực là muốn lợi dụng người để thoát thân, lúc còn ở nhà, ta đã nói với phụ thân rằng ta muốn được gả cho người mà ta yêu, nhưng phụ thân lại nói hắn là một nô tài, không thể lấy hắn, hơn nữa nếu phụ thân biết hắn là ai nhất định sẽ lấy đầu hắn, chúng ta muốn trốn, thế nhưng chúng ta biết sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt trở về, vào cung, hoàng huynh cũng không giúp ta, sở dĩ ta vốn nghĩ tới cái chết, ta biết tính cách của hoàng huynh, khi phát sinh sự tình này thì chỉ có hai con đường, một là chết, hai là bị trục xuất, ta có lỗi với người, thế nhưng xin người hãy chờ chúng ta chạy thật xa rồi hãy quay về có được không? Người chỉ tổn thất danh hiệu quý phi mà thôi, người coi như thành toàn cho chúng ta có được không?”

“Hắc hắc hắc

~~Ha ha ha

~”

Đan Hoàn cười như phát điên.

Quận chúa lo lắng tiến về phía Đan Hoàn kiểm tra, Đan Hoàn liền xuất thủ tóm lấy cổ của nàng, lắc lắc.

“Người là một nữ nhân đáng chết, dám lừa ta, uống công ta đối tốt với người như vậy! Người hại chết ta rồi!”

Nam nhân đứng sau quận chúa đứng dậy, đi tới gỡ tay Đan Hoàn ra.

“Hắn là ai vậy? Chính là nam nhân của người? Hắn tới đây lúc nào?”

Đan Hoàn nhớ rõ người đánh xe là một lão nhân, tai hơi bị nghễnh ngãng.

“Trên đường đi có dừng một lần, người không nhớ?”

“Người có thấy rằng làm vậy rất thất đức không? Kéo tính mạng người khác cùng mạo hiểm với người, chuyện này ta quyết không để yên”.

“Ta biết người sẽ làm như vậy nên trong chén nước vừa rồi ta đã bỏ thêm thuốc”.

“Ta khinh! Hoàng tộc các người luôn thích hạ được người khác, việc đã vậy rồi giờ người còn muốn gì?”

“Ân, chúng ta và người từ bây giờ sẽ biệt ly, để đề phòng người trở lại hoàng cung quá sớm, rồi phái truy binh đuổi theo chúng ta, ta quyết định đem nhốt người vào đại lao ba tháng, lúc đó chúng ta đã chạy rất xa, có lẽ đã rời biên ải, như vậy truy binh nhất định không thể đuổi kịp, lúc đó người sẽ được tự do, có thể tự mình quay lại kinh thành, có được không?”

“Đồ yêu nữ! Hồn dân!”

“Có nhục mạ chúng ta thì cũng vô dụng, chúng ta sẽ tìm người tới đây, người hiện tại cứ ngủ đi, khi tỉnh lại thì người cũng đã ở trong đại lao rồi”.

Đan Hoàn còn định tiếp tục cãi, thế nhưng đã không trụ được, gục xuống ngủ thiếp đi.

Không lâu sau một chiếc xe ngựa đi tới, đem Đan Hoàn đặt vào trong xe, rồi kẻ đánh xe nói với quận chúa.

“Huyện lệnh của chúng ta nói, người này không phạm án, như vậy không thể nhốt hẳn lâu, nếu thị vệ của quận chúa đưa lệnh bài cho chúng ta, huyện lệnh của chúng ta sẽ nhận giúp quận chúa việc này, nhốt hẳn ba tháng, ngài cũng biết quận hầu Lĩnh Nam là một người làm việc rất có nguyên tắc, huyện lệnh chúng ta sợ rằng nhốt hẳn lâu phía trên sẽ hỏi đến”.

“Các người báo lại với huyện lệnh các người chỉ cần nhốt hẳn ba tháng là đủ, không cần nhốt lâu hơn, các người đi đi”.

Lúc Đan Hoàn tỉnh lại thì đã nằm trong đại lao, có muốn kêu, nhưng biết kêu cái gì đây? Nói hẳn là quý phi của Hoàng đế, phải thả hẳn ra ngoài ư? Ai sẽ tin đây? Bởi vậy Đan Hoàn không thể làm gì khác hơn ngoài ngồi chờ rửa yêu nữ kia.

Ba tháng sau, Đan Hoàn được thả ra, sau một hồi nghe ngóng thông tin mới biết Ninh Bình hiện đang làm quận hầu ở Lĩnh Nam, hơn nữa còn nghe tin trong kinh thành truyền ra rằng quý phi của Hoàng đế đã chết, được phong làm Ngự tâm hoàng hậu.

Đan Hoàn thân không một xu, quận chúa kia trước khi đi không để lại cho hẳn cái gì.

Đan Hoàn ngồi trên bậc thềm, lẳng lặng nhìn về hướng kinh thành.

Coi như hết! Mà có lẽ như vậy chính là tốt nhất, hẳn là một nam nhân, giả nữ nhân để ở trong hậu cung, việc bại lộ chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi, hơn nữa hẳn quả thật đã cũng có động chạm nữ nhân kia, hẳn còn mặt mũi nào quay trở về? (ý em là dù em bị lừa lên giường, không có làm ăn gì cả nhưng cũng ngủ cùng yêu nữ kia rồi T_T)

Quý phi đã chết! Chết cũng tốt, hẳn sẽ lại là hẳn, sau này sẽ không có Đan quý phi nữa, cũng không có Đan Hoàn, Chỉ có một kẻ là A Giáp mà thôi, khỉ! Hẳn vốn phải là họ Đan, nhưng yêu nữ kia hại hẳn không dám lộ thân phận, vậy không kêu là A Giáp vậy thì gọi là cái gì?

Đan Hoàn hòa lẫn vào đoàn người, từ từ tiêu thất, chuẩn bị làm A Giáp, một con người mới sinh.

Có lẽ đây chính là kết cục tốt nhất, Đan Hoàn và Hoàng đế sau này sẽ không còn cơ hội gặp nhau nữa, chút tình cảm giữa hai người sẽ được hai người vĩnh viễn chôn chặt trong đáy lòng.

58. Q.3 - Chương 1

Đan Hoành rời cung đã được hai năm, bên ngoài phòng luyện công ở hoàng cung Đại Đồng quốc, Tiểu Tuyền Tử bồn chồn đứng chờ ở cửa, Hoàng thượng vào trong đã hai canh giờ nhưng hoàn toàn không có ý định bước ra ngoài, có điều y biết y không nên vào quấy rầy Hoàng thượng, bởi vậy y không biết làm gì khác hơn là đứng bên ngoài lo lắng suông.

Hai năm qua, Hoàng thượng thỉnh thoảng Hoàng thượng lại có một vài ngày tâm tình không vui, đặc biệt là hôm nay, đến thượng triều Hoàng thượng cũng không có tâm tình, các đại thần cũng đều biết, hôm nay chính là ngày giỗ của Ngự tâm hoàng hậu, bởi vậy không một ai trình bản tấu, để Hoàng thượng có thể có một ngày thanh tĩnh tưởng nhớ hoàng hậu.

Người hỏi đây là chuyện gì? Vào ngày này, Hoàng thượng đi lại trong cung, tới những nơi mà dấu chân hoàng hậu từng đặt, từng nơi, từng nơi một, hoàng thượng nhất định đều hồi tưởng.

Biểu tình hoài niệm đau lòng của Hoàng thượng khiến cho bọn y không đành lòng, thế nhưng cho dù muốn khuyên nhủ hay an ủi thì đều không thể, bởi người đã chết đâu thể sống lại, duy chỉ mình Tiểu Tuyền Tử biết, Hoành chủ tử không có chết, chỉ vì sự tình xảy ra khiến ngài ấy không thể lưu lại trong cung được nữa.

Hiện tại, sau khi tử mị suy ngẫm lại sự kiện cách đây hai năm, y thấy trong chuyện này có điểm khả nghi, y cũng bàn bạc qua với Ninh Bình, có điều không biết Ninh Bình đã điều tra tới đâu.

Tiểu Tuyền Tử đang mải suy nghĩ thì Ninh Bình đi tới:

“Hoàng thượng chưa ra ngoài sao? Ngài ấy vào trong đã lâu chưa?”

“Đã hai canh giờ rồi, bữa trưa cũng không dùng, từ lúc vào tới giờ cũng không thấy đi ra”.

Ninh Bình nhắm hai mắt lại, y phân vân không biết có nên nói sự tình y đã tra ra cho Hoàng thượng không. Có điều nhìn thấy bộ dạng Hoàng thượng như vậy y không đành lòng, Ninh Bình bèn vẫy lui các cung nhân.

“Chuyện người muốn ta điều tra ta đã điều tra ra rồi”.

“Chuyện gì?”

“Về Đan Hoành.”

“Ồ! Vậy sự thật thế nào?”

“Người đoán đúng, quận chúa và hần hoàn toàn không phát sinh chuyện gì, quận chúa chẳng qua là lợi dụng hần để thoát thân, hiện tại hài tử của nàng đã hơn một tuổi, hiện nàng đang ở phía Bắc kinh thành, còn Đan Hoành, sau khi xuất cung bị quận chúa nhốt, ngậy người trong ngục ba tháng, sau đó liền thả đi, sau khi ra ngục, hần lấy tên giả là A Giáp, hần giấu toàn bộ tung tích trước kia, có điều hiện tại cũng là người có chút tiếng tăm ở địa phương”.

“Ta chỉ quan tâm tới việc hiện Hoành chủ tử đang ở đâu?”

“Quận Lĩnh Nam”.

“Đất phong của người! Vừa hay!”

“Đúng vậy, ta đến gặp Hoàng thượng xin nghỉ phép để đi kiểm chứng việc này”.

“Được, đợi Hoàng thượng ra ngoài ta sẽ xin phép thay ngài, Trữ Hầu gia, ngài nói xem, nếu như hai năm trước không có chuyện gì, vậy tại sao ngài ấy không trở lại?”

“Ta nghĩ hần không còn mặt mũi nào quay lại”. Đang nói chuyện với Tiểu Tuyền Tử thì Hoàng đế đi ra, Ninh Bình liền xin phép Hoàng đế được trở về Lĩnh Nam.

Hoàng đế liền nói với Tiểu Tuyền Tử: “Còn một tháng nữa là quốc khánh lần thứ hai trăm của Đại Đồng quốc, Trẫm dự định tới Linh Sơn tự cầu phúc cho dân chúng Đại Đồng quốc. Trẫm định sáng sớm mai sẽ

lên đường, người chỉ cần chuẩn bị đơn giản thôi, trên đường đi sẽ đi qua Lĩnh Nam, trạm sẽ ở đó vài ngày, xem Ninh Bình điều hành Lĩnh Nam thế nào, người phái người đi báo cho y một tiếng”.

“Nô tài tuân chỉ”.

Lại nói về Đan Hoàn, sau khi gặp rủi ro tại Lĩnh Nam, bị tống vào ngục ba tháng, sau khi được thả trên người không có lấy một đồng, đang lang thang trên đường thì gặp một bà lão mù, hần liền giúp đỡ bà lão, do đó mà nhận một người là mẹ nuôi, một người là nghĩa huynh. Rồi từ đó hần sống tại nhà hai người này.

Hôm nay sắc trời cũng không tệ lắm, Đan Hoàn đã sớm gánh củi trở về, nghĩa huynh của hần muốn mở một sạp hàng, đối với một văn nhân thì cũng chỉ có cách vẽ tranh bán chữ mà sống, thế nhưng luôn bị người ta lừa gạt, bởi vậy Đan Hoàn thường đi theo, ngày nào cũng vậy.

Đan Hoàn đi ra sạp hàng thì thấy tên lưu manh Tiểu Mã đang đi tới quấy rối.

Nói thật tên tiểu tử này trí nhớ rất tồi, vì việc y thường xuyên mua hàng mà không trả tiền nên Đan Hoàn và y đánh nhau rất nhiều lần, trên cơ bản là mỗi tháng hần lại đánh y một lần rồi một lần ngồi tù.

Người hỏi vì sao Đan Hoàn lại phải ngồi nhà lao ư? Người đừng quên đây là Lĩnh Nam quận, kỷ cương nghiêm minh, theo luật, đánh nhau ngoài đường nhốt ngục 3 ngày, Huyện lệnh ở đây cứ theo phép mà làm.

Đan Hoàn thấy Tiểu Mã lại cướp đồ của người khác mà không trả tiền, hỏa khí lại bốc lên, nghĩa huynh của hần Lam Lâm Văn thấy khuôn mặt tức giận của hần liền biết nhất định sắp xảy ra chuyện.

“A Giáp, không cần can thiệp, người trước đây đánh nhau với bọn chúng nhiều lần rồi, mỗi lần lại bị nhốt trong ngục ba ngày, sau khi thả ra, bọn chúng lại ngựa quen đường cũ, chúng nào tạt nẩy, sao người có thể quản được, mà người cũng không cần phải can thiệp nhiều như vậy .”

“Người không cần phải khuyên, nếu mặc kệ chúng thì ta cũng khí tới mức sinh bệnh”.

Nói rồi Đan Hoàn liền đi tới chỗ nhóm Tiểu Mã, nói lý với bọn chúng, rồi lại như thường lệ, dùng lời không được đành phải động thủ, rồi bị người của nha môn bắt đi, vào trong đại lao, quản ngục nhìn thấy Đan Hoàn cùng nhóm Tiểu Mã liền hỏi:

“ A Giáp, Tiểu Mã, các người sao đã lại vào đây rồi? Đây là lần thứ mấy rồi? Đại Đồng quốc lại nuôi không các người ba ngày, vào đi!” Quản ngục bắt đắc dĩ lại nhốt Đan Hoàn và Tiểu Mã lại với nhau.

(Xời ơi, tưởng em nổi tiếng thế nào, ra là nổi tiếng vì chuyện mỗi tháng lại có ba ngày ăn cơm tù a

~~=))).

Ngày đầu tiên trong tù, Đan Hoàn và Tiểu Mã lại đánh nhau một trận, Tiểu Mã đánh không lại Đan Hoàn liền giở võ cấn, cấn ba phát tới chảy máu trên tay Đan Hoàn, quản ngục đành phải để bọn hần ở hai phòng giam khác nhau.

Ngày thứ hai và thứ ba, Đan Hoàn và Tiểu Mã ngồi trong phòng giam chửi nhau, rồi cùng thỏa thuận đợi tới ngày thứ tư khi được thả ra ngoài sẽ tìm một bờ sông thanh vắng đánh nhau một trận.

Thế nhưng đợi tới ngày thứ năm mà quan nha hoàn toàn không có ý định thả người, Đan Hoàn ngồi trong ngục mãi sinh buồn chán, liền hỏi cai ngục: “ Ngục tốt đại ca, sao qua ba ngày rồi mà chưa thả người?”

“Xin lỗi, quận hầu của chúng ta trở về, nghe nói vài ngày nữa Hoàng đế sẽ đi qua nơi này, vì đề phòng chuyện bất trắc, cũng bởi các người thường xuyên nháo sự, nên nói đành để các người trong nhà lao ủy khuất vài ngày, có điều Huyện lệnh ra lệnh chuẩn bị đồ ăn đầy đủ cho các người, các người ở đây không phải trả tiền, chẳng phải tốt sao?”

“Y tới đây?” Đan Hoàn thất thần nghĩ ngợi.

“Ta thì không có vấn đề gì? Có rượu không? ” Tiểu Mã nghe vậy liền nói, Đan Hoàn nghe thấy vậy khí đầy một bụng, thật hần chưa từng thấy qua người nào vô sỉ như vậy, đánh không lại thì giở trò cấn, hơn nữa còn vì đồ ăn mà danh dự, mặt mũi cũng đem vứt qua một bên.

“Người đồ vô sỉ! Còn đủ tay chân sao không tìm việc mà làm, thật là không đáng sống!”

“Hoàn toàn không phải như vậy, vốn ta muốn xin vào là gia nô cho quận hầu để lấy chút uy phong, thế nhưng ngài ấy không nhận, mà làm việc khác ta không cam lòng, bởi vậy không còn cách nào khác hơn là như hiện tại”.

“Người là muốn báo đáp hay chỉ vì muốn làm gia nô của Ninh Bình? Tiểu tử đó thì có gì hảo?” Hắc thật nhìn không ra Ninh Bình có gì uy phong.

“Người nói chuyện lễ kính chút đi, người kia là quận hầu của chúng ta, tên của y là kỳ huy, cẩn thận kẻ khác nghe thấy sẽ trị tội người”.

“Tên đặt là để cho người ta gọi, ta gọi thì sao chứ? Ninh Bình có một người dân như người thật sự là một đại bất hạnh”.

“Chính là nói, ta có một người dân là A Giáp mới là đại bất hạnh a, ta có hảo ý trở về gặp người, vậy mà từ xa đã nghe thấy tiếng người chửi mắng ta, ta làm chuyện gì có lỗi với người sao? Hai năm trước chính người rời đi đến một tiếng từ biệt cũng không có”.

“Ninh Bình!” Đan Hoàn kinh ngạc khi nhìn thấy Ninh Bình đang từ cửa ngục đi vào, huyện lệnh đi theo sau y.

Ninh Bình đi tới, nhìn Đan Hoàn qua song song nhà giam, cười cười: “ Hai năm không gặp, người vẫn có sức sống như vậy, ta nên gọi người là gì? A Giáp? Hay...”

“Người gọi ta là A Giáp đi, người sao tự nhiên lại quay về đây?”

“Chút công việc chính sự, không nói việc này, người có muốn ra ngoài không?”

“Vớ vẩn, hiện tại nhà ta không có ai chiếu cố a.”

“Nếu người đang nói tới nhà của nghĩa huynh người thì người cứ yên tâm, ta đã phái người đi chiếu cố rồi, nhìn người mạnh khỏe như vậy ta cũng an tâm, thế nhưng vì việc người mắng chửi ta, ta quyết định nhốt người vài ngày, vài hôm nữa người kia sẽ tới, ta nghĩ y sẽ thả người ra, ở trong này, người có cần thứ gì thì mau mau đề xuất đi.”

“Người kia?...Ý người nói chính là... Ninh Bình, người đừng có nói giỡn với ta, ta không muốn gặp y, người mau thả ta ra đi”.

“Thả người ra để người lại chạy trốn ư? Đến lúc đó y đòi ta giao người thì ta biết tính sao, người ủy khuất ở trong này vài ngày đi”.

“Người là đồ hỗn đản, cẩn thận lúc ra ngoài ta chính chết người, người mau thả ta ra, để ta về nhà! ”

“Nếu không còn việc gì vậy ta đi trước, nếu cần gì thì cứ nói người báo lại cho ta”.

Nhìn thân ảnh Ninh Bình cuống tiểu đi càng lúc càng xa, Đan Hoàn tức giận nhưng chỉ biết đá vào song sắt, hơn nữa Tiểu Mã ở bên cạnh còn thành thành thực thực cầu hắc nói Ninh Bình nhận y vào làm gia nô.

Khiến Đan Hoàn tức giận tới chửi rửa loạn xạ.

59. Q.3 - Chương 2

Ngồi ngốc trong nhà giam cũng đã mấy ngày, ngày nào Ninh Bình cũng đến thăm hắc, thế nhưng nhất quyết không chịu thả hắc ra, khiến Đan Hoàn rất tức giận.

Hơn nữa Tiểu Mã lại còn cứ một câu A Giáp ca, hai câu A Giáp ca, liên tục cầu xin hắc nói với Ninh Bình để y có thể vào làm gia nô trong phủ quận hầu, hiện tại hắc tâm trạng phiền não, không rảnh thời gian để ý tới Tiểu Mã, hắc lo bị nhốt ở đây, có muốn trốn cũng không được, nháo sự lại càng không thể.

Ngày nào Đan Hoàn cũng ôm song cửa gào to, khiến Tiểu Mã phải đưa tay bịt hai lỗ tai.

“ Thả ta ra ngoài!” Bình thường cho dù hấn gào thét, mắng chửi nháo loạn cỡ nào cũng không một ai để ý tới hấn, thế nhưng ngày hôm nay Huyện lệnh lại đi tới, tự mình mở cửa phòng giam, đối hấn khách khí nói:

“ A Giáp thiếu gia, quận hầu mời ngài qua, hiện ngài đang ở hậu nha chờ thiếu gia, xin thiếu gia đi theo ta”.

Đan Hoành liền cảm thấy khó hiểu, tiểu tử Ninh Bình ngày nào cũng tới thăm hấn, ngày nào cũng chọc hấn sinh khí, y nếu định nói với hấn cái gì thì cũng đã sớm nói, hà tất phải làm cái việc thừa thãi là phái người đưa hấn tới gặp y? Không biết y lại định làm trò quỷ gì, Đan Hoành quyết định đi gặp, mặc kệ, dù thế nào thì hấn cũng đã được thả ra khỏi nhà giam, hấn sẽ yêu cầu Ninh Bình tìm cho hấn một nơi ở tạm, để tránh chạm mặt người kia.

Đan Hoành được Huyện lệnh Lĩnh Nam đưa tới trước cửa một gian phòng.

“A Giáp thiếu gia, mời ngài vào, tiểu nhân xin cáo lui”. Huyện lệnh đưa tay lau cái trán ướt đầy mồ hôi, thầm nghĩ A Giáp này rốt cục là ai, có thể khiến vị đại nhân cao quý kia cố ý tới nha lý gặp hấn?

Đan Hoành đẩy cửa bước vào, thấy trong phòng không có người.

“Cái gì vậy? Người đâu? Ninh Bình! Người cho người đưa ta tới đây còn chính người lại làm cái quỷ gì a? ” Đan Hoành nhìn quanh trái phải, một cánh cửa trong gian nội thất mở ra, nhìn thấy người trong gian nội thất bước ra, Đan Hoành kinh ngạc tới sững sờ.

Chỉ mới từ biệt đã hai năm mà tưởng chừng đã từ lâu lắm, hai người đứng đối diện nhau, hồi tưởng lại hình ảnh của đối phương cách đây hai năm

Có thể gặp lại hấn (y) thật tốt! Hình như hấn (y) gầy đi nhiều.

Đan Hoành nhìn khuôn mặt trước mắt, so với trong trí nhớ của mình thì đã gầy đi rất nhiều, hấn thật muốn chạy tới ôm y, hỏi y có khỏe không.

Đan Hoành nhìn y tiến về phía mình, bất giác đưa tay ra, thế nhưng cánh tay giờ lên lại liền buông xuống, Đan Hoành nắm chặt tay, xoay người chạy đi, hấn thật sự không có mặt mũi nào gặp y.

[loảng xoảng, loảng xoảng]

Cánh cửa bị Đan Hoành đẩy muốn vỡ ra, thế nhưng cửa không có mở, dường như có người đã khóa cửa từ bên ngoài, lúc này ngoài cửa tiếng Tiểu Tuyên Tử truyền vào:

“ Hoành chủ tử, Hoàng thượng muốn cùng ngài ôn chuyện, nô tài giữ cửa cho các ngài, chờ hai ngài nói chuyện xong, tới bữa tối nô tài sẽ tới hầu hai ngài dùng bữa, nô tài xin lui trước”.

Đan Hoành nghe thấy Tiểu Tuyên Tử nói như vậy liền biết hôm nay muốn trốn cũng không được, Đan Hoành đành chấp nhận số mệnh, ngồi xuống đất, lưng dựa vào cửa, co gối, mặt giấu vào hai chân.

Đành vậy, hôm nay cái gì cần nói thì nhất định phải nói rõ ra.

“Sao lại gầy thế này, những ngày sống trong dân gian người khổ cực lắm phải không?”

“Ta vẫn tốt, nhưng còn người...gầy, ta vốn nghĩ trong cung không có ta người đâu phải đau đầu?” Đan Hoành vốn định đùa một chút để phá vỡ bầu không khí ngưng ngập.

“Không có người, trầm ở trong cung thật cô đơn, thời gian rảnh rỗi, trầm đều tới nhưng nơi người đã từng đi qua, đã từng lưu lại, sân viện của người, phòng luyện công, trầm đều giữ nguyên như ngày người rời đi, ngày người đi, người cũng mang tâm trầm đi theo”.

“Người hà tất?” Nghe Hoàng đế giải bày khiến Đan Hoành muốn khóc.

Viễn mắt hấn đã hồng hồng, thế nhưng hấn không muốn để y thấy là hấn khóc, bởi vậy cố sức giấu chặt đôi mắt, Hoàng đế ngồi xuống đưa tay nâng mặt Đan Hoành lên, cúi đầu đặt lên môi hấn một nụ hôn, nhẹ nhàng hỏi: “Nếu không có việc gì vì sao không trở lại?”

“Ta không còn mặt mũi nào trở về gặp người, Đan quý phi của người chẳng phải đã chết rồi sao?”

“Ta chỉ cần có người, cho dù lúc nào người trở về trầm cũng đều hạnh phúc, hơn nữa người chẳng qua chỉ bị hoàng muội của ta lợi dụng mà thôi”.

“Rất mắt mặt, hơn nữa ta xác thực là trong đầu cũng có cái ý niệm kia, bởi vậy không mặt mũi nào trở về gặp người, kỳ thực ta rất nhớ người, đến trong mơ cũng nhớ tới người”.

“Vậy là được rồi”. Hoàng đế đem Đan Hoàn ôm vào lòng, hai người cùng ngồi dưới đất vai kề vai, đầu dựa đầu, thì thầm tâm sự.

Khi Tiểu Tuyền Tử đi tới mở cửa phòng, Hoàng đế tươi cười phân phó:

“ Nói với Ninh Bình là trăm và Đan Hoàn sẽ cùng đi Linh Sơn, ba ngày sau sẽ lên đường, sau khi hành lễ sẽ cùng nhau trở về kinh thành, người hỏi y có muốn cùng đi hay nghỉ ngơi xong mới trở về.”

“Nô tài tuân chỉ!” Tiểu Tuyền Tử liền phái người truyền chỉ, không cần phải hỏi thì y cũng biết, lần này Ninh Bình về đây là vì Đan Hoàn, hiện tại Đan Hoàn đáp ứng trở về cùng Hoàng đế, vậy y cũng không cần ở lại đây.

Ninh Bình sắp xếp để Hoàng đế và tùy tùng ở trong phủ trạch của mình, Đan Hoàn đương nhiên ở cùng một chỗ với Hoàng đế.

Vốn Hoàng đế đi tới Linh Nam đã mất bảy ngày, muốn tới Linh Sơn phải mất thêm mười ngày, hơn nữa muốn an bài hoàn chỉnh lễ cũng bái thì thời gian cũng không còn mấy dư dả, thế nhưng tại đây Đan Hoàn còn có chuyện không yên tâm, vì vậy Hoàng đế liền để cho hắn ba ngày để có thể sắp xếp ổn thỏa.

Chuyện thứ nhất, Đan Hoàn lo lắng cho nghĩa huynh và mẹ nuôi của hắn, vì vậy hắn thương lượng với hai người, để bọn họ tới kinh thành, ở trong Đan phủ.

Chuyện thứ hai, Đan Hoàn nói Ninh Bình nhận Tiểu Mã vào làm gia nô, miễn cho y ở ngoài đường gây rối.

Chuyện thứ ba, Đan Hoàn từ biệt bà con hàng xóm trong Linh Nam quận mà hắn quen biết, nào là Trương Nhị thúc ở sát vách, Lí Đại Thảm, rồi cả tới quản ngục, sai nha mà hắn bắt chuyện (mẹ ơi trình độ bà tám của em vào hàng siêu sao ^^)

Ba ngày sau, Đan Hoàn vô lo vô nghĩ cùng đi Linh Sơn với Hoàng đế.

Dọc đường đi, mấy hôm trước, Đan Hoàn đều cùng ngồi kiệu với Hoàng đế, tùy ý để Hoàng đế ôm, thỉnh thoảng còn thì thầm trò chuyện.

Tới ngày thứ tư, ngồi trong kiệu, nhìn xuyên qua một tầng vải che, Đan Hoàn nhìn thấy Ninh Bình đang cười tuần mã thì bắt đầu ngứa ngáy chân tay.

Đã lâu không cười ngựa, hắn thực sự hoài niệm cái cảm giác uy phong sáng khoái khi cười ngựa, tấm màn che cản trở tầm nhìn của Đan Hoàn, Ninh Bình cười ngựa bên phía chỗ ngồi của Hoàng đế, để ngắm kĩ con tuần mã của Ninh Bình, Đan Hoàn nhòai người qua người Hoàng đế, đem toàn bộ trọng lượng cơ thể dựa vào Hoàng đế, nhòai đầu về một bên.

Hoàng đế sợ xe ngựa xóc nảy sẽ khiến hắn ngã nên đưa tay đỡ lấy lưng hắn.

“Hoàn khanh, người nhìn gì vậy? Cẩn thận kéo ngã.”

Đan Hoàn đỏ mặt, lui người lại, e thẹn ngồi trên đùi Hoàng đế, Tiểu Tuyền Tử nhìn thấy cảnh trên ở đằng xa, vội thả màn che kín cổ kiệu, để người bên ngoài không thể nhìn được bên trong.

“Trời nóng vậy, Tiểu Tuyền Tử tự nhiên đỡ chứng gì a? ” Đan Hoàn khó hiểu nhìn mấy tấm màn che, sau đó hắn quyết định là mặc kệ y, Đan Hoàn quay người hưng phấn nói với Hoàng đế.

“Hoàng thượng, ta muốn

~...”

Lời Đông Trùng: Ha ha

các người cho rằng Đan Hoàn muốn cái gì a~~

60. Q.3 - Chương 3

“Hoàng thượng, ta muốn

...” Đan Hoàn vừa nói tới đây liền cảm giác bàn tay đang đặt bên hông của hắn chợt siết chặt thêm.

“Hoành khanh, trăm sao lại không muốn, chỉ là trăm lo khiến người sợ, đợi đêm nay đi, tới chỗ nghỉ, trăm cùng người tắm rửa thay y phục, sau đó trăm sẽ bồi thường cho người”.

“Người muốn cưỡi ngựa? Vậy sao phải đợi tới tối, bây giờ cưỡi chẳng phải tốt hơn sao?”

“Cưỡi ngựa? Người là muốn...”

“Ta muốn cưỡi con tuần mã mà Ninh Bình đang cưỡi, người gọi hắn tới, nói hắn tặng ta con ngựa đấy có được không?”

Hoàng đế hoàn toàn thất vọng.

“Ninh Bình sẽ không đồng ý đâu, con ngựa y đang cưỡi là bảo bối của y, ngay đến tắm rửa và chăm sóc y đều tự mình làm”.

“Vậy người cứ gọi y tới đây đi”.

Hoàng đế vén rèm, nói với thái giám đi bên cạnh: “Gọi Ninh Bình tới”.

Ninh Bình cho ngựa đi chậm lại, tới chỗ Hoàng đế liền hỏi: “Hoàng thượng có việc gì cần phân phó?”

Đan Hoàn thò đầu ra ngoài cửa sổ, cười ngọt ngào nói với Ninh Bình: “Thương lượng một chút, người đưa kị mã của người cho ta mượn cưỡi một lúc.”

“Ồ? Có điều ngựa của ta chỉ cho ta cưỡi, hay để ta tìm cho người con ngựa khác?”

“Không cần, ta thấy người cưỡi con ngựa này trông thật là uy phong, ta chỉ muốn cưỡi một chút, người đừng nên nhỏ mọn như vậy có được không? Chẳng phải chúng ta là huynh đệ sao?”

“Không phải là ta keo kiệt, mà ngựa của ta thực sự nhận ra chủ nhân, ta sợ tới lúc đó người sẽ bị ngã ngựa”.

“Trước đây khi ở quân doanh, ngựa nào ta cũng đều cưỡi qua, người xuống đi, ta cho người thấy tài nghệ cưỡi ngựa của ta”.

“Người nhất định phải cưỡi ngựa sao? Vậy được rồi, người qua đây”. Ninh Bình xuống ngựa đưa dây cương cho Đan Hoàn.

Đan Hoàn nhảy khỏi xe ngựa, cầm lấy dây cương từ tay Ninh Bình, Đan Hoàn cưỡi con ngựa của Ninh Bình chạy về phía trước.

Ninh Bình dùng giọng điệu sủng nịch nói với đang Đan Hoàn đang chạy ở phía xa: “Người cẩn thận một chút kéo ngã, đừng chạy quá xa”.

“An tâm đi, kỹ năng cưỡi ngựa thì ta có thừa” Vừa nói Đan Hoàn vừa thúc cho ngựa phi nhanh hơn. Vừa phi vừa hưng phấn hô: “Giá! Âu!”. Chỉ thoáng chốc, Ninh Bình đã không nhìn thấy bóng dáng Đan Hoàn đâu, y chỉ còn biết bất đắc dĩ lắc đầu.

“Thật là mãi vẫn không lớn, hơn nữa lại còn ngoan nháo vui vẻ tới vậy” Hoàng đế nhìn qua tấm màn che, y nhìn thấy nụ cười tươi hiem thấy của biểu đệ, khiến y bất chợt rung mình, chẳng lẽ...

Đoàn người tiếp tục đi, cách đó một quãng không xa, tuần mã của Ninh Bình đang tìm cách đẩy Đan Hoàn ngã khỏi lưng nó.

Con ngựa đã tung bốn vó lên trời, Đan Hoàn tuột tay khỏi dây cương, ngã khỏi lưng ngựa, chỉ chốc lát nữa thôi Đan Hoàn sẽ rơi xuống đất. Hoàng đế trong kiệu nhìn thấy lo lắng kêu to: “Hoành khanh!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc Đan Hoàn rơi khỏi lưng ngựa, hắn nhắm chặt hai mắt, chắc hẳn mình sẽ bị rơi xuống đất. Ninh Bình chạy vội tới, kịp đỡ lấy thân thể Đan Hoàn, hai người lăn vài vòng trên đất.

Ngay lúc hai người có thể ngồi dậy, Ninh Bình lo lắng ghé vào người Đan Hoàng hỏi:

“Hoành nhi, người có sao không?” Đan Hoàng nhìn Ninh Bình sững sốt một chốc, rồi quay đầu nhìn con ngựa của y đang chạy không người cưỡi, rồi lại quay đầu nhìn Ninh Bình.

“Ngựa của người thật giống chủ, trở mặt mà mắt chẳng chớp, ngựa chẳng phải là để cưỡi sao? Nó dám hất ta xuống đất, được lắm, ta nhất định phải tính sổ với nó!” Nói xong Đan Hoàng đứng lên, chạy về phía con ngựa.

Ninh Bình đứng lên, cản Đan Hoàng lại rồi nắm lấy dây cương.

“Đan Hoàng, ta nói rồi, ngựa của ta nhận ra chủ, người đừng nên nháo loạn nữa, nếu lại bị ngã nữa thì tính sao?”

“Nhận ra chủ sao, vậy thì tốt lắm, hảo huynh đệ, thương lượng một chút, chúng ta cùng lên ngựa, người ngồi phía sau, ta ngồi phía trước, tới khi con ngựa quen ta rồi, chẳng phải sẽ để cho ta cưỡi sao?”

“Cùng lên ngựa?” Ninh Bình có chút do dự.

“An tâm đi, ngựa của người không quý tới mức như vậy chứ? Ta chỉ khoảng một trăm cân, người cứ coi như cõ bao gạo đi, lên đi, còn phải đi tiếp nữa, đừng để phí thời gian.”

(một cân trung quốc bằng 0,5kg)

Đan Hoàng sợ Ninh Bình đổi ý, vội kéo Ninh Bình lên ngựa.

Ninh Bình ngồi ở phía sau, Đan Hoàng ngồi ở phía trước nắm dây cương, thoải mái tựa vào Ninh Bình.

Con ngựa nhận ra chủ nhân, liền ngoan ngoãn đi, Đan Hoàng lại thúc cho ngựa phi nhanh lên, Ninh Bình bèn đưa tay giữ tay Đan Hoàng lại.

“Đan Hoàng, người không nên bắt cấn thế nữa, cẩn thận một chút”.

Đan Hoàng đắc ý quay người về phía sau, thì thào vào tai Ninh Bình nói: “An tâm đi, như thế này nhất định không xảy ra chuyện gì”.

Đan Hoàng tiếp tục ra roi thúc ngựa, con ngựa thoáng chốc đã bỏ xa đội nhân mã, thân ảnh của Ninh Bình và Đan Hoàng rất nhanh mất dấu trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế trong lòng tràn đầy nghi ngờ nhìn về nơi bóng dáng hai người mất dấu, trầm ngâm suy nghĩ, Ninh Bình hơn hai mươi sáu tuổi mà vẫn chưa thành thân, y đang đợi gì? Trước đây y đã giới thiệu rất nhiều thiên kim tiểu thư cho Ninh Bình, nhưng y liên tục thoái thác, nhìn thấy tiểu thư nhà người ta cũng không nói gì, chỉ giữ sắc mặt lạnh lùng, thế nhưng nếu như ban nãy y không nhìn lầm, thì trong ánh mắt của Ninh Bình tràn đầy sự nịnh nọt đối với Đan Hoàng.

Chẳng lẽ...?

Hoàng đế quyết định đêm nay nhất định phải tìm Ninh Bình nói chuyện.

Ninh Bình rời bàn tay khỏi tay Đan Hoàng, đưa tay ôm thắt lưng hắn, tóc Đan Hoàng thoáng bay chạm nhẹ lên mặt y, sức nóng nơi eo nhỏ truyền tới tay y, khiến y cảm thấy giờ khắc này thật giống như đang nằm mộng, trong lòng hy vọng con đường kéo dài mãi, mãi mãi không có điểm dừng thì thật tốt biết bao..

61. Q.3 - Chương 4

Tới trạm nghỉ kế tiếp, thì thấy Ninh Bình đang chờ ở cửa, hỏi ra mới biết hậu viện ở đây có một con suối nhỏ, trong đó có cá tôm sinh sống, Đan Hoàng thấy hứng thú liền chạy đi xem.

Tiểu Tuyền Tử thấy Hoàng đế nhú chặt mày liền hỏi:

“Hoàng thượng, có cần nô tài tìm Hoàng chủ tử về?”

“Không cần, Ninh Bình, trăm có việc cần nói với người, chúng ta đi vào trong phòng”.

Ninh Bình cùng Hoàng đế vào phòng ngủ của Hoàng đế, sau đó hai người ngồi xuống.

“Trăm muốn hỏi người, người đã 26 tuổi rồi, thế mà đến nay chưa từng cưới vợ nạp thiếp, trăm muốn biết người muốn tìm nữ nhân như thế nào, trăm không tin trong triều có rất nhiều văn võ đại thần, thiên kim tiểu thư vô số, nhưng lại không người nào vừa ý người? ”

“Hoàng thượng sao đột nhiên lại quan tâm tới chuyện hôn sự của thần đệ? Thần đệ ở nhà cũng không phải con độc nhất, phụ mẫu ở nhà đều khỏe nên cũng không cần phải vội”.

“Nói thế thật ngốc, một trong ba tội bất hiếu chính là không để lại hậu thế, người từ nhỏ đã cùng trăm lớn lên, hiện trăm có rất nhiều phi tần, còn người thì vẫn cô đơn, trăm chẳng lẽ không thể hỏi sao? Trăm và người vừa là huynh đệ, vừa là quân thần, Cũng không có ý tứ gì, người cứ nói người thích dạng nữ nhân nào, trăm sẽ đứng ra tác thành.”

“Không cần đâu, thần đệ đang đợi, đợi để gặp được người có thể cùng thần đệ cưới ngựa đi du ngoạn, cười đùa tự nhiên, có điều thật sự khó”. Ninh Bình bất đắc dĩ cười, Hoàng đế im lặng một hồi, sau đó hỏi thử.

“Giống...Hoành khanh ư?”

Ninh Bình mở to hai mắt, trong lòng cả kinh, y ngẩng đầu đối diện Hoàng đế, trong lòng không biết Hoàng đế nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ là Hoàng đế đã phát hiện ra điều gì sao?

“Trăm là nói, giống như Hoành khanh cùng trăm khi ở bên nhau đúng không? Biểu đệ đừng nên quá cố chấp, dù sao Hoành khanh chỉ có một, khả ngộ bất khả cầu (ý là có thể gặp được người trong mơ

~em Hoành, nhưng không thể có được người đó), Trăm gặp được Hoành khanh chính là ông trời đã ban ân, mà sự cố chấp của người cũng không thể có kết quả, đừng quá sốt”.

Hoàng đế nói bóng gió một hồi, Ninh Bình liền hiểu ra vấn đề, Hoàng đế nghĩ y có tình cảm không minh bạch với Đan Hoành, vì vậy Hoàng đế vừa khuyên giải, an ủi, đồng thời cũng báo động cho y, Hoàng đế muốn nói cho y biết, Đan Hoành là người của Hoàng đế, y không nên có tư tưởng không an phận.

Ninh Bình cười khổ, nếu y không bận tâm tới Hoàng đế thì y việc gì phải khắc chế chính mình? Thế nhưng kết quả là...Lẽ nào mong muốn âm thầm ở bên cạnh người mình thích cũng là vọng tưởng hay sao? Ninh Bình hít sâu một ngụm khí: “Thần đệ không bao giờ có tư tưởng thử xem vận khí của mình có tốt hay không, có điều việc hôn sự xin để sau hẵng bàn, Hoàng thượng và Đan Hoành là do ông trời tác hợp, chỉ cần Hoàng thượng quý trọng, thần đệ nghĩ hai người nhất định sẽ bên nhau trăm năm, Hoàng thượng đi cả ngày đường ắt hẳn rất mệt mỏi, thần đệ không làm phiền nữa, thần đệ xin cáo lui”.

Ninh Bình xoay người bỏ đi, đụng phải Đan Hoành người ngợm ướt sũng từ cửa đi vào.

Hai người lách qua nhau mà đi, Ninh Bình nhìn cũng không nhìn Đan Hoành, Đan Hoành thấy Ninh Bình lướt qua, vốn định giữ y lại, vui đùa vài câu, Ninh Bình miễn cưỡng giật người lại ly khai, Đan Hoành kinh ngạc quay đầu nhìn bóng lưng buồn bực của Ninh Bình rời xa, lúc này Tiểu Tuyên Tử bưng một khay trà đi tới.

“Hoành chủ tử, nô tài định phái người đi tìm ngài thì ngài đã quay lại, sao ngài không vào gặp Hoàng thượng? Y phục của ngài làm sao vậy?”

“Ta tới dòng suối ở hậu viện nghịch nước, y phục chẳng qua ướt chút thôi, đừng quá ngạc nhiên như vậy, ta thấy Ninh Bình tình thần rất kém, người thử xem xem, là ai trêu chọc y?”

“Nô tài không biết, Hoàng thượng nói có chuyện cần bàn với Ninh Bình, nô tài bị sai đi pha trà, cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì.”

“Liên quan tới Hoàng thượng? ta vào xem thế nào.” Đan Hoành đi vào phòng của Hoàng đế.

“Hoàng thượng, người cùng Ninh Bình nói chuyện gì? Y bộ dạng không vui, vừa nãy còn rất tốt mà?”

“Người chú ý, thấy y không vui, vậy người có chú ý tới trẫm hay không? Khi trẫm thấy người ngã ngựa, có biết trẫm lo lắng cho người như thế nào không? Thế nhưng người thì sao? Cùng Ninh Bình cười ngựa chạy đi, không nói với trẫm một câu nào.”

“Không có việc gì, ta biết chừng mực, nên không bị thương, nhưng người cùng Ninh Bình nói chuyện gì? Sắc mặt y lại như vậy? Đến nói chuyện với ta cũng không muốn?”

“Trẫm mệt rồi, không muốn nói”. Hoàng đế nói xong xoay người trở vào nội thất.

Dan Hoành đứng sờ tại chỗ, trầm nghĩ, hẳn có chộc vào ai đâu chứ?

“Tiểu Tuyền Tử, đem chăn nệm của ta mang vào căn nhà gỗ gần con suối sau hậu viện, các người tâm tình đều không tốt phải không? Các người đều tức giận, vậy ta cũng đang hỏa khí đầy một bao tử đây!” Dưới con mắt kinh ngạc của Tiểu Tuyền Tử, Đan Hoành xoay người ra hậu viện.

Tiểu Tuyền Tử nhìn vào nội thất, lại nhìn Đan Hoành trầm nghĩ làm thế nào nói đây? Hoàng thượng nằm một mình hẳn là rất cô đơn.

Ngày hôm sau, Hoàng đế cố ý mua một hảo mã để Đan Hoành cưỡi, Ninh Bình ở phía trước một câu cũng không nói, Đan Hoành gọi y, y cũng không để ý, chỉ cầm đầu đi về phía trước, nếu bị hỏi vặn vẹo nhiều quá, y sẽ bức mình nói: “Bảo vệ an nguy của Hoàng thượng là trách nhiệm của vi thần, ta đang thực hiện chức trách, thỉnh Đan công tử đừng nên quấy rối”.

Nghe ngôn từ của y Đan Hoành đã cảm thấy lạ, thế nhưng dù hiếu kỳ đến mấy hẳn cũng không thể hỏi ra, tình huống này duy trì liên tiếp mấy ngày cho tới khi tới Linh sơn. Tới Linh sơn, Hoàng đế rất bận rộn, Đan Hoành cũng khó có dịp nói chuyện với y, tuy hẳn không biết là sai chỗ nào, nhưng hẳn nghĩ Ninh Bình và Hoàng đế đều là tức giận với hẳn, mà cả hai người lần đầu tiên giận lại chẳng thèm nói chuyện.

Mãi tới khi nghi lễ hoàn tất, vào một đêm, Hoàng đế đuổi Tiểu Tuyền Tử ra rồi thẳng thắn nói với Đan Hoành.

“Hoành khanh, trước khi quay về kinh trẫm có một việc nhất định phải nói rõ ràng với người.”

Dan Hoành đêm nay cũng có chuyện muốn nói với Hoàng đế, có điều mấy hôm liền, khi hẳn tới Linh sơn tự, hòa thượng nói nơi này là cấm địa, không cho hẳn vào.

Dan Hoành hiếm lúc nào kiên nhẫn ngồi nghe Hoàng đế nói như lúc này.

“Chúng ta từ biệt...đã nhiều năm, người có biết lúc đó trẫm làm sao không? Sau đó một năm trẫm nghĩ cách để có thể quên người, ta liền nạp hơn mười phi tần, muốn tìm người có thể thay thế người trong lòng trẫm, thế nhưng một năm qua trẫm nhận ra rằng như vậy chỉ phí công, không ai có thể thay thế người, lòng trẫm như chết đi, những năm sau chỉ là thống khổ vượt qua, trẫm hối hận một năm hoang đường, nhưng không thể cứu vãn, cho tới khi trẫm nghe được Ninh Bình và Tiểu Tuyền Tử nói chuyện, biết được người không phản bội trẫm, người biết trẫm hạnh phúc tới thế nào không?”

“Không nghiêm trọng như vậy chứ?”

“Trước khi về kinh, trẫm phải nói với người chuyện này, trong một năm trẫm hỗn loạn tâm tư ấy, trẫm có thêm 9 hoàng tử và một công chúa, trẫm không muốn giải thích thêm cái gì, chỉ mong người tha thứ cho trẫm, sau đó chúng ta làm lại có được hay không?”

“Người ...người...” Đan Hoành tức giận không thốt nên lời, tính toán cái gì chứ, hẳn vì sự việc hai năm trước mà luôn để trong lòng, luôn luôn áy náy, trong khi đó Hoàng đế suốt hai năm trời phong lưu, có thêm 9 hoàng tử, một công chúa, Ha ha, vậy hẳn chung thủy thật không đáng, nếu biết vậy hai năm qua hẳn nhất định sẽ cưới vợ, ít nhất cũng lưu lại hậu thế cho Đan gia.

Dan Hoành bật dậy, đập bàn mắng to:

“Người đồ hỗn đản!” Mắng xong hẳn liền xoay người chạy ra ngoài, hẳn muốn tìm một nơi yên tĩnh hảo hảo bình tâm.

62. Q.3 - Chương 5

Đan Hoành và Hoàng đế ta chạy người đuổi.

Tiểu Tuyền Tử đối với hành động này của Đan Hoành tập mãi đã thành thói quen, vì vậy chỉ nhìn qua chứ không để tâm, thế nhưng ngay lúc sau thấy Hoàng đế chạy đuổi theo, tâm tình hoang mang rối loạn, nên y biết sự tình trở nên nghiêm trọng.

Hoàng đế chạy ngang qua Tiểu Tuyền Tử liền phân phó: “ Ra lệnh không một ai được tới gần, ta cùng Hoành khanh có chuyện cần trao đổi riêng”.

Đan Hoành chạy tới Linh Sơn tự thì kiểm chỗ yên tĩnh để trốn vào, có điều đang chạy thì gặp hai vị hoà thượng đứng chặn đường.

“Vị thí chủ, đằng trước là nơi cấm địa của bốn tự, thỉnh thí chủ quay lại”.

“Cấm địa? Ở trong mắt ta không nơi nào là cấm địa, ta muốn đi vào”.

“Thí chủ, trong cấm địa chính là một người tà môn yêu đạo, vốn ban đầu bốn tự cũng không có cấm địa, nhưng sau khi xảy ra chuyện, bốn tự cũng đành tự phòng bị, người nào xông vào nhất định phải chết, để ngừa người nhà của họ tới đây trách tội bốn tự chưa hết lòng can ngăn, bốn tự đành tạo ra cấm địa.”

“ Các người cứ để ta đi vào, ta có việc gấp, không tốn thời gian với các người nữa, tránh ra!” Nói xong Đan Hoành cứ đi lên phía trước.

Hai vị hoà thượng dần trận sử dụng côn ngăn Đan Hoành lại. (côn: gậy).

Đan Hoành động thủ với hai vị hoà thượng, vốn dĩ Đan Hoành thắng, có điều mỗi lần hai vị hoà thượng mỗi lần bị đánh ngã liền lập tức đứng lên, Đan Hoành cùng hai vị hoà thượng không thù không oán, bởi vậy hấn nương tay, thế nên thế trận cứ giằng co mãi không có kết quả, mãi tới khi thanh âm của Hoàng đế truyền tới:

“ Hoành khanh, người ở đâu a? Đừng nên lên, ngọn núi này rất nguy hiểm”.

Đan Hoành nghe thấy thanh âm của Hoàng đế cách mình không xa, vì vậy liền vội vàng thoát thân, đoạt trường côn của một người, đẩy ngã người còn lại, sau đó xoay người chạy vào cấm địa.

Khi hai vị hoà thượng đứng lên vừa định đuổi theo thì Hoàng đế chạy tới, hai người quyết định trước tiên ngăn người lên núi rồi mới đuổi theo Đan Hoành.

Vì vậy Hoàng đế và hai vị hoà thượng liền nổi lên tranh luận.

Đan Hoành một bước lại một bước tiêu sái vào cấm địa, hấn biết ban đêm trên núi hay có dã thú, vì vậy hấn muốn tìm một chỗ cao để ngồi, nhất là vừa nãy hấn đã chạy suốt một canh giờ, cũng có chút mệt mỏi, hơn nữa nơi cao sẽ tiện quan sát động tĩnh bốn phía xung quanh, Đan Hoành chú ý thấy một khối núi nhỏ, liền đi tới.

Chỉ thấy trên núi có một khối đá lớn trơn tuột, Đan Hoành liền ngồi xuống tảng đá, thế nhưng hấn càng ngồi nghĩ lại càng thấy giận, nên mới tung quyền giáng cho tảng đá một quyền, vừa đánh vừa mắng : “Hỗn đản! Đi chết đi!”

“Ai nói vậy? Hỗn đản, nói phải lắm, ta chính là hỗn đản, ta đáng chết!”

Đan Hoành vô cùng kinh ngạc, hấn liền phát hiện mặt bên kia tảng đá có người, bèn đi qua đó.

Chỉ thấy một đạo sĩ đang dùng đầu đập vào tảng đá, miệng còn lẩm bẩm.

“Người chính là kẻ lẩm mồm, người làm hỗn loạn số mạng của người khác, người là đồ chết tiệt, người là đồ hỗn đản!”

Đan Hoành nhìn thấy lão đạo sĩ cử chỉ như người điên, có chút thương hại, không rõ y gặp chuyện gì mà tâm tình còn khó coi hơn so với hần hiện tại, yêu đạo mà người trong Linh Sơn tự nói chẳng lẽ chính là y? Nhìn y, hần chỉ thấy đây chẳng qua là một kẻ điên mà thôi, Đan Hoành nhìn thấy y vẫn liên tục đập đầu vào tảng đá, hoàn toàn không có ý định dừng lại, bèn xuất chưởng đưa tay cản đầu y lại.

Tên đạo sĩ ra sức đập đầu, Đan Hoành rút bàn tay đau nhức ra, mẹ nó! Hần còn tưởng y chẳng qua là làm cho có vẻ, ai dè y dốc hết sức đập đầu mình vào đá.

Đan Hoành vẩy vẩy cánh tay bị đập đau, hô to: “Lão đạo trưởng, có chuyện thì có thể nói không? người ngây người ở đây mấy ngày rồi?”

“21 năm, từ cái ngày hài tử kia được sinh ra, ta không có mặt mũi nào ra ngoài”.

“Hài tử? Vậy lão đạo hần lúc còn trẻ rất là phong lưu?”

Lão đạo sĩ tức giận tới đỏ mặt tía tai: “Người...người....đừng có nói bậy, 21 năm trước ta làm chuyện trái với ông trời, nên hiện tại ở đây ăn năn”.

“Người đã làm gì?”

“Cái này...được rồi, chuyện không nên làm thì cũng đã làm rồi, nói ra chắc người không tin, người vẫn muốn nghe sao? Vậy ngồi xuống đây, ta nói cho người nghe”.

Cả hai cùng ngồi xuống tảng đá.

“Chuyện này nên kể từ 24 năm trước, sư huynh ta đoán ta sẽ gặp phải kiếp nạn, sư huynh ta nói ta đi về phương Bắc sẽ gặp phải quý nhân cứu ta thoát khỏi kiếp nạn, nhờ quý nhân tương trợ, ta cũng thoát khỏi kiếp nạn, ta muốn báo ơn ân công, mà ân công của ta chỉ có duy nhất một nguyện vọng, đó là ngài ấy muốn có con trai, nhưng theo ta tính toán, bởi ân công sát khí quá nặng, sát nghiệp quá nặng nên trời định không có con trai, mà với ta, việc sửa lại số mệnh cho ân công chỉ là việc trong tầm tay, vì vậy sau khi suy nghĩ ta quyết định sửa lại mệnh cho ân công, hai năm sau, khi hài tử kia được sinh ra, liền thấy phát ra ánh sáng mờ, ta tới xem quẻ, tính mệnh, ta liền biết ta đã gây ra việc nghịch thiên, ta là đồ chết tiệt, ta là đồ hỗn đản!” Nói tới đây, lão đạo lại bắt đầu đứng lên tính đập đầu vào đá.

Đan Hoành vội đứng lên kéo y ngồi xuống.

“Còn chưa nói xong mà, đợi lát nữa tiếp tục đập cũng chưa muộn, hài tử chẳng phải sinh ra rồi sao? Là nam hài hay nữ hài? Chẳng lẽ người không thành công? ”

“Chính bởi thành công nên ta mới đáng chết, ánh sáng mờ chính là tượng trưng cho phượng hoàng hạ thế, ta tìm cách tính quẻ để ân công sinh nam hài, thế nhưng nếu hài nhi kia mà là nữ hài, lớn lên nhất định sẽ trở thành hoàng hậu, thế nhưng mệnh hần bị ta đổi thành nam hài, vậy nên kết quả thế nào ta nghĩ cũng không dám nghĩ, từ đó đến nay ta ngồi ở đây tự ăn năn.”

“Có quan hệ gì? Hoàng đế thế thiếp nhiều như vậy, ít đi một người thì có sao?”

“Không thể nói như vậy, hài tử kia nếu là nữ hài, sau làm hoàng hậu nhất định sinh chín hoàng tử và một công chúa, cha mẹ sinh con trời sinh tính, hài tử kia sẽ có sở trường đặc biệt, khiến Đại Đồng ngày một thịnh vượng, chuyện tình của nàng và Hoàng đế sẽ trở thành huyền thoại truyền tụng mãi về sau, vận mệnh của Đại Đồng hưng thịnh tới ba trăm năm sau, thế nhưng...ta là tội nhân, ta là đồ chết tiệt”. Lão đạo sĩ lại đứng lên, tiếp tục đập đầu vào đá, Đan Hoành ngồi tại chỗ suy nghĩ nửa ngày, lời y nói sao hần thấy quen quen a~~, 9 hoàng tử một công chúa, Đại Đồng quốc, sửa mệnh...

“Ân công của người tên gọi là gì? Hài tử kia năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Ân công ta là Đan Hổ, hài tử kia năm nay hai mươi một tuổi, người hỏi làm gì?”

Đan Hoành kinh ngạc há hốc mồm, sẽ không trùng hợp như vậy đi, trước mặt hần chính là đại ân nhân mà cha hần thường nhắc tới, cái người được cha hần gọi là thần tiên, vậy hài tử kia chính là hần, hần sẽ không xui xẻo như vậy đi? “Cái kia...nếu người gặp lại hài tử ấy, người có nhận ra được không?”

“Chỉ cần để ta xem chỉ tay cùng ấn đường, ta nhất định sẽ nhận ra được.” Đan Hoành đứng lên, kéo đạo sĩ tới nơi có ánh sáng, đưa tay cho y xem.

“Người nhìn đi”. Lão đạo sĩ theo thói quen nhìn xuống, sau đó giật mình kêu to.

“Người...người...Hài tử a! Là ta hại người, người giết ta đi! Đây người cầm lấy khối đá này, người đập ta đi, ta quyết không động thủ.” Lão đạo sĩ cầm một tảng đá lớn đưa cho Đan Hoàn.

“Hoàng mệnh của ta, chính là sẽ sinh 9 hoàng tử, một công chúa sao?”

“Ân! Là ta không tốt, hại cả đời người, chết trong tay người coi như đền tội”.

“Lão đạo sĩ, ta tha thứ cho người, có điều người phải thề không được nói ra chuyện ngày hôm nay cho ai”.

“Nói cái gì?”

“9 hoàng tử, một công chúa, rồi hoàng mệnh vân vân”. Đùa sao! Đan Hoàn cảm thấy có chút may mắn khi hần là nam nhân, nếu là nữ nhân thì kiếp này hần không phải là người mà là trư, sinh 9 nam một nữ thì chẳng phải trư thì là gì? Hơn nữa nếu hần là nữ nhân, vào cung sao có thể tiêu dao như thế này? Sao có thể ra ngoài? Còn về phần Hoàng đế, cuối cùng cũng có được 9 hoàng tử, một công chúa, đây có thể gọi là làm đề bên trong chịu ít tổn thất, bên ngoài được lợi, hần không thể sinh ra hài tử, vậy coi như là có biện pháp khác để có 9 hoàng tử và một công chúa, vậy quá khứ của hần không cần đề cập tới nữa.

63. Q.3 - Chương 6

Tuy rằng Đan Hoàn thấy việc mình không phải sinh 9 hoàng tử và một công chúa là việc may mắn, thế nhưng Hoàng đế chỉ trong vòng 2 năm mà đã có tới mười hoàng nhi khiến hần có chút bất bình.

Vì vậy khi Hoàng đế mang theo người lên núi tìm hần, hần không lên tiếng, hơn nữa còn tìm chỗ khuất ẩn thân.

Đan Hoàn cùng đạo sĩ ngồi trong một sơn động mà cửa bị cây và cỏ đại che kín.

Đan Hoàn quyết định cùng đạo sĩ hảo hảo nói chuyện, “Đại sư a, kì thật người cũng không cần phải thấy hổ thẹn nữa, ta nghĩ ta hiện tại rất tốt, từ nhỏ đã luôn sống tự do tự tại, lớn lên cũng vô thức vô cầu, rất thoải mái”.

“Ta xin lỗi người, xin lỗi Đại Đồng hoàng đế, xin lỗi bách tính Đại Đồng, đang lẽ người phải có 9 hoàng tử và một công chúa, thế nhưng...ta xin lỗi.”

“Dừng! Chúng ta không đề cập tới 9 hoàng tử và một công chúa có được hay không, hiện tại đã như thế rồi”.

“Ta chết tiết, ta chết tiết!” Vừa nói, đại sĩ lại đập đầu mình vào thành động, đập vào vách đất cảm thấy chưa đủ ăn năn, y tiếp tục đem đầu mình đập vào tảng đá kế bên, Đan Hoàn chưa từng thấy người nào cố chấp như vậy.

“Được rồi, không nghiêm trọng như vậy đâu, ta tha thứ cho người, Hoàng đế cũng chẳng thiếu bà vợ nào, bách tính Đại Đồng dù có hoàng hậu hay không thì vẫn tiếp tục sống như cũ, hơn nữa 9 hoàng tử và một công chúa tự nhiên sẽ có biện pháp sinh ra, ta hỏi người Hoàng đế cả đời có bao nhiêu hoàng nhi?”

“9 hoàng tử, 9 công chúa, trong đó 9 hoàng tử và một công chúa là do người sinh ra”.

“Không cần nói nữa, sau này chúng ta cũng sẽ không đề cập tới chuyện này nữa, ta hảo tâm nói cho người, 9 hoàng tử và một công chúa đã được sinh ra, đủ 9 công chúa, 9 hoàng tử, vậy y cũng sẽ không mất mát gì”

“A! Người là nói 9 hoàng tử và một công chúa đã được sinh ra? ” Lão đạo kinh hi tính toán, cười ha hả: “Thiên mệnh a! Người tính không bằng trời tính, thiên mệnh! Thiên mệnh!”

“Đúng vậy, y không tổn thất gì, đại sư, người giúp ta tính xem, nhân duyên của ta thế nào? Có thể có hài tử hay không a? ” Đan Hoàn còn tính xem liệu hần có thể cưới vợ hay không.

Đạo sĩ cầm tay hần, nương theo ánh trăng chiếu vào động mà xem.

“Rối loạn, rối loạn, chỉ có mệnh làm hoàng hậu của người vô cùng rõ ràng, còn lại toàn bộ rối loạn, bản đạo muốn nói về đạo làm vợ...ít nhất...cũng phải thỏa mãn phu quân, phu quân tìm người hoan ái, người đừng nên lúc nào cũng khước từ, cẩn thận y đem người vứt xó, tới lúc đó người hối hận cũng đã muộn”. Đan Hoàn giật tay mình lại.

“Nói giỡn cái gì vậy? Ta là nam nhân a, sao ta phải bồi y mà không phải y thuận theo ta?”

“Đây đã là thiên mệnh a, khuyên người một câu tính tình đừng có bướng bỉnh như vậy có được không? Được rồi, ngày mai bọn họ sẽ tìm thấy người, lúc đó bản đạo sẽ đi ra nói rõ suy nghĩ của mình”

“Uy! Người muốn gặp Hoàng đế ta sẽ giúp, có điều nhớ kỹ người đã đáp ứng ta, không được đề cập tới vấn đề kia”.

“Vấn đề gì? Hoàng hậu mệnh của người còn có 9 hoàng tử và một công chúa ư? Yên tâm, người không nói, bản đạo cũng không có mặt mũi nào nói”.

“Vậy là tốt rồi”.

“Tiểu tử, người có nguyện vọng gì không? Bản đạo sẽ tìm cách bồi thường cho người”.

“Nguyện vọng?” Đan Hoàn tỉ mỉ suy nghĩ, nguyện vọng của hần ư?

“Khiến hoàng đế trở thành vợ ta!”

“Nằm mơ đi, y là long, người là phượng, người thành vợ của y đã là thiên mệnh, ta không có khả năng thay đổi, tìm cái gì thực tế một chút đi”

“Vậy chẳng phải là vô dụng sao, nhưng thứ khác nếu ta muốn, y đều có thể cho ta”.

“Cũng không hần như vậy, Được rồi, người muốn gì, cứ chậm rãi nghĩ rồi nói với ta”.

“Được, ta sẽ chậm rãi suy nghĩ”.

Ngày hôm sau, quả nhiên như lời đạo sĩ nói, Hoàng đế phái người tìm toàn bộ núi, hơn nửa trời cũng đã sáng, Đan Hoàn có muốn tìm chỗ trốn cũng không được.

Đan Hoàn chủ động đứng trên đỉnh một hòn núi nhỏ đợi Hoàng đế.

Hoàng đế tìm Đan Hoàn suốt một ngày đêm, vô cùng sốt ruột, y nhìn thấy Đan Hoàn đứng ở nơi cao cao phía xa, bèn bỏ thuốc hạ lại, từ mình đi tới chỗ Đan Hoàn.

Hơn nữa, y cũng muốn nói chuyện riêng với Đan Hoàn.

Hoàng đế vẫn nhọc nhưng vẫn cố sức bò lên núi, khi y tới trước mặt Đan Hoàn, Đan Hoàn ha hả ôm bụng cười.

Hoàng đế cho rằng hần bị kích động thái quá, có chút lo lắng hỏi: “Hoàn khanh, người có sao không? Là trầm sai, trầm xin lỗi người, người đừng làm trầm lo lắng có được không?”

Hoàng đế đưa tay muốn đặt lên vai Đan Hoàn, lay tỉnh hần thì Đan Hoàn ngăn tay y lại, hơn nữa tay hần vung lên về phía mặt y, Hoàng đế tưởng Đan Hoàn muốn xuất thủ đánh y liền nhắm mắt lại, y biết, y là người có lỗi trước, chỉ cần Đan Hoàn tha thứ cho y, chịu cùng y vui vẻ trở về hoàng cung, vậy y để hần đánh vài cái thì có làm sao? Không ngờ Đan Hoàn chỉ dùng tay áo chà lau trên mặt y.

“Người thật ngốc, cố leo lên núi, tới nổi mặt mày nhọ nhem, y phục cũng bẩn, biết rõ rất khó khăn người mới leo lên được, vậy người cố sức leo lên làm gì, ta có thể ngồi ở đây suốt đời sao? Sớm muộn gì cũng phải xuống núi”.

“Trầm có chuyện muốn cùng người nói rõ ràng, đáp ứng trầm nghe xong không được chạy nữa.”

“Được, người nói đi”. Đan Hoàn ngồi xuống tảng đá phía trước mặt, Hoàng đế muốn bình đẳng cùng hần nói chuyện nên cũng ngồi xuống.

“Hai năm ngu ngốc ấy, ta luôn lo lắng không biết phải nói với người thế nào, thế nhưng ta biết giấy không thể gói được lửa, sớm muộn gì người cũng biết, tới lúc đó người sẽ cho là trầm lừa người, thà rằng trước

khi quay trở lại kinh thành, thành thật nói với người, cầu mong người tha thứ, ta biết như vậy rất khó, thế nhưng ta thật sự yêu người, nếu như người không muốn nhìn thấy hài tử cùng phi tần của ta, ta sẽ để bọn họ ở cách xa ta, thế nhưng ta mong người có thể trở về bên ta, ta nguyện dùng nửa đời sau bù đắp thương tổn mà ta đã gây ra cho người, ta tin tưởng sớm muộn gì người cũng sẽ tha thứ cho ta”.

“Cũng không cần phải vậy”. Đan Hoàn biết 9 hoàng tử và một công chúa vốn phải do hấn sinh ra, hiện người khác làm thay, hấn không khỏi cảm thấy may mắn, thế nhưng hấn cũng không thể rũ bỏ hết trách nhiệm với mười hài tử này được.

“Ta sẽ trở lại với người, thế nhưng người phải đáp ứng ta một việc, sau khi ta trở lại, thân phận của ta sẽ là thần tử, là quốc cữu của người, thỉnh bệ hạ sau này chú ý lời nói và hành động”.

“Người còn giận trăm? ta...” Hoàng đế đang muốn giải thích tiếp thì một giọng nói vang lên phía bên phải y.

“Hấn không phải tức giận, chẳng qua sợ phải đối với Hoàng đế phải thể hiện phu thê chi lễ mà thôi, quen rồi thì sẽ không sao”.

“Ta không gọi, sao tự nhiên người đi ra? Lại còn lẩm miệng nữa”.

“Bần đạo đứng bên cạnh xem nên sốt ruột, hơn nữa việc người cùng Hoàng thượng vốn đã được định trước...” Đan Hoàn vội vã đưa tay bịt miệng y lại, tránh cho y lỡ miệng nói ra.

Đan Hoàn ghé vào tai đạo sĩ nhỏ giọng nói:

“Nhớ kỹ bởi vì người nói nhiều hại cả đời ta, người thiếu ta, người đã đáp ứng ta không được đề cập tới việc đó, nếu người dám lẩm miệng ta chính chết người”.

Đạo sĩ nghe xong mấy lời này, áy náy lại nổi lên, xoay người qua chỗ khác, tiếp tục công cuộc đập đầu vào đá.

Hoàng đế cảm thấy khó hiểu song có chút sợ hãi.

“Hoành khanh, vị đại sư này là...?”

“Là kẻ điên, không cần để ý tới y”.

“Nói cái gì, bần đạo là Hào Huyền Cơ, Huyền Cơ khấu kiến Đại Đồng Hoàng đế.”

“Ngài có phải chính là đạo sĩ mà tiên hoàng muốn lập làm quốc sư? Trẫm lúc nhỏ có nghe người nhắc tới ngài, không ngờ lại gặp ngài ở đây, đạo trưởng, ngài vẫn giữ y định cũ, không chịu bảo hộ Đại Đồng sao?”

“Bần đạo chính là muốn nói với Hoàng thượng chuyện này, bần đạo cảm thấy thời cơ đã đến, xin được làm Quốc sư của Hoàng thượng.”

“Tiên hoàng đã từng nói, nếu mời được đạo trưởng làm Quốc sư, bảo hộ Đại Đồng, Đại Đồng sẽ vô cùng hưng thịnh, Đại sư nguyện y thật không gì tốt hơn”.

“Đâu có, đâu có”.

“Chờ một chút, đâu có cái rắm, người chẳng lẽ muốn mang lão điên này về cùng?”

Đưa y về kinh thành, với cái thói không biết giữ mồm giữ miệng của y, sớm muộn gì bí mật kia cũng bị lộ, đến lúc đó hấn còn mặt mũi nào gặp người đây?

Hoàng đế đi tới ôm lấy Đan Hoàn đang kích động.

“Hoành khanh, đừng nên náo loạn, đạo trưởng nhận lời làm Quốc sư chính là vận phúc của nhân dân a, nếu muốn phát giận với trăm, đợi về tới kinh thành trăm sẽ tuyền người”.

Hừ, nói cái gì chứ, giống như là hấn đang khóc lóc om sòm làm nũng vậy, Đan Hoàn tức giận đi sang một bên đá chân vào tảng đá trút giận, Huyền Cơ đạo sĩ đi tới, ghé tai nói thầm với hấn một câu, khiến hấn chuyển nộ thành hỷ.

64. Q.3 - Chương 7: Chương 7

Câu nói của Huyền Cơ đạo sĩ khiến Đan Hoàn hài lòng tới mấy ngày.

“Chỉ cần ta cùng về với người, người học đạo pháp của ta, như vậy sau này dù người có muốn diên loan đảo phương không phải là không có cách, hơn nữa ta cũng sẽ giúp người”.

Ý tứ trong câu nói này rất rõ ràng, đạo sĩ muốn nhận hẳn làm đồ đệ, đến lúc hẳn học xong đạo pháp, muốn sửa lại chính mệnh không phải không có biện pháp, cái ngày mà Hoàng đế để hẳn ở trên sớm muộn gì cũng sẽ đến, hơn nữa Huyền Cơ đạo trưởng đã hứa sẽ giúp hẳn, tương lai rất có tiền đồ, giao dịch này vô cùng có lợi. Chỉ cần hẳn không phản đối việc Huyền Cơ đạo trưởng quay về kinh thành là được.

Thế nhưng...quan sát mấy ngày, Đan Hoàn thấy rằng Huyền Cơ đạo sĩ không phải muốn giúp hẳn mà muốn giúp Hoàng đế mới đúng.

Tên đạo sĩ kia hiển kế cho Hoàng đế, khiến Hoàng đế luôn tìm đúng thời cơ đến gặp hẳn, nói những điều khiến hẳn xúc động, kinh thành không còn bao xa, Đan Hoàn lo lắng không biết có nên trốn hay không.

Dọc đường đi, dưới sự trợ giúp của đạo sĩ, mười ngày qua, mỗi ngày Hoàng đế hôn trộm hẳn ít nhất ba lần, thiếu chút nữa lửa được hẳn lên giường ân ái ba lần, nếu về tới kinh, địa điểm thuận lợi, hẳn e rằng âm mưu của Hoàng đế nhất định thành công.

(Anh vẫn chưa có ăn được a

~).

Lại nói tiếp, không phải Đan Hoàn không có tình cảm gì với Hoàng đế, có điều những lần ân ái trước đều không lưu lại ấn tượng gì tốt với hẳn, chỉ cảm thấy đau nhức khiến ôi lắn vừa mới bắt đầu, tâm lý hẳn liền nổi lên chút sợ hãi.

Đan Hoàn biết qua đêm nay, tới trưa mai sẽ tới kinh thành, vậy là tới địa bàn của Hoàng đế, hẳn cảm thấy việc hẳn bị ăn ngày càng rõ ràng.

Bởi vậy Đan Hoàn quyết tâm hôm nay sẽ mang sự tình nói rõ ràng với Hoàng đế.

Vừa đi tới cửa, Đan Hoàn chỉ thấy Tiểu Tuyền Tử đứng ở cửa, còn Ninh Bình vẻ mặt lại tiếp tục không vui.

“Các người làm sao vậy, Hoàng thượng đâu?”

“Bẩm chủ tử, Hoàng thượng cùng Huyền Cơ đạo trưởng đang thương nghị chuyện quan trọng, chủ tử muốn vào trong? Nô tài sẽ báo với Hoàng thượng.” Nói xong Tiểu Tuyền Tử hô to:

“Hoàn chủ tử cầu kiến Hoàng thượng.”

Một tiếng hô to rõ ràng, khiến Đan Hoàn cảm thấy kì quái, trước đây khi hẳn tới, Tiểu Tuyền Tử chỉ đứng ở cửa thông báo nhỏ mà thôi:

“Hoàn chủ tử tới”, một tiếng thông báo nhỏ như muỗi kêu, chỉ là làm cho có mà thôi, cho đúng cung quy, ngày hôm nay làm sao vậy? Còn có Ninh Bình vẻ mặt khó chịu, là ai đặc tội với y?

“Ninh Bình, người làm sao vậy? Cùng Hoàng thượng có chuyện gì?”

“Sao người không tự đi mà hỏi?”

Thật cổ quái! Đan Hoàn đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Huyền Cơ đạo trưởng ngồi đấy, liền biết ngay không phải là chuyện tốt.

“Hoàng thượng, ta có chuyện muốn nói riêng với người.” Ý tứ Đan Hoàn rất rõ ràng, chính là muốn Huyền Cơ đạo trưởng tránh ra chỗ khác, thế nhưng Hoàng đế lại nói:

“Hoàn khanh, có phải người muốn hỏi thăm, quay về kinh, thăm sẽ an trí người như thế nào, làm sao giải thích với triều đình văn võ bá quan? Hơn nữa người không muốn ở lại trong cung có đúng không? ”

Àn, hẳn còn chưa nói nha, Hoàng đế thế nào lại biết được?

Đan Hoành nhìn cái kẻ đang nhàn nhã thưởng trà bên cạnh Hoàng đế, Huyền Cơ đạo trưởng, liền biết lão gia hỏa này lại lắm miệng, không biết lão nói với Hoàng đế những gì.

“Người đều đã biết, vậy nói cho ta, người dự định an trí ta thế nào?”

“Trẫm cùng đại sư đã bàn bạc rồi, ngay sau khi về kinh, trẫm sẽ nói với văn võ bá quan, người là đệ đệ sinh đôi của Ngự Tâm hoàng hậu, lần này từ phương Bắc trở về tình cờ gặp trẫm nên cùng nhau về kinh, khi về kinh trẫm sẽ phong người là Đồng Đệ Hầu, ý rằng người thân thiết như đệ đệ của trẫm vậy, sau đó an bài người ở trong hậu viện của Ninh Bình, như vậy trẫm chỉ cần qua một bức tường liền có thể gặp người.”

“A, để ta ở lại nhà của Ninh Bình? Người chia nhà của y ra, phân nửa cho ta dùng, như vậy Ninh Bình sẽ không vui đâu, Nhà của ta cách hoàng cung cũng không xa, ta ở đó cũng được.”

“Trẫm muốn gặp người, ở gần bên trẫm chẳng lẽ không tốt sao? Sau đó trẫm sẽ an bài, cho người một cái thế ngoại đào viên trong cung, có được hay không?”

Không hiểu Huyền Cơ đạo trưởng tránh đi từ lúc nào, hiện tại trong phòng Đan Hoành và Hoàng đế đứng cách nhau chưa tới một thước, đang nói chuyện, chợt Hoàng đế kéo Đan Hoành vào trong lòng, chậm rãi cúi xuống hôn hắn, khiến Đan Hoành ý loạn tình mê mà quên hỏi cái nơi thế ngoại đào viên đó sẽ được đặt ở nơi nào? Đan Hoành ở trong hậu viện của Ninh Bình, tuy rằng đây là nơi ở của hắn, thế nhưng lại không có cửa chính, hắn nếu muốn đi ra ngoài, sẽ phải đi qua nơi ở của Ninh Bình, và đi qua cửa chính trong phủ Ninh Bình, như vậy Ninh Bình sẽ biết và sẽ phải bốn thị vệ đi theo bảo vệ hắn, còn một biện pháp nữa là qua tường vào cung tìm Tiểu Tuyền Tử, sau đó bảo y đưa hắn lệnh bài xuất cung, như vậy Tiểu Tuyền Tử sẽ biết, và sẽ vẫn có bốn thị vệ đi theo bảo vệ hắn, như vậy hắn vừa ra khỏi cửa sẽ không thể kinh động khắp phương, hay làm điều gì đó không hợp quy củ, thì sẽ có người đi theo nhắc nhở hắn, Huyền Cơ đạo trưởng sau khi trở về sẽ theo chân Đan Hoành một thời gian, phòng hắn loạn nháo, nếu sau vài ngày mà Đan Hoành chịu yên ắng, Hoàng đế sẽ cấp cho y một tòa Quốc sư phủ trong hoàng cung, để y vì nước vì dân cầu phúc.

Đan Hoành nghĩ cái này với hắn không quan hệ gì, thế nhưng hắn không biết rằng, Hoàng đế cấp đạo quan cho Huyền Cơ để hắn và Huyền Cơ đạo trưởng cùng ở nơi đây, vì Huyền Cơ đạo trưởng nhận hắn làm đồ đệ, như vậy hắn ở trong hoàng cung sẽ không gây ra dị nghị, hơn nữa nơi đó cách phòng ngủ của Hoàng đế không xa, bọn y sẽ thuận lợi gặp mặt.

Đan Hoành nghĩ ở đâu cũng tốt, có thể để đạo sĩ dạy cho hắn một ít đạo pháp thông dụng, như sửa mệnh, diên đảo âm dương, , diên loạn đảo phương các loại, như vậy hắn cầu còn không được. (Mí cái này hem có thông dụng đâu em T___T)

Huyền Cơ đạo trưởng kêu hắn không cần phải nóng vội, thế nhưng sau khi vào cung được nửa năm, đạo sĩ đột nhiên hảo tâm cho hắn một chén thuốc, bảo hắn uống, nói rằng uống xong có thể đổi ngược âm dương, nhìn biểu tình nghiêm túc của đạo sĩ, không giống như đang nói dối, Đan Hoành liền uống thử một lần, vốn tưởng là thứ thuốc vô dụng, chỉ gây cồn ruột, thế nhưng không ngờ...Đan Hoành sau khi uống xong chén thuốc đầu óc liền choáng váng, sau đó hắn thấy đạo sĩ đi ra, một nam nhân đi vào, hắn mơ mơ hồ hồ nhìn hình ảnh nam nhân nhập nhòa không rõ nét, thế nhưng tâm hắn nói cho hắn biết đó chính là Hoàng đế.

Vì vậy hắn rên nhẹ một tiếng.

“Hoàng thượng, đầu ta thật choáng váng, cái lão đạo sĩ diên kia không biết đã cho ta uống gì, nói là có thể sửa mệnh, thế nhưng ta uống xong lại cảm thấy như đang say rượu, không thể nói chuyện với người nữa, ta muốn đi ngủ”.

Hoàng đế vừa được Huyền Cơ đạo trưởng nói tới phòng Đan Hoành, vừa bước vào liền nhìn thấy Đan Hoành vẻ mặt mơ màng quỵên rũ nói hắn muốn ngủ, cái này đối với y thật sự là một loại dẫn vật, nửa năm qua từ khi Đan Hoành trở về, y hoàn toàn không gần gũi sắc, chỉ chờ Đan Hoành cam tâm tình nguyện, có tới mấy lần bầu không khí vô cùng tốt, thế nhưng cứ mỗi khi y phục được cởi xuống, Đan Hoành liền bắt đầu từ chối, tìm cơ chạy.

Hoàng đế biết Đan Hoành đối với việc ân ái phu thê có ấn tượng không tốt, thế nhưng có muốn thay đổi nhận thức của hắn thì cũng phải để cho y có cơ hội chứ, đằng này cứ mỗi lần bắt đầu hắn đều tìm cơ hội trốn chạy, khiến y ngoại trừ tức giận cũng chẳng có cách nào.

Hoàng đế tiến tới đỡ lấy thân thể Đan Hoàn, Đan Hoàn liền ôm lấy Hoàng đế.

“Nhật Hiến, cùng người ở một chỗ ta thật an tâm”.

Hoàng đế nghe xong cảm thấy có chút không thích hợp, y không hiểu Đan Hoàn đáng nói gì. Rất cục là có chuyện gì đã xảy ra?

65. Q.3 - Chương 8

“Nhật Hiến, cùng người ở một chỗ ta thật an tâm”. Hoàng đế nghe thấy Đan Hoàn nói câu này liền cảm thấy lo lắng.

“ Người có khỏe không?”

“Ta tốt a! Sao lại hỏi vậy chứ? Ta không tốt đối với người chẳng lẽ tốt sao? ” Đan Hoàn hung hăng kéo áo Hoàng đế chất vấn.

“Không có a! Trẫm chỉ cảm thấy người rất khác thường”.

“Ta khác thường? Lẽ nào người không muốn?” Đan Hoàn giơ một chân lên ma sát bên hông Hoàng đế, tay ôm lấy cổ Hoàng đế không tha.

Hơn nữa còn ghé miệng thổi một luồng nhiệt khí vào tai Hoàng đế.

“Người thông suốt rồi sao? Loại chuyện này người không thể giỡn với trẫm, không thể nửa chừng lại đổi ý được”.

“Ta phát hiện người hôm nay nói rất nhiều, không muốn làm với ta, hay người đã tới các cung khác “ăn” no nê rồi?” . Tay Đan Hoàn gia tăng lực đạo, nắm chặt cổ áo Hoàng đế, lắc lắc, Hoàng đế cầm tay Đan Hoàn, trong lòng buồn bực đây là làm sao? Ban nầy Quốc sư phái người tới nói Đan Hoàn muốn gặp y, y không suy nghĩ gì lập tức tới đây, cho rằng Đan Hoàn muốn y làm việc gì đó, không ngờ vào nhà lại nhận được tình cảm nhớ nhung yêu thương của Đan Hoàn.

Y thầm nghĩ, phải chăng Đan Hoàn cuối cùng cũng hiểu tâm ý của y, biết y nhẫn nhịn gian khổ nên mới đáp lại? Chỉ có ông trời mới hiểu được y đã trông đợi giờ khắc này không biết đã bao lâu rồi.

“Nào có, từ khi có người ta đã không còn thân cận nữ sắc nữa, ta chỉ muốn người. Người có biết không, ta đã đợi giờ phút này từ lâu lắm rồi.” Hoàng đế giữ hông Đan Hoàn lại, áp chặt vào cái nơi đã cương cứng của y, Đan Hoàn cười nhẹ, đưa tay cởi đai lưng Hoàng đế, cách một lớp nội khổ nhẹ nhàng vuốt ve hạ thể của y.

“Muốn tới vậy sao? Sao còn không mau lên?”

Vừa nói chuyện, hắn vừa chủ động nâng chân kẹp ngang hông Hoàng đế.

Hoàng đế đưa tay ôm chặt lấy thân thể Đan Hoàn, áp miệng vào cái miệng mê người của hắn, bế hắn lên giường.

Điên cuồng cởi bỏ y phục của hắn, trước khi Hoàng đế tiến nhập vào trong thân thể Đan Hoàn, cùng hắn hòa lập một, y còn cố nén lại dục vọng, trán lấm tấm mồ hôi, nhẫn nhịn hỏi: “ Người không hối hận chứ?”

Đan Hoàn rướn người lên nhẹ nhàng nhắm nháp môi Hoàng đế, hành động này thật không khác lửa đổ thêm dầu.

Hoàng đế động cơ thể, tiến nhập vào trong người Đan Hoàn, Hoàng đế và Đan Hoàn cùng nhau hưởng thụ hoan ái.

Đôi tay to liên tục vuốt ve trên người Đan Hoành, trấn an hấn, tay còn lại âu yếm hạ thân của hấn, Đan Hoành hợp tác đem chân cuốn lấy hông của Đan Hoành, tới khi một lần lại một lần hưởng thụ cao trào, khí lực không còn, chân tay bủn rủn, vô lực quẩn lấy hông Hoàng đế, hấn mới thả ra.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, nhìn về mặt hồng hồng, say ngủ của Đan Hoành, trong lòng Hoàng đế tràn đầy hạnh phúc cũng mãn nguyện, Hoàng đế ôm thân thể đầy mồ hôi của Đan Hoành, chỉ cảm thấy chuyện ngày hôm nay thực như một giấc mộng, Hoàng đế nóng lòng muốn tìm hiểu chuyện này là thực hay giả, vì vậy y nhẹ cắn tai Đan Hoành, thì thầm bên tai hấn tìm chứng cứ.

“Hoànhi nhi, nói cho trẫm, trẫm không nằm mơ đúng không? Người ban nãy vừa đáp lại trẫm đúng không?”

“Người lại giả chứng cái gì nữa thế? Nói làm thì làm, người sao cứ nhiều lời vô ích? Đáng ghét, đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải lâm triều, sau đó Diệu nhi còn muốn người dạy hấn học bài a, người không dạy, hấn lại tới tìm ta phiền toái, ta ghét nhất là phải dạy học”.

“Hoànhi khanh, tỉnh! Tỉnh!” Hoàng đế nỗ lực kêu vài tiếng đánh thức Đan Hoành, thế nhưng sau khi nói một câu khó hiểu đó xong, Đan Hoành liền không có phản ứng, theo như nhịp thở của hấn, y biết hấn đã tiến vào mộng đẹp.

Hoàng đế cảm thấy chuyện ngày hôm nay thật sự kì quái, hiện tại có một kẻ duy nhất có thể giải thích nghi hoặc này của y, chính là Huyền cơ đạo sĩ, Hoàng đế đắp chăn lại cho Đan Hoành rồi xoay người xuống giường, ra tới cửa phòng, Hoàng đế muốn gọi người tìm Huyền Cơ đạo sĩ, không ngờ lão đạo sĩ có lẽ đã đoán được nên từ đoạn hành lang gấp khúc đi tới.

“Hoàng thượng, ta biết ngài có việc muốn hỏi bản đạo, bản đạo đứng chờ ở đây đã lâu, chúng ta ra hoa viên nói chuyện.”

Ngồi ở chòi nghỉ, Hoàng đế muốn hỏi việc xảy ra ngày hôm nay, không ngờ lão đạo sĩ đã mở lời nói trước.

“Hoàng thượng là muốn hỏi, tại sao hôm nay thái độ Đan Hoành hôm nay lại kì lạ như thế, trở nên rất nhiệt tình?”

“ Hấn rất không thích hợp, người hạ được với hấn sao?”

“Hạ được là hành động dễ tiện, bản đạo không làm, ta bắt quá chỉ làm hấn nhớ lại chuyện tình cảm sáu mươi năm trước khi Hoàng thượng cùng hấn bên nhau mà thôi”.

“Sáu mươi năm trước?”

“Không sai, là kiếp trước của các người, sáu mươi năm trước hấn hơn ba mươi, Hoàng thượng chưa tới bốn mươi, mọi người đều nói ba mươi như lang, bốn mươi như hổ, không biết tư vị ban nãy của Hoàng thượng thế nào?”

“Cái này...” Bí mật phòng the, Hoàng đế da mặt mỏng liền đỏ mặt, không nghĩ cũng biết chuyện ban nãy tuyệt vời tới cỡ nào. Chuyện vừa nghe cho dù trọng yếu, Hoàng đế cũng quyết để làm sau.

Hoàng đế vội vã nói: “ Trẫm phải đi xem Hoànhi Khanh thế nào, đại sư cứ nghỉ ngơi đi”.

Sau đó liền vội vã trở về phòng, Đan Hoành tỉnh dậy cũng là lúc mặt trời đã lên tới đỉnh, thế nhưng sau khi tỉnh dậy những việc trước đó hấn cái gì cũng không nhớ, việc tối qua như là một giấc mộng, có điều hấn cảm giác cũng không hấn là mộng, thật kì quái.

Người khác nếu thanh tỉnh, chỉ cần hôn tóc liền biết là ai, thế nhưng hôm qua hấn lại như một nữ nhân, hơn nữa còn dụ dỗ nam nhân lên giường, lại còn ý đồ khiến y tinh tấn lực kiệt, thậm chí rồi, may mà hấn ngủ dạy Hoàng đế không ở bên cạnh, nếu không mặt mũi hấn liền mất hết, hấn hôm qua nếu cùng Hoàng đế làm tới mức vô lực, úp sấp không lật nổi người mới thôi, hiện tại ngồi trên giường còn cảm thấy nơi đó nhiệt nhiệt, hấn thật mất mặt, hấn hiện tại còn nhớ rõ cảm giác khi cùng một chỗ dung hợp, chút xíu cự li cũng không có.

Đan Hoành bỗng nhiên lắc lắc đầu. Sai a! Hiện tại không phải lúc nghĩ tới cái này, tối qua đạo sĩ kia cho y uống thuốc, nói là thuốc có thể thay đổi âm dương. Thế nhưng kết quả vẫn vậy (ý bé là bé vẫn nằm dưới

T____T), nhất định là tên đạo sĩ hỗn đản lừa đảo, vấn đề hàng đầu bây giờ là đi kiểm cái tên đạo sĩ kia tính sổ mới đúng.

Đan Hoành hậm hực mặc y phục, đứng lên đi tìm đạo sĩ tính sổ.

Hoàng đế hạ lệnh triệu sử quan tới, muốn tra một việc, từ chuyện tối ngày hôm qua, xem ra kiếp trước y cũng là Hoàng đế, hơn nữa y cùng Đan Hoành còn có một hài tử tên Diệu nhi mới đúng, y muốn tra một chút, xem có quốc gia nào từng có long tử tên Diệu nhi không.

66. Q.3 - Chương 9

Sử quan mang một đồng những quyển sử kí về chuyện các quốc gia hơn sáu mươi năm trước đứng trong Ngự thư phòng, trong lòng buồn bực không ngớt, Hoàng đế tự đứng lại hứng thú với lịch sử của các quốc gia hơn 60 năm trước, hơn nữa còn muốn tìm có quốc gia nào có long tử tên Diệu hay không.

Sử quan đem các quyển sử kí bày trên mặt đất, bắt đầu tìm kiếm, chốc lát sau đã có đáp án.

“Theo sử sách ghi chép, ở phía Tây quốc gia của chúng ta có Tây Lưu quốc, sáu mươi năm trước có một tam hoàng tử tên Tây Kính Diệu, ở phía đông quốc gia chúng ta có Đông Đế quốc, có một lục hoàng tử tên Đông Phương Diệu, còn gì nữa không, Hoàng thượng?”

“Trong hai người bọn họ, người nào sáu mươi năm trước tới tuổi đọc sách? ”

“Cái này...” Sử quan cúi đầu lật xem một hồi.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, hần là Tam hoàng tử của Tây Lưu quốc, sáu mươi năm trước hần mười tuổi, chính là tuổi đọc sách, Lục hoàng tử của Đông Đế sáu mươi năm trước chỉ vừa mới ba tuổi mà thôi”.

“Liệu có thể tra ra phụ mẫu của Tam hoàng tử Tây Lưu quốc chết như thế nào? Sáu mươi năm trước bọn họ bao nhiêu tuổi?”

“Cái này, Hoàng thượng, đây dù sao cũng là quốc sử của nước khác, vì thần chỉ có thể tra ra sáu mươi năm trước Hoàng đế Tây Lưu quốc hơn bốn mươi tuổi, hoàng hậu của Tây Lưu quốc hơn ba mươi tuổi, quốc vương qua đời khi sáu mươi một tuổi, còn Hoàng hậu qua đời sau đó, sử sách không có ghi chép, vì thần vô năng”.

“Vậy là đủ rồi, bọn họ có cùng an táng một chỗ không?”

“Đúng vậy, sử sách ghi chép rằng họ là một đôi phu thê ân ái hiếm thấy trên đời”.

“Người lui xuống đi”. Hoàng đế sau khi cho Sử quan lui liền ngồi xuống long ỷ thở phào nhẹ nhõm, như vậy là đủ rồi, ít nhất y cũng biết y cùng Đan Hoành bên nhau từ kiếp này sang kiếp khác, Hoành nhi là số mệnh của y, dù có chết cũng sẽ chết cùng một chỗ, không ai có thể chia cách bọn họ, như vậy y an tâm hơn, còn ân ái phu thê? Có lẽ qua chuyện tối qua hần sẽ có nhiều chuyển biến.

Đan Hoành từ khi từ trong phòng đi ra liền tìm lão đạo sĩ hòng tính sổ, thế nhưng lão đạo sĩ ngạo mạn kia như bốc hơi, không ai biết lão đi đâu, đang đi tìm lão đạo sĩ, Đan Hoành gặp rất nhiều người nói là Thạch Thành muốn tìm hần, Thạch Thành hai năm qua đã được thăng quan, một mình đảm đương một phía, phụ trách thị vệ bảo vệ vòng ngoài hoàng cung, cứ cách mười ngày lại tiến cung cùng hoàng đế nghị sự, trước đến nay, mỗi lần gặp mặt, y cứ một câu ân công, hai câu ân công, nếu không gặp mặt, y nhờ người nhắn cho hần rằng người nhà y được hần chiếu cố nên mọi người đều khỏe mạnh.

Lần này có chuyện gì đặc biệt mà y nhất định đòi gặp mặt? Đan Hoành đi tới nơi thị vệ nghỉ ngơi gặp Thạch Thành, Ninh Bình vừa trò chuyện rất vui vẻ với Thạch Thành, thấy hần tới liền tìm cơ tránh đi.

Đan Hoành cảm thấy kì quái, Ninh Bình trách mặt hần đâu chỉ có một hai ngày.

Thạch Thành thấy hần tới liền lập tức nghênh đón, “Ân công, ta chờ ngài là muốn nói với ngài, Đan lão gia đã trở về kinh thành, lão phu nhân cùng với mấy di nương cũng đều đã trở lại, đêm qua vừa tới nơi, Đan lão gia muốn ta nhắn với người, muốn ngài xuất cung gặp lão gia, càng nhanh càng tốt, nếu không lão gia sẽ xông vào cung.”

“Xông vào cung? Đùa sao?” Hần cũng không tin cha hần không sợ chết.

“Đúng vậy, ta có lệnh bài tiến cung, nên có thể dẫn lão gia vào, thế nhưng Đan lão gia vào cung là muốn giáo huấn nhi tử, dường như không tốt lắm?”

“Ân”. Thiên tính vạn tính mà lại bỏ qua Thạch Thành.

“Nói cho y, ngày mai ta trở về gặp y, nghĩ mẫu và nghĩa huynh của ta có khỏe không?”

“Đều tốt, mấy hôm trước Lưu ngự y nói con mắt của lão thái thái có thể chữa được, mấy hôm nay đang phối được na”.

“Chuyện tốt, được rồi lão gia ta có mang người nào kì quái vào phủ không?”

“Không có a”.

“Vậy thì tốt rồi” Đan Hoàn vội tìm lão đạo sĩ tính sổ nên vội rời đi, chuyện ngày mai để ngày mai giải quyết.

Thạch Thành đứng đó ngẩn người, rồi lôi sổ ghi nhớ của y ra xem, thì ra còn một chuyện y quên nói với ân công, đó là Đan lão gia từ tối qua trở về liền đi tìm bà mỗi khắp kinh thành, lại còn giữ một đồng tranh mỹ nữ, khiến y nhìn hoa cả mắt, có tới mấy người khiến y tâm động.

Việc nhỏ quên đi, ngày mai ân công trở về tự nhiên sẽ thấy.

Tối sắp tới, Đan Hoàn đi khắp cung vẫn không tìm thấy bóng dáng lão đạo sĩ đâu, thật là kì quái, bữa trưa bị bỏ lỡ, Đan Hoàn không cam lòng quay về, rất xa nhìn thấy một nô tài đứng ở ngoài cửa đợi, nô tài kia vừa nhìn thấy hần vội vã chạy tới:

“Đan gia, ngài cuối cùng cũng trở về, Hoàng thượng đợi ngài đã hai canh giờ, đến bây giờ vẫn chưa dùng bữa, ngài có muốn truyền lệnh xuống để chúng nô tài chuẩn bị bữa tối? ”

“Được rồi, truyền lệnh đi, sự phụ ta có về đây không?”

“Đạo trưởng chưa trở về”.

Đan Hoàn bước vào đại môn, nhưng lại ngập ngừng đứng ngoài cửa phòng.

Sau chuyện tối hôm qua, hôm nay gặp Hoàng đế trước tiên nên nói gì? Nhất định hần phải cương quyết coi như không có chuyện gì, coi như không quan tâm, vậy hần sẽ đỡ xấu hổ đi? Đan Hoàn nghĩ vậy, một cước đá văng cửa phòng, hô to: “Ta đã trở về!”

Tiểu Tuyên Tử nhìn thấy Đan Hoàn tới, lại nhìn thấy nhân thần tràn đầy thâm tình của Hoàng đế, thức thời thì lễ.

“Hoàng thượng, nô tài đi phân phó cung nhân chuẩn bị, Hoàng chủ tử đã trở về, nô tài xin cáo lui.”

Đan Hoàn dưới ánh nhìn tràn đầy nhiệt tình của Hoàng đế, liền ngồi xuống, giả vờ bình tĩnh lấy tay rót chén nước, sau đó liền chén lại một chén uống sạch, như thế hần vô cùng khát, cứ như vậy cho tới khi...

Hoàng đế ban đầu cho rằng Đan Hoàn ra ngoài chơi suốt một ngày, trở về khát nước nên hì hục uống, thế nhưng càng nhìn càng cảm thấy không đúng, ấm trà tuy lớn nhưng đổ liền mấy chén thì đã hết nước, ấy vậy mà hần vẫn cứ rót, rót cho tới khi cả lá trà cũng đi ra hần vẫn tiếp tục rót, bởi vậy y mới phát hiện Đan Hoàn chỉ là giả vờ uống nước, chẳng lẽ hần xấu hổ?

Hoàng đế đi tới cầm lấy bàn tay đang cầm chén của Đan Hoàn, phát hiện tay hần đang run liền biết mình đoán đúng.

Hoàng đế cầm chén trà trong tay Đan Hoàn, tay còn lại nâng cằm hần lên.

“Người đang sợ sao, đây là lần đầu tiên trẫm thấy người như vậy.”

“Nói gì chứ, Đan gia ta đây sao phải sợ? Tới rồi đầu ta cũng không sợ thì còn sợ cái gì? ” Đan Hoành đắm đắm vào ngực, tự hào ưỡn ngực nói.

Hoàng đế cười cười định ghé mặt tới hôn lên môi hắn, đúng lúc này..

“Hoàng thượng, bữa tối đã chuẩn bị xong, có thể dọn ra được chưa ạ?” Tiểu Tuyên Tử đứng ngoài cửa hỏi vọng vào, mắt thấy Hoàng đế định hôn mình, Đan Hoành vội vã hô

“Mang vào đi”. Đan Hoành vẻ mặt như vừa thoát được đại nạn, vội vã chạy ra mở cửa.

Trong thời gian dùng bữa, hai bên trái phải đều có người đứng hầu, Hoàng đế không tìm được cơ hội thân mật với Đan Hoành, thật vất vả bữa tối cũng xong.

Đan Hoành đã sớm lên giường, dùng chăn quấn lấy cơ thể mình, Hoàng đế vốn muốn ôm hắn, thanh âm rầu rĩ của Đan Hoành trong chăn truyền ra: “ Cha ta cùng các di nương đã trở về kinh vào tối qua, ta đã đồng ý sáng mai đi gặp bọn họ, ta nói với người một tiếng, buổi tối ta có thể sẽ về trễ, không cần chờ ta cùng dùng bữa”.

Hoàng đế sững người, trong lòng nổi lên bất an, phụ mẫu Đan Hoành đã trở về, sống ở phương Bắc chẳng lẽ có vấn đề gì không tốt? Y đã cố ý phân phó Hắc Uy giữ bọn họ ở lại đó, lần này trở về bọn họ có dự định gì đây?

67. Q.3 - Chương 10

Sáng sớm hôm sau, Đan Hoành xuất cung để về nhà, trước khi đi, Hoàng đế cố ý phái sáu thị vệ đi theo, phải nhiều người bảo hộ như vậy, đáng lý y phải an tâm mới đúng, thế nhưng ngay khi Đan Hoành vừa bước ra khỏi cửa, trống ngực y đập thịch thịch, y cảm thấy sẽ có sự phát sinh.

Đan Hoành vừa bước vào nhà, liền thấy cha hắn, các di nương cùng các tỷ tỷ, tỷ phu đều có mặt đông đủ, thật lâu mới gặp lại người thân, bọn họ dành cả buổi sáng để trò chuyện.

Sau khi dùng bữa trưa, cha hắn cùng các di nương liền đi nghỉ, Đan Hoành vốn định vào hậu viện tìm nghĩa huynh nói chuyện thì Đại tỷ phu liền gọi hắn lại. (đại tỷ phu là chồng của chị cả).

Chuyện này trước kia chưa từng xảy ra, hắn với đại tỷ cách nhau nhiều tuổi, bọn họ cùng hắn vì chênh lệch nhiều tuổi nên cũng không trò chuyện mấy, thế nhưng lần này tỷ phu gọi hắn lại, hắn cũng không thể từ chối, vì vậy hai người tới chòi nghỉ trong hoa viên ngồi xuống, đại tỷ phu của hắn trước hết là nói chuyện về con cái, rồi nói chuyện về nữ nhân, sau đó chậm rãi ám chỉ vợ của y tốt làm sao, hảo thế nào.

Đan Hoành chỉ cười chứ không nói gì, nữ nhân quả thật tốt, không sai, thế nhưng nếu hắn nói hắn muốn có nữ nhân, sẽ có người lập tức sinh khí, sau đó hắn sẽ rắc rối to, bởi vậy hắn chỉ ngồi nghe chứ không nói câu nào.

Thì ra đại tỷ phu của hắn được nhạc phụ nhờ nói chuyện về việc thành thân với hắn, thế nhưng đây mới chỉ là khúc dạo đầu.

Cha và các di nương của Đan Hoành chẳng phải đang ở trong hậu viện nghỉ ngơi ư? Bọn họ hiện tại sao có thể an tâm ngủ ngon chứ, chẳng phải mấy ngày trước bọn họ đã tìm bà mối với một đồng tranh mỹ nhân đó sao? Bởi vì rất nhiều tranh nên chưa kịp hoàn thành trước khi Đan Hoành trở về nhà, nên hiện tại bọn họ vội vã đi giục, hiện Đan Hoành tuổi cũng không nhỏ, đã 22 tuổi rồi, cưới vợ lúc này đã là rất trễ (ý nói em Hoành bị ế =))), thế nhưng lần đầu tiên thành thân, bọn họ cũng muốn tìm một người xinh xắn khả ái, nếu không sẽ ủy khuất hắn.

Đan Hoành càng nghe càng lùi ra xa, nghĩ cách thoát thân, tỷ phu của hắn dường như phát hiện hắn nhấp nhòm không yên, liền đi vào trọng tâm câu chuyện.

“Nghe nói Lại bộ muốn tìm một người làm Tiết độ sứ An Nam, lâu nay nội đệ (em vợ) rất được Hoàng thượng tin tưởng, người có thể tiến cử ta trước mặt Hoàng thượng không, tỷ phu của người đã bốn mươi hai tuổi rồi, nếu không có người tiến cử rất khó có thể nhận được chức vụ này”.

“Chuyện quan trường ta không quan tâm”.

“Hoành đệ, không thể nói như thế được, Đan gia nhà người có một người làm Ngự Tâm hoàng hậu, sau khi hoàng hậu quy thiên, người là nam tử duy nhất của Đan gia, đương nhiên sẽ trở thành chỗ dựa của mọi người, Hoàng thượng phong người là Đồng đệ hầu (ý là em của Hoàng đế ^____^), tỷ muội của người đều được gả vào chỗ tốt, lại nói hoàng hậu kia sao có thể là người của Đan gia, nàng ấy lấy tên của Hồng muội để tiến cung, lời này không thể nói ra, nếu để người ngoài biết được sẽ là tội khi quân, như vậy cửu tộc của người sẽ không an bình, người hiện tại là Hầu gia, vậy nói vài câu tốt về tỷ phu của người cũng không được sao?”

“Người uy hiếp ta!” Tên hỗn đản này, nhờ vả không được liền giở giọng uy hiếp, ý tứ của y chính là nếu hần không giúp y, y sẽ nói ra chuyện hoàng hậu thế thân, để mọi người đều gặp họa, người như vậy hần thật không còn gì để nói. Đan Hoành cười cười lấy lòng, rồi nói: “Đại tỷ phu, là người một nhà, hà tất phải như vậy?” Vừa nói Đan Hoành vừa đột nhiên đứng dậy, hất cái bàn đá vào người y.

“Người...người...người đánh ta! Không sợ ta lột trần việc xấu của nhà các người?”

“Có bản lĩnh thì người cứ nói, có muốn ta đem Hoàng đế tới đây, người trực tiếp nói với y a, có một việc người nói đúng, hôm nay ta không thể không đánh người”. Vừa nói Đan Hoành vừa nắm áo của y lôi dậy, định động thủ, mấy tỷ phu khác của hần ngồi nói chuyện cách đó không xa, nhìn thấy Đan Hoành lật bàn, vội chạy tới khuyên can.

Mọi người để đại tỷ phu của hần ngồi xuống rồi bảo người tìm đại phu tới, đại tỷ phu hậm hực rời đi, mấy tỷ phu khác lưu lại, thấy Đan Hoành hùng hùng hổ hổ, không ai dám lên tiếng, thế nhưng nhạc phụ đã ra lệnh phải cầm chân hần, bởi vậy bọn họ liền nghĩ ra kế nói chuyện phiếm với hần câu giờ, thế nhưng không ngờ mới có người thứ nhất đã náo loạn một trận thế này.

Nhị tỷ phu lớn tuổi nhất ở chỗ này, bởi vậy muốn mở lời, phá vỡ không khí căng thẳng: “Hoành đệ, ta biết chúng ta chênh lệch tuổi tác nhiều, chúng ta có nói nhiều, người cũng không chịu nghe, thế nhưng nhạc phụ nhờ chúng ta lo hôn sự cho người, người cũng không còn nhỏ nữa, người khác bằng tuổi người đã có mấy hài tử, vừa này Đại tỷ phu nói gì, nếu không thích người có thể không nghe, thế nhưng là người một nhà việc gì phải động thủ”.

“Ngồi xuống rồi nói, Hành Quân, Hành Chính, đặt bàn trở lại chỗ cũ, thượng trà!” Đan Hoành kêu hai người tùy tùng nâng bàn đá lên đặt lại chỗ cũ, rồi phân phó hạ nhân dâng trà, ý bảo mấy tỷ phu ngồi xuống.

Mọi người ngồi xuống, với chuyện vừa xảy ra, ai cũng hiểu kì, thế nhưng không ai dám hỏi, sợ Đan Hoành lại tức giận.

“Tên hỗn đản kia muốn ta xin cho hần chức quan, ta không đáp ứng, y lại uy hiếp ta, Đan gia ta không thể bị người khác xoay vòng vòng, ngày hôm nay các tỷ phu muốn chuyện phiếm với ta đều được, thế nhưng không nói chuyện quan trường.” Bởi Đan Hoành đã nói như vậy, nên mọi người không ai đề cập tới chuyện quan trường nữa, bọn họ nói về hài tử, nói về thê tử của mình.

Có điều chuyện mọi người thích thú nhất là chuyện trong cung, như là trong cung có mấy tòa, hoa viên có bao nhiêu người, các nương nương trong cung Đan Hoành đã gặp những ai, người nào đẹp.

Người bình thường không thể tiến cung, bởi vậy rất tò mò, bọn họ có mấy người làm quan, thế nhưng đều chưa tới tứ phẩm, bởi vậy chưa từng được diện kiến Hoàng đế, bởi vậy tò mò muốn biết tính tình Hoàng đế thế nào, uy vũ ra làm sao.

Nhắc tới Hoàng đế, Đan Hoành tinh thần liền tỉnh táo, những quan khác được gặp Hoàng đế thì cũng chỉ có thể nói về tướng mạo của Hoàng đế, còn tính tình của Hoàng đế thì chỉ nói được một câu bình thần mà uy nghiêm, thế nhưng Đan Hoành lại rõ như lòng bàn tay, đến màu sắc y phục của Hoàng đế thể hiện tâm trạng lúc này của Hoàng đế ra sao, hần đều rõ, đương nói hăng say thì hậu viện truyền tới cha hần muốn gặp hần.

Mọi người nhìn theo Đan Hoàn, trong lòng buồn bực, tới việc riêng của Hoàng đế, nội đệ của bọn y đều biết tỉ mỉ, thật là một người cẩn thận kĩ tính, thảo nào được Hoàng đế trọng dụng. (ý khen em ý biết để ý sắc mặt của anh hoàng a

~~ =)))

Đan Hoàn bước vào phòng của cha hắn, chỉ thấy cha hắn ngồi một mình trên giường, thấy hắn tới liền kéo hắn vào, chỉ một đồng bức họa cuộn tròn đặt trên giường nói.

“ Cái này là ta và các di nương của ngươi bỏ ra hai ngày tỉ mỉ chọn mới chọn ra được, bên trong đều là những người được tuyển chọn tốt nhất, bọn họ nghe nói nhi tử duy nhất của Đan gia muốn cưới vợ, vội vã mang tranh họa khuê nữ tới, hiện tại ở đây có 30 bức họa, đều là những người đã được chúng ta tinh khiêu tế tuyển, ngày hôm nay dù thế nào ngươi cũng phải chọn một người trong số này”.

Đan Hoàn biết hôm nay cha hắn gọi về hắn là không có việc gì tốt, hơn nữa các tỷ phu ban nãy nói chuyện với hắn đều chỉ đề cập tới nữ nhân, còn nói cha hắn nhờ họ khuyên hắn thành thân, hắn trong bụng cũng đoán ra được, thế nhưng không ngờ cha hắn lại sắp xếp chi tiết thế này, bỏ hắn hai ngày chỉ để tìm vợ cho hắn, hắn thực sự không nở dội gáo nước lạnh vào nhiệt tình của cha hắn.

Đan Hoàn nhìn người cha đã hơn sáu mươi tuổi, đầu tóc đã hoa râm của mình, hắn biết tâm nguyện lớn nhất của cha hắn chính là hắn sớm cho cha hắn một đứa cháu đích tôn, thế nhưng hắn cũng có điều khó nói, hắn và Hoàng đế là lưỡng tình tương duyệt, trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể ở bên nhau, việc bọn hắn ở bên nhau thực sự là việc long trời lở đất, hơn nữa quan trọng nhất chính là hắn không muốn cái kẻ ôn nhu kia phải thương tâm.

Đan Hoàn nhìn những bức họa trên giường kia lại càng thêm sâu não, hắn đứng ngẩn người một lúc, sau đó phát hiện cha hắn đã len lén ra ngoài khóa trái cửa lại, trước khi đi còn nói một câu.

“ Chọn một cô nương rồi nói cho ta biết, đêm nay ta phải mang đồ lễ tới, sáng sớm mai sẽ cho người thành thân, buổi tối ngày mai mới tiệc rượu, rồi cho các người động phòng, với tốc độ này thì đầu xuân sang năm ta có cháu bé, ha ha ha!”

Ai! Lại nói tiếp, Đan lão gia làm việc tốc độ thật đúng là nhanh a

~

68. Q.3 - Chương 11

Đan Hoàn nhìn cửa phòng bị khóa chặt, nhìn ra bên ngoài thấy người nhà đi đi lại lại như đưa thoi, liền thảnh thơi ngồi xuống bàn rót chén trà, lại nói tiếp hiện hắn không vội, có hồi cung hắn cũng không có việc gì làm, ngồi ngốc ở chỗ này cũng không có cái gì nguy hiểm.

Trước đây khi bị nhốt, hắn sốt ruột là vì bên ngoài có việc chờ hắn làm, hiện tại đang ở nhà, mọi người chẳng phải chỉ là muốn hắn chọn một người thuận mắt để cưới làm vợ thôi sao? Dù có một hạn định thời gian, hắn cứ chậm rãi ngồi chờ, cha hắn cho dù sốt ruột không chịu được cũng không thể đều cưới cả ba mươi cô nương cho hắn.

Đan Hoàn nhìn sắc trời đã không còn sớm, hắn cũng không lo thêm mấy canh giờ nữa sẽ có người sốt ruột.

Cho dù có nhốt hắn thì cùng lắm cũng chỉ vài canh giờ, bắt quá hắn khẳng định nhất định kế hoạch có con dâu của cha hắn sẽ bị thất bại.

Đan Hoàn nhàn hạ tự tiêu khiển cho bớt nhàm chán, hắn lục lọi khắp phòng cha hắn, những lần trước vào phòng cha hắn, chẳng qua là đứng nghe mắng chửi, hiếm có cơ hội như hôm nay, một mình mình ở trong này. Cha hắn thật sự rất quyết tâm, bắt hắn nếu không chọn được ra một trong ba mươi bức họa ở đây, sẽ không cho hắn ăn cơm, Đan Hoàn nhìn quanh phòng xem trong này có thứ gì để hắn có thể nhét vào bao tử, liền nghe thanh âm của Tiểu Tuyền Tử bên ngoài truyền vào.

“Đan Hầu gia, Huyền Cơ đạo trưởng thấy ngài trẻ thế này vẫn chưa trở lại, liền sai nô tài đến xem, ngài có chuyện gì cần phân phó hay nói lại với y không?”

Tiểu Tuyền Tử gọi rất to, Đan Hoàn trong lòng liền hiểu nhất định là Hoàng thượng phái y tới, là muốn hỏi xem hắn tại sao hôm nay lại lưu lại đây lâu vậy, khuya tối này còn chưa về cung, hay là hắn định đêm nay ngủ lại nhà? Đan Hoàn nhìn đồng tranh cuộn tròn trên giường, trộm cười.

“Trở lại nói cho y, ta đây đang bế môn, cha ta muốn ta chọn lão bà, để sáng mai đón dâu, đêm mai sẽ động phòng, sau đó ta sẽ mang lão bà quay về”.

“A! Hoàn chủ tử, ngài...?” Tiểu Tuyền Tử vốn định nói gì đó, cách đó không xa Đan lão gia nghe nói có người trong cung ra liền vội vã chạy ra. Khiến y không nói ra lời.

Đan lão gia nghe được những lời Đan Hoàn nói với Tiểu Tuyền Tử, vẻ mặt hưng phấn nói: “Tiểu tử, lúc này mới đúng a! Người cuối cùng cũng đã thông suốt, ba tháng trước nghe thấy người vào đạo quan gì đó, không chút minh bạch, ta vô cùng lo lắng, một lòng một dạ quay về căn, hoàn hảo, hoàn hảo! Người không nói với ta những lời như đạo nhân không thể cưới vợ, tiểu tử, người chọn cũng đã được hai canh giờ rồi, người đã chọn được chưa?”

“Cho...ta thêm một canh giờ nữa đi, cưới vợ là đại sự nhà, nhất định phải cẩn thận tuyển chọn người tốt nhất”.

“Người cứ chậm rãi tuyển, cho dù tuyển tới sáng mai cũng không vấn đề gì, vẫn còn kịp” Đan lão gia vẻ mặt tươi cười an ủi Đan Hoàn, sau đó mới đi tới chỗ Tiểu Tuyền Tử.

“Vị công công này, ta không thể từ xa tiếp đón, nếu như không chế quý phủ nhà chúng ta, với tốc độ của Đan Hoàn, sáng mai mời ngài uống rượu mừng.”

“Không cần, không cần, trong cung còn có người chờ ta mang câu trả lời về, không thể chậm trễ, ta về cung trước” Tiểu Tuyền Tử mông như ngồi trên đồng hỏa.

Đúng vậy, y chỉ còn có một canh giờ, nếu như để Đan Hoàn thực sự tìm được lão bà, chưa cần nói hôn lễ có thành hay không, thế nhưng để vị kia ăn dấm chua, nhất định kinh thiên động địa.

Đan Hoàn bám vào cửa nhìn ra, thấy cha hắc khích cười còn Tiểu Tuyền Tử như thỏ vội vã chạy về liền hắc hắc cười.

Mọi người hỏi hắn liệu có động tâm muốn chọn lão bà hay không? Hắn có loại tâm tư này mới là lạ a~ hắn chỉ là nghĩ ra biện pháp này để tạm đối phó với cha hắc mà thôi, thế nhưng với nhiệt tình này của cha hắc, hắc không làm sao đối phó nổi, bởi vậy mới nói với Tiểu Tuyền Tử, để Tiểu Tuyền Tử quay về truyền lại, dọa người nào đó phải khẩn trương, hắc tin tưởng tới lúc đó không cần hắc đứng ra, tự nhiên sẽ có người giải quyết.

Những vấn đề lằng nhằng rắc rối phải để cho kẻ giỏi xử lý vấn đề làm sẽ tốt hơn, đây cũng chính là sự trả thù nho nhỏ của hắc, hiện tại mông hắc vẫn còn đau nhức nha, thế nào có thể để kẻ đầu sỏ gây tội ngồi bình thản?

Tiểu Tuyền Tử nói còn chưa nói xong, Hoàng đế đã tức giận đập bàn.

“Hắc dám! Tiểu Tuyền Tử tìm Ninh Bình mang một đội ngự lâm quân vây chặt Đan phủ cho trẫm, chuẩn bị kiệu cho trẫm, trẫm muốn đích thân tới Đan phủ một chuyến, cùng Đan quốc trưởng hảo hảo nói chuyện”.

Chưa tới một canh giờ, ngự lâm quân đã lẳng lặng vây quanh Đan phủ, không cho ai ra vào, Hoàng đế ngồi trên kiệu tám người khiêng tiến nhập Đan phủ.

Già trẻ trong Đan gia cùng với mấy cô gia (con rể) gặp được ngự giá, mọi người đều không hiểu tại sao lại có được vinh hạnh này, cái này chính là vinh sủng vô biên nha, Hoàng đế đích thân thăm nhà của tiên hoàng hậu, đa số mọi người ở đây đều lí giải như thế.

Hoàng đế bày ra nụ cười hiền lành, chỉ có kẻ đứng hầu bên cạnh Hoàng đế là Tiểu Tuyền Tử biết việc Hoàng đế muốn làm nhất lúc này là đem Đan lão gia ra lăng trì, những kẻ thấy Hoàng thượng cười như vậy đa số đều nhận họa vào thân.

Hoàng đế đi thẳng vào vấn đề, nói muốn cùng quốc trưởng và các phu nhân bàn việc nhà, những người khác có thể lui xuống nghỉ ngơi.

Vì vậy sau một hồi, mọi người đều lui xuống, xung quanh đều bị ngự lâm quân khống chế, Tiểu Tuyền Tử đi ra khỏi phòng đứng chờ ngoài cửa. Đan lão gia cùng các phu nhân tay chân luống cuống đứng chờ Hoàng đế đặt câu hỏi.

“Các người đem nhi tử của mình vào cung thi tuyển, lấy được danh vị hoàng hậu, đừng tưởng rằng trăm bị lừa, trăm chỉ là không muốn truy cứu mà thôi, nếu như trị tội thì có thể chu di cửu tộc của Đan gia, nhưng hôm nay trăm tới đây không phải nói tới việc này (anh dọa người ta xanh mặt rồi mới nói việc chính a T___T), Đan Hoàn gây ra tai họa như vậy đối với trăm, nên hẳn muốn cho trăm một cái công đạo, hẳn muốn trăm hạ một ý chỉ, để cấp hẳn một mình chịu phạt, đời này hẳn không thể cưới thê nạp thiếp, ý tứ của trăm đã rõ ràng chưa? Đan lão gia muốn có một người nối dõi, trăm cho người hai biện pháp để người chọn, một là trăm đứng ra làm chủ, ban cho người các mỹ nhân để làm thiếp, ta thấy Đan lão gia thân thể cường tráng, bởi vậy việc có con nối dõi có chút ít khả năng, thứ hai trăm để Thạch Thành nhận người làm cha, khi y cưới vợ, để trưởng tử mang họ Đan, tiếp tục lo việc nhang đèn thờ cúng, Đan quốc trưởng cùng các vị phu nhân cứ thương lượng một lúc, trăm cho các người ba ngày sau trả lời trăm, sắc trời không còn sớm, gọi Đan Hoàn đi ra, trăm phải về cung.”

Đan lão gia cùng các phu nhân tâm tình pháp phủng, bất an, đưa Hoàng đế tới phòng mà Đan Hoàn đang bị nhốt, thế nhưng lão có loay hoay thế nào khóa cũng không mở.

Hoàng đế chau mày, Tiểu Tuyền Tử vội kêu thị vệ mang đao tới, một đao chém xuống chặt đứt xích, Hoàng đế đẩy cửa bước vào, những người khác muốn vào theo, bị Tiểu Tuyền Tử ngăn lại.

“Các người đều ở bên ngoài chờ, Hoàng đế cùng Hắc gia nói chuyện”.

Hoàng đế vào cửa nhìn thấy Đan Hoàn đang ngồi trên giường, xem mỹ nữ đồ, miệng còn bình phẩm này nọ.

“Người này, béo quá không tốt, người này gầy quá, bỏ đi, người này không béo không gầy, eo nhỏ hông to nhất định có thể sinh nhi tử.” Đan Hoàn đưa bức tranh tới trước mắt, tựa hồ thấy món ngon.

Hoàng đế tức giận đi tới, một bên đoạt lấy bức tranh, sau đó liền ném ra thật xa, Đan Hoàn tròn mắt nhìn Hoàng đế, đây là ý tứ của người a?

Đan Hoàn ngốc lăng một hồi, sau đó bỗng nhiên cười rộ lên, thanh âm càng lúc càng lớn, cười chỉ hận là không thể ngừng được, Hoàng đế lúc này mới phát hiện mình bị đùa giỡn, lúc bước vào ồn ào như vậy, Đan Hoàn sao có khả năng ngồi xem tranh mà không nghe thấy.

“Người lừa trăm? Có gì tốt? Xem ta khi trở về làm thế nào trị người, sự tình đã nói rõ với người nhà người rồi, có thể hồi cung được chưa? Nghịch ngợm!”

“Người tốc độ thật đúng là mau, nhanh như vậy đã giải quyết xong chuyện cha ta, so với ta tính còn nhanh hơn mấy khác, ha ha ha cái mặt dần dần của người ban này, hẳn là hiểu lầm gì đi?”

Hoàng đế nhắm lại đôi mắt, khó khăn thừa nhận: “Sau này không được đem chuyện này ra đùa giỡn, trăm sẽ giảm thọ”.

“Người lại gần đây một chút, ta có việc cần nói”. Đan Hoàn thần bí nói Hoàng đế ghé lỗ tai lại gần.

Hoàng đế không nghi ngờ tiến lại gần, Đan Hoàn bên tai y nhỏ giọng nói: “ Trong lòng ta, người là mỹ nhân đẹp nhất, bởi vậy không cần lo lắng”.

Nói xong, Đan Hoàn còn hôn lên mặt Hoàng đế một cái, chiếm được tiện nghi Đan Hoàn hắc hắc cười chạy trốn, để lại Hoàng đế một mình trong phòng trống.

Người nhà Đan Hoàn qua cánh cửa mở rộng, nhìn thấy hết một màn, sợ tới ngây người, Đan Hoàn hảo tâm đi ngang qua cha hẳn hảo hảo vỗ vai lão.

“Cha a, ta đi về trước, ngày khác trở lại thăm người, yên tâm đi, nhi tử sẽ không để người mất mặt, ha ha”.

69. Q.3 - Chương 12

Đan Hoành cùng Hoàng đế hồi cung, Đan gia sau đó như nổ tung, Đan lão gia nhìn thấy một màn lúc sau tựa hồ mất hồn mất vía, mấy vị phu nhân trong Đan gia cùng nhau mật đàm hồi lâu, khó có được hôm nào như đêm nay, mấy vị phu nhân cùng nhau tới tìm Đan lão gia, Đan lão gia vẫn loay hoay ở trong phòng, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Sao có thể như vậy? Tôn tử của ta a, ta nhất định là đang nằm mơ!” Mấy phu nhân vào trong phòng của Đan lão gia, xác định chung quanh không có người mới đóng cửa phòng lại, dự định hảo hảo nói chuyện với phu quân. Người mạnh mẽ nhất là Tam nương bắt đầu lên tiếng (Còn nhớ cái bà bày ra chuyện em Hoành giả nữ vào cung không ^____^). “Lão gia, kỳ hạn Hoàng đế đưa ra chỉ còn đêm nay thôi, ngài đã nghĩ xong chưa? Lão gia ngài phải thông suốt, nghìn lần vạn lần cũng đừng chọn điều thứ nhất a, nếu Hoàng đế thực sự ban cho ngài mấy mỹ nhân làm thiếp, địa vị của tỷ muội chúng ta khó lòng mà giữ được, chỉ đành để cho người ta khi dễ”. Đan lão gia nhìn thấy mấy vị phu nhân bước vào, liền tròn mắt nhìn, chờ Tam phu nhân nói xong, đột nhiên nói một câu: “Nói cho ta biết, ta không nhìn nhầm phải không? Ta thực sự thấy A Hoành hấn hôn...hôn Hoàng đế?” “Lão gia, người cũng nên thông suốt đi, lúc đó chúng ta đều thấy cả, thế nên chuyện để Đan Hoành cưới vợ dù thế nào ông cũng đừng nên nghĩ tới nữa”. “Ô ô, con của ta a, tôn tử của ta a!” Trong lúc Đan lão gia gào khóc thảm thiết thì già trẻ lớn bé trong Đan gia, lấy thiếu số phục tùng đa số ra cái quyết định chọn phương án thứ hai, ấy chính là nhận Thực Thành làm nghĩa tử. Còn tại trong cung, mất thấy kì hạn ba ngày sắp hết, Đan Hoành khó lòng nén nổi hiếu kì, liền trong một tối đem nghi vấn trong lòng hỏi Hoàng đế. “Hoàng thượng, người rốt cục muốn cha ta chọn phương án nào? Nếu ngộ nhỡ cha ta chọn phương án thứ nhất thì biết tính sao bây giờ?” “Không đâu, nếu như trăm số liệu không sai, phụ thân người sẽ chọn cách thứ hai, cho dù y không chọn thì mấy lão phu nhân cũng sẽ chọn cho y”. “Ồ, người giải thích rõ hơn đi” “Quốc trượng nếu như thực sự muốn trăm ban ấy mỹ nhân làm thiếp, như vậy Đan phủ ắt loạn, các nàng từ trong cung đi ra cao thủ hơn nữ nhân bên ngoài nhiều, mẫu thân và các di nương của người nhất định sẽ bị áp chế, lúc này Đan phủ sẽ là thiên hạ của các nàng, hơn nữa phụ thân người tuổi tác cũng đã cao rồi”. “Ha ha, người đã tính toán kĩ rồi, vậy là người buộc cha ta chọn cách thứ hai, thật là gian xảo nha”. “Trăm chẳng phải đã để cho bọn họ tự chọn đó sao, bởi vậy bọn họ chọn cách nào trăm hoàn toàn đầu có can thiệp vào” “Kì thực, người việc gì phải để bọn họ nhận Thực Thành làm nghĩa tử, chẳng phải là còn có Hắc Uy sao? Y không cha, không mẹ, y coi cha ta như phụ thân của y, để y trở về là tốt rồi”. “Người muốn y trở về sao?” Hoàng đế hỏi nhẹ. “Cùng lớn lên với y từ bé ta đương nhiên muốn, y trở về ta có thêm trò tiêu khiển”. “Thanh mai trúc mã quả nhiên bất đồng”. Hoàng đế thâm ý nói một câu. Đan Hoành nhăn mày suy nghĩ một lúc, “Có ý tứ gì? Mà ta cũng muốn hỏi người, phương án đối phó với lão cha ta người đã suy nghĩ từ rất lâu rồi phải không?” “Trăm đã suy nghĩ ngay từ khi người đồng ý trở về kinh, ngay khi người về kinh, phụ mẫu người nghe tin nhất định sẽ từ phía Bắc lập tức quay về kinh, đến lúc đó sống chết thế nào phụ thân người cũng sẽ bắt người cưới vợ, để nối dõi tông đường, đến lúc đó thì vị trí của trăm sẽ thế nào? Hắc Uy cố thủ một phương không thể quay về, người nhà người cũng không chắc sẽ định cư ở phương Bắc, mà nếu bọn họ định như vậy thì người cũng sẽ rất nhớ bọn họ, không phải sao?” Hoàng đế bắt đầu giảng giải. “Ta có thể tới thăm bọn họ”. “Đúng vậy, lộ trình mất hơn năm tháng, còn cả thời gian ở lại nữa, một năm người đi một lần, người nói trăm ngồi chờ ở đây sao chịu nổi?” “Đừng nói kiểu như người bị ủy khuất vậy, cho Hắc Uy quay về kinh là được.” “Phương Bắc chiến sự mới tạm chấm dứt, rất cần một vị tướng giỏi ở lại cố thủ thành trì, khôi phục dân sinh, Hắc Uy là một lựa chọn rất tốt, nếu chưa tìm được ai thay y ta không thể gọi y trở về.”

“Vậy phải cần bao lâu? Một năm hay hai năm? Dù sao trước sau cũng quay trở về, sao phải phiền phức lôi Thạch Thành vào chuyện này?” “Người rất mong y trở về sao?” “Ai?” “Hắc Uy!” Hoàng đế buông ra hai từ. “Biểu tình của người như vậy là thế nào?”

Dường như người đặc biệt để ý tới Hắc Uy”. “Không có!” Hoàng đế lập tức phủ nhận, có điều rõ ràng là nói dối, Đan Hoành nhìn ra được, Hoàng đế không giỏi nói dối, khi nói dối thì sẽ tránh ánh mắt của hắn, đôi mắt hạ xuống, ý đồ trốn tránh. Đan Hoành suy nghĩ, Hắc Uy ở nơi đó cũng không có mấy dịp được gặp Hoàng đế, cũng chưa từng có lỗi với Hoàng đế, chỉ trừ lúc đó..

[Hắc Uy từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, y được cha ta nuôi dưỡng, thầy tướng số phán rằng, cha ta không có số

sinh được con trai, bởi vậy lúc nường của ta mang thai ta, lão cha ta chắc mẩm trong bụng ta là nữ nhi, bởi vậy mới quyết định từ trước khi ta được sinh ra sẽ gả ta cho Hắc Uy, cha ta quyết định để Hắc Uy làm con rể của mình để kế thừa gia nghiệp, thế nhưng không ngờ rằng ta sinh ra lại là nam nhân, bởi vậy việc hôn nhân đương nhiên không thành, sau đó mấy tháng thì muội muội của ta được sinh ra, thế là cha ta quyết định gả muội muội cho y, chuyện này nói tới đây được rồi, nhắc lại làm ta không thích, từ nhỏ tên hỗn đản này đã dùng việc này để làm ta xấu hổ, thật không ngờ người lại muốn nghe] Đan Hoành nhớ lại cái lần cáo biệt Hắc Uy đã nói ra, nhớ lại hần thấy lúc đó sắc mặt Hoàng đế thật đen, lúc đó hần không phát hiện ra điều gì, hiện tại nghĩ lại, hần vì chuyện đó nên Hoàng đế mới...

Trách không được y không muốn Hắc Uy quay về, cố ý chuyển hướng câu chuyện. Đan Hoành ngồi trên giường, đưa tay đập đập hai bên trái phải ý nói Hoàng đế ngồi xuống cạnh hần. Hoàng đế ngồi xuống, nhưng để tránh đi theo vết xe đổ nên ngồi cách hần một đoạn “Người để ý chính là Hắc Uy là người vốn định hứa gả cho ta khi nhỏ? Kỳ thực người không cần để ý, chỉ có người là bảo vật trong lòng ta, những kẻ khác ta không để ý..”

Nói xong những người này Đan Hoành đem Hoàng đế áp xuống giường, đưa tay giữ hai tay Hoàng đế kéo lên đỉnh đầu, thân thể áp trên người Hoàng đế, ngăn không cho y giãy dụa. Nằm úp sấp trên người Hoàng đế, Đan Hoành thì thào vào tai y. “Bộ dạng ăn dấm chua của người hảo khả ái, khiến ta muốn hảo hảo thương người”.

Hoàng đế nghe những lời này của Đan Hoành sắc mặt liền biến, y nhìn ra phía ngoài cửa, tiểu thái giám vì lo chủ tử buổi tối có việc gì cần phân phó nên vẫn đứng ở bên ngoài, nếu y lên tiếng gọi người, hần sẽ có người trợ giúp, thế nhưng trong tình cảnh này, bị bắt cứ kẻ nào nhìn thấy cũng không hay ho gì, Hoàng đế nhắm đôi mắt lại, nghiêng nghiêng đầu, coi như hết, nếu đã yêu hần thì cứ chiều hần hết tất thấy đi, nếu bên nhau cả đời, dựa vào sức mạnh của Đan Hoành, trước sau gì thì hần cũng sẽ có cơ hội. Đan Hoành cúi xuống hôn lên mặt Hoàng đế một cái, sau đó buông tay vẫn đang giữ tay Hoàng đế ra, xoay người nằm xuống bên cạnh Hoàng đế.

“Dáng vẻ của người giống như ta lấy mạng hiếp yếu vậy, chỉ là muốn trêu người một chút thôi, nếu thật sự làm, nơi đó của người sẽ đau nhức tới ba ngày, sáng sớm người còn phải vào triều, đến lúc đó người làm thế nào mà ngồi lên ngai a? ” Hoàng đế nhìn vào khuôn mặt Đan Hoành, nét mặt kinh hãi, y không ngờ hần lại có thể vì y mà suy nghĩ như vậy. Đan Hoành nhìn bộ dạng ngu ngốc của Hoàng đế, khẩu khí tức giận nói. “Đừng nhìn ta như thế, cẩn thận ta thay đổi quyết định” Mà câu trả lời của Hoàng đế chính là không sợ chết cúi xuống cắn lấy đôi môi đỏ mọng của Đan Hoành.

70. Q.3 - Chương 13

Đan Hoành nằm trên giường, mắt thấy mặt Hoàng đế càng ngày càng gần, cho tới khi đôi môi ôn nhu ấy chạm vào môi hần, chậm rãi ma sát, thế rồi đôi đầu lưỡi chậm rãi giao triền, khẩu thủy trao nhau, cảm giác này thực khiến người ý loạn tình mê.

Mỗi một đụng chạm, Đan Hoành đều cảm nhận sự cẩn thận nâng niu cùng vô hạn yêu thương của Hoàng đế, y thấy hần giống búp bê thủy tinh lắm sao? Thân thể hần so với y chỗ nào cũng rắn chắc hơn nhiều.

Hoàng đế khi áp lên người Đan Hoành còn cố ý chống hai tay lên giường để tránh không dồn trọng lượng cơ thể lên hần, y cẩn trọng bao nhiêu thì càng cho thấy y quý trọng hần bấy nhiêu.

Nhưng Đan Hoành khi phát giác cơ thể Hoàng đế và y có một chút khoảng cách, phát hiện sự cẩn thận ôn nhu của Hoàng đế, Đan Hoành vươn tay vòng ra sau lưng Hoàng đế, kéo y áp vào trên người hần, khiến nụ hôn lại càng sâu, đây chính là hành động thân mật mà khi thanh tỉnh Đan Hoành có thể tiếp nhận, cũng có thể coi đây là một loại hưởng thụ của hần.

Hoàng đế nhận thấy Đan Hoành không có ý phản đối, hơn nữa còn một bộ lim dim mắt hưởng thụ, bàn tay y bắt đầu lần xuống phía dưới, Hoàng đế cởi áo của Đan Hoành, xoa lên vùng bụng rắn chắc của hần, Đan

Hoành tuy nhìn nhỏ gầy, nhưng cơ bụng rất rắn chắc, Hoàng đế yêu thích vuốt ve mãi cơ bụng rắn chắc không thôi, rồi bàn tay lần rờ xuống dưới, vói vào trong quần hần, đụng vào nơi cấm địa.

Phát giác dị trạng, Đan Hoành mở to đôi mắt đang nhắm, nhìn vào đôi mắt ôn nhu của Hoàng đế.

Hoàng đế sủng nịch nhìn hần, phát giác cơ thể hần đột nhiên cứng ngắc lại, liền lập tức dừng tay, chỉ chạm chóp mũi mình vào chóp mũi hần, thấp giọng nói nhỏ.

“ Trẫm có chừng mực, nếu ngươi không thích trẫm sẽ dừng lại, chỉ cần có thể ôm ngươi, cùng ngươi ngủ trẫm cũng đã thỏa mãn rồi, ít nhất có thể hôn nhẹ ngươi, vậy là đã rất tiến bộ rồi”.

Vừa nói Hoàng đế vừa rút bàn tay để trong khó hạ của Đan Hoành ra, Đan Hoành đưa tay giữ tay Hoàng đế lại.

“Ngươi nhẹ nhàng một chút, ngày mai ta còn muốn gặp ngươi a”. Thanh âm của hần rất nhỏ, nếu như ai không để ý sẽ không nghe thấy, nếu như Hoàng đế không cảm giác được nhiệt khí từ Đan Hoành thổi tới môi y, y hần đã nghĩ rằng mình nghe nhầm, Hoàng đế kinh hỉ xác nhận lại.

“Hoành nhi, ngươi nói đêm nay ta có thể làm sao?”

Đan Hoành đỏ mặt lên, đẩy Hoàng đế ra, xoay người giả bộ ngủ, trong miệng còn nhỏ giọng nói.

“Không muốn thì thôi, ta cũng không muốn làm, rất mất mặt, không thích vậy ngủ đi”.

Hoàng đế chờ cơ hội hần chấp thuận này thật lâu, sao có thể buông chứ? Hoàng đế vòng tay ôm lấy Đan Hoành từ đằng sau, thăm dò hôn lên mặt hần, một tay xoa nắn tại tiểu anh đào mê người trước ngực hần, một tay trượt xuống khó hạ, xoa nắn bộ vị nam tính của hần.

Liên tục kích thích hạ thể của hần, khiến Đan Hoành vội đưa tay giữ lại bàn tay đang khiến trái tim hần đập loạn kia, rồi ngẩng đầu muốn Hoàng đế hôn, Hoàng đế ngấm nhìn ánh mắt mơ màng của Đan Hoành, tâm tình không khỏi kích động, đây là lần đầu tiên y cùng hần lưỡng tình tương duyệt, Đan Hoành lần đầu tiên đồng ý cùng y lúc còn thanh tỉnh.

Hoàng đế hôn lên môi Đan Hoành, thì thầm những lời lẽ yêu thương, hai ngón tay tiếp tục xoa nắn tiểu anh đào trước ngực hần, cho tới khi nó biến thành màu đỏ hồng.

Tình cảm trong lòng trào dâng thành những lời lẽ yêu thương” “ Hoành nhi, trẫm yêu ngươi nhất, ngươi có biết không? tiểu Châu trước ngực của ngươi đã đỏ thắm, chín ngọt chỉ chờ trẫm ngất”.

“Ấn”. Nghe những lời nói ấy, Đan Hoành cất tiếng rên rỉ, mặt đỏ bừng dùng miệng hần ngăn chặn những lời tiếp theo mà y định nói.

Hoàng đế đã thoát xong quần áo từ lúc nào, thế nhưng bàn tay vẫn không buông hạ thể của Đan Hoành xuống, nam nhân rất hiểu dục vọng của nam nhân, cùng những điểm mẫn cảm, đôi tay Hoàng đế lúc nhanh lúc chậm xoa bóp na căn của Đan Hoành, ngón tay lại đè lại trên đỉnh, ngăn không cho nó phát tiết.

Đan Hoành co một chân lên để chống lại dục vọng khó nhịn, phát hiện cơ thể Đan Hoành đang căng ra, Hoàng đế biết thời cơ đã đến.

Hoàng đế đưa một tay tới hậu đình Đan Hoành, buông ngón tay đang chặn đỉnh dục vọng của hần, để nó phát tiết, rồi lấy thể dịch trên đó chậm rãi đưa xuống hậu đình của Đan Hoành.

Phát tiết qua đi, Đan Hoành ý loạn tình mê, thân thể thư sướng, nên chỉ nghĩ động tác kia của Hoàng đế chỉ là một cách âu yếm khác, nên không để ý, cho tới khi thứ hỏa nhiệt kia của y chạm vào nơi tư mật, hậu đình hần một trận co rút.

Hần mở mắt nghehén đón cái hôn nhẹ phía trên mí mắt của Hoàng đế, hần biết kế tiếp sẽ thế nào, vì vậy chân dùng chút lực đè xuống giường, Hoàng đế dùng lực một hơi đi vào.

Một trận đau nhức dâng lên khiến Đan Hoành rơi xuống một giọt lệ, bỗng nghe [Ba] một tiếng, thì ra Đan Hoành dùng lực ở chân nhiều quá, ván giường không chịu được nên bị thủng một lỗ, thị vệ ngoài cửa nghe động, khẩn trương hỏi.

“Hoàng thượng, ngài có việc gì không?”

“Không sao cả, các người lui đi”. Lệnh thị vệ lui xuống, Hoàng đế quay lại cười cười nhìn Đan Hoàn đang đỏ bừng đôi má vì xấu hổ, lau đi nước mắt trên mặt hắn.

“Khí lực lớn như vậy, không bằng để dành để ứng phó với trăm”.

Đan Hoàn không trả lời, kéo cánh tay y lên hung hăng cắn một ngụm, hỗn đản này còn dám cười hắn, không biết là ai hại hắn như vậy đi.

“Ô! Người thật đúng là quyết tâm cắn ta, xem trăm nghiêm phạt người thế nào”.

Hoàng đế thấy Đan Hoàn vẫn tràn trề sinh lực nên cũng yên tâm, vì vậy động tác bắt đầu nhanh hơn, mỗi lần trườ sấp đều mang theo nồng đậm kích ái, khiến người không kịp thở dốc.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Đan Hoàn dùng chân gõ xuống phản tạo ra những âm thanh đều đều, Hoàng đế nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc ướt mồ hôi của hắn, mê muội nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, Đan Hoàn của y khi lớn lên lại càng xinh đẹp mê người, cũng biết suy nghĩ đúng sai, lại còn quan tâm tới y nữa.

“Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân.”

(Nguyên câu thơ là “Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước vu sơn bất thị vân”, đây là câu thơ trong bài khiến bi hoài, tác giả là Nguyên Chấn thời nhà Đường, bày tỏ nỗi nhớ thương người vợ đã mất. Tác giả ví vợ mình là nước biển, những người con gái khác chỉ là nước, không thể so sánh được với người vợ đã mất, trong lòng tác giả chỉ có vợ mình, thể hiện tình yêu sâu đậm chung thủy. ^_____, cái nì bạn gấu sưu tập ạ).

Hoàng đế trong lòng tràn đầy cảm động, đột nhiên thủ thả tâm tình, ái tình thật sự mù quáng, yêu một người chính là trong mắt mình, người đó cái gì cũng tốt, hơn nữa cảm giác thật sự kì diệu, cho dù Đan Hoàn không phải người dịu dàng ôn nhu. Hoàng đế nhìn ván giường bị đập thủng, thầm nghĩ ngày mai chắc phải đổi ván giường.

“Người thì thăm cái gì vậy?”

“Là bài thơ, còn có nửa câu sau, muốn nghe không? Thủ thứ bụi hoa lại xem, bán duyên tu đạo bán duyên quân”.

“Các người văn nhân toàn nói những thứ ta nghe không hiểu, ngày mai cha ta tới, nhớ gọi ta, ta muốn xem người đối phó với y thế nào, y nhất định rất khó xử lí, ta không tin sự tình như thế là xong”. Khẩu khí Đan Hoàn mang theo ý chế giễu.

Hoàng đế bắt đắc dĩ hôn lên trán hắn, y biết Hoàn nhi vật nhỏ này gặp chuyện phiền phức đều là để y giải quyết, yêu hắn chẳng phải là dung hắn sao?

71. Q.3 - Chương 14

Hoàng đế kéo chăn muốn đắp lên thân trần của Đan Hoàn, tình cảm mãnh liệt qua đi người sẽ có chút lạnh, nếu để lâu sẽ bị cảm, chăn vừa khoát lên người Đan Hoàn, Đan Hoàn liền vùng tay hất ra.

“Trên người dính dính, không muốn đắp chăn, tự người đắp đi”.

“Hoàn nhi sẽ cảm lạnh, đắp lên đi”. Hoàng đế vừa nói vừa đưa chăn qua đắp lên người Đan Hoàn.

Đan Hoàn đưa tay ngăn lại.

“Không muốn”.

Xét thấy thân thể quan trọng hơn, Hoàng đế quyết định không để ý tới sự tùy hứng của Đan Hoàn, liền định dùng trọng lượng thân thể đè xuống, ngăn cản chống cự của Đan Hoàn, đem chăn đắp cho hắn, Đan Hoàn phát hiện ý đồ của y, bèn co chân dùng đầu gối chống lên hông y.

“Hoành nhi!” Hoàng đế định mở miệng trách cứ sự tùy hứng của hần, đột nhiên phát hiện khuôn mặt Đan Hoành lộ ra thần sắc thống khổ, liền tưởng y không cẩn thận đè mạnh lên người hần, đụng vào vết thương vốn có do hần nghịch ngợm gây nên.

Hoàng đế lo lắng hỏi “Hoành nhi, người bị thương ở đâu, để trẫm xem vết thương có bị hở miệng không?”

Hoàng đế xốc chân lên muốn kiểm tra thân thể hần, Đan Hoành liền giữ chặt góc chăn nói: “Không việc gì, người ngủ đi, chăn ta đắp là được”.

“Không được, để trẫm nhìn, nếu không trẫm sẽ lo lắng, rất đau phải không? Có muốn truyền ngự y?”

“Người rất phiền biết không, lúc trước người không làm là tốt rồi” Đan Hoành quay đầu về một bên không thèm nhìn y.

Hoàng đế đưa tay quay đầu hần lại, nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của hần đỏ bừng, lúc này mới hiểu ra.

“Người là nói nơi nào?”

Biết rõ rồi còn hỏi, hần sao có thể nói ra miệng chứ, Hoàng đế đột nhiên vòng tay ôm thắt lưng hần, kéo hần vào trong lòng.

“Như vậy, nếu có gió thổi tới người sẽ dễ chịu hơn đúng không, vậy chúng ta sẽ không đắp chăn nữa, ngoan ngủ đi một chút”.

“Ta khỏe mạnh nên sẽ không việc gì, nhưng người sẽ bị cảm lạnh, đắp lên đi”.

Hoàng đế đem chăn khoát qua hông hai người, sau đó đưa tay xoa nhẹ đầu Đan Hoành.

“Hoành nhi, trẫm có hay không nói qua, lúc người an tĩnh thật giống một con mèo nhỏ, thế nhưng người như vậy, trẫm lại lo rằng người bị bệnh, tâm tình thật phức tạp”.

Đan Hoành đối với những lời tâm tình cảm động của Hoàng đế, cũng không thừa hơi đáp lại, hơn nữa còn ngay tại bên cổ của y hăng hái cắn cho y một ngụm.

“A!? Hoành nhi, người làm cái gì?”

“Dám nói lúc ta bệnh giống một con mèo nhỏ, còn không ngấm lại bộ dạng đó là do ai làm hại? Ta cho người biết Đan Hoành ta trông tưởng là mèo con nhưng chính là là hổ”.

“Người a”.

Đùa giỡn tới hơn nửa đêm, Đan Hoành gần hừng đông mới mơ màng ngủ, Hoàng đế cẩn thận buông Đan Hoành ra chuẩn bị vào triều.

Trời còn chưa sáng, ai cũng không thấy trên người Hoàng đế có gì không thích hợp, khi thượng triều, những đại thần đứng gần Hoàng đế, có bản tấu cần dâng, một hồi đứng chờ ra, có chút còn chưa tỉnh ngủ.

Đột nhiên không biết vị đại thần nào tính cẩn thận tỉ mỉ phát hiện thấy khi Hoàng đế tự tay mở tấu chương ra đọc, bên cổ áo lộ ra một dấu răng.

Các vị đại thần một truyền mười, mười truyền trăm, lập tức liền tinh thần tỉnh táo nhìn chăm chăm vào cổ áo Hoàng đế để xem đến tột cùng là chuyện gì.

Tiểu Tuyền Tử phát hiện không khí khác thường, lập tức hướng theo ánh mắt các vị đại thần nhìn liên tim nẩy liên hồi, thôi thế là lộ, hơn nữa sự trong sạch của Hoàng đế xem chừng không giữ nổi (anh Hoàng vẫn nổi tiếng là “thủ tiết” với vị hoàng hậu quá cố a~~)

Tiểu Tuyền Tử vội vã lên phía trước, ghé tai Hoàng đế nói ra tình cảnh.

Hoàng đế theo phản xạ đưa tay sờ lên cổ, Đan Hoành tối hôm qua để lại dấu răng nhẹ nơi đây, không nghĩ tới bây giờ vẫn còn, động tác của Hoàng đế không khác gì giấu đầu lòi đuôi, một số đại thần phát ra tiếng hấp hút không khí, Hoàng đế biết rằng ngày lâm triều hôm nay nên dừng ở đây, Hoàng đế đưa ánh mắt ra hiệu cho Tiểu Tuyền Tử.

“Có bản tấu thì bước lên, nếu không thì bãi triều!”

Sau lời nói này, Hoàng đế sẽ đứng lên quay về hậu cung, những việc triều chính còn dở sẽ tiếp tục giải quyết ở ngự thư phòng, Hoàng đế vừa đứng dậy định đi thì một đại thần lên tiếng.

“Thần có bản tấu”. Hoàng đế nhìn xuống thì ra là phụ thân của Hiền phi, là lão thần hai triều, thật lâu trước đây đã được khuyên về nghỉ ngơi, thế nhưng lão đại thần nói còn muốn vì Đại Đồng cống hiến tới cùng, cho nên y cũng không có biện pháp, chỉ có thể nhìn lão đại thần mỗi ngày lung lay lắc lư đứng trên triều, thực sự không đành lòng.

Hoàng đế liền ngồi lại: “Văn đại nhân có sự gì quan trọng cần tấu? Nếu như không phải việc khẩn buổi chiều giờ Mùi canh ba hãy tới Ngự thư phòng.” Hoàng đế vốn có hảo ý, buổi chiều tới Ngự thư phòng có thể ban thưởng cho lão ngồi, cũng không khiến Văn lão đại thần vất vả như vậy, không nghĩ tới lão còn không cảm kích.

“Thần có chuyện quan trọng cần tấu”.

“Có tấu chương không?”

“Không có, thần là muốn nói Hoàng hậu quy thiên cũng gần ba năm rồi, Hoàng thượng không muốn lập Hoàng hậu khác, thâm tình đối với Hoàng hậu đến trời xanh cũng thấu hiểu, thế nhưng nước không thể một ngày không có vua, hậu cung không thể một ngày không có chủ, thần cả gan thỉnh Hoàng thượng lập tân hoàng hậu trấn an dân tâm”.

“Lập hậu vốn là đại sự cần bàn kĩ hơn, hơn nữa trong lòng trăm, không ai thay thế được địa vị của Hoàng hậu”

“Hoàng thượng, thần thấy Hiền phi là người có đủ khả năng, không phải thần khoe khoang, tiểu nữ từ nhỏ đã đọc đủ kinh thư, hiểu cách đối nhân xử thế, vừa tiến cung ba năm đã được phong làm Hiền phi, Hoàng thượng đối nàng hẳn là cũng có tình cảm, thần cả gan tự tiến cử.” Nói tới nói lui chính là muốn tiểu nữ của lão lên làm Hoàng hậu.

Hoàng đế vừa nghe đã mất hết kiên nhẫn.

Văn đại thần vẫy cánh rất nhiều, một kẻ vừa đứng lên tiến cử, những kẻ khác liền hòa theo. Hoàng đế còn chưa nói gì, vẫy cánh bên nhà Đức phi cũng không chịu lép vế, lập tức có kẻ đứng ra phản đối, hơn nữa còn nói muốn tiến cử Đức phi làm hoàng hậu, hai bên càng nói càng ầm ĩ, tựa hồ đã quên nơi này là triều đình, tiếng cái nhau vang ra tận bên ngoài.

Hoàng đế ban đầu chỉ là lẳng lặng nhìn, càng nhìn lại càng thấy không ra một cái dạng gì hết, Hoàng đế cầm chén trà trong tay, giả bộ lơ tay, làm rơi cái chén xuống đất.

[Ba!] một tiếng giòn vang vang lên, thanh âm không lên, nhưng tất cả mọi người trong triều liền lập tức im lặng, trở về chỗ đứng của mình, Hoàng đế nhìn các vị đại thần phân bang lập phái, đứng dậy bước ra ngoài triều, ra tới cửa còn nói một câu:

“Việc lập hậu sẽ bàn bạc kĩ hơn, bãi triều!”

Các vị đại thần nhìn Hoàng đế rời đi, lúc này mới dám đưa tay lau lau mồ hôi trên trán, đa số mọi người trong lòng đều thầm mắng chính mình đa sự, việc lập hậu cùng bọn y không quan hệ, hà tất tham gia vào chọc giận Hoàng đế? Khiến Hoàng đế để ý, xem ra phải lập tức thăm dò xem ai được Hoàng đế yêu thương, nhanh tay dâng lễ, nhờ người đó nói vài câu, để Hoàng đế cho qua ngày hôm nay.

Nghe tin tức trong cung truyền ra, hiện tại người được sủng ái nhất chính là đệ đệ sinh đôi với tiền Hoàng hậu – Đan Hoàn, hơn nữa xem thái độ hôm nay của Hoàng đế, là vô cùng có khả năng, Đan gia chắc hẳn tu ân tích đức từ nhiều kiếp mới có được đôi chị em như vậy, bỏ đi, việc trước mắt tìm cách tạo dựng mối quan hệ quan trọng hơn.

Các vị đại thần vội vã rời đi, ngay lúc xuất cung thì liền gặp Đan Hổ cùng các vị phu nhân vào cung trả lời Hoàng đế, vì muốn tạo dựng quan hệ, nên các vị đại thần liền tìm cách lôi kéo, nào là khen nữ nhân Đan gia, nào là khen lão gia Đan gia thật có phong độ, phu nhân mỉa mai lại biết giáo dục nữ tử, nói tới mức con kiến ở trong Đan gia cũng là được tuyển chọn, vô cùng mỉa mai quý hiếm.

Đan lão gia hôm nay tiến cung tâm tình vốn là bất hảo, không hiểu thế nào còn bị một đồng người vây quanh phiền phức, hơn nữa còn nói, nào là tiểu nữ của lão được Hoàng đế vô cùng sủng ái, nào là tiểu nữ của lão xứng đáng được làm hoàng hậu, cái gì mà ôn lương thực đức chứ? Tiểu nữ nhà lão chính là hàng giả giá giả, còn nghe nữa lão nhất định chửi ầm lên. Đan lão gia liền xông ra khỏi đám người, tìm một nơi an tĩnh, mặc đám người ồn ã vây quanh các phu nhân.

Lúc này một lão đại thần đi tới, tự xưng là họ Văn.

“Lão hủ nhiều lần thâm nghĩ phải khuyên nhủ Đan quốc trưởng, phải quản công tử nhà ngài, không thể cứ như vậy điên đảo âm dương, những lời gièm pha điên loạn đảo phương xuất ra, sẽ khiến liệt tổ liệt tông Đan gia mất mặt hết. Ngay tới nhân dân Đại Đồng cũng không có mặt mũi gặp kẻ khác”.

“Người nói lời này là ý tứ gì? Con ta trước nay luôn biết tự trọng”.

“Nhiều việc ta cũng không muốn nói, chỉ nói cho người biết Hoàng đế hôm nay thượng triều bên gáy có dấu răng, thật không biết kẻ nào lớn mật, không nhiều lời nữa, cáo từ!”

Văn đại nhân tiêu sái xoay người bước đi, Đan lão gia há to miệng, tới nửa ngày còn chưa khép lại, tiểu tử kia chẳng lẽ thực sự làm như vậy?

72. Q.3 - Chương 15

Đan Hổ một nhà rút cuộc cũng vào tới Ngự thư phòng, hiện tại trong Ngự thư phòng chỉ có lão cha và các di nương của Đan Hoàn, Hoàng đế, Tiểu Tuyên Tử, cùng thái giám và cung nữ dâng trà, Hoàng đế ngồi trên long ý nhìn xuống, Đan Hoàn đứng sau vách ngăn nghe trộm, hẳn muốn xem lão cha trước giờ có chấp nói một không nói hai này hôm nay làm thế nào nuốt trôi vụ này.

“Đan quốc trưởng đã nghĩ thông rồi chứ, người muốn mi nhân hay muốn nghĩa tử?”

“Cựu thần...thời thì thần nói thật, thần vốn muốn chọn mi nhân, thế nhưng mấy vị phu nhân của ta đều phản đối, bởi vậy ta đành chọn cách thứ hai, nhận Thạch Thành làm nghĩa tử, các người còn trừng mắt nhìn ta sao? Ta chính là nói thật lòng a, ta vừa nói tuyển mi nhân, các người nhất khốc, nhị nháo tam đòi thất cổ, ta còn có thể nói các gì? Chẳng phải là đều theo ý các người sao?” Đan Hổ thấy mấy vị phu nhân trừng mắt với mình liền vội vàng giải thích.

“Phụt...” Tiểu Tuyên Tử cố nhịn cười, thật là một gia đình thú vị.

“Khụ...” Hoàng đế đưa tay che miệng, giả bộ ho để che giấu tiếng cười.

“Chọn ngày lành tháng tốt, trăm sẽ vì Quốc trưởng và Thạch Thành làm lễ nhận nghĩa tử, đã vào trong cung rồi, đợi lát nữa trăm phái người gọi Đan Hoàn tới, cùng các người đi dạo trong cung, không cần vội vã trở lại, trăm muốn cùng các người một nhà dùng cơm thịnh”.

Hoàng đế hướng Tiểu Tuyên Tử gật đầu một cái, Tiểu Tuyên Tử đi ra phía trước, dẫn Đan gia ra khỏi Ngự thư phòng, đi tới chòi nghỉ mát, nói là Đan Hoàn lập tức tới, mọi người cứ ngồi đây đợi.

Thấy người nhà rời đi, Đan Hoàn mới từ trong nội gian bước ra, Đan Hoàn ôm lấy cổ Hoàng đế, tựa đầu vào y ha hả cười nói.

“Ha ha ha ha! Cho tới bây giờ ta cũng chưa bao giờ thấy các di nương đồng tâm hiệp lực như thế này, lão cha ta lần này thực sự phiền muộn, thật giống con rùa rút cổ, ha ha ha”.

Cuồng tiếu qua đi, Đan Hoàn chậm rãi ngẩng đầu lên, Hoàng đế đưa tay chạm lên mặt hắn, bỗng nhiên không hiểu Đan Hoàn nhìn thấy cái gì, đưa tay đặt sau gáy Hoàng đế, kéo Hoàng đế về phía mình.

“Hoàn nhi?” Hoàng đế không biết hắn lại định nghịch ngợm gì, vì vậy cất tiếng hỏi, Đan Hoàn đưa tay kéo cổ áo y xuống.

“Tím rồi sao? Không thể nào, da của người thật quá mềm mại, hơn nữa lại còn rất trắng” Đan Hoàn đưa tay vuốt ve kiệt tác dấu răng của hắn lưu trên gáy Hoàng đế, sau đó sờ sờ bốn vết răng in rõ ràng trên da y, bộ dạng rất cảm khái.

Hoàng đế đưa tay giữ lại tay của hắn, dùng mắt cảnh cáo hắn không nên hồ đồ nữa.

Lúc này Tiểu Tuyền Tử đẩy cửa bước vào, vừa vặn chứng kiến một màn, Hoàng đế của bọn y ngửa đầu, vai áo bị giật lệch một bên, tay của Đan Hoàn còn đặt trên phần da bị lộ ra, tình cảnh này có đúng hay không hai người đang tình nùng mật ý a? Trời ạ! Hình như y nhìn thấy thứ không nên thấy, phải làm sao bây giờ? Tiểu Tuyền Tử chân tay luống cuống sững sờ đứng một chỗ.

Thế nhưng Hoàng đế lại bình thản hỏi.

“Đan gia được sắp xếp ổn chưa?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, đã an bài bọn họ ở Tử Uyển, nô tài đã sai người thượng trà, người có cần phân phó thêm điều gì?”

Hoàng đế xoay người nhìn Đan Hoàn nói:

“Tới bồi người nhà người đi, bọn họ hiếm khi được tiến cung, người dẫn bọn họ đi chung quanh dạo cũng tốt, thiếu cái gì cứ sai người đi lấy, ngộ thiện hôm nay sẽ dùng tại Tử Uyển, tới bữa trưa sẽ qua đó”.

“Vậy ta qua đó, người đi làm việc của người đi”. Đan Hoàn đi ngang qua người Tiểu Tuyền Tử, Tiểu Tuyền Tử nhìn hắn, rồi lại nhìn về phía Hoàng đế đang ngồi phê duyệt tấu chương, thật thương cảm, buổi tối bị đối đãi như vậy, ban ngày còn quốc sự chồng chất, vậy mà chủ tử lại cố gắng không để lộ ra mệt mỏi, Tiểu Tuyền Tử quyết định ngộ thiện sai trù phòng chế biến ít món ăn bổ dưỡng, để tu bổ thân thể chủ tử nhà y. (Trời ạ, anh Tiểu Tuyền Tử tưởng anh Hoàng đế là thụ a

=))).

Đan Hoàn nhìn thấy người nhà, vừa nói bọn họ có thể đi dạo trong cung, mấy di nương của hắn lập tức giục hắn đưa đi thăm thú hoa viên, a nương của Đan Hoàn nói muốn xem hắn trong cung cuộc sống thế nào, Đan Hoàn liền dẫn nương cùng cha hắn đi tới nơi hắn ở, a nương của Đan Hoàn đi xem khắp phòng y, đông nhìn nhìn, tây sờ sờ, tất thấy mọi đồ đạc trong phòng đều thật tinh xảo, giường ngủ cũng rất mới, hơn nữa bình phong còn được khắc điêu long, xem ra hài tử nhà nàng tu đạo cũng rất tốt, ít nhất tính tình cũng thu liễm đi ít nhiều, không phá hủy đồ đạc như trước nữa, trước đây khi gọi hắn rời giường khiến hắn tức giận, hay khi hắn say rượu đều liên phá sập giường, chỗ hắn ngủ giường sẽ không ra bộ dáng cái giường, thực cùng không còn nhìn ra được là giống cái gì, a nương hắn nào biết giường này chính là nửa canh giờ trước vừa được bê lên, Đan Hổ nhìn phu nhân nhà mình mãi ngắm đồ đạc trong phòng đến nhập thần liền kéo tay Đan Hoàn ra một góc, thần thần bí bí hỏi một số chuyện riêng của nam nhân.

“Nhi tử nói thật, người còn là xử nam không?”

“Cha, người hỏi cái này là có ý gì?”

“Thành thật nói cho ta biết, người có còn là xử nam không? ” Cha hắn âm lượng ngày một tăng, Đan Hoàn nhìn trái, nhìn phải không có ai mới nói.

“Cái này ..không còn thì sao?” Đan Hoàn có chút không xác định nhỏ giọng trả lời, lại nói tiếp, không phải hắn không biết ý lão cha, có điều rất khó giải thích.

“Này, vậy được rồi, nếu đã là một nam nhân, vậy người nghe cho kĩ, Hoàng đế không cho người cưới lão bà, thế nhưng y quản không được chuyện người chạm vào nữ nhân, đặc biệt là trong cung.” Đan Hổ lén lút lút đề đầu nhi tử của lão lại, hướng về phía cách đó không xa có mấy cung nữ đi qua, ý tứ vô cùng rõ ràng, chính là muốn Đan Hoàn tìm một nữ nhân, thì trong cung việc đó rất dễ.

Đan Hoàn không hiểu hỏi: “Cha, người có ý tứ gì? Là muốn ta tùy tiện tìm một người sao?”

“Nhi tử à, việc này cũng bất đắc dĩ, Hoàng đế không cho người thú lão bà, thế nhưng người nữ nào mở trường mắt nhìn Đan gia tuyệt được hậu lộ sao? Người bỏ chút công sức, thành toàn cho ước vọng của cha người, tìm một nữ nhân nào dễ lừa gạt, tùy tiện thượng một người, chờ nàng ta có thai, Đan gia có người nối dõi,

liền tìm cách để nàng ta xuất cung, chuyện sau này sẽ do ta an bài, không phiền toái tới người nữa, có được không?”

“Cha, người điên rồi sao? Làm như vậy sẽ mất đầu đấy” Đan Hoàn trong lòng biết rằng hắn không nên làm, cũng không làm, có điều để người kia nghe được, lão cha hắn nhất định gặp xui xẻo.

“Mất đầu? Mất đầu so với khi chết, bị tổ tiên chửi mắng thì tốt hơn nhiều lắm” Lão cha hắn còn muốn cùng hắn lẳng nhăng thì một hồi thanh âm truyền đến.

“Sao phải cố chấp như vậy, Đan thống lĩnh còn nhớ bần đạo không?”

73. Q.3 - Chương 16

“Sao phải cố chấp như vậy, Đan thống lĩnh còn nhớ bần đạo không?”

Đan Hoàn hướng theo nơi thanh âm phát ra nhìn, kia chính là cái kẻ đã mất tích mấy ngày Huyền cơ đạo sĩ, Đan Hoàn đi tới kéo áo Huyền cơ đạo sĩ, nợ nần của bọn hắn còn chưa có tính xong nha!

“Đạo sĩ đáng chết, người hại ta, nghe thì có vẻ người giúp ta, đưa cho ta cái thứ thuốc chết tiết kia, để ta bị...” Đan Hoàn liếc mắt thấy lão cha hắn vẫn còn đứng ở bên cạnh, câu kế tiếp không dám nói ra, liền kéo áo hắn ra một góc nói.

“Đội phụ mẫu ta rời đi, nợ nần với người ta tính đủ” Đan Hoàn oán giận nói.

Đan Hổ nhìn chằm chằm đạo sĩ, thầm nghĩ hình như lão có quen y.

“Khoảng 25 năm trước, cách ngoại thành phía Bắc năm dặm, bên sườn núi, người có cứu một đạo sĩ, còn nhớ rõ không? Ân công thực sự là quý nhân hay quên”

“Người là...thần tiên sống! Đại ân nhân của Đan gia! Không ngờ nhiều năm như vậy chúng ta có thể gặp mặt”

Đan Hổ kích động đi tới phía trước, đi ngang qua Đan Hoàn, kéo tay đang nắm cổ áo đạo sĩ ra, ấn đầu hắn xuống, lệnh hắn thi lễ cảm tạ ân nhân.

“A Hoàn a, người này trước kia ta thường xuyên kể với người, chính là đại ân nhân của Đan gia chúng ta, đạo trưởng, ngài xem, nhờ ngài làm phép ta mới có thể sinh ra tiểu tử bất hiếu này, ngài xem nó có giống ta không?”

“Giống, tính tình hắn cùng ngài giống nhau như đúc.”

Vừa thô bạo lại nóng nảy, thật may mà bộ dáng không giống y, nếu không Hoàn để thực sự thâm vô cùng, chỉ cần tưởng tượng việc Đan Hoàn có khuôn mặt giống cha hắn, râu ria lởm chởm, cộng thêm cái đầu tóc bù xù kia, thật không biết Hoàn để phải làm thế nào.

“Hắc hắc”. Nghe người ta nói nhi tử giống lão, Đan Hổ ngậy ngô cười.

“Thối lắm”. Đan Hoàn không cho là đúng nhỏ giọng phản bác, lão đạo sĩ kia thực sự là gặp người nói tiếng người, gặp quỷ thì nói tiếng quỷ, thật sự giỏi nịnh (giống câu đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy a J)

“Đạo trưởng, được gặp lại ngài ở đây thật tốt, hiện tại ta có một nan đề không giải quyết được, không bằng chúng ta qua bên kia nói chuyện, A Hoàn, rót trà.”

“Ta rót trà? Ta không khiến lão ói ra nước đã là may cho lão rồi!”

“Sao người lại có thái độ như vậy với thần tiên sống?”

“Người thử hỏi lão xem lão đã làm gì ta.”

“Người là một tiểu vương bát đản!”

“Đúng vậy, thế cha của một tiểu vương bát đản thì là cái gì?”

“Người muốn ăn đòn?” Càng nói càng tức, chả mấy chốc mà Đan Hoàn cùng cha hấn chuẩn bị động thủ.

Huyền Cơ đạo trưởng vội đứng dậy can ngăn “Chậm đã, chậm đã, chuyện gì cũng từ từ, Tiểu An rót trà, ân công, chúng ta ra chỗ chòi nghỉ nói chuyện, Đan Hoàn, người qua báo với mẫu thân người một tiếng.”

“Hừ!”

“Hừ!”

Đan Hoàn cùng lão cha hấn mỗi người miết đầu về một phía, bộ dạng không để đối phương vào mắt.

Đan Hổ đi tới chòi nghỉ, vừa đi vừa oán giận nói “Sau này sẽ cho người một trận”.

“Người nghĩ rằng ta sợ sao?” Đan Hoàn trở về chỗ mẫu thân hấn đang đứng.

Đan Hổ sau khi cùng đạo sĩ tới chòi nghỉ, vừa ngồi xuống liền khẩn cấp đặt câu hỏi.

“Đạo trưởng, ngài nói xem ta đã tạo nghiệt gì chứ, vất vả lắm mới có nhi tử, Hoàng đế lại không cho nó cưới vợ, đứa nhỏ này sinh ra chẳng phải phí công rồi sao?”

“Không phí công, ít nhất hương khói của Đan gia cũng không đoạn trong tay người”.

“Thế nhưng lại đoạn trong tay nhi tử của ta a, như vậy cũng không được a, chỉ cần ta còn sống một ngày, nhất định phải nhìn tôn tử được sinh ra, bằng không sau này ta không mặt mũi nào gặp tổ tông”.

“Tôn tử của người được sinh ra thì ta sẽ không mặt mũi nào gặp tổ tông”.

“Đạo trưởng, ngài nói thế là có ý gì?”

“Ngày đó ta sửa mệnh hài tử của người thực sự là ta sai rồi, người tiến cung có nghe thấy tin đồn gì không?”

“Có, có một lão đầu nói với ta mấy chuyện kì quái”.

“Vậy nếu chuyện y nói đều là sự thật thì sao?”

“Không thể nào!? Chẳng lẽ A Hoàn và Hoàng đế thực sự là...”

“Bần đạo chỉ có thể nói, việc này vốn là thiên định, A Hoàn và Hoàng đế là nhân duyên thiên định, muôn đời bên nhau, việc này không ai có thể thay đổi được”.

“Thế nhưng hài tử ta sinh chính là nam a, hơn nữa với nam nhân, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, y là Hoàng đế thì sao, tới phò mã cũng có tiểu thiếp bên người a, hơn nữa y còn có 9 nhi tử, sao lại không để A Hoàn nhà ta có một nhi tử chứ? Nay thật sự chẳng phải là quá bá đạo đi?”

“Đan lão đệ, người không nên cứ khăng khăng một mực như vậy, sai một lần cũng không thể tiếp tục sai nữa, như vậy chẳng phải là được rồi sao? Người có nhi tử, sau này không lo không ai hương khói, hơn nữa Đan Hoàn vốn là nữ mệnh, tổ tiên của người sẽ không trách người đâu”.

“Không được, ta còn chưa chết nhất định sẽ tìm cách khiến hấn sinh là tôn tử cho ta”.

“Thật quá cố chấp, bần đạo chỉ có thể nói với người, cho dù ngài có nỗ lực tới thế nào ngài cũng không thành công, đừng quá cố chấp như vậy nữa”.

“Ta không tin, nam nhân còn dục vọng? Thế nào rồi cũng phải cứng lên. Ta tin rằng, Đan Hoàn vốn thông minh, sẽ có ngày hấn nghĩ thông suốt”.

Huyền Cơ đạo trưởng vừa nghe vừa thấy không đúng, Hoàng đế là long, Đan Hoàn là phượng, chẳng lẽ có gì đó hiểu lầm? “Cái này...” Huyền Cơ đạo sĩ vốn còn muốn đặt câu hỏi, lúc này một người thái giám đi tới, báo là trong Tử Uyển đã chuẩn bị xong ngọc thiện, Hoàng đế đang chờ Đan lão gia tới dùng bữa.

Chờ người trong Đan gia đi hết, đạo sĩ liền bấm đốt tính quẻ, loạn a loạn, hình như vừa tính ra cái gì đó thật sự là loạn, quên đi, đây là chuyện của Đan Hoàn cùng Hoàng đế, chỉ cần bọn họ bên nhau, thì dù ai là long, ai là phượng cũng không phải chuyện của lão.

Dan nhân được Hoàng đế mời an tọa.

Dan Hoành vốn bị an bài ngồi cạnh cha hấn, đây là Tiểu Tuyền Tử cố ý an bài. Trước đây Đan Hoành đều là ngồi cạnh Hoàng đế, như vậy vốn là không hợp quy củ, trước đây y cũng không để ý tới bởi vì được Hoàng đế đặc biệt chuẩn, hơn nữa lúc Hoàng đế dùng bữa chung quanh đều là cung nhân, ai dám nói gì? Thế nhưng hôm nay còn có người ngoài, để người ngoài nói ra thì không hay lắm, bởi vậy mới an bài Đan Hoành ngồi chỗ đó.

Nhưng sau khi Hoàng đế ngồi xuống liền cảm giác không được tự nhiên, lúc này mới để ý thấy Đan Hoành ngồi xa y quá, có chút không thích ứng.

Hoàng đế đưa tay về phía bên cạnh y nói: “Hoànkh khanh ngồi đây”.

Hoàng đế ra hiệu cho tiểu thái giám mang một chiếc ghế nữa đặt bên cạnh y.

Tiểu Tuyền Tử liền tiến nhanh vài bước, ghé tai Hoàng đế nói: “Hoàng thượng, có người ngồi ngang bằng với ngài là không hợp quy củ, bởi vậy nô tài mới an bài Hoànkh chủ tử ngồi bên kia”.

Hoàng đế cười cười “Không sao, Đan gia không phải ngoại nhân, trăm đã quen với việc có hấn ngồi bên cạnh, thỉnh hấn tới đây đi”.

Tiểu Tuyền Tử bắt đầu đi tới, thỉnh Đan Hoành đổi chỗ, Đan Hoành cảm thấy đổi chỗ thật là phiền phức, chẳng phải là ăn sao? Còn không chịu để hấn yên thân một chút, hấn muốn chuyển bàn ăn, Hoàng đế lại không đồng ý, nói không ai đổi như vậy, người ta thấy được sẽ cười cho, nói cái gì là vị trí cố định, vậy chỗ ngồi của hấn phải di chuyển thì có thể sao? Đan Hoành lão đại không vui đứng lên chuyển chỗ.

74. Q.3 - Chương 17

Khó có dịp được thưởng thức ngự thiện, được mở rộng tầm mắt, mười di nương của Đan Hoành tranh thủ hỏi tên gọi các món ăn cùng gia vị nêm nếm, lão cha Đan Hoành tròn mắt nhìn Đan Hoành cùng Hoàng đế, mẫu nương của Đan Hoành nhìn Đan Hổ như vậy liền gấp cho lão chút món ăn đặt vào bát muốn lão ăn.

Ngồi tại ghế chủ vị, Hoàng đế nói với toàn Đan gia cứ tự nhiên, không cần khách khí.

Dan Hoành ngồi nơi này thật giống như đang ngồi trên đồng lửa, hấn muốn đứng lên lại sợ Hoàng đế lải nhải, muốn ăn thì thấy thức ăn cách hấn quá xa, vốn định gọi cung nhân mang lại gần đây, thế nhưng Đan Hoành nhìn một vòng khắp các di nương cùng phụ mẫu, thấy bọn họ ăn như lang thôn hổ yết, liền buông đũa xuống, bữa cơm này vốn là để khoản đãi bọn họ, các món ăn cũng giống như thường ngày, vậy hà tất phải cùng tranh với bọn họ? Không bằng đợi bọn họ đi về, hấn sẽ ăn sau.

Hoàng đế thấy Đan Hoành vốn thường ngày ăn uống rất tốt nay lại buông đũa, liền lo lắng hỏi.

“Hoànkh nhi sao lại không ăn? Trẫm nói Ngự thư phòng làm toàn những món người thích a.”

“Không thấy người đang ngồi đối diện một đám lang hổ sao? Ta ăn? Người chẳng phải cũng không đụng đũa mấy sao?”

“Trẫm không đói bụng a.” Lúc này một đĩa tôm he hấp vừa được bưng lên, theo lệ cũ, đều là để Hoàng đế trước tiên nếm thử, sau đó nếu Hoàng đế không nếm hoặc không thích mới chuyển cho những người khác.

Hoàng đế biết Đan Hoành thích ăn tôm, nhưng ngại lột vỏ phiền phức, khiến tay dính đầy mỡ, Đan Hoành liền không ăn, ngại phiền phức, Hoàng đế ra lệnh đặt đĩa tôm trên bàn, tự tay mình lột vỏ tôm, chấm gia vị, đưa tới miệng Đan Hoành, Đan Hoành đối với mĩ vị được dâng lên tận miệng, nếu hấn không ăn thì thật không có đạo lý.

Dan Hoành ngậm lấy miếng thịt tôm, thỏa mãn nhai, một giọt gia vị theo thịt tôm chảy xuống ngón tay Hoàng đế, Đan Hoành nhanh miệng lẹ mắt vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Hoàng đế sùng nịch nói: “Cẩn thận không dây vào người người”.

Đan Hổ trừng mắt nhìn một màn vừa rồi, lại nói, thật không hiểu con hắc hổ có biện pháp gì lại khiến Hoàng đế có thể dễ bảo như vậy, đáng tiếc a, cho dù đó là Hoàng đế, thì vẫn là nam nhân, cho dù là công chúa, mang tính cách kiêu kì của công chúa, vẫn có thể cho lão tôn tử a, xem ra không thể trông cậy vào đâu được nữa, ai dám đoạt nam nhân của Hoàng đế? Đan lão gia nhắm mắt làm ngơ, cầm cúi ăn lấy ăn để vừa ăn vừa nghĩ mấy sự kì quái.

Lộc nhung, đuôi hổ, lẩu rùa, gà tần nhân sâm, còn có rượu thuốc đại bổ, toàn thứ bổ thận tráng dương, Đan Hổ nghĩ nghĩ một lúc liền biết nhi tử hiểu thuận, biết mấy lão bà nói hắc hổ tìm cơ hội bồi bổ cho lão, Ai! Hài tử a! Người nào biết rằng cha người đã già rồi, ăn cái này tuy khí lực được bồi bổ, nhưng lâm trận cũng không thể kéo dài. (lâm trận ở đâu thì chưa vị tự hử a T___T)

Hoàng đế nhìn một chút mấy món ăn trên bàn liền biết là ai phá rối.

Hoàng đế nhìn về phía Tiểu Tuyền Tử, Tiểu Tuyền Tử hiểu ý vội vã lui xuống phân phó kẻ dưới, Hoàng đế bắt đấm dĩ lặc đầu, quay đầu nhìn lại Đan Hoành bổ thận tráng dương, một bát lại một bát đổ vào bụng, xem ra y đã cảnh báo chậm mất rồi.

Đan lão gia vẻ mặt ủ rũ xuất cung, sau khi Đan gia rời cung, Đan Hoành mới chợt hiểu những gì ban nãy cha hắc hổ nói.

“Nhi a, Hoàng đế cho dù tốt thì chung quy vẫn là Hoàng đế, y không những có tam cung lục viện, còn có chín hoàng tử, chín công chúa, người cùng y một chỗ thì thế nào? Ngay tới một cái thân phận cũng không có, chẳng lẽ người tính sau này làm Quốc sư sao? Tốt nhất là tìm cách lưu lại con nối dõi đi, đó là một loại bảo hiểm đi, ít ra khi về già còn có người chăm sóc”.

Đan Hoành nhớ tới Huyền Cơ đạo sĩ từng nói hắc hổ có mệnh làm hoàng hậu, cùng Hoàng đế long phượng bên nhau vô cùng đẹp đôi, thế nhưng lão đạo sĩ cũng chưa từng nói với hắc hổ rằng hắc hổ có hoàng hậu mệnh chứng tỏ hắc hổ vĩnh viễn được sủng ái, hoàng hậu sau khi già còn có thể bị tống vào lãnh cung, huống chi là một nam nhân, muốn sau này giống các phi tử dựa vào con cũng không có khả năng, càng nghĩ hắc hổ lại càng sợ, lẽ nào sau này của hắc hổ chính là như vậy sao? Hắc hổ nhớ Hoàng đế cũng chưa từng hứa hẹn gì với hắc hổ, yêu một người có thể đảm bảo yêu suốt trăm năm?

“Aaaaaaaa! Mau chuẩn bị nước, ta muốn tắm”, Đan Hoành sai người chuẩn bị một đại mộc dũng, sau khi đuổi hết hạ nhân ra ngoài liền cởi bỏ quần áo vào trong dục dũng, thu mình trong nước, nước không có lạnh, không thể khiến hắc hổ bảo trì thanh tĩnh, Đan Hoành liền bước khỏi dục dũng, dội nước lạnh lên người.

Hoàng đế sau khi Đan gia rời đi, liền trở về Ngự thư phòng bận rộn một hồi, nhìn sắc trời đã tối, vì vậy tìm Ngự y đưa y một ít dược hạ hỏa, tuy rằng trưa nay Đan Hoành ăn không nhiều lắm, nhưng trong đó toàn là món ăn bổ thận tráng dương, Hoàng đế đi tới trước cửa phòng Đan Hoành, liền nghe thấy tiếng ào ào dội nước, Hoàng đế vốn định đứng ngoài chờ một chút, đợi hắc hổ tắm xong rồi mới đi vào, thế nhưng lại thấy từng dũng, từng dũng nước lạnh được mang vào, không thấy người bên trong gọi mang nước nóng, lại gần còn nghe thấy thanh âm a a kêu to của Đan Hoành, liền cảm thấy có chuyện không ổn. Cho các cung nhân lui, tự mình đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Đan Hoành từng dũng từng dũng nước lạnh dội lên người, thân thể đứng trong gió lạnh không ngừng run rẩy mà hắc hổ hoàn toàn không có ý ngừng lại.

Hoàng đế đau lòng quát to một tiếng: “ Hoành nhi, người làm cái gì vậy?” Hoàng đế đoạt gáo nước lạnh trên tay Đan Hoành, lấy từ giường một chiếc chăn khoác lên người hắc hổ, đem thân thể hắc hổ mang tới giường, bỏ đi quần áo ướt sũng, sau đó bỏ đi tấm chăn đã ướt nước, dùng thân thể chính mình làm ấm hắc hổ.

“Tiểu Tuyền Tử, người tiến vào cho tắm”

Tiểu Tuyền Tử đứng ngoài cửa nhìn sợ tới ngất người, lấy chăn chiếu mới trong tủ mang tới bên giường, hồng hồng trì hoãn, rồi mới hỏi: “Hoàng thượng có muốn gọi ngự y?”

“Không cần đâu, ta chỉ là muốn thanh tĩnh một chút, chút nước này không đông lạnh ta được”.

Từ khi nhìn thấy Hoàng đế, đây là câu đầu tiên Đan Hoành nói.

Tiểu Tuyền Tử theo ánh mắt ra hiệu của Hoàng đế, lui ra ngoài.

Hoàng đế ôm Đan Hoành tiến vào trong chăn, cố gắng dùng nhiệt độ chính mình sưởi ấm cho hắn.

Vuốt vuốt tấm lưng lạnh của Đan Hoành, Hoàng đế vô hạn yêu thương .

Y cởi bỏ y phục, thân thủ ôm lấy Đan Hoành, cảm nhận được thân thể hắn đã ấm lên, mới lần đầu tiên dùng ngữ điệu nghiêm khắc đối hắn nói:

“Người tổn hại chính mình chính là tổn hại trầm!”

Đan Hoành sửng sốt một chốc, sau đó mới hắc hắc nở nụ cười.

“Lần đầu tiên ta thấy người uy nghiêm như vậy”.

“Người còn cười? Người vừa dọa trầm kinh sợ có biết không?” Hoàng đế dùng miệng hôn lên đôi môi trắng bệch của Đan Hoành, cử chỉ vô vàn yêu thương cùng thương tiếc.

75. Q.3 - Chương 18

“Người còn cười? Người vừa dọa trầm kinh sợ có biết không?” Hoàng đế kéo hắn vào lòng, cảm nhận thân thể run nhẹ nhẹ, cùng ngữ khí khẩn trương, thật sâu cảm thấy y coi trọng hắn.

Hoàng đế hôn nhẹ lên miệng hắn, động tác dịu dàng ôn nhu, Đan Hoành hít sâu một hơi, nước mắt đột nhiên ứa ra, trong lòng thâm đủ, như vậy hắn là đủ rồi đi? Sự sủng ái và quý trọng mà y dành cho hắn, thật khó mà có được trong cuộc đời này, bởi vậy hắn chỉ cần nắm chặt hạnh phúc hiện tại là đủ rồi, mặc kệ sau này ra sao, chỉ cần ở bên cái kẻ ôn nhu này thêm một ngày, vậy chẳng phải trong kí ức của hắn lại có thêm một ngày tuyệt đẹp không phải sao?

Đan Hoành ngay lúc Hoàng đế hôn lên môi hắn lần thứ hai liền chủ động cắn cắn môi y, biến nụ hôn phớt qua thành hôn sâu, môi lưỡi tương giao, dính hút lẫn nhau, mãi cho tới khi hô hấp của hai người trở nên khó khăn.

Thân thể Đan Hoành còn có chút lạnh, bởi vậy khi cùng Hoàng đế thân thiết hôn môi, chỉ có miệng là nhiệt nhiệt, còn thân thể vẫn có chút lạnh, Đan Hoành lúc dội nước lạnh lên người cũng đã phát hiện mặc dù thân thể hắn lạnh, nhưng hạ thân lại trường nhiệt vô cùng, tựa hồ như có gì đó muốn xuất ra.

Đan Hoành xấu hổ không muốn Hoàng đế biết phản ứng nơi đó của hắn, vì vậy giãy dụa muốn đem hạ thân cực nóng tách xa thân thể Hoàng đế, thế nhưng Hoàng đế là một lòng muốn đem độ ấm thân thể làm ấm bảo bối của y, vừa phát hiện giữa thân thể hai người có khe hở, tay liền dùng sức, Đan Hoành giãy dụa không được liền dùng khuỷu tay mình tạo một ít cự li.

“Hoàn nhi, đứng nên nháo loạn, sẽ cảm lạnh”.

“Này...” Đan Hoành vừa nhích ra tạo một khe hở liền thấy gió lạnh thổi vào, khiến hắn run mình, khiến cho khuỷu tay hắn muốn nâng lên không xong mà hạ xuống cũng không xong.

“Hoàn nhi bỏ tay xuống, nằm sát vào đây, đừng khiến trầm sinh khí”

Đan Hoành bực mình nghĩ, người tưởng ta muốn chịu lạnh sao? Đan Hoành đột nhiên hạ tay xuống, hung hăng ôm lấy thân thể Hoàng đế, đem chính mình vùi vào lòng y, bộ vị đứng thẳng của hắn áp vào bụng y.

Ánh mắt Hoàng đế u quang chợt lóe, bàn tay to áp xuống đặt lên mông hắn.

“Hoàn nhi, ta yêu người! ” Làn môi Hoàng đế đặt lên khuôn mặt Đan Hoành, bàn tay to tại mông hắn xoa nắn, thăm dò.

Đan Hoành chủ động ngẩng đầu lên, để Hoàng đế hôn lên cổ hắn.

Tay Hoàng đế vuốt ve hai bờ mông của hắn, Đan Hoành chủ động giang ra hai chân, để tay y dễ dàng chạm vào bộ vị nóng bỏng của hắn, Hoàng đế tay lên xuống, Đan Hoành đặt đầu trên ngực y, lắng nghe tiếng tim

y đập, thật là thanh âm khiến hần yên tâm, Đan Hoàn phát hiện hần đã cảm thấy quen thuộc với thanh âm này.

Đương hậu đình nhiệt nhiệt được chuẩn bị tốt, Đan Hoàn ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, ánh mắt ôn nhu của Hoàng đế cũng nhìn hần, như thăm hỏi.

Đan Hoàn cúi đầu, hôn lên bộ vị của Hoàng đế, đôi tay vẫn đặt bên hông nó siết chặt một chút, Đan Hoàn trong lòng đã chuẩn bị hảo.

Na căn của y đi vào trong cơ thể Đan Hoàn, chậm rãi ma sát.

Đan Hoàn ôm lấy vai y để đỡ lấy thân thể chính mình, động tác mềm nhẹ tạo thành cảm giác tê dại, khiến hạ thân của hần trường lên lợi hại, Đan Hoàn đưa tay về phía sau, nắm lấy bộ vị của Hoàng đế, từ từ ngồi xuống tận tới khi toàn bộ lửa nóng ấy đi vào sâu trong thân thể hần.

“Ân!”

“A!”

Hai người cùng phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn.

Đã tới mức này, Đan Hoàn nắm chặt lấy bả vai của Hoàng đế, hạ thân Hoàng đế động tác va chạm trở nên mạnh mẽ, mỗi một lần đi vào đều giống như muốn đâm thủng thân thể hần.

Từng giọt, từng giọt nước rơi từ tóc mai cùng vành tai Đan Hoàn rơi xuống ngực Hoàng đế, không rõ là nước đọng lại do hần tắm ban nãy hay là mồ hôi do tình cảm mãnh liệt tạo ra.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Hoàng đế vươn tay lấy chân quần quanh thân hần, dùng bao gối tử mĩ lau mái tóc ướt sũng của hần, tình cảm mãnh liệt qua đi, Đan Hoàn thực ra cảm thấy ấm áp, hần hiện tại muốn ngủ, bởi vậy việc lau khô tóc khiến hần không thích.

Vì vậy Đan Hoàn đem đầu tránh ra một phía.

“Đừng lau, bao nó lại có được không? Ta muốn ngủ”.

“Hoành nhi ngoan, không lau khô người sẽ cảm lạnh, chút nữa thôi là xong rồi, kiên nhẫn một chút”.

“Hừ”. Đan Hoàn nhỏ giọng kháng nghị, thế nhưng thanh âm ôn nhu vẫn rót vào tai hần, tới khi hần chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng tỉnh dậy, Đan Hoàn thần thanh khí sáng, chỉ có thất lưng là mỏi, mở màn đứng dậy, liền thấy mặt trời đã lên cao, y phục được đặt ở một bên gối.

Đan Hoàn mặc y phục, đứng dậy khởi động gân cốt, lúc này Hoàng đế hần đã bãi triều, vậy y hần đang ở ngự thư phòng, vì vậy hần định đi tới gặp y.

Thế nhưng kì lạ là, khi Đan Hoàn đẩy cửa ngự thư phòng thì không nhìn thấy Hoàng đế.

Hần hỏi thị vệ, liền biết Hoàng đế sau khi bãi triều không tới đây, trước đây chuyện này cũng có xảy ra, thế nhưng cực hiếm.

Trừ phi hôm đó tấu chương không nhiều, Hoàng đế sẽ phê chuẩn ngay lúc thượng triều, như vậy sau khi bãi triều, y sẽ tìm hần nói chuyện, vậy mà hôm nay tuy không tới ngự thư phòng, y cũng không qua chỗ hần.

Trực giác cho hần biết hần đã xảy ra chuyện, muốn biết hành tung của Hoàng đế, hần phải hỏi Tiểu Tuyền Tử hoặc Ninh Bình, Đan Hoàn ra ngự hoa viên tìm, liền thấy Ninh Bình bộ dạng vội vã như đang bận sắp xếp việc gì.

Đan Hoàn đứng chờ, sau khi thủ hạ của y đi, mới ra hỏi.

“Ninh Bình, người biết Hoàng thượng đâu không? Y hôm nay không có ở Ngự thư phòng, y xuất cung sao?”

“Đan thiếu gia, người thật là số sướng, tới bây giờ mới tỉnh dậy sao? Tiểu Tuyền Tử nói với ta, nếu ta gặp người, liền nói người tới tẩm cung của Hoàng thượng, Hoàng thượng bị ốm, sau khi bãi triều liền thân thể nóng rần, ngự y nói Hoàng thượng bị nhiễm phong hàn, đã phối được, vốn Tiểu Tuyền Tử định đi gọi người

tới, thế nhưng Hoàng thượng nói người có tới cũng không giúp gì được, không bằng để người ngủ nhiều một chút, khi nào người tỉnh mới gọi người tới”.

“A! Hoàng thượng bị cảm? Vậy người ở đây làm cái gì?”

“Lệnh thuộc hạ tăng cường canh phòng, đề phòng có kẻ thừa cơ lẻn vào”.

“Ta giờ đi tới đó, người không tới sao?”

“Ta còn có việc phải làm, sẽ qua sau, ta nghĩ hiện tại người Hoàng thượng muốn gặp nhất chính là người”.

Đan Hoành vội vã chạy tới tẩm cung của Hoàng đế, ngoài cửa cung có mấy trọng thần triều đình đang đứng cùng Tiểu Tuyền Tử nói cái gì đó, Đan Hoành khi tới gần mới nghe rõ nội dung câu chuyện.

“Hoàng thượng thân nhược, bệnh thể này chẳng biết bao lâu mới khỏi, hiện tại hoàng tử còn nhỏ, hậu cung vô chủ, thỉnh Tiểu Tuyền Tử công công đi vào, nói với Hoàng đế chúng cự thần vô cùng lo lắng, thỉnh Hoàng thượng lập hoàng hậu cùng chọn thái tử, dẹp an dân tâm”.

“Các vị đại nhân, Hoàng Thượng sau khi uống được liền đã ngủ, hơn nữa sự tình cũng không nghiêm trọng tới vậy, Hoàng thượng chỉ bị cảm phong hàn mà thôi, ngự y nói chỉ cần điều dưỡng mấy ngày liền khỏi, các người như vậy không phải là quá nóng vội sao?”

“Việc này làm càng sớm càng dẹp an dân tâm, cự thần cũng chỉ lo lắng thay Hoàng thượng mà thôi”.

“Thối lắm! Các người nói đây là lo lắng cho Hoàng thượng sao? Đây là bức vua thoái vị! Hoàng thượng chỉ là cảm mạo thôi, các người đã lo lắng chuyện sau này của y sao? Rất mong y sớm chết phải không? Sự tình có gấp cũng không chỉ trong mấy ngày này đi? Các người còn có lương tâm hay không? Cũng không ngần ngại xem Hoàng thượng đối xử thế nào với các người, lại còn đứng ở cửa cung quấy nhiễu y, Tiểu Tuyền Tử tiền khách!” Đan Hoành tức giận mắng mấy cự thần.

Các cự thần nhìn thấy bộ dạng hùng hổ của Đan Hoành, đều bị kinh hách, Tiểu Tuyền Tử hợp thời liền nói Hoàng thượng cần nghỉ ngơi, có việc sẽ cho gọi các vị.

Các vị cự thần người nhìn ta, ta nhìn người, lúc này còn nói gì được nữa, nháo nháo khó tránh khỏi tội bức vua thoái vị, vì vậy thức thời rời đi.

76. Q.3 - Chương 19

Lúc Đan Hoành bước vào ngoại thất của Hoàng đế, liền thấy y ho đặc lợi hại, Đan Hoành chạy nhanh tới bên, vỗ vỗ lưng y, giúp y thuận khí. Hoàng đế ngừng đầu lên nhìn, Đan Hoành nhìn khuôn mặt đỏ hồng của y, liền đưa tay sờ lên trán y, Hoàng đế hiện tại người nóng rần.

“Tiểu Tuyền Tử nói người sau khi uống thuốc liền ngủ, thế nào đầu người vẫn nóng như vậy? Ngự y phối cái loại được gì vậy? Một chút tác dụng cũng không có!”

“Hoành nhi, không phải được của ngự y vô tác dụng, mà là trầm vừa mới uống, tác dụng không thể nhanh như vậy, hơn nữa trước đây khi trầm cảm mạo, đều là sốt ba, bốn ngày, hơn mười ngày thì mới khỏi”.

“A? Lâu như vậy?”

“Hoàng thượng đã vài chục năm rồi chưa từng cảm mạo, nô tài nhớ rõ lần cuối cùng Hoàng thượng bị cảm là lúc người 13 tuổi, nhưng một lần mà ốm đủ 20 ngày, từ đó về sau, cung nhân rất lưu ý, đề phòng chủ tử cảm mạo, thế nhưng lần này...” Tiểu Tuyền Tử khẩu khí chính là hiện lên bất mãn với Đan Hoành.

“Tiểu Tuyền Tử, ai cho người lăm miệng, khụ khụ...” Hoàng đế quát một câu sau đó lại ho.

Đan Hoành vỗ vỗ lưng y, sau đó đỡ y nằm xuống, nhìn Hoàng đế bị bệnh nằm trên giường, Đan Hoành cảm thấy áy náy, hần cầm lấy tay Hoàng đế, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi”.

Hoàng đế vỗ vỗ vào lưng trấn an hần, mỉm cười với hần “Không trách người, thân thể của trẫm quả thật là yếu, không có sức dẻo dai do luyện tập như người, không sao cả, chỉ là cảm mạo mà thôi, khụ khụ!”

Thấy Hoàng đế ho thật lợi hại, Tiểu Tuyền Tử định đi tìm ngự y, ít nhất cũng phải giúp cho Hoàng đế đỡ khổ cực.

“Hoàng thượng, có muốn nô tài tìm một vài ngự y tới?”

“Không cần, nói bọn họ phối cho ta thuốc ho là được, còn có, gọi Tam vương gia tới đây, nói trẫm muốn gặp y, có chuyện quan trọng cần bàn với y”.

“Hoàng thượng, sự tình hần không nghiêm trọng như thế đi, tình hình này mà cho gọi Tam vương gia không thích hợp cho lắm?” Tiểu Tuyền Tử tựa hồ đối với Tam vương gia có điều cố kỵ, nên mới cả gan nói như vậy.

“Tiểu Tuyền Tử, lẽ nào tới người cũng không nghe mệnh lệnh của trẫm? Khụ khụ! Đệ đệ sinh bệnh, người làm ca ca chẳng lẽ lại không thể tiến cung thăm bệnh? Không cần nhiều lời, mau tìm y tới là được” Hoàng đế kích động nói.

“Nô tài không dám, nô tài liền đi thỉnh Tam vương gia!”

Tiểu Tuyền Tử lau nước mắt lui ra, Đan Hoàn mặc danh kì diệu không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Ta ít khi nghe người nhắc tới các huynh đệ, Tam vương gia hần là sống ở rất xa kinh thành?”

“Vương gia khi lớn lên đều có đất phong, không có đại sự sẽ không tiến vào kinh thành, chỉ có Tam ca ở lại kinh thành, người có biết Đại nguyên soái nắm giữ binh mã cả nước lúc này là ai không?”

“Ân, khi có nhỏ ta có nghe người ta nói, Đại Đồng trước đây có chức vị Đại nguyên soái nắm binh mã cả nước, có điều sau này đại ấn của nguyên soái bị mất nên người ta cũng bỏ chức vị này đi, không phải sao?”

“Ha ha, đánh mất? Đại ấn của nguyên soái sao có thể thất lạc? Tam hoàng huynh của ta chính là Đại nguyên soái triều đại này, đây là do tiên hoàng sắc phong”.

“A? Vậy sao trước giờ ta chưa từng nghe nhắc tới?”

“Có lẽ Tam hoàng huynh không muốn lộ ra, y ít khi hạ mệnh lệnh, nói đúng hơn y chưa từng làm những việc trong phạm vi quyền lực của y được phép làm, trước giờ đều vẫn do trẫm quản lí”.

“Đại nguyên soái, thật là uy phong!”

“Đúng vậy, ta vẫn nghĩ hoàng huynh mạnh hơn ta, thế nhưng cuối cùng phụ hoàng lại đem ngôi vị truyền lại cho ta, khụ!..”

“Không phải, người sao có thể nói vậy, ta thấy người là Hoàng đế tốt nhất thiên hạ, người cứ đi hỏi bách tính Đại Đồng, bọn họ nhất định sẽ trả lời như ta, người cai quản quốc gia rất tốt, người sao lại tự coi thường mình như vậy? Nghe người nói vậy ta thật muốn gặp vị Tam vương gia này, xem y có ba đầu sáu tay như thế nào.”

“Khụ khụ, ... Hoàn nhi, đáp ứng ta, gặp Tam hoàng huynh không được hồ đồ”.

Thần sắc Hoàng đế vô cùng nghiêm túc, Đan Hoàn đưa tay quệt quệt cái mũi, nhỏ giọng nói.

“Đã biết, ta chỉ là nói vậy thôi”. Khẩu khí này hần cũng chỉ nói với Hoàng đế mà thôi.

Thế nhưng Đan Hoàn thầm nghĩ trong bụng, việc không cho hần làm, hần càng muốn làm, hần thật muốn xem Vương gia kia mạnh như thế nào, về phần Hoàng đế cảm thấy tự ti? Có điều Tam vương gia kia thật đúng là quá đáng, Hoàng đế sau khi sốt ba ngày, cuối cùng cũng đỡ, hiện tại chỉ còn ho khan, thế nhưng Vương gia kia vẫn chưa hề lộ diện.

Sáng sớm nay đã là ngày thứ tư Hoàng đế ốm.

Hoàng đế liên tục ho khan, trời còn chưa sáng, Đan Hoàn đã bị tiếng ho khan của Hoàng đế làm thức giấc.

Nhìn Hoàng đế ngủ không được an ổn, Đan Hoành quyết định đứng dậy hoạt động gân cốt, sau đó sẽ mang được cho Hoàng đế uống.

Đối với lần bị bệnh này của Hoàng đế, Đan Hoành cảm thấy rất có lỗi, lại nói tiếp, người tắm nước lạnh là hần thể nhưng người bị ốm lại là y, thật không biết nói sao. Chỉ có thể nói y bị bệnh thay hần.

Trời còn chưa sáng, Tiểu Tuyền Tử cũng chưa mang nước rửa mặt cùng y phục lên, Đan Hoành mặc một tấm áo mỏng đi ra hoa viên hoạt động gân cốt, đợi trời sáng sẽ trở về mặc thêm áo ngoài.

Đan Hoành mái tóc rối tung đứng trong hoa viên luyện quyền cước một hồi, qua khoảng hai khắc, Đan Hoành nhìn lên thấy sắc trời đã ứng màu, đoán rằng Tiểu Tuyền Tử cũng sắp tới nên quyết định quay về tắm cung của Hoàng đế.

Đan Hoành đi ngang qua một luống hoa nhỏ, liền nổi lên cao hứng muốn phi thân qua luống hoa.

Đan Hoành lui ra sau vài bước, sau đó bắt đầu chạy lấy đà, khi hần đang ở trên không sắp hạ xuống, chợt thấy Tiểu Tuyền Tử cùng một người nữa đang đi tới, mắt thấy hần sắp đâm vào bọn họ.

“Cẩn thận!” Đan Hoành chỉ kịp hô lên lời cảnh báo.

Người đi cùng Tiểu Tuyền Tử cũng là người rất mẫn cảm, liền lập tức xoay người.

Đan Hoành nhắm chặt hai mắt, vốn tưởng rằng chắc chắn sẽ ngã vào người nọ, thế nhưng thân thể hần được ổn định lại, hơn nữa bên tai còn nghe thấy tiếng cười vui vẻ. Đan Hoành như trút được gánh nặng, mỉm cười ngọt ngào.

Lúc này chợt nghe bên tai hần một giọng nam hùng hậu vang lên.

“Đây là thế nào? Là tiên nữ giáng trần sao? Đây là lễ vật trong cung tặng cho bản vương? ”

Đan Hoành liền mở mắt ra nhìn, đập vào mắt hần là một nam nhân nhìn hần tựa tiểu phi tiểu, trọng yếu hơn cả là hiện hần đang ở trong lòng nam nhân, thì ra ban nãy không phải hần đụng vào y mà nam nhân này lúc đó đã đỡ được hần.

Đan Hoành giãy dựa vào cái, nam nhân này thả hần xuống, Tiểu Tuyền Tử từ cách đó không xa chạy tới, vừa nhìn bộ dạng tóc tai bù xù của Đan Hoành liền biết đã xảy ra chuyện, hơn nữa lúc này y cũng nhìn thấy một ít.

Tiểu Tuyền Tử nhìn Đan Hoành, đương không biết nói cái gì cho phải thì nam nhân này lên tiếng.

“Tiểu Tuyền Tử, ngươi không nói cho bản vương biết vị mỹ nhân tiên tử hạ phạm này là ai sao? Là tân phi tử của hoàng đế ta sao?”

“Vương gia, vị này trong cung gọi là Hoành chủ tử”.

“A!? Người nói hần là nam? ” Vương gia kia vừa hỏi vừa có chút không tin, thế nhưng câu hỏi của y lại phạm vào điều kiêng kị của Đan Hoành.

77. Q.3 - Chương 20

“A!? Người nói hần là nam? ”

Tam vương gia lời nói còn chưa dứt, Đan Hoành liền tiến lên, kéo áo y, lôi đầu y thấp xuống ngang với mặt hần, vương gia không hề phòng bị, bị Đan Hoành kéo xuống, sau khi trụ vững thân hình liền nhìn thấy đôi mắt như hỏa liệt của Đan Hoành.

“Nhà người thấy ta không giống nam nhân? Người mau nói ra rõ ràng, nếu không chúng ta tỷ thí một hồi”

“Người muốn một mình tỷ thí với ta? Ha ha, có ý tứ, có ý tứ!” Nghe thấy khẩu khí đầy vẻ khinh thường của y, Đan Hoành liền xắn tay áo, bộ dạng chuẩn bị động thủ.

Tiểu Tuyên Tử lau lau mồ hôi lạnh trên trán, bước tới gỡ bàn tay đang nắm chặt áo Tam vương gia của Đan Hoàn ra.

“Hoàn chủ tử, nô tài van cầu người, người mau buông tay, nô tài nghĩ Tam vương gia ngài ấy nói vậy là có ý khác, ý là chủ tử bề ngoài là bộ dạng thật văn nhã mà thôi”.

“Đâu chỉ văn nhã, phải nói là xinh đẹp mới đúng? Hơn nữa càng nhìn gần càng cảm đẹp, môi đỏ, da mịn, mắt như hồ thu, thị thiếp của bản vương cũng khó có mấy người có tư sắc như vậy. Thực sự là đẹp a!” Tam vương gia khẩu khí có chút không đứng đắn, mặt của hắn cũng càng lúc càng gần Đan Hoàn, tới khi hơi thở của y phả vào mặt hắn.

Đan Hoàn cả kinh buông tay, hắn không nghĩ tới có nam nhân dám đùa giỡn hắn rõ ràng như vậy.

Thừa dịp Đan Hoàn sững sờ tại chỗ, Tiểu Tuyên Tử vội nói.

“Tam vương gia, Hoàng thượng còn đang chờ ngài, để nô tài đưa người tới đó”.

Tam vương gia lướt qua người Đan Hoàn đi tới tẩm cung, Tiểu Tuyên Tử đi sau thì thầm nói nhỏ với Đan Hoàn.

“Hoàn chủ tử, ngài không dấu lại Tam vương gia đâu, ngài mau trở lại mặc thêm áo vào đi, đừng trở về gặp Hoàng thượng với bộ dạng này, ngài sẽ bị bệnh”.

“Y là Tam vương gia? ” Trực giác Đan Hoàn nói cho hắn biết Tam vương gia không phải là kẻ đơn giản.

Vì vậy liền gọi đối phương: “Này! Người tên gọi là gì?”

Ít nhất thì hắn cũng phải biết tên của đối thủ, chuyện ngày hôm nay sớm muộn gì hắn cũng tìm cách trả đũa.

“Đồng Nhật Hiên, khí vũ hiên ngang, sau này chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt, tiểu mỹ nhân. Ha ha ha !”

Nhìn cái tên vô lễ kia đi tới tẩm phòng của Hoàng đế, Đan Hoàn lo lắng liền quyết định đi theo sau.

Đan Hoàn chỉ đi vào gian ngoài, không vào bên trong vì muốn lắng nghe động tĩnh, chỉ nghe thấy Tiểu Tuyên Tử bị phái đi lấy được, Hoàng đế đã tỉnh ngồi bên mép giường, Tam vương gia ngồi trước mặt y, huynh đệ hai người nhìn nhau thật lâu, Hoàng đế thở dài một tiếng.

“Tam hoàng huynh, chúng ta là huynh đệ nhưng đã thật lâu không gặp”.

“Là vì không cần thiết, người lần này muốn gặp ta hẳn là có việc đúng không? Nói đi, là muốn ta giao ra binh quyền rồi li khai kinh thành? Việc gì có thể làm ca ca liên thay người làm.”

“Không, ta tìm người là vì muốn đem hoàng vị trả lại cho người”.

“Người thật biết nói giỡn, hoàng vị người muốn nhượng là nhượng được sao? Năm đó nếu như ta muốn ngồi lên vị trí này, thì đã sớm có được trong tay, bởi vậy khi phụ hoàng truyền ngôi cho người, kẻ khác muốn ta đoạt lại, ta cũng không đoạt, cam nguyện làm thần tử, hiện tại người gọi ta tới nói việc này chính là vì nghi ngờ ta mưu phản phải không? Nếu đã nghĩ như vậy thì người hãy giết ta đi”

“Hoàng huynh người hãy nghe ta nói, khụ khụ” Hoàng đế kịch liệt ho khan.

Tam vương gia liền tiến tới cẩn thận vỗ vỗ lưng y.

“Đã nhiều năm như vậy, thân thể người vẫn kém thế này? Nhớ lúc đó người mười ba tuổi, ta mang người tới ao sen nghịch nước, ta ngâm người trong nước, còn người không dám xuống dưới chỉ đứng trên bờ xem, ta vẩy nước làm ướt y phục của người, hại người nhiễm phong hàn, tận hơn hai mươi mấy ngày mới khỏi, lần đó phụ hoàng dùng gia pháp phạt ta, vì thương ta, Tiểu Đồng Tử thay ta chịu phạt mà bị đánh tới nát móng”.

“Từ sau lần đó, mẫu phi cũng không bao giờ để ta cùng người chơi, nói rằng người muốn hại ta, nhớ tới những ngày đó quả thật là hoài niệm.”

“Lớn lên, trái lại chuyện phiền lòng lại càng nhiều, nói đi, tìm ta tới đây để làm gì?”

“Ta nghĩ tin đồn trong cung người ít nhiều cũng nghe được đúng không?”

“Người là chỉ...”

“Ta cùng Đan Hoành.”

“Nghe lời đồn, ta ban đầu khó có thể chấp nhận, bởi vậy lần này tiến cung ta cố y mang theo bội kiếm được phụ hoàng ban cho, vốn định nếu như Đan Hoành là một nghịch thần tặc tử giống như lời đồn, ta liền một kiếm chém hắn, để tránh cho người bị rơi vào mị hoặc”

“Hoàng huynh!”

“Đừng nóng, để ta nói nốt đã, ta ban nãy vừa gặp hắn, thấy hắn thật thú vị, bản vương cũng không thích nam sắc, bất quá đối tượng nếu giống hắn, vậy cũng liền suy xét một chút, tính tình hắn vừa táo bạo lại vừa nóng nảy thật thú vị” Tam vương gia nói về ấn tượng của y đối với Đan Hoành.

“Đúng vậy, hắn là một tiểu nhân nhi khả ái”.

“Lần này tìm ta tới cũng là vì hắn?”

“Cũng không hẳn là như vậy, một số cựu thần muốn ta lập hậu, lập thái tử, ta nghĩ ta đã bệnh nhiều ngày, bọn chúng hắn là đã bố trí nhiều kế để ép ta phải theo, thế nhưng ta biết nếu như ta đồng ý với bọn chúng, như vậy sau đó bọn chúng sẽ ép ta...”

“Ban thưởng tử Đan Hoành!”

“Đúng! Lập tân hậu sẽ khiến chúng ta bất hòa, hơn nữa lập thái tử sẽ tạo ra thế lực mới, đây là điều mà ta không muốn thấy”.

“Do hai vị hảo hoàng phi của người đúng không? Vì không muốn đối phó với tình hình này nên muốn ta thay vào vị trí chủ thượng?”

Hoàng đế lộ ra một mặt cười khổ.

“Hoàng huynh, phụ hoàng năm đó giao binh quyền cho người hắn là đã dự liệu có ngày hôm nay?”

“Người sai rồi, phụ hoàng nói những Hoàng đế trước đều là võ Hoàng đế, thế nhưng hiện tại quốc thái dân an, nếu đem ngôi vị trao cho ta đương nhiên biên giới lãnh thổ sẽ được mở rộng, thế nhưng lại tạo ra cục diện hỗn loạn như trước, ta cũng không phải là một vị Hoàng đế có thể ngồi an an ổn ổn tại ngôi chủ vị một canh giờ, gặp chuyện ta đều muốn mau chóng dùng vũ lực để giải quyết, nếu đem quốc gia giao cho ta, nhất định là nội chiến không ngừng, mà người thì bất đồng, người dùng dễ dàng hóa giải vấn đề, đem sự tình từ có hóa không, để hoàng huynh nói một câu, nếu như không có Đan Hoành, chuyện này người rất dễ dàng giải quyết đúng không? Người hiện tại đang cố kị cái gì? Ta hiện tại vẫn không nghĩ ra ”

“Bọn họ cả hai bên hiện đang áp chế lẫn nhau, như vậy ta đều có thể toàn tâm chiếu cố Đan Hoành, thế nhưng khi hai bên đều mãi không chiếm được kết quả, như vậy hai bên sẽ nhanh chóng liên thủ lại đối phó Đan Hoành, đến lúc đó ta sợ, quốc gia và ái nhân ta chỉ có thể chọn một, tới lúc đó thì mọi sự cũng đã muộn rồi”.

“Nếu như vậy ta có một kế, thế nhưng trước đó ta phải hỏi người, người thực sự thích tiểu tử đó sao? Ta nghe nói người đối với Ngự Tâm hoàng hậu chẳng phải rất si tình sao? Chẳng lẽ bởi vì hoàng hậu và tiểu tử kia giống nhau nên người mới bảo vệ hắn?”

“Từ trước đến nay trong lòng ta chỉ có một mình hắn, Đan Hồng chính là Đan Hoành, hoàng hậu trong lòng ta vĩnh viễn chỉ có mình Đan Hoành.”

Nhìn nhân thần khó hiểu của Tam vương gia, Hoàng đế chậm rãi kể về mối nhân duyên cùng chuyện sinh ly tử biệt giữa hai người.

78. Q.3 - Chương 21

Đan Hoành đứng ở gian ngoài nghe trộm, thế nhưng đứng ngoài cửa sổ không nghe được gì, chỉ thấy hai người sắc mặt ngưng trọng, sau đó là thấp giọng thì thầm, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười.

Hoàng đế chậm rãi bước xuống giường, quỳ xuống hành lễ đối với Tam vương gia, Tam vương gia liền tiến lên đỡ thân thể y.

Đan Hoành vô cùng hiếu kì, thân là Hoàng thượng, vậy nguyên nhân nào khiến y phải quỳ hành lễ với người khác? Lúc này vừa lúc Tiểu Tuyền Tử bưng khay được của Hoàng đế vào, Đan Hoành liền chủ động cầm lấy, rồi nói Tiểu Tuyền Tử đi chuẩn bị đồ ăn sáng.

Đan Hoành đẩy cửa bước vào, Hoàng đế ngồi ở mép giường, Tam vương gia ngồi ở đối diện, bình thường Đan Hoành sẽ đi qua mang được uy Hoàng đế uống, thế nhưng hiện tại có người ngoài khiến hắn không biết có nên thân mật tiến đến uy được cho Hoàng đế.

Đan Hoành bưng khay đứng trước cửa, chẳng biết tiếp theo nên làm cái gì, nhưng Hoàng đế đã nhìn ra hắn đang xấu hổ, rất tự nhiên ngồi dịch vào, nhượng một chỗ trống cho hắn ngồi.

“Hoành nhi ngồi a, Tam hoàng huynh không phải người ngoài, không cần phải sợ”.

Đan Hoành chậm rãi bước tới ngồi xuống.

Hoàng đế cầm bát được dâng một hơi uống cạn, sau đó uống nước trong chén bên cạnh xúc miệng.

Đan Hoành tự nhiên cầm lấy chén thuốc cùng chén nước đem bỏ vào khay, sau đó lấy một cái cặp lồng vẫn chưa được mở ra.

Đan Hoành mở nắp ra, bên trong là một chén chất lỏng quánh.

“Cái này là Tiểu Tuyền Tử nói ngự y phối được cho ngươi, để chữa ho, phải uống đúng giờ, mỗi lần uống một thìa”. Mới nói tới đây Hoàng đế liền ho lên.

Đan Hoành vỗ vỗ lưng y, sau đó múc một thìa được đưa tới bên miệng Hoàng đế.

Một thìa nuốt xuống, Hoàng đế đôi mày thoáng nhíu nhẹ, tuy động tác rất nhẹ, thế nhưng Đan Hoành liền ngừng động tác “Ngươi không thích vị được này phải không? Rất khó uống sao? So với bát được ban này còn khó uống hơn?” Đan Hoành dùng môi khẽ nhấp chút được, sau đó liếm liếm môi.

“Ngọt? Được này chính là ngọt a?”

“Đứa nhỏ ngốc, cái này là tinh chất cây sơn trà ở Tứ Xuyên, đương nhiên rất ngọt”

Tam vương gia ngồi một bên cười nhạo Đan Hoành ngốc nghếch.

Đan Hoành nhìn Hoàng đế.

“Ở đây không có chuyện của ngươi, Hoàng đế không thích vị đạo này, bảo ngự y đổi được khác là được, uống làm gì cho khổ?”

“Hoành nhi, ngươi sao biết được trẫm không thích vị đạo này?” Hoàng đế hỏi.

“Ngươi nhíu mày, ngươi không để ý sao? Nếu gặp phải thứ gì ngươi không thích, ngươi sẽ theo thói quen nhíu mày, dù là chỉ thoáng qua, nên ta đương nhiên nhận ra”.

“Ồ...!”

“Chắc là ngươi sai rồi, trong trí nhớ của bản vương, đệ đệ của ta không có ghét thứ gì, cũng không rất thích thứ gì đó a”. Tam vương gia phản bác lại Đan Hoành.

Lúc này Hoàng đế này giờ vẫn trầm mặc liền lên tiếng.

“Không sai, trẫm ghét vị ngọt nị, không uống cũng được sao?”

“Ngươi thật là kì quái, không thích vậy liền nói ra, ta nếu như không đề cập tới, ngươi hẳn là sẽ chịu đứng uống cho xong?”

“Trẫm chỉ là không thích, không phải không thể uống”.

“Không thích thì sao muốn uống được, đợi lát nữa ta nói ngự y phối biệt dược, ta xem người uống cái này thật khổ, kì thực ta nghĩ dược này vị rất hảo, giống nước đường”. Đan Hoành múc một thìa đổ vào miệng, vị ngọt lan tỏa đầu lưỡi. Hoàng đế thâm tình chăm chú nhìn Đan Hoành.

Tam vương gia nhìn cảnh ấy bèn mỉm cười, yên lặng rời khỏi phòng, nhường lại không gian cho đôi tình nhân. Ra tới cửa, y gặp Tiểu Tuyền Tử đang định vào bẩm báo bữa sáng đã chuẩn bị xong, vì vậy liền ngăn y lại.

“Tiểu Tuyền Tử, người hầu hạ Hoàng đế bao lâu rồi?”

“Nô tài từ nhỏ đã đi theo Hoàng thượng, hiện đã được mười lăm năm, Vương gia sao lại hỏi nô tài điều này?”

“Người có biết Hoàng đế ghét món ăn có vị ngọt nị không?”

“Cái này không có nghe Hoàng thượng nói qua a”.

“Quả nhiên, muốn hiểu nhau phải xuất phát từ trái tim, Tiểu Tuyền Tử, chủ tử nhà người đang dùng dược, đừng nên đi vào quấy rầy, đợi lát nữa bọn họ sẽ bước ra”.

“Vương gia, ngài có ở lại dùng cơm không? Nô tài đã chuẩn bị cả cho người”.

“Không được, sau này còn nhiều cơ hội, đợi lát nữa người vào nói với Hoàng đế, ta trở về an bài chuyện của ta, đợi ba ngày nữa thì y hãy hạ chỉ”.

Tiểu Tuyền Tử ngốc lẳng nhìn Tam vương gia đi xa.

Ngồi bên giường cạnh hoàng đế, đối với ánh mắt thâm tình nhìn mình, hắn hoàn toàn không phát hiện, chỉ chăm chăm nghĩ tới mùi vị của hoa sơn trà Tứ Xuyên thật tốt, bởi vậy từng ngụm từng ngụm uống, cho tới khi chỉ còn có hai thìa mới nhớ ra đây là thuốc ho dành cho Hoàng đế.

Đan Hoành ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, mới phát hiện nhãn thần của Hoàng đế có chút là lạ.

“Làm gì nhìn ta như thế? Được rồi, ta muốn hỏi người, người cùng người kia nói chuyện gì?”

“Nói về người, cùng những chuyện của chúng ta”.

Đan Hoành đưa lưỡi, vừa liếm liếm cái thìa vừa tiếp tục hỏi.

“Chuyện của chúng ta? Là cả những chuyện trước đây?”

Hoàng đế nhìn đầu lưỡi phấn nộn của Đan Hoành đang mân mê chiếc thìa, có chút bị mê hoặc liền đưa đầu lại gần.

Y dùng đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng của Đan Hoành, Đan Hoành ngồi ngốc lẳng chờ đợi động tác tiếp theo của Hoàng đế, thế nhưng Hoàng đế đột nhiên lùi lại, chậm rãi ngã người trở lại giường.

“Trẫm nhiễm phong hàn, không muốn lây sang người, chờ khi nào trẫm hết bệnh phải hảo hảo hôn người”.

Đan Hoành nghe Hoàng đế nói vậy, liền mạnh mẽ cúi đầu, chủ động hôn lên môi Hoàng đế, cơ thể đặt trên người y, vị đạo sơn trà lan tỏa trong miệng cả hai người.

Tiểu Tuyền Tử nhìn Tam vương gia rời đi, vì vậy tới gần bên cửa sổ để nhìn một chút động tĩnh, để xem lúc này y có nên bước vào hay không, khi y nhìn thấy Đan Hoành đem đặt Hoàng đế dưới thân liền trừng lớn con mắt, mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống, Tiểu Tuyền Tử xoay người đi ra cửa, dự định lo liệu một số chuyện.

Sau khi nụ hôn dài kết thúc, Hoàng đế thương tiếc xoa đầu Đan Hoành.

“Tam hoàng huynh nguyện ý giúp chúng ta, đợi vài ngày nữa, chờ y an bài hảo, liền đem chức đại nguyên soái thống lĩnh quân đội toàn quốc tặng cho người, Hoành nhi, chúng ta nên cảm tạ y”.

“Chúng ta hiện tại rất tốt, ta lấy cái chức vị kia để làm gì?”

“Ta cùng hoàng huynh đã bàn bạc, nếu người có được chức phận này, các vị đại thần sẽ cố kị, không ai dám vọng tưởng động vào người”

“Ta không hiểu”.

“Mấy ngày nữa người sẽ hiểu”. Hoàng đế không muốn giải thích sự việc rõ ràng, y muốn Đan Hoàn tự mình nhìn.

Tiểu Tuyền Tử ra khỏi tấm phòng của Hoàng đế liền đi tìm Ninh Bình nói chuyện.

“Trữ hầu gia, ba ngày sau giang sơn có thể sẽ đổi chủ, sáng này Hoàng thượng triệu kiến Tam vương gia, ba ngày sau Hoàng thượng sẽ hạ chỉ, Tiểu Tuyền Tử quyết định theo hai vị chủ tử, bọn họ đi nơi nào Tiểu Tuyền Tử sẽ đi nơi đó, hầu gia, ngài cũng nên chuẩn bị lựa chọn đi”.

“Ngày biệt ly tới nhanh như vậy sao? Cảm tạ người nói cho ta biết, sau này nếu có duyên chúng ta sẽ còn gặp lại”.

“Mong là như vậy, nô tài phải đi chuẩn bị một chút, hầu gia, cáo từ” Sau khi nói chuyện với Ninh Bình, Tiểu Tuyền Tử trở về.

79. Q.3 - Chương 22

Ba ngày sau đó, Hoàng đế liền hạ đạo thánh chỉ, một đạo là cách chức đại nguyên soái của Tam vương gia, nhưng vẫn bảo lưu phong hào vương gia.

Đạo thánh chỉ thứ hai là phong Đan Hoàn là đại nguyên soái thống lĩnh binh mã toàn quốc, vào ở trong cung, không được tùy ý xuất cung.

Đạo thánh chỉ thứ ba là xây một tòa tháp tưởng nhớ Ngự Tâm hoàng hậu, trong triều đại này hủy bỏ chế độ tuyển hoàng phi, hoàng đế sinh thời sẽ không tuyển thêm tân phi, ngôi vị hoàng hậu cũng vì cụt hoàng hậu mà để trống.

Đan Hoàn nghe Hoàng đế nói xong liền tiếp nhận thánh chỉ, thế nhưng hắn cũng không biết làm cái chức này có cái gì lợi, còn Tiểu Tuyền Tử thì lại vô cùng vui vẻ.

Vì vậy vào một ngày, nhân lúc Hoàng đế đang phê duyệt tấu chương, Tiểu Tuyền Tử đứng ngoài cửa phòng chờ, Đan Hoàn liền tiến đến hỏi.

“Tiểu Tuyền Tử, từ lúc Hoàng đế hạ ý chỉ đem chức đại nguyên soái giao cho ta, người bộ dạng vô cùng vui vẻ, người vui vẻ cái gì?”

“Vui vẻ vì cuối cùng Hoàng thượng cùng ngài cũng đã bên nhau, thấy chủ tử vui vẻ, nô tài cũng liền vui vẻ”.

“Ta không hiểu chuyện đó với mấy đạo ý chỉ kia có gì liên hệ?”

Tiểu Tuyền Tử nhìn xung quanh, thấy bốn phía không có người mới nhỏ giọng nói rõ ngọn nguồn.

“Rất nhiều cựu thần đều biết Tam vương gia được tiên hoàng phong làm đại nguyên soái, vì vậy lúc Hoàng thượng lên ngôi, liền khuyên Hoàng thượng đem binh quyền thu hồi, rồi ban thưởng tử cho Tam vương gia, bọn họ đơn giản là sợ vua nào triều thần nấy, sợ Tam vương gia nắm trong tay binh quyền, một ngày sẽ mưu phản, giang sơn đổi chủ bọn họ cũng sẽ mất đi quyền vị, ngài cũng thấy rất nhiều quyền thần là hoàng thân của Hoàng thượng, lúc này Tam vương gia bị mất binh quyền, bọn họ vô cùng hài lòng, coi như tiêu trừ được mối lo lớn trong lòng”.

“Chức đại nguyên soái đem cho ta thì bọn họ sẽ yên tâm sao?”

“Cũng không, thế nhưng uy hiếp ít hơn, binh mã hiện tại là thuộc hạ của Tam vương gia, Tam vương gia còn là hoàng thân, nếu Tam vương gia muốn mưu phản sẽ vô cùng thuận lợi, còn ngài không phải huyết mạch hoàng gia, nếu muốn mưu phản thứ nhất là không có lí do, thứ hai dù có hiệu triệu cũng không có

hiệu lực, hơn nữa Hoàng thượng còn hạ chỉ để ngài sống trong cung, không được tùy ý xuất cung, những kẻ ở ngoài sẽ cho rằng ngài bị Hoàng thượng giam lỏng, mà phong ngài làm đại nguyên soái chẳng qua cũng chỉ làm bù nhìn mà thôi, là một quân cờ để tước bỏ quyền lực của Tam vương gia, nhất cử lưỡng thiện bọn họ đương nhiên muốn ngài ngồi vào vị trí này, đương nhiên cũng không động thủ với ngài”.

“A!?” Đan Hoàn nghe xong liền sửng sốt, không nghĩ tới quan trường lại phức tạp tới vậy.

“Vậy đạo chỉ thứ ba với cái này có gì liên hệ?”

“Hoàn chỉ tử, ngài không nên cái gì cũng hỏi nô tài a, chuyện này ngài nên hỏi Hoàng thượng.”

“Vì sao?”

“Nô tài chỉ có thể nói vậy.”

“Người tưởng ta không dám đi hỏi sao?” Đan Hoàn muốn hỏi một lần cho rõ ràng, bởi vậy đẩy cửa đi vào hỏi Hoàng đế hàm nghĩa của thánh chỉ thứ ba.

Hoàng đế thấy bộ dạng hùng dũng đi tới của Đan Hoàn, cũng đoán ra ý định của hắn, liền hỏi.

“Người là tới hỏi trẫm dụng ý của ba đạo thánh chỉ đúng không?”

“Hai đạo thánh chỉ ta đã hỏi rồi, chỉ còn một đạo thánh chỉ dụng ý ta còn chưa rõ”.

“Tiểu Tuyên Tử nói với người sao, thật không hổ là nô tài theo ta từ nhỏ, đối với chuyện trong quan trường y vô cùng thấu hiểu”.

“Đúng vậy, nhưng còn một đạo thánh chỉ, y nhất quyết không chịu nói, mà nói ta đi tới hỏi người”.

“Vì Ngự Tâm hoàng hậu đã mất mà xây đài tưởng nhớ, hậu vị cũng bỏ trống vì tiền hoàng hậu, người khác sẽ nghĩ rằng trẫm đối với tiền hoàng hậu yêu thương sâu nặng, lời đồn trẫm sủng người mà không quan tâm tới triều chính sẽ vô tác dụng, hơn nữa trẫm lấy cớ đó hủy bỏ chế độ tuyển hoàng phi, sinh thời không tuyển thêm tân phi vào cung, việc này cũng hợp lẽ hợp tình, bọn họ sẽ không bắt ta phải làm một kẻ bạc tình, hơn nữa bên ngoài cũng cho rằng ta phong người làm đại nguyên soái là vì nể mặt tiền hoàng hậu, là bồi thường cho Đan gia nhà các người”.

“Thật khó khăn a.”

“Việc Tam hoàng huynh nguyện ý xuất ra binh quyền đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều, lần sau gặp y nhất định phải nói lời cảm tạ nhớ chưa? Kỳ thực đạo chỉ này còn có một ẩn ý khác”.

“Còn có?” Đan Hoàn trầm nghĩ thật quá phức tạp.

Hoàng đế dành ra một chỗ trống trên ghế, ý bảo Đan Hoàn ngồi xuống.

Đan Hoàn ngồi xuống ghế, dựa vào người Hoàng đế, chân thoải mái gác trên bàn, Hoàng đế đối với hành động làm càn của Đan Hoàn chỉ sững nịch cười, sau đó thông thả nói.

“Trẫm có người rồi sẽ không tiếp tục tuyển phi, hà tất phải để thêm nhiều nữ nhân tiến cung chịu kiếp sống cô quả? Người là hoàng hậu duy nhất trong lòng trẫm, không ai có thể thay thế được vị trí của người, trẫm không thể danh chính ngôn thuận đem vị trí hoàng hậu trả lại cho người, như vậy ít nhất trẫm cũng phải cho người một bảo chứng, người quản lý binh quyền, nếu sau này trẫm một dạ hai lòng, người cũng có thể đối trẫm đòi công đạo”.

Nghe những lời này, viên mắt Đan Hoàn đỏ lên, lúc này mới hiểu tại sao Tiểu Tuyên Tử nhất quyết không nói nguyên nhân. Hắn không biết phải báo đáp tấm chân tình của Hoàng đế thế nào, vì vậy hắn đột nhiên đứng lên, không nói tiếng nào chạy ra ngoài, hắn muốn yên tĩnh một chút, quan trọng nhất là hắn không muốn ai nhìn thấy hắn khóc.

Tối hôm đó, Đan Hoàn đặc biệt nhu thuận, sớm ngồi bên giường chờ Hoàng đế, lần đầu tiên dưới ánh mắt si mê của Hoàng đế, hắn tự mình cởi bỏ y phục, lần đầu tiên hắn chủ động hôn, lần đầu tiên cam tâm tình nguyện để Hoàng đế đặt dưới thân. Cùng Hoàng đế rơi vào mộng ngọt được mấy ngày, thế nhưng việc nắm trong tay quyền lực to lớn khiến hắn cho chút lo sợ.

Đại nguyên soái chính là người mà chỉ một câu nói cũng có thể khiến cho bao nhiêu binh lính hy sinh, thế nhưng vì có câu nói kia của Hoàng đế khiến hắn không thể chối từ.

[Trẫm không thể danh chính ngôn thuận đem vị trí hoàng hậu trả lại cho người, như vậy ít nhất trẫm cũng phải cho người một bảo chứng, người quản lý binh quyền, nếu sau này trẫm một dạ hai lòng, người cũng có thể đổi trẫm đòi công đạo].

Cầm ấn của đại nguyên soái trong tay, Đan Hoành thầm nghĩ nó phải tới vạn lượng vàng, trong lòng càng cảm thấy đè nặng, mãi cho tới khi một ngày Tam vương gia tới chơi, Hoàng đế lúc đó bận việc không thể gặp mặt, Tiểu Tuyên Tử liền nói hắn cùng Ninh Bình tới bồi.

Đan Hoành ngay lúc xuất môn liền nhớ tới một việc, vì vậy mang theo ấn tín của đại nguyên soái, vừa nhìn thấy Tam vương gia, Đan Hoành liền đem ấn tín ném trả lại y.

“Chức danh ta giữ lại, đại ấn này đem trả lại cho người”.

Tam vương gia ngẩng đầu không hiểu nhìn Đan Hoành, phải biết rằng chức danh chỉ là thứ yếu, có ấn tín mới có thể điều binh khiển mã.

“Người có hiểu ấn này tượng trưng cho gì không?”

“Hiểu, thế nhưng ta không cần Hoàng đế phải bảo chứng như vậy, thứ này cùng ngôi vị Hoàng đế phiền phức như nhau, người nên giữ lại, sau đó thay ta trả lại cho Hoàng đế là được”.

Đan Hoành dưới ánh mắt kinh ngạc của Tam vương gia cùng Ninh Bình xoay người rời đi.

Tam vương gia hiểu kì liền tìm Hoàng đế để giải thích nghi hoặc, nghe xong Hoàng đế nói liền cười ha hả.

“Có ý tứ! Hoàng đế a, ta xem tiểu bảo bối của người bị lời nói của người dọa sợ rồi, hai người các người thật là thú vị, hiện tại Tam hoàng huynh của người không có việc gì làm, khi rảnh ta sẽ tiến cung, tiểu mi nhân của người còn nói muốn đấu võ cùng Vương gia ta nha, đến lúc đó ta sẽ tìm cơ hội khuyên giải hắn một chút, ngày hôm nay ta về phủ, nghe lời Tam ca của người, mau đi tìm hắn hảo hảo nói chuyện đi”.

80. Q.3 - Chương 23

Hoàng đế không nghĩ tới việc này khiến Đan Hoành cảm thấy khó xử.

Tam vương gia rời đi, Hoàng đế cũng không còn lòng dạ nào làm việc đi ra khỏi Ngự thư phòng, sau khi hỏi nơi Đan Hoành đang ở, Hoàng đế liền tìm tới, Đan Hoành sau khi đem ấn ném trả lại cho Tam vương gia liền tìm tới Huyền Cơ đạo sĩ, có chút chuyện hắn khó có thể bỏ qua.

Vì vậy hiếm khi nào hắn như lúc này an tĩnh ngồi trong phòng ngắm nghĩ.

Ngồi vừa được một khắc, Đan Hoành cảm thấy thật phiền toái, vì vậy quyết định ra ngoài tìm Huyền Cơ đạo trưởng đem nghi vấn hỏi cho rõ ràng, Đan Hoành đứng dậy, một cước đá văng cửa phòng, vốn định hỏi cung nhân xem Huyền Cơ đạo trưởng đang ở đâu, thì giáp mặt Hoàng đế.

“Người tới làm chi? Tam vương gia nói với người chưa?”

“Trẫm mang cái này trả lại cho người.” Hoàng đế lấy ấn đại nguyên soái từ trong tay áo ra.

Đan Hoành kéo Hoàng đế vào phòng rồi đóng cửa lại, trở vào tắm phòng miễn cưỡng dựa người vào giường.

Hoàng đế ngồi yên lặng bên giường, nhìn một lúc thấy Đan Hoành không lên tiếng liền mở lời.

“Những lời trẫm nói dọa người sợ phải không, vậy thì là trẫm sai, người đừng nên để ý có được hay không?”

“Ta sao có thể không để ý? Nếu sau này người có dị tâm, người muốn ta dùng quyền lực đòi lại công đạo, để kiếp sau chúng ta lại bên nhau, người có biết những lời này nghiêm trọng thế nào không? Như vậy đại ấn chẳng khác nào là sự ràng buộc, ép người ở bên ta, ta đem trả lại cho người là muốn nói người không cần

đem thứ này làm vật bảo chứng, nếu thực sự ngày đó xảy ra, ta sẽ rời đi, kết thúc phần tình cảm không nên có này của chúng ta”.

“Cũng tốt, người nếu không muốn thứ này, vậy đại ần tạm thời do ta bảo quản, nếu người thực sự có một ngày rời đi, vậy trẫm sẽ cùng đi, bởi vì nếu thực sự có ngày đó, nhất định là giữa ta và người lúc đó có sự hiểu lầm, trẫm sẽ đuổi theo người, cùng người giải thích hiểu lầm, nếu như khi đó hoàng tử đã lớn, vậy hai chúng ta sẽ cùng chu du thiên hạ”.

“Ồ cùng một chỗ với người, ta thấy ta càng ngày càng yếu đuối, không có chuyện gì cũng khóc”.

Đan Hoành dụi đầu vào hai chân, Hoàng đế đi tới ôm lấy hắn, vỗ nhẹ vào lưng hắn.

Thình lình Đan Hoành đẩy Hoàng đế xuống giường, vừa hôn vừa cởi sạch y phục của y.

Nhìn cơ thể nhỏ gầy nhưng vô cùng rắn chắc của Đan Hoành, Hoàng đế yêu thương đưa một bàn tay phác qua một lượt, trong lúc miệng miệng tương giao nói ra một câu.

“Ai nói Hoành nhi của ta giống nữ nhân chứ, cơ thể của người còn rắn chắc hơn trẫm a, chỉ vì bị y phục che phủ nên không nhìn ra thôi, khoảng thời gian người xuất cung, người đen đi rất nhiều, có điều thật khỏe mạnh, thật xinh đẹp”.

“Là người quá yêu, các cơ lỏng lẻo như vậy không tốt, Huyền Cơ đạo trưởng muốn ta đốc thúc người rèn luyện cơ thể, để tránh người chết sớm không thể cùng ta bạch đầu giai lão”.

“Đạo trưởng nói như vậy sao?”

“Đúng a! Ta nghĩ ngày mai ngay sau khi người bãi triều liền đưa người tới hoa viên luyện tập hơn một canh giờ, buổi tối lại luyện cho người thêm một canh giờ nữa, nếu lười biếng sẽ đem người đuổi xuống giường”.

“Hoành nhi có cần phải nghiêm khắc vậy không?”

“Có! Đây là chuyện cả đời a, bắt quá ngày mai mới bắt đầu, ngày hôm nay...”

Đan Hoành dùng miệng hôn lên môi Hoàng đế, rồi đứng dậy, đem đặt Hoàng đế lên phía trên, nói thật hắn rất thích cảm giác được ở phía trên.

Vào giờ Ngọ ngày hôm đó, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Đan Hoành ghé vào ngực Hoàng đế, dùng tay vẽ loạn trên ngực y.

“Ta hỏi Huyền Cơ đạo trưởng rằng duyên phận giữa ta và người bắt đầu từ đâu, y nói duyên phận đó đã được định từ kiếp trước, mặc kệ trải qua bao lần luân hồi, ta và người không tránh thoát được kiếp định yêu nhau”.

“Như vậy tốt a”.

“Không tốt, vì sao người đều là Hoàng đế? Không thể chỗ nào cũng có thể đi, cũng không có thời gian chơi với ta”. Biết rõ tính tình của hắn, Hoàng đế liền đưa tay xoa xoa mái tóc hắn.

“Hoàng đế có trách nhiệm của Hoàng đế, chờ trẫm thêm vài năm nữa, khi hoàng tử đã lớn, sẽ chọn ra một người để kế vị, sau đó trẫm sẽ cùng người chu du thiên hạ”.

“Người có biết hai chúng ta ai là âm, ai là dương?” Đan Hoành hưng phấn hỏi một câu.

Hoàng đế sững sốt nói: “Ta có hỏi Huyền Cơ đạo trưởng, y nói ta và người là long phối phượng, dân gian lại có phượng cầu hoàng, nam nữ âm dương mộng một hồi, ta còn chưa rõ, còn muốn hỏi y thì y đã lẩn mất”.

Hoàng đế còn đang mải suy ngẫm ý tứ của Huyền Cơ đạo trưởng, Đan Hoành đã mặc lại y phục, lật chăn lên rồi kéo y đi tìm người.

Nhìn sức sống tràn đầy của Đan Hoành, Hoàng đế sững nịch cười, sau đó để cho Đan Hoành lôi kéo mà đi.

Tới tận buổi trưa, lúc Tiểu Tuyên Tử tìm hai người mời dùng bữa, Hoàng đế mới thở dài một hơi, Đan Hoành suốt buổi trưa không tìm được người, thế nhưng ăn cơm quan trọng hơn, hắn quyết định buổi chiều tìm tiếp.

Hoàng đế quay về, thay đổi bộ y phục, vì bị Đan Hoành lôi kéo đi tìm người mà một thân mô hôi, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Đan Hoành nói ngày mai sẽ bắt y rèn luyện thân thể những hai canh giờ, càng nghĩ lại càng lo lắng.

Tiểu Tuyền Tử bưng được tới cho Hoàng đế, Hoàng đế vẫn còn chút ho khan, nhìn Hoàng đế ngồi chờ ra trên giường, Tiểu Tuyền Tử nhìn chăm chăm một hồi, sau đó phát hiện ra chỗ không đúng, liền nói: “Hoàng thượng, ngài không còn ho nữa”.

Hoàng đế nghe nhắc tới mới phát giác, ban nãy cùng Đan Hoành ân ái một chút, sau đó bị lôi chạy, suốt trên đường đi hình như y cũng không ho, cái này tính là gì? Trong họa có phúc sao? Chính là lão thiên gia ngụ ý nói cho y rèn luyện thân thể rất tốt? Hoàng đế cười khổ một chút, đem được uống hết.

Sau khi dùng xong ngọc thiện, Đan Hoành thứ nhất cảm thấy buồn chán, thứ hai là câu nói lấp lửng của đạo sĩ, nên cảm thấy rất hiếu kỳ, bèn quyết định đi tìm người.

Hoàng đế quay trở về Ngự thư phòng, đem ấn tín của đại nguyên soái đặt cạnh ngọc tỷ của y, y đáp ứng Đan Hoành thay hấn bảo quản ấn này.

Hoàng đế sau khi xử lý xong quốc sự, buổi chiều lật mở xem lại rất nhiều thư tịch, cùng ngôn ngữ chú giải, cuối cùng đã hiểu lời giải thích của đạo sĩ.

Từ xưa đến nay long phối phượng, dân gian lại có phượng cầu hoàng, nam nữ âm dương mộng một hồi

Như vậy từ xa xưa, long vốn là một đôi với phượng, long là chỉ nam nhân, cũng có nghĩa là Hoàng đế, mà phượng chỉ nữ nhân, mà cũng có nghĩa là hoàng hậu, dân gian lại có phượng cầu hoàng, mà phượng là chỉ nam tử, hoàng là chỉ nữ tử, nhưng long, phượng, hoàng đều là động vật, ai có thể biết là nam hay nữ a? Nam nữ âm dương chẳng qua là phần thể xác mà thôi, hà tất phải chấp nhất? chỉ cần biết rằng bọn họ hai người mãi là đôi uyên ương, mà uyên ương chính là cả đời một đôi, một người chết đi thì người còn lại sẽ đi theo, đoạn tình cảm này mới là quan trọng.

Hoàng đế thản nhiên mỉm cười an tâm không ít, ý của đạo sĩ chính là bọn y mãi mãi suốt đời bên nhau. Đột nhiên Hoàng đế nhớ tới lời nói của đạo sĩ cùng với chuyện mà y điều tra được về kiếp trước của hai người.

[Sáu mươi năm trước Tây Lưu Hoàng đế khoảng hơn bốn mươi tuổi, quốc mẫu của Tây Lưu khoảng ba mươi tuổi, quốc vương qua đời lúc hơn sáu mươi một tuổi, hoàng hậu qua đời lúc năm mươi tuổi, về phần nguyên nhân chết, sách sử không ghi lại..]

Kiếp trước cả đời Hoành nhi theo bên y, qua đời khi chỉ có năm mươi tuổi ư? Nhìn thân thể cường tráng của Đan Hoành hoàn toàn không giống bị đoản mệnh, không rõ nguyên nhân chết? Sẽ không phải vì thân thể y mà hấn vì vất vả lâu ngày mà sinh bệnh? Xem ra vì Đan Hoành, y nhất định phải coi trọng sức khỏe của mình, ít nhất y muốn cùng Đan Hoành bách niên giai lão, không biết lúc Hoành nhi bảy mươi tuổi, có đúng hay không vẫn hành động bướng bỉnh, y thật muốn chờ tới lúc đó.

81. Q.3 - Chương 24

“Như vậy không được, lưng phải thẳng, chân không được cong, không được lười biếng”.

“Hoànch chủ tử, ngày hôm nay chỉ luyện tới đây thôi, Hoàng thượng ngày hôm nay ở luyện hơn hai khắc rồi”. Tiểu Tuyền Tử đứng một bên đau lòng nhìn Hoàng đế bị Đan Hoành thao luyện, sáng này Đan Hoành muốn Hoàng đế rèn luyện thân thể, sáng sớm một canh giờ, buổi tối một canh giờ, y vốn tưởng rằng hấn nói đùa.

Hoàng thượng vì bận việc quốc sự, rất lâu không có tập luyện, thế nhưng không nghĩ tới Đan Hoành nghiêm túc tới vậy, Hoàng đế có muốn lười cũng không có cơ hội.

Thấy Hoàng thượng đã phải đứng tấn hơn hai khắc, Đan Hoành vẫn chưa có ý tứ cho Hoàng thượng nghỉ ngơi, Hoàng thượng đứng dưới nắng mặt trời đã bắt đầu toát mồ hôi.

Tiểu Tuyền Tử đứng một bên gấp đến độ xoay quanh, Hoàng thượng ư, về văn hóa, tài trị quốc không phải đều rất tốt sao? Sao tự nhiên phải khổ luyện thế này? Tiểu Tuyền Tử đứng một bên vì Hoàng đế cầu tình đã lâu, cuối cùng cũng khiến Đan Hoàn cảm thấy phiền phức, rốt cục nói.

“Dừng ở đây, trung bình tấn chứ không phải ngồi chồm hổm, ta cùng Hoàng thượng chạy một vòng quanh liên trì ở hậu hoa viên là buổi tập sáng nay kết thúc”.

“A? Hoàn nhi!” Hoàng đế muốn kháng nghị.

“Sáng sớm nay đã luyện đủ một canh giờ đâu, hiện tại đã rất khoan dung rồi, chạy quanh liên trì chỉ cần hai khắc là xong”.

Một câu nói khiến Hoàng đế á khẩu không trả lời được, lần đầu tiên y cảm thấy hối hận khi cho xây dựng liên trì lớn như vậy, chạy bộ thì không mệt sao? Hoàng đế trừng mắt nhìn Tiểu Tuyền Tử, Tiểu Tuyền Tử cúi thấp đầu, ai bảo y giúp thành phá hư, Tiểu Tuyền Tử nhìn chung quanh tìm cứu binh, chỉ cần lờ một đại thần tới, nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo, chính là cứu được Hoàng đế, quốc sự làm trọng a, Đan Hoàn chính là rất chùng mịch.

Hoàng đế dưới sự chỉ đạo của Đan Hoàn đang làm nóng cơ thể, lúc này liền nghe thanh âm của Tam vương gia cách đó không xa truyền tới.

“Hoàng đệ, người cũng có ngày hôm nay sao? Ngày còn bé, gọi người đi luyện công người đều lười không muốn đi, hiện tại lại tích cực rèn luyện thân thể, sẽ không phải là bị người nào đó bắt làm? Ha ha ha!”

“Hoàng huynh, người có việc tới tìm trẫm? Không bằng chúng ta tới Ngự thư phòng nói chuyện?”

Hoàng đế tìm cơ để cùng Tam vương gia rời đi.

Tam vương gia lắc lắc cây quạt trong tay, che đi nụ cười.

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, Đan Hoàn nghe cũng được”.

“Chuyện gì? Là náo nhiệt? Hay là việc quân?”

“Đều có, chúng ta tới Ngự thư phòng nói”.

Ba người cùng bước vào Ngự thư phòng, Hoàng đế ngồi xuống long ỷ, rất có cảm giác như vừa thoát chết trong gang tấc, thật sâu thở dài nhẹ nhõm. (=)))

Đan Hoàn trước mặt người quen thành thói quen ngồi xuống bên người Hoàng đế, đem chân gác lên bàn, người thoải mái dựa vào người Hoàng đế.

Hoàng đế đối với hành động của Đan Hoàn cũng không có ý trách phạt, còn đưa tay khẽ vuốt ve tóc hắc.

Thấy hai người bộ dáng vô cùng tự nhiên, Tam vương gia sững sốt một chút, sau đó thoải mái cười, cái gì cũng chưa nói ngồi xuống ghế. Thấy Đan Hoàn cùng Hoàng đế nhìn y, bộ dáng chăm chú, lúc này y mới mở miệng.

“Có mật thám báo lại, hoàng tử Tây Lưu đi du lịch, hắc trên đường trở về nước qua quốc gia ta, sẽ ở lại mấy ngày, hoàng đệ có hứng thú đi gặp hắc?”

“Cái này có gì hảo ngoạn, chỉ là một cá nhân, muốn gặp gọi hắc tiến cung là được”.

“Không có gì hay? Chuyện này rất có ý tứ, Tây Lưu hoàng tử cải trang vi hành, nên không thể dùng chiêu tuyên gọi, phải xuất cung gặp hắc, hơn nữa hắc dẫn theo một quan văn, năm quan võ, công phụ của Tây Lưu quốc có thể nói đứng đầu, có người nói thái tử toàn năng, văn võ song toàn, quan trọng nhất là hắc cùng Đan Hoàn có vài phần tương tự”.

“Võ công bọn họ rất tốt sao? Ta muốn đi gặp họ, chúng ta lúc nào đi? Ngay bây giờ sao?” Đan Hoàn nghe được chuyện khiến hắc hứng thú liền muốn đi xem, liền bắt người nhảy tới chỗ Tam vương gia.

Hoàng đế đứng lên.

“Trẫm cùng các người xuất cung gặp hắc, nhưng nhớ đừng để lộ thân phận”.

Ba người đổi y phục rồi tới khách điểm nơi Tây Lưu thái tử ở.

Vừa bước vào khách điểm, Hoàng đế liền nhíu mày, đường đường là thái tử của một nước sao lại ở nơi này? Ở Đại Đồng chẳng lẽ không có khách điểm nào tốt hơn sao? Liếc mắt nhìn quanh, ở dưới lầu khách điểm, có cả tiếng chửi bậy, cả hát tửu, cả sòng bài, đánh nhau, đường phố thì chướng khí mù mịt.

Hoàng đế may mắn dẫn theo nhiều thị vệ, còn nói đại đội nhân mã dừng thủ bên ngoài, tùy thời xông vào bảo hộ, Hoàng đế còn nhắc nhở Đan Hoàn không được chạy loạn, tránh sinh ra sự cố, thế nhưng vừa quay đi quay lại đã phát hiện Đan Hoàn cùng Tam hoàng huynh của y đã không còn đứng ở đây, chỉ còn có Tiểu Tuyên Tử cùng hai người thị vệ.

Tiểu Tuyên Tử đi tới đưa tay chỉ

“Hoàng thượng, bọn họ ở đằng kia”.

Hoàng đế nhìn theo, liền phát hiện hai người họ đang tham gia đánh cuộc, chỉ là lần đánh cuộc này hơi kì lạ, nếu thua phải cởi y phục, y nhìn thấy một vị nam nhân cao to, thân hình vạm vỡ, thế nhưng thua cuộc, chỉ còn một mảnh quần, đang tiến thối lưỡng nan, đối diện một vị che mặt, lấy tay gõ xuống bàn.

“Ta với người đánh cuộc, nếu người thua phải cởi quần áo, ta thua sẽ mất bạc, chẳng lẽ người muốn là kẻ vô sĩ?”

“Người XXXXXXX (là chữ bậy a J), thoát thì thoát! Lão tử đây sao sợ chứ!” Nói xong nam tử liền cởi hết.

Hoàng đế thấy thế, bèn kéo Đan Hoàn vào trong lòng, lấy tay che mắt hắn, đồng thời cùng quay đầu đi, mãi cho tới khi nam tử kia bị mọi người chê cười mà chạy lên lầu, Hoàng đế bị không khí thô tục ở đây làm cho tức giận, định kéo Đan Hoàn rời đi.

Lúc này cái người che mặt kia liền cất tiếng.

“Vị tiểu ca kia, đừng rời đi, ta thấy người đứng xem bộ dạng rất hứng thú, có muốn cùng ta đấu một ván, luật vẫn như cũ, người thua người cởi, ta thua ta cởi”.

Đan Hoàn giãy ra khỏi tay Hoàng đế, cảm thấy hứng thú liền chạy trở lại vỗ bàn.

“Tốt, ta muốn nhìn thấy kẻ có tiền là người bộ dạng thế nào.”

Người che mặt có mái tóc dài, nghịch ngợm ném cho Đan Hoàn một cái nhìn đầy mỉa mai, qua khăn che có thể thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn có vài ba phần tương tự Đan Hoàn.

“Chơi hay không chơi?”

“Chơi, không cởi quần áo có thể dùng tiền trả thay chứ?” Đan Hoàn hiện rất ngứa ngáy chân tay, rất nhớ những cuộc đánh cuộc, hơn nữa khó mà gặp được một kẻ hảo ngoại như vậy.

Thế nhưng hắn biết cược cởi y phục Hoàng đế khẳng định không đồng ý.

“Sợ người không thể trả nổi, mỗi mảnh y phục là mười hai lạng bạc” Mọi người xung quanh nghe luật này liền ồ lên, mỗi mảnh y phục đáng giá cho cả gia đình tiêu dùng trong một tháng.

“Hảo, ta đồng ý cược”. Đan Hoàn nhìn hoàng đế, hoàn hảo, không có bộ dạng sắp phát hỏa, về phần bạc ư? Bên cạnh hắn có hai người nhiều tiền nhất đất nước này nha.

82. Q.3 - Chương 25

Về chuyện đánh cuộc, Đan Hoàn xem ra khá hơn một chút, ngày người trong quân doanh hơn chục năm khiến hắn không phải kẻ ngốc, trong quân ngoại hồ tàng long, kĩ năng đồ đạc mà Đan Hoàn học được đã lên tới mức phi phàm, hơn nữa đồ đạc chính là loại luyện võ mà Đan Hoàn thích nhất.

Nếu chỉ là đồ cục, Đan Hoàn không có hứng thú, ngay có cả nhiều người đứng xem hán cũng không có hứng thú.

Người nghĩ xem, đồ cục tổn mất một canh giờ, núi bạc bên người hai người là một chồng núi nhỏ, duy nhất khác nhau là sau một hồi, một bên ngày một cao, một bên ngày một thấp, người thua không thêm quan tâm, người thắng bộ dạng cũng không có hứng thú, loại đánh cuộc này có gì thú vị? Đan Hoàn nhìn người đối diện khí thế trầm tĩnh, chỉ là liên tục ngáp liên mấy cái.

Đan Hoàn cảm thấy, có tiền không sợ thua, có điều chơi cũng sẽ không có hứng thú nữa, Đan Hoàn ngồi lâu cảm thấy phiền chán, đập bàn đứng lên.

“Không chơi nữa, không có ý nghĩa, thu cục, vị tiểu huynh đệ, có cơ hội chúng ta tìm một nơi an tĩnh chơi cá cược cỡ quần áo, nhớ kỹ mặc phải nhiều món y phục vào.”

“Quả thật là buồn chán, vậy thu cục thôi”.

Thủ hạ của người che mặt đang định vươn tay thu lại ngân phiếu thì một đại đao xẻ xuống bàn.

“Thấy hai vị đều là những người có tiền, có thể thuận tiện cho ta mượn tiền tiêu?”

“Không có cửa đâu!”

“Không có cửa đâu!”

Gần như cùng một lúc, Đan Hoàn cùng người che mặt đồng loạt hô lên, nhìn cũng biết kẻ kia là phường cướp giết, tại sao lại không công vô cớ cho y tiền chứ? Lúc này có vài kẻ đứng lên, nhìn cũng biết là đồng bọn của y.

“Vậy đừng trách huynh đệ ta bất trượng nghĩa”.

“Huynh đệ các người muốn cướp sao? Nguyệt Văn đao, vậy mấy người các người là người Lưu quốc? Chúng ta là đồng hương, có việc gì hảo hảo thương lượng, chẳng biết có thể gọi lão đại của các người ra đây?”

“Người là người Lưu quốc?#####%\$#%” Mấy người dị tộc sử dụng tiếng nước họ nói chuyện với nhau.

“Ta biết các người tha hương xứ người, không có lộ phí, ta không nói không thể cho, chỉ là muốn gặp lão đại của các người, ta cùng y là người quen cũ”.

Lúc này trên lầu có người vỗ tay ba cái.

“Được, lão đại của chúng ta đồng ý gặp người, cùng ta đi thôi”.

“Vậy các người có để mấy vị bằng hữu này rời đi”. Tiểu công tử kia chỉ về phía nhóm Đan Hoàn.

“Không được, tiền của người chúng ta mượn, tiền của bọn họ chúng ta cũng muốn, vậy nên không thể thả người”.

Tiểu công tử che mặt kia cùng người nọ lên lầu, đi ngang qua Đan Hoàn liền cười trấn an hán.

“An tâm đi, các người sẽ không sao cả, chỉ là phải mất chút thời gian ở đây thôi.”

Đan Hoàn vỗ vào vai hán.

“Có người muốn mượn tiền của chúng ta, ta là chủ nợ đương nhiên muốn gặp người mượn tiền của chúng ta a, phải biết là họ mượn bao nhiêu tiền, sau này tìm ai để đòi”

“Người nghĩ bọn họ sẽ trả lại sao?” Tiểu công tử thấp giọng nghi vấn.

“Không, chỉ là muốn xem chút náo nhiệt”.

“Này vị đại ca, ta cũng có thể đi gặp lão đại của các người a?” Đan Hoàn hô to hỏi người dẫn đường.

Người kia còn đang do dự, trên lầu đã có người hô.

“Lão đầu muốn người dẫn cả hai tiểu tử này tới”.

“Hoành nhi!” Hoàng đế lo lắng gọi to, đồng thời đuổi theo thì bị ngăn cản lại.

Tam vương gia tiến đến nói thầm bên tai y.

“Bình tĩnh một chút, đừng nóng, nhân mã của chúng ta đều ở phía ngoài, sẽ không có chuyện gì xảy ra cả, trước tiên hãy xem người Tây Lưu muốn làm gì”.

Đan Hoành cùng tiểu công tử kia bị đưa tới trước mặt lão đại của đám cường đạo.

Người kia vừa nhìn thấy hai người đầu tiên là kinh ngạc, sau đó giả lả cười, nói “Nghe nói là đồng hương, không ngờ lại là thái tử đại nhân, người thế nhưng lại chạm mắt chúng ta, chúng ta có hơn mười người, người chỉ có bảy người, người nói chúng ta đấu làm sao?”

“Phi Hổ, người chớ quên Tây Lưu quốc cùng Đại Đồng kết bang giao, mà ta lại là hoàng thái tử của Tây Lưu quốc, nếu dùng tín vật của ta đi thỉnh binh mã Đại Đồng trợ giúp là điều không thể không có khả năng, mà các người lại đang ở ngay kinh thành Đại Đồng, không khác gì cá mắc cạn”.

“Người cho rằng binh mã Đại Đồng dễ dàng điều động như vậy sao? ” Tây Lưu thái tử lúc này mới nghĩ tới hẳn đã sai người đi cầu binh mã, vậy mà mãi không thấy quay trở lại, chẳng lẽ có gì bất trắc?

“Người! Người đã bắt người ta phải đi!”

“Quả thật là không có , điện hạ à, ta cũng vừa mới biết được hành tung của chúng ta bị bại lộ, chỉ là thái tử đã quên một điều, người vừa cầu bộ binh phải không? Vậy sao ngài không nghĩ chúng ta ở kinh thành Đại Đồng có thể thuận lợi như vậy mà không bị lộ, đương nhiên vì có đại nhân vật chiếu cố, người cho ấn tín của người có thể tới sao?”

Tây Lưu thái tử nghe vậy liền rút kiếm ,định bắt sống đầu lĩnh cường đạo hồng thoát thân.

Tiếng đánh nhanh đánh động người của Phi Hổ, Đan Hoành tại cửa cùng Tây Lưu thái tử vừa đánh vừa lui xuống lầu. Đan Hoành, Tây Lưu thái tử, Tam vương gia, Hoàng đế bị nhóm người của Phi Hổ vây chặt, tụ lại ở giữa lầu một khách điểm, Phi Hổ đi xuống lầu hai, đứng tại đầu cầu thang nhìn bao quát mọi người.

“Chuyện ngày hôm nay, không cho phép người nào sống sót, chẳng hay thái tử còn di ngôn nào muốn lưu lại a?”

“Phi Hổ, ân oán giữa ta và người cùng người khác không quan hệ, hãy thả bọn họ ra”.

“Thái tử, ngài nghĩ thật đơn giản, ta là tội phạm bị phát lệnh truy nã, không thể lộ mặt, thái tử rõ ràng biết rõ ta nếu thấy tiền liền xuất hiện, thấy náo nhiệt nhất định sẽ tham gia, liền nghĩ tới việc đánh cược để dẫn dụ ta xuất đầu lộ diện, nhưng ngài đã quên một bước, đem cột mệnh của những người này chung với ngài”.

“Hỗn đản! Ta chỉ không ngờ chốn quan trường ở Đại Đồng hắc ám tới vậy, hảo! Bản thái tử cùng người thương lượng, chỉ cần người thả dân chúng ở đây, sau đó bốn quốc sẽ không tiếp tục phái binh mã truy bắt người, thế nào?”

“Điều kiện rất mê người, đáng tiếc, hiện tại ta có một chủ ý rất tốt, bắt giữ người, ta có thể dùng người để uy hiếp Tây Lưu Hoàng đế, các người đã là cá nằm trong chậu, há há!”

“Ai là cá trong chậu còn chưa biết a!” Tam vương gia vung tay áo ném một vật ra ngoài cửa, một pháo tín hiệu được bắn lên, rơi trên mặt đất tạo ra một đám khói hồng sắc, liền sau đó, hàng trăm thị vệ xông vào, chỉ chốc lát đã chế trụ những tên cướp.

Tên Phi Hổ đang muốn chạy trốn, mấy người thị vệ liền đuổi theo, chỉ chốc lát liền đánh gãy một chân y, sau khi thị vệ đã khống chế được kết cục, Tiểu Tuyền Tử mới xuất ra một kim bài.

“Đại Đồng Hoàng đế giá đáo!”

Dân chúng vội vã quỳ xuống, Tây Lưu thái tử đi tới nhún vai nói.

“ Ngài chính là Đại Đồng Hoàng đế sao? Trách không được lại bình tĩnh như vậy, tiểu vương đúng là múa rìu qua mắt thợ, thật xấu hổ”.

“Thái tử điện hạ nếu đã tới Đại Đồng của chúng ta, vậy mời người tiến cung ở vài ngày, để bốn quốc làm tròn lễ chủ nhà”.

Hoàng đế nói như vậy vì có điều muốn hỏi thái tử, mà Tây Lưu thái tử cũng có việc muốn bàn với Hoàng đế, bởi vậy liền đồng ý cùng Hoàng đế và Đan Hoàn trở về cung.

83. Q.3 - Chương 26

Tây Lưu thái tử lúc đó được an bài vào cung quán.

Sau khi an bài thỏa đáng, lúc đêm xuống, Hoàng đế mới phái người đi mời Tây Lưu thái tử vì có việc cần bàn.

Tây Lưu thái tử trong lòng cũng có điều không chờ nổi, vì vậy mang theo một quan văn, một quan võ rồi cùng cung nhân truyền chỉ đi tới Ngự thư phòng.

Bên trong Ngự thư phòng của Đại Đồng quốc, chỉ có Tiểu Tuyên Tử đứng bên cạnh Hoàng đế, còn đi theo thái tử Tây Lưu quốc chỉ có hai thuộc hạ.

Đại Đồng Hoàng đế thường tọa, ban trà, sau đó tỉ mỉ quan sát thái tử Tây Lưu một hồi. Ánh mắt tựa hồ mang theo triu mến cùng thân ái.

Tây Lưu thái tử bị nhìn một hồi, cảm thấy mắt tự nhiên bèn hỏi.

“Tiểu vương cũng không có việc gì cần làm với Đại Đồng, chỉ là trùng hợp truy bắt tội phạm truy nã mà tới đây thôi”.

“Thái tử điện hạ không cần phải giải thích, trẫm đã phái người tra qua, những kẻ đó là trọng phạm bị truy nã của Tây Lưu quốc, thái tử điện hạ mạo hiểm truy bắt bọn chúng chính là vì dân trừ hại, những kẻ đó đi tới đâu sẽ gây hại tới đó”.

“Đại Đồng Hoàng đế hiểu rõ đạo nghĩa, hơn nữa còn bang trợ tiểu vương truy bắt kẻ xấu, tiểu vương thực cảm tạ”. Tây Lưu thái tử định đứng lên hành lễ, Đại Đồng Hoàng đế liền tiến lên đỡ lấy hắn.

“Không cần, đối thoại giữa các người trẫm đã nghe được, những kẻ đó sở dĩ bình yên vào kinh thành của Đại Đồng, trong đó cũng có phần sai của trẫm, vậy thỉnh thái tử lưu lại bốn quốc vài ngày, chờ tra ra những đại thần cấu kết cùng bọn chúng, sẽ cho người một cái công đạo”.

“Cũng tốt, như vậy sau này sẽ không phát sinh chuyện này nữa, không bằng du ngoạn tại Đại Đồng quốc vài ngày, mạo muội xin hỏi một câu, cái người cùng tiểu vương đồ cục tại khách điếm bây giờ ở đâu?”

“Hắn là đại nguyên soái của bốn quốc, tên Đan Hoàn”.

“Ồ? Hắn là đại nguyên soái của quý quốc? Vậy bản vương có một thỉnh cầu, khi bản vương ở quý quốc, có thể nhờ hắn hướng dẫn? Bản vương cùng hắn rất hợp ý”.

“Đương nhiên là được, chẳng hay có thể hỏi, thái tử điện hạ năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Tiểu vương năm nay hai mươi hai”.

“Rất khéo, điện hạ cùng tuổi với Đan Hoàn. Mạo muội hỏi một câu, tổ tiên của điện hạ chẳng hay có người tên Tây Kính Diệu?”

“Đại Đồng Hoàng đế sao lại hỏi về ông tổ khởi quốc? Tây Kính Diệu chính là tổ gia gia của tiểu vương”.

“Không có gì, trẫm gần đây thích nghiên cứu sử sách, thế nhưng trong sách nói ở Tây Lưu quốc có một Hoàng đế cùng một hoàng hậu nguyên nhân chết bất minh, nên cảm thấy hiếu kì”.

“Nguyên nhân chết bất minh? Cái này tiểu vương cũng không nghe nói qua”. Tây Lưu thái tử nói tới đây, một quan văn của Tây Lưu quốc liền kề sát tai hắn nói gì đó, sau đó chỉ thấy Tây Lưu thái tử lộ ra vẻ kinh ngạc cùng tươi cười.

“Ha ha, Hoàng đế là nói tới An Văn Hoàng đế mất cách đây bốn mươi năm? Cái này không phải nguyên nhân chết bất minh mà là tổ nãi nãi muốn viết như vậy.

Văn An gia tổ thể chất yếu nhược, sau mười một tuổi bởi vì nhiễm phong hàn, nên mất đi, tổ nãi nãi bởi vì quá độ thương nhớ mà cũng mất theo, quả đúng là uyên ương đồng mệnh, một người đã chết, người còn lại cũng không còn niềm vui trên cuộc đời, cũng coi như một đoạn giai thoại, thế nhưng tổ nãi nãi trước khi chết lại nói chết như vậy rất mất mặt, bởi vậy sau đó trong sử sách không đề cập tới việc này. Mà sau đó Tây Lưu quốc có một quy tắc, hoàng tử sau khi lớn lên, không được ở tại quốc gia sống an nhàn sung sướng, mà phải ra ngoài du ngoạn một phen, hơn nữa từ nhỏ phải rèn luyện thân thể, không được chỉ thiên về văn”.

“Thì ra là thế, thái tử điện hạ dự định xử lý kẻ xấu thế nào?”

“Sau khi điều tra rõ những kẻ cấu kết với bọn chúng, tiểu vương dự định sẽ xử tử ngay tại chỗ.”

“Hảo, chờ tra ra những kẻ cấu kết với bọn chúng, trẫm sẽ đem người giao cho thái tử xử lý”.

“Vậy tiểu vương đa tạ Đại Đồng bộ hạ”.

“Thái tử cả ngày hôm nay cũng chán kinh rất nhiều, hãy lui về nghỉ ngơi đi”.

“Vậy tiểu vương xin cáo từ, chẳng hay xin hỏi một câu, Đan Hoàn ở nơi nào, tiểu vương từ khi vào cung không gặp hắn.”

“Trẫm sai người an bài chỗ nghỉ ngơi cho điện hạ, sợ hắn đi quấy rối sự nghỉ ngơi của các người, nên đã cho người ngăn hắn lại, không cho hắn tới tìm người.”

“Như vậy ngày mai tiểu vương đi tìm hắn, tiểu vương muốn hắn cùng tiểu vương đi dạo xung quanh, vậy trước hết thay hắn xin phép Hoàng thượng.”

“Không cần, ngày mai người cứ tới Ngự thư phòng, trẫm sẽ cho người đưa hắn tới gặp người, có được không?”

“Cũng tốt”. Tây Lưu thái tử nói như vậy, nhưng trong bụng thầm nghĩ Đại Đồng Hoàng đế giám sát Đan Hoàn thật chặt, muốn gặp Đan Hoàn phải qua cửa Hoàng đế.

Mà Hoàng đế làm vậy là có lý do của y, y còn không quên Đan Hoàn còn nói với Tây Lưu thái tử là cùng hắn chơi đồ chơi quần áo, đêm nay y nhất định phải cùng Đan Hoàn nói rõ ràng, sáng sớm mai cũng cùng Tây Lưu thái tử nói cho rõ, nơi này là hoàng cung, không phải phố phường, chơi cái kia thật không ra thể thống gì.

Hoàng đế đêm đó nói với Đan Hoàn vài câu, muốn hắn tiếp Tây Lưu thái tử, Đan Hoàn khó có được người tâm đầu ý hợp như vậy nên bộ dạng rất hưng phấn.

Hoàng đế lúc này vẻ mặt nghiêm túc nói: “Hoành nhi, ở đây dù sao cũng là hoàng cung, những chuyện thị phi như vậy không nên gây ra”.

“Như vậy a! Như vậy chúng ta sẽ xuất cung để chơi”. (T___T, em ham đánh bạc chơi đồ quá a.)

“Hay nhất là không nên, nếu xảy ra chuyện gì, ta thật không biết ngoài cung liệu có vây cánh của bọn họ, để các người an toàn, trước khi sự tình được điều tra xong, các người tốt nhất là không nên xuất cung, người và Tây Lưu thái tử có thể chơi xung quanh đây”.

“Thật chán, không biết vị thái tử kia có biết bơi không?”

“Hoành nhi người muốn cùng khách nhân làm gì?”

“Ta cái gì cũng chưa nói.” Đan Hoàn giang hai tay này ở trên giường, Hoàng đế lẳng lặng nằm bên cạnh ôm lấy hắn, ghé vào tai hắn nhỏ giọng hỏi một câu.

“Trẫm nếu như chết người nhất định sẽ thương tâm sao?” Đan Hoành tỉ mỉ suy nghĩ, chỉ cảm thấy ngực đau xót, rất khó chịu.

“Ta sẽ như mất đi trái tim mình, người bình thường quả ta không được làm cái này cái kia, khiến ta phiền lòng, thế nhưng chỉ cần nghĩ tới việc không có người, lòng trống trải thật không chịu được, đang tốt không nên đề cập tới vấn đề này, kì thực người chỉ cần hảo hảo nghe lời ta, có gắng rèn luyện thân thể, ta nghĩ chúng ta cùng nhau sống tới sáu mươi tuổi cũng không khó, người không phải đã đáp ứng ta, chờ con người có thể tiếp nhận triều chính, sẽ lui xuống cùng ta đi du ngoạn, bởi vậy cho tới ngày đó, ta không đồng ý cho người đề cập tới cái chết, người đáp ứng với ta, vậy nhất định phải làm được, quân vô hí ngôn a”.

“Hảo, trẫm đáp ứng người, từ ngày mai hảo hảo rèn luyện thân thể, có gắng giữ một thân thể khỏe mạnh để sau khi truyền ngôi cho hoàng tử sẽ đưa người đi ngoạn du thiên hạ”.

“Đâu có, từ hôm nay sau khi ăn khuya là có thể rèn luyện thân thể, cần gì ngày mai mới làm”.

“Bởi vì đêm nay còn có một việc, chờ người cùng ta chậm rãi làm”. Hoàng đế chậm rãi cắn lên đôi môi nhỏ nhắn của Đan Hoành, bàn tay hướng về phía bụng của Đan Hoành, nhẹ nhàng cởi thắt lưng hắn rồi lần tay tìm kiếm, vuốt ve hạ thể của hắn.

Đan Hoành giờ mới biết ý định của Hoàng đế, Đan Hoành phối hợp, cũng cởi y phục của Hoàng đế ra, Hoàng đế nhẹ nhàng cắn lên lỗ tai hắn, từ phía sau ôm lấy thân thể hắn.

Một chuỗi hôn dọc từ cổ hắn đi xuống tới thắt lưng, Đan Hoành nắm lấy đôi tay to của Hoàng đế đang xoa nắn nơi hạ thể hắn, ngực rất buồn bực, ngày hôm nay lại làm cái gì vậy, tự dưng Hoàng đế tình dục bừa bừa phần chần, ngay tới hôn mà cũng thể hiện sự nồng nhiệt tới vậy.

Hoàng đế ngừng đầu nhìn khuôn mặt đỏ hồng vì dục vọng của Đan Hoành, y đã để lại thật nhiều hôn ngân trên người hắn, trong lòng sớm biết những hôn ngân này sẽ nổi lên màu hồng sắc bắt mắt, bèn lộ ra ý cười thâm trường, thật tốt, những vết tích này là minh chứng cho việc Đan Hoành thuộc về y, còn phòng ngừa Đan Hoành để lộ thân thể, tiểu Hoành nhi khả ái của y sợ rằng mấy ngày tới không thể chơi đồ cưỡi đồ rồi.

84. Q.3 - Chương 27

Sáng sớm tại hoàng cung, Hoàng đế đã thượng triều, Tiểu Tuyền Tử vâng mệnh qua đánh thức Đan Hoành, tiện đường khi Hoàng đế hạ triều sẽ đưa hắn tới Ngự thư phòng.

Tiểu Tuyền Tử đứng do dự trước cửa phòng ngủ Đan Hoành thật lâu, mắt thấy sắp tới giờ hoàng đế bãi triều, Tiểu Tuyền Tử cắn răng đi vào.

Tiểu Tuyền Tử đứng ở bên cạnh màn, nhỏ giọng gọi: “ Hoành chủ tử, đã tới giờ rời giường, Hoàng thượng đang đợi ngài.” Âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu, Tiểu Tuyền Tử cũng không hy vọng người trong giường nghe thấy tiếng y.

Chỉ một tiếng thôi, coi như y đánh bạo to gan, kì thực trước đây Tiểu Tuyền Tử cũng không sợ tới vậy, thế nhưng hôm nay thì khác, bình thường Đan Hoành khi rời giường đúng có chút cáu giận, nhưng cùng lắm chỉ tung chưởng đá y một cước, cùng mất hứng rồi thì vô sự.

Thế nhưng hôm nay hoàng đế thiện ý nói cho y biết, rằng sáng nay trên người Đan Hoành có vết đỏ, sẽ khiến cho hắn chú ý. Cái này...y tuy là thái giám nhưng không phải kẻ ngốc, y không biết nếu như hắn thực sự tức giận thì không biết ra sao, hắn là đá một cước không đủ xả giận rồi.

Tiểu Tuyền Tử hít sâu một hơi, đang định cất tiếng gọi lần thứ hai, thật không ngờ tới Đan Hoành đã lên tiếng đáp lại.

“Tiểu Tuyền Tử, sáng sớm chưa ăn cơm a? gọi nhỏ như vậy nếu ta không sớm tỉnh lại có thể nghe thấy sao?”

“Hoành chủ tử, ngài tỉnh? Hoàng thượng muốn nô tài hầu hạ ngài rồi giường.” Tiểu Tuyền Tử cúi đầu xốc màn lên.

Đan Hoành mặc khố xuống giường, vươn vai, hơi lộ ra thân thể một chút, Tiểu Tuyền Tử trộm liếc mắt, nuốt một ngụm nước bọt, trời ạ! Thật đúng là nhiều a, muốn nói nhìn không thấy thật là khó a.

“Tiểu Tuyền Tử, ngươi không gọi ta dậy sớm, để Hoàng thượng trốn buổi tập sớm, để cho y lười biếng.”

“Hoành chủ tử, hiện tại cũng không muộn, chờ ngài thay y phục xong thì qua đó, Tây Lưu thái tử cũng đã tới, được rồi Hoành chủ tử, ngài hôm nay đúng dậy rất sớm a, chẳng lẽ trong phòng có sâu vào nháo?”

“Ta dậy sớm, là vì bụng có việc, cùng sâu có quan hệ gì?” Tiểu Tuyền Tử cầm gương mang tới cho Đan Hoành xem, Đan Hoành vừa nhìn, mặt lập tức đỏ lên, từ vai xuống dưới hông ban chỉ chít, quay đầu nhìn phía sau, cũng kín đầy hông ngân, đặc biệt nơi thắt lưng, hông ngân rất rõ, kéo dài tới cùng trong quần, loại tình hình này không cần nói cũng hiểu, Đan Hoành trấn định tinh thần, hoài nghi nhìn Tiểu Tuyền Tử, y nhìn lâu như vậy mới nói cho hắn biết, nói không chừng y đã sớm biết, hơn nữa chính là âm mưu của ai đó.

“Tiểu Tuyền Tử!”

“Nô tài chỉ là linh mệnh hành sự, cái gì cũng không biết a, Hoành chủ tử, nô tài hầu hạ ngài thay y phục.”

“Yên tâm, có tính cũng không tính lên đầu ngươi, trong cung có loại được nào trị vết do “sâu cắn” a? Ta nhớ rõ lần trước Hoàng thượng cũng dùng”.

“Cái này nô tài phải đi hỏi ngự y.” Tiểu Tuyền Tử trong bụng biết Hoàng thượng phải dùng tới kế sách này nhất định là có dụng ý, y không thể không biết tốt xấu phá đám Hoàng thượng a.

“Vậy mấy ngày tới phải làm sao bây giờ? Quên đi, ta muốn tìm Hoàng thượng.” Đan Hoành nghĩ, như thế này khi chảy mồ hôi chẳng phải tới áo cũng không dám cởi sao? Y đang làm cái gì vậy? Trả thù sao? Trong cung nhất định là có được làm mờ vết đỏ, tìm y nhất định là có, rất tốt, còn có, mấy về này, mặc xong quần áo liền nhìn không thấy.

Mấy ngày gần đây trời cũng không nóng, Đan Hoành đi tới ngự thư phòng, Hoàng đế cùng Thái tử Lưu quốc đã có mặt ở đó.

Hoàng đế nhắc nhở vài câu, đại ý là không được mang khách nhân đi hồ đồ, sau đó để hắn cùng Thái tử Lưu quốc đi thưởng ngoạn, khách nhân chân trước vừa xuất môn, Đan Hoành chân sau muốn đi ra ngoài, Hoàng đế liền đi tới dùng thanh âm chỉ hai người bọn họ nghe được nói.

“Hoành nhi, ngươi trên người có phải nổi hồng ban? Buổi tối trẫm sẽ bôi được cho ngươi có được không? Cả ngày hôm nay ngươi nhất định phải cẩn thận.”

Đan Hoành mặt đỏ tới mang tai, đứng ngốc lảng một lúc, cuối cùng liền nghĩ ra dụng ý của Hoàng đế khi lưu lại hồng ban trên người hắn, đêm nay bôi được, chỉ sợ bôi xong lại càng nhiều đi? Thấy khách nhân đã đi rất xa, Đan Hoành vừa đuổi theo vừa nghĩ, chuyện của buổi tối thì để buổi tối tính đi, Đan Hoành hắn dễ bị khi dễ lắm sao?

Thái tử Lưu quốc cùng Đan Hoành đi xa một đoạn, cố ý đuổi người hầu đi. Hiện tại Đan Hoành cùng Thái tử Lưu quốc đang đứng trước hồ nước ở ngự hoa viên than thở.

“Nước thật đúng là xanh a!” Giọng nói Đan Hoành tràn đầy tiếc nuối cùng không cam lòng, nước thật xanh, đáng tiếc hắn không cách nào xuống nước.

“Thật đáng tiếc, đây không phải là quốc gia ta, vừa này tùy tùng vừa nhắc nhở ta, phải chú ý lễ tiết cùng hình tượng thái tử, không được làm mất thể diện quốc gia, bằng không, nhìn nước trong xanh thế này ta thật muốn nhảy xuống ngoạn một phen”.

Đan Hoành có cảm giác như gặp được tri kỷ, kinh hãi nhìn Thái tử Lưu quốc. Đan Hoành vươn tay ra, nắm bàn tay lại, giơ ngón cái lên, không ngờ Tây Lưu thái tử cũng đưa ngón cái lên, đụng vào ngón tay hắn, rồi dùng tay bao bàn tay hắn lại, kéo xuống.

“Tử phùng tri kỷ thiên bôi thiểu, (Uống rượu mà gặp tri kỷ nghìn chén còn thấy ít T___T), ngươi là tri kỷ của ta, chúng ta tìm dịp uống một chén a.”

“Người biết ý nghĩa của hành động vừa rồi?” Đan Hoàn cảm thấy ngạc nhiên khi đường đường thái tử một quốc gia lại biết ý nghĩa hành động nơi chốn phố phường.

“Tiểu vương đối với những thứ này cảm thấy hứng thú, hơn nữa các động tác tay ở các quốc gia có sự tương đồng, nói thật đi dạo hoa viên là thú vui của nữ nhi, tiểu vương cảm thấy thật phiền chán, không bằng chúng ta kiếm một chỗ uống rượu, thế nào?”

“Tốt!” Đan Hoàn vì lệnh cấm rượu của Hoàng đế, đã thật lâu không uống rượu, nói thật rượu không phải là thứ tốt, thế nhưng bình thường hẳn là không sao đi? Chỉ cần trong rượu đừng bỏ thứ gì kì quái là được, hơn nữa khi uống rượu, nhất định không được để Hoàng đế nhìn thấy, nếu không có muốn uống cũng không được. Đan Hoàn nhìn trái phải.

“Buổi tối tìm một nơi không có người, ta mời người.”

“Tốt! Tiểu vương cũng có ý này, có người liền không uống được.”

“Có người không cho người uống rượu?” Đan Hoàn không ngờ cũng có kẻ xui xẻo như hắn.

“Một lời khó nói hết, buổi tối sẽ kể tỉ mỉ cho người, chẳng hay trong cung có nơi nào cao không? Tại chỗ cao uống rượu, nói chuyện phiếm, cùng ăn một ít đồ nhắm mới thật là hưởng thụ a”.

Đan Hoàn cùng Tây Lưu thái tử đưa mắt nhìn bốn phía, rồi ánh mắt đều dừng lại tại đỉnh Triều Dương điện! Triều Dương điện là nơi Hoàng đế cùng các đại thần thượng triều, ngoại trừ lúc lâm triều, còn lại bên trong điện không có ai, chỉ cần lừa được thị vệ để vào trong, bọn hắn làm gì sẽ không ai quấy rối, Đan Hoàn hạ quyết định, nhu nhu mũi.

“Đêm nay chúng ta tới đó uống.”

“Nơi thượng triều, chúng ta làm vậy có trái phép tắc?” Tây Lưu thái tử có điều cổ kị, thành thật mà nói, sự việc nói nhỏ thì nhỏ mà nói lớn thì lớn, nếu tới lúc đó, có kẻ nói hắn dám ngồi lên đầu triều thần Đại Đồng quốc, như vậy sẽ thành lương quốc tranh chấp.

“Sợ cái gì, chúng ta chỉ tìm một nơi cao uống rượu mà thôi, Hoàng thượng có biết cũng chỉ mắng ta vài câu, quan tâm những kẻ khác nói làm gì? Hà tất phải nghĩ nhiều như thế? Nếu bận tâm nghi lễ cung quy, chúng ta nơi nào cũng không thể đi.”

Tây Lưu thái tử cười cười, cười nhạo chính mình không buông bỏ được thân phận, không thể như Đan Hoàn phóng khoáng, nghĩ tới việc trở về nước đăng cơ, không biết những ngày làm càn như vậy còn được mấy ngày, lần này nếu không làm thì thật đáng tiếc.

Vì vậy hai tiểu tử hồ đồ quyết định đêm nay trốn mọi người, Tây Lưu thái tử chuẩn bị đồ ăn, Đan Hoàn tìm hảo tửu, đêm nay gặp nhau tại đỉnh Triều Dương điện.

85. Q.3 - Chương 28

Bữa tối là lúc Hoàng đế thiết yến đãi đoàn người Tây Lưu quốc.

Thế nhưng Đan Hoàn cùng Tây Lưu thái tử đều không có ý định ăn uống gì, chỉ ăn một ít rồi lấy cớ mệt để rời đi.

Hoàng đế cho rằng Đan Hoàn còn giận y, quyết định sau khi đọc tấu chương xong sẽ đi tìm hắn nhận lỗi.

Đan Hoàn sau khi tìm cách thoát thân, liền tới chỗ cất rượu, Hoàng đế tuy rằng trong cung không cho hắn uống rượu, thế nhưng ở trong cung lâu ngày, không chỗ nào trong hoàng cung mà Đan Hoàn chưa từng đặt chân tới, vì vậy vật nào để ở đâu hắn vô cùng rõ ràng.

Đan Hoàn đi vào hầm rượu, lấy một vò thập cân trung được tiến cống cùng một vò rượu ngâm rắn lục, Đan Hoàn nhắm tính hai vò nặng tổng cộng hai mươi cân, cho dù có là nước cũng uống tới no bụng.

Cách thời gian hẹn còn không tới nửa canh giờ, Đan Hoàn một đường đi, một được dùng tay giấu hai vò rượu rồi đi tới chỗ hẹn, đoán chắc thị vệ vừa đi qua đây nên lấy trong người ra một cái móc câu, tung lên khiến óc câu bám chắc vào tường rồi thuận lợi leo lên.

Tây Lưu thái tử cũng chuẩn bị rất đầy đủ, bữa tối không ăn, nhưng quay về phòng lại nói với gia nhân là mình đói bụng, muốn bọn họ chuẩn bị mấy món ăn, sau đó sớm sai thủ hạ lui xuống nghỉ ngơi. Thủ hạ của hắn tuy rằng cảm thấy kì quái, thế nhưng nghĩ nơi này là hoàng cung Đại Đồng, chủ tử bọn họ có muốn cũng không có trò gì mà quấy phá, thế nên thả lỏng, không đề phòng.

Tây Lưu thái tử thấy thuộc hạ lui xuống, liền lấy ra một cái hộp đựng thức ăn hắn đã sớm chuẩn bị, rồi đem tất cả món ăn bỏ vào rồi từ cửa sổ nhảy ra ngoài đi tới Triều Dương điện. Tây Lưu thái tử đối với hoàng cung Đại Đồng không quen thuộc bằng Đan Hoàn, vì vậy rất khó khăn mới tránh thoát được thị vệ, dò xét bốn phía, liền phát hiện phía bên tường cạnh Triều Dương điện có một cái hang cá rất to, mới quyết định nhảy xuống, rồi từ hang cá đi vào Triều Dương điện. (đoạn này hơi phi lí a T___T, hang cá phải có nước chứ).

Sau khi nhảy xuống, Tây Lưu thái tử vội kiểm tra xem hộp đồ ăn có làm sao không, thật may không có bị đổ nước canh chỉ bị rơi một ít ra ngoài nhưng không đáng ngại. Tây Lưu thái tử quan sát xung quanh Triều Dương điện xem có chỗ nào an toàn để nhảy lên đỉnh, tránh bị phát hiện.

Quan sát một vòng, thấy sợi dây treo ở mái hiên bên cạnh, xem ra Đan Hoàn đã tới trước hắn.

Đan Hoàn lên tới đỉnh điện, quay đầu định thu hồi dây, chợt thấy Tây Lưu thái tử đang nắm dây ở phía dưới, bèn lùi hẳn lên.

Hai người tìm một chỗ thoai thoải nằm xuống, nhỏ giọng trò chuyện như hai bằng hữu.

“Người sao lại biết nằm ở trên cao uống rượu, nói chuyện phiếm rất thích ý? Trước đây người đã thử qua chưa?”

“Đương nhiên đã thử qua mới dám nói, tại bốn quốc còn có nơi cao hơn chỗ này nhiều a, là do tổ nãi nãi xây dựng lên, nói rằng chỗ cao sang không bằng nơi bần hàn, hoàng tộc ai phạm phải sai lầm liền bị nhốt ở đó, bị nhốt tại nơi cách mặt đất ba mươi thước có muốn chạy cũng khó a”.

“Quốc gia của người rất kì lạ sao?”

“Mỗi quốc gia đều có phong tục tập quán riêng mà thôi, chỉ là người chưa đi xem mà thôi”.

“Người đã qua rất nhiều nơi rồi sao?” Đan Hoàn nói giọng ước ao, hắn chưa từng đi ra khỏi lãnh thổ Đại Đồng, chỉ trừ lần bị Bắc Phiên vương tử bắt đi, rồi được Hắc Uy đưa trở về.

“Ta từ mười lăm tuổi đã đi du ngoạn các nơi, đến nay đã đi qua sáu nước, đại trượng phu nên như vậy a, ngao du thiên hạ, tự do tự tại, đáng tiếc lần này hồi quốc, sau đó chờ tới khi nhi tử của ta lên thay thế, ít nhất cũng phải mất hai mươi năm a, bị buộc lại một chỗ, nghĩ tới là thấy phiền”.

“Người đã rất tốt, ít nhất người đã từng đi qua, không giống ta đâu cũng chưa từng qua”.

“Người có muốn đi du ngoạn ở nước khác không? Tiểu vương có thể giúp người, ta sẽ giúp người xuất cảnh, cả chi phí du ngoạn nữa”.

“Ta muốn a! Thế nhưng ta nghĩ việc ta ra ngoài thật khó a!” Đan Hoàn biết Hoàng đế nhất định không đồng ý cho hắn một mình đi lâu như vậy chỉ vì lí do du ngoạn thiên hạ.

“Thứ cho ta nói thẳng, là bởi vì Hoàng đế phải không? Tiểu vương trên đường cũng có nghe một ít, thế nhưng gặp người ta lại nghĩ lời đồn không đúng, người không giống cái loại người này, ta và người rất hợp duyên”.

“Đồn đãi? Đồn ta là loại người nào?”

“Người thực sự muốn Tiểu vương nói sao?”

“Ta muốn nghe xem còn có thể khó nghe tới thế nào?”

“Bọn họ nói người là thị quân”.

“Phốc!” Đan Hoàn đang uống rượu liền phun ra ngoài, ho khan vài tiếng, sắc mặt đỏ hồng hổi.

“Ngươi tin sao?”

“Ta đã nói rồi, ngươi không giống loại người này”.

“Ta nếu như nói ta cùng Hoàng đế thực sự có gì với nhau, ngươi sẽ khinh thường ta sao?”

“Sẽ không, ta tin tưởng bên trong nhất định có ẩn tình”.

“Ha ha, ngươi thật đúng là một bằng hữu, lại uống thêm một chén đi”.

“Ân, đây là chén thứ mấy rồi? Tử lượng của ngươi cũng không tồi a, nhân lúc còn thanh tỉnh, ta nói mấy lời nghiêm túc, là bằng hữu ta muốn giúp ngươi, mặc kệ giữa ngươi và Đại Đồng Hoàng đế có ẩn tình gì, chỉ cần ngươi muốn chạy, hừng đông ba ngày sau sẽ có một xe ngựa đứng chờ ở cửa nhỏ phía Tây hoàng cung, ngươi nếu muốn chạy thì hãy lên ngựa, mã phu sẽ đưa ngươi ra khỏi thành, sau đó gặp Tiểu vương, Tiểu vương sẽ mang ngươi về nước. Rồi khỏi đây, sau đó ngươi muốn làm gì là tự do của ngươi.”

Đan Hoàn cười cười “Ta nghĩ ta không dùng được, có điều cảm tạ hảo ý của ngươi, rõ ràng nghe lời đồn như vậy mà còn dám cùng ta làm bằng hữu, ta kính ngươi một phen khí phách”.

“Dùng hay không là do ngươi quyết định, ta ít nhất làm hết sức vì bằng hữu, ân, tại sao Đại Đồng Hoàng đế không cho ngươi uống rượu?”

“Ta uống rượu xong không tốt lắm, sẽ phá hủy vài thứ, còn ngươi, thuộc hạ của ngươi tại sao không cho ngươi uống rượu?”

“Ta uống rượu xong cũng như vậy a, ta uống rượu xong sẽ ôm lưng tung, ba thị thiếp cùng hai nhi tử của ta từ đó mà ra, bởi vậy sau đó không ai dám để ta uống rượu, hơn nữa trong cung của ta, một người cung nữ cũng nhìn không thấy, chỉ còn lại thái giám, lúc ta uống có tới sáu người đứng giám sát bên cạnh”.

“A? Ngươi có nhi tử rồi?”

“Đúng a, đứa lớn nhất năm nay 3 tuổi, là lúc ta mười tám tuổi, sau khi uống rượu cùng một cung nữ sinh hạ, kì thực cũng không phải do ta phẩm hạnh bất hảo, mà cung nữ này có cơ hội chạy nhưng cũng không chạy”.

“Ha ha, là bị nữ nhân tính kế? Nữ nhân!” Đan Hoàn nhớ lại vị quận chúa trước kia đã lợi dụng hắn say rượu mà bày kế thoát thân, cảm thán lòng dạ đàn bà thật sâu a, sau đó cầm lấy chén rượu.

“Tới đây, vì những nữ nhân thông minh trong thiên hạ cụng ly”.

“Vì nữ nhân? Cũng đúng, ít nhất thì Tiểu Vương cũng không tổn thất gì, Vì nữ nhân cụng ly! Uy, Đan Hoàn, ngươi còn uống được không?”

“Thật lâu không uống, ngày hôm nay thật sự là thống khoái, cảm giác cũng không tệ lắm a, được rồi, quốc gia ngươi nhiều nhất là thứ gì?”

“Ngọc thạch, đặc biệt là lưu ly, trên người ta cũng đeo một khối”.

Tây Lưu thái tử lấy khối ngọc đang đeo trên người mình ra, đưa cho Đan Hoàn xem, Đan Hoàn cầm xem, thấy màu xanh trời thật xinh đẹp.

“Thật xinh đẹp, khi ánh trăng chiếu xuyên qua nhìn lại càng đẹp, trả cho ngươi”.

Đan Hoàn sau khi xem định trả lại, nhưng Tây Lưu thái tử không có cầm lấy.

“Tặng cho ngươi, coi như vật kỷ niệm ta tặng bằng hữu”

“Ta không có gì để hoàn lễ, hơn nữa không có công không thể nhận lộc a”.

“Không bằng như vậy, nghe Đại Đồng Hoàng đế nói ta với ngươi bằng tuổi, không bằng chúng ta kết bái huynh đệ, Ngươi sinh tháng mấy?”

“Mùng 3 tháng 5”.

“Tiểu vương sinh tháng 10, ta gọi ngươi một tiếng đại ca, Tiểu vương tên là Tây An Thần, ngọc này coi như tín vật kết nghĩa huynh đệ của chúng ta, thế còn tín vật của ngươi, mấy ngày sau ngươi đưa ta cũng được, được rồi, vì sự kết nghĩa huynh đệ của chúng ta, cụng ly.”

Hai người một chén lại một chén, Tây Lưu thái tử say trước đã ngủ, ôm chặt lấy một bình rượu vào lòng, Đan Hoàn tự mình rót ỉnh mấy chén, đuổi người nằm xuống, bình rượu bị Đan Hoàn đá đổ, rất nhanh lăn xuống phía dưới, vỡ trên mặt đất tạo ra âm thanh vang lên trong điện thanh tĩnh, khiến thị vệ khó lòng bỏ qua.

86. Q.3 - Chương 29

Thị vệ nghe thấy trong Triều Dương điện truyền tới tiếng động, trong lòng biết có chuyện, thế nhưng cửa điện đã bị khóa, chìa khóa lại do Ninh Bình cầm.

Vì chuyện liên quan tới Triều Dương điện đều là việc hệ trọng, bởi vậy mỗi sáng tới giờ lâm triều Ninh Bình mới dùng chìa mở cửa điện, để thị vệ đi vào trước, kiểm tra xem có biến cố gì không, nếu thấy bình thường mới mở rộng cửa nghênh tiếp các vị đại thần.

Thị vệ người nhìn ta, ta nhìn người, do dự không biết có nên kinh động Trữ tổng quản của bọn họ hay không, tất cả mọi người đều biết, nếu để Trữ tổng quản biết được, tất thấy bọn họ sẽ bị trách phạt vì canh phòng Triều Dương điện không nghiêm, thế nhưng giấu diếm không báo, ngộ nhỡ có thích khách, sáng sớm ngày mai cũng giấu không được a.

Trong nhóm có một người có vẻ là thủ lĩnh lên tiếng quyết định: “ Các huynh đệ, trách nhiệm của chúng ta, có muốn trốn cũng không được, Tiểu Kỳ, ngươi đi tìm Trữ tổng quản tới, nói rằng trong Triều Dương điện có thể xảy ra biến”.

Một thị vệ chạy đi tìm Ninh Bình, những người khác của một trăm người một nhóm, đem Triều Dương điện vây kín.

Ninh Bình không lâu sau chạy tới, mở cửa điện, ra lệnh cho người mở cửa điện, sau đó y mang một nhóm đi vào, rất nhanh phát hiện có một bình rượu rơi vỡ trong sân Triều Dương điện, Ninh Bình đi tới ngửi hơi rượu, là cống rượu Lan Lăng, chẳng lẽ....?

Ninh Bình có dự cảm bất hảo: “ Tìm một cái thang, ta muốn lên xem”.

“Trữ đầu, để chúng ta lên, ngộ nhỡ có thích khách, thuộc hạ không thể để ngài mạo hiểm, hơn nữa đây chính là do thuộc hạ thất trách”.

“Thích khách? Thích khách sẽ biết cống rượu cất ở đâu sao? Đừng dài dòng nữa”.

Thuộc hạ Ninh Bình nghe vậy, liền không dám chậm trễ đi lấy thang, Ninh Bình thuận lợi leo lên nóc Triều Dương điện, vừa nhìn tình cảnh nơi đó, Ninh Bình tức giận tới mặt mày xám ngắt, quả đúng là y không có nghĩ sai, cái kẻ dám cả gan trộm cống rượu trong cung, rồi bò lên đỉnh Triều Dương điện uống thì liệu có mấy người đây, chỉ có mình cái kẻ khiến y thả cũng không xong, bảo vệ cũng không được Đan Hoàn kia.

Ninh Bình nỗ lực lay tỉnh Đan Hoàn, hiển nhiên là chỉ phí công, thế nhưng nơi cao thế này, cũng khó lòng mà đưa người xuống được a, đầu tiên y ôm lấy Đan Hoàn, đưa hất xuống dưới, sau đó quay trở lại, ôm vị kia xuống, thế nhưng người kia trong lòng ôm một bình rượu nhất định không chịu buông tay, rượu đổ ra ướt cả mảng y phục, hơi rượu tràn ngập trong không khí.

Ninh Bình nỗ lực lôi bình rượu trong lòng hất ra, thế nhưng người kia ôm thật chặt quyết không buông tay. Ninh Bình cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ có thể một chưởng đem bình rượu phá nát, người kia trong lòng không có gì ôm, chỉ có thể quơ tay tìm loạn xung quanh, Ninh Bình thuận thế kéo tay hất, đem hất ôm vào trong lòng.

Đã đi xuống tới đất, thế nhưng người kia ôm cổ y thật chắc, mấy tên thủ hạ tới hỗ trợ giật cũng không ra, giữa lúc Ninh Bình bị người trong lòng như bạch tuộc cuốn lấy, Tiểu Tuyền Tử không biết từ nơi nào chạy lại.

“Hoành chủ tử, ngài thì ra ở chỗ này a, Hoàng thượng muốn ta tìm ngài trở lại, Hoành chủ tử! Hoành chủ tử!”.

Nguyên lai sau bữa tối, Hoàng đế nhớ tới việc phải tìm Đan Hoành bồi tội, đợi y phê xong tấu chương liền đi tìm Đan Hoành, thế nhưng y tìm không thấy người, lúc đó Đan Hoành cùng Tây Lưu thái tử đã ngồi trên đỉnh Triều Dương điện uống rượu.

Hoàng đế tìm không thấy hần liền sai Tiểu Tuyền Tử đi tìm, Tiểu Tuyền Tử đi tìm, chợt thấy bên này có bắc cái thang, liền chạy tới xem, không nghĩ tới nhìn thấy một màn này, Tiểu Tuyền Tử gọi vài tiếng, thế nhưng Đan Hoành không phản ứng, vì vậy ghé sát vào kiểm tra, chợt thấy mùi rượu nồng nặc, đồng thời y chú ý thấy bình rượu vỡ nát trên mặt đất, liền biết sự tình không ổn, Tiểu Tuyền Tử nhìn Ninh Bình, vốn định nhờ y ra một chủ ý, thế nhưng lúc này trong lòng Ninh Bình cũng có một vị.

Tiểu Tuyền Tử tới gần Ninh Bình, nhìn một chút người trong lòng y, hai người cũng chưa vội nói gì, trước hết là cho thủ vệ cùng cung nhân lui xuống.

Tiểu Tuyền Tử nhỏ giọng nói với Ninh Bình: “Trữ tổng quản, chuyện này cũng không dễ xử lý, nói lớn thì lớn mà nói nhỏ thì nhỏ a”.

“Không dễ xử lý? Dem Đan Hoành đưa trả lại cho Hoàng Thượng là được a”.

“Hoành chủ tử ta không lo mấy, cùng lắm là mai thay lại long sàng, ta là nói cái vị phiền phức đang nằm trong lòng ngài a”.

Ninh Bình cúi xuống, nhìn cái kẻ đang ôm cổ y ngủ rất ngon này.

“Hắn thật đúng là phiền phức, ta ôm hắn từ đỉnh điện xuống, hần liền ôm lấy cổ ta, kéo thế nào cũng không buông tay”.

“Cái này không sao, ta là nói tới thân phận của hắn, hần chính là thái tử Tây Lưu quốc, ít lâu nữa sẽ trở thành Hoàng đế Tây Lưu. Sự tình hôm nay nếu truyền ra ngoài thì sẽ thế nào?”

“Ta tính thế này, Tiểu Tuyền Tử người đưa Đan Hoành về chỗ Hoàng Thượng, vị thái tử này, trước tiên ta sẽ lưu hần lại một đêm, chờ khi hần tỉnh lại ta sẽ cùng hần nói rõ đầu đuôi, thuộc hạ của ta, ta sẽ truyền nghiêm lệnh không được truyền chuyện ngày hôm nay ra ngoài, chờ đoàn người của Tây Lưu thái tử đi rồi, sự tình bị truyền ra các đại thần cũng không làm gì được, tùy tùng của Tây Lưu thái tử hần cũng đang lo lắng, người sai người thông báo với họ một câu”.

“Không còn cách nào khác, đành phải như vậy, ta trước tiên mang Hoành chủ tử về, Hoàng Thượng còn đang chờ”.

Tiểu Tuyền Tử mang Đan Hoành về chỗ Hoàng đế, Ninh Bình mang Tây Lưu thái tử về nơi ở của mình.

Hoàng đế thấy Đan Hoành say mềm, đầu tiên là tức giận, sau đó liền cảm thấy lo sợ.

“Trẫm nơi chốn chốn không cho người uống rượu, người cho là ta thật sự sợ người phá hư giường của ta sao? Chỉ là một cái giường mà thôi, mỗi ngày thay cũng không tới mấy lượng bạc, trẫm là sợ người giống như bây giờ, nằm không động đậy, có quát, có gọi hay lay người, người cũng không phản ứng, nếu như gặp phải một kẻ bụng dạ khó lường, người chẳng phải sẽ để y chiếm tiện nghi sao? Muốn uống rượu chỉ cần nói với trẫm, trẫm sẽ cùng người uống, người vì sao không trái với ý của trẫm thì không hài lòng? Người còn lên đỉnh Triều Dương điện uống, vạn nhất ngã xuống, người có biết trẫm sẽ đau lòng nhiều tới thế nào không? ” Hoàng đế nghĩ tới đây liền vô cùng lo lắng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Đan Hoành, đặt lên môi hôn. Thần thái chậm rãi bình ổn lại, trong mắt lộ ra sự bình an.

Tiểu Tuyền Tử thở phào một cái, vũ bão hôm nay coi như đã qua, tuy rằng phản ứng của Hoàng Thượng nằm trong dự liệu của y, thế nhưng sắc mặt của Hoàng Thượng thật đúng là dọa y một phen a.

Nhìn cái kẻ uống rượu say đang ngủ an tĩnh kia, Tiểu Tuyền Tử một trận rét lạnh, thật không sao nhìn ra cái kẻ nửa đêm nháo loạn kia cũng là hắn a.

Biết rằng trời cũng sắp sáng, Tiểu Tuyền Tử đành mang lo lắng của mình nói ra.

“Hoàng Thượng, đêm nay cùng Hoành chủ tử ngồi ở đỉnh Triều Dương điện uống rượu còn có một người, sợ rằng có chút phiền phức, tuy rằng Trữ tổng quản đã dàn xếp ổn thỏa, nhưng nô tài thấy có giấu cũng không được bao lâu, nô tài sớm báo cho Hoàng Thượng, để Hoàng Thượng sớm chuẩn bị tâm lý. Hoàng Thượng phải đáp ứng nô tài là không được tức giận”.

“Tây Lưu thái tử phải không? Ha ha! Trẫm sớm đã nghĩ hôm nay bọn hắn thật kì lạ, Hoành nhi hiện tại các đại thần không ai dám động đến, về phần Tây Lưu thái tử, ba ngày sau cũng đã rời đi, sự tình nếu giấu được ba ngày là tốt rồi, sự tình cũng không có gì nghiêm trọng, bọn họ lên đỉnh Triều Dương điện là vì nơi đó là nơi cao nhất trong hoàng cung, truyền lệnh các cung về sau thấp thêm mấy ngọn đèn phía trên, khắp thiên điện cùng Triều Dương điện, Trẫm xem bốn phía sáng trưng như vậy, không có chỗ nào trốn, hắn còn có thể leo lên đó hồ đồ được nữa hay không?”

“Dạ, Hoàng Thượng, Tây Lưu thái tử hiện đang ở phủ của Trữ tổng quản, Hoàng Thượng có muốn phái người tới xem?”

“Không cần, Trẫm tin tưởng Ninh Bình có thể xử lí được, mang chậu nước ấm tới đây, trên người Đan Hoành toàn mùi rượu, trẫm muốn lau cho hắn một chút”.

“Dạ, Hoàng Thượng, việc này cứ để nô tài làm.” Đường đường là Hoàng đế của một quốc gia, sao có thể hầu hạ người khác lau thân thể?

“Trẫm không muốn ai thấy thân thể của Hoành nhi a”. Hoàng đế từ chối sự trợ giúp của Tiểu Tuyền Tử.

Tiểu Tuyền Tử sững sốt một chút, sau đó thầm mắng mình hồ đồ, vết tích trên người Hoành chủ tử không phải thể hiện rõ nhất rồi sao? Tiểu Tuyền Tử bưng chậu nước cùng khăn mặt tới rồi lui xuống.

Hoàng đế chậm rãi cởi bỏ y phục của Đan Hoành, nhúng khăn lau nhẹ thân thể mềm dẻo và rắn chắc của Đan Hoành, nhìn làn da vì rượu mà càng thêm hồng nộn, Hoàng đế chậm rãi lau qua, sau đó không lưu tình mà liếm lên, từng bước từng bước xuống thấp, chậm rãi khắp toàn thân Đan Hoành, lúc này Hoàng đế thậm chí nghĩ thỉnh thoảng để Đan Hoành uống rượu cũng không tồi.

87. Q.3 - Chương 30

Hoàng đế bởi vì thân hương quá mức say mê mà không để ý (mãi chiếm tiện nghi em Hoành quá mức), khi y vẫn đang hôn lên môi Đan Hoành, Đan Hoành đưa tay đẩy cằm y ra, sau đó lấy tay chùi miệng.

“Con ruồi đáng ghét, dám đến phá giấc ngủ của Đan gia ta, sao dạo này đầu con ruồi lại lớn tới vậy? Ân, nóng quá a! Ta muốn bơi, muốn bơi trong ao sen ở Ngự hoa viên, ai dám nói không được?”

Đan Hoành đưa tay định cởi bỏ y phục, nhưng hiện tại trên người hắn đã chẳng còn gì để cởi, Đan Hoành xoa xoa ngực, đại khái cũng ý thức được y phục trên người hiện không còn một mảnh, Đan Hoành nhăn mày, sau đó vung tay vung chân đập đập giống như động tác khởi động làm nóng người.

“Bàng! Bàng!” Ván giường vì bị đá mà phát ra tiếng vang, Hoàng đế biết Đan Hoành thân thể lại phát nhiệt, đang muốn giải nhiệt, bởi vậy sai Tiểu Tuyền Tử mang nước tới, đặt bên giường, lấy tay vắn màn, tiếp nhận lấy khăn ướt lạnh từ Tiểu Tuyền Tử, tránh né song chướng của Đan Hoành, dùng khăn lau người cho hắn.

“Đại trượng phu hành tẩu tứ phương, đề nghị của người thực sự rất mê người, ba ngày sau có mã xa, ta thật muốn đi, thế nhưng không thể buông bỏ được a”.

Hoàng đế biết những lời này là Đan Hoàn tiếp tục cuộc nói chuyện với Tây Lưu thái tử, thế nhưng lời lẽ không rõ ràng. Hoàng đế nổi lên tò mò, vốn định đáp lời Đan Hoàn, nhìn hắn không có ý định tiếp tục nói, liền cất lời hỏi.

“Hành tẩu tứ phương cần mã xa sao? Người không phải nói so với việc ngồi mã xa thì cưỡi ngựa khoái hoạt hơn nhiều sao?”

“Đúng vậy, không bằng ba ngày sau, người đứng ở cửa cung chờ ta, đổi mã xa thành ngựa là được...” Những lời tiếp theo thanh âm rất nhỏ, Hoàng đế không nghe rõ, thế nhưng chỉ những lời này đã khiến tâm y phát lạnh.

Đan Hoàn của y ba ngày sau muốn cùng kẻ khác hành tẩu tứ phương, rời xa y. Lẽ nào tình yêu của y dành cho hắn không đủ để giữ chân hắn lại? Hoàng đế ngầy ngẩn bước xuống giường, đi tới bên bàn tự rót   nh một chén nước, h  ng khiến mình bình tĩnh lại để h  o h  o suy ng  m. Hoàng đế cho Tiểu Tuyền Tử lui ra, bắt đầu nhắm mắt trầm tư, tâm trạng của y hiện tại thống khổ không gì sánh được, y chìm đắm trong suy nghĩ. Hoàng đế vừa xuống giường, Đan Hoàn nhỏ giọng nói: “Đổi lại thành tuần mã, sau đó ta có thể đưa người ra khỏi thành, phải trước khi Hoàng đế rời giường, không để cho y phát hiện, nếu không y lại l  i nh  i. H  c h  c”.

Nghe rõ không? H  n quyết định đi, lại sợ y biết lại nhiều lời can ngăn.

Ngày hôm sau, lúc Đan Hoàn tỉnh lại, Hoàng đế đã vào triều, Tiểu Tuyền Tử canh giữ bên giường chờ h  n tỉnh lại.

Đan Hoàn day day đầu, chẳng phải tối qua h  n nằm trên đỉnh Triều Dương điện sao? Sáng nay tỉnh dậy lại là trên giường Hoàng đế, vậy h  n là y đã biết hết rồi.

“Tiểu Tuyền Tử, tối hôm qua Hoàng Thượng có tức giận không?”

“Không có, Hoàng Thượng tối qua ở đây ngồi nhìn ng  i một đêm, sắc mặt không được tốt, thế nhưng cũng không nói cái gì, được rồi chủ tử, Tây Lưu thái tử vừa vào Triều Dương điện nói lời từ biệt, hiện tại có lẽ đã ra khỏi thành rồi, trước khi rời đi, h  n muốn nô tài nói lại với ng  i, ước định giữa ng  i và h  n vẫn còn hiệu lực”.

“Ồ, ta đã biết, Tiểu Tuyền Tử người có nhớ hai khối dạ minh châu ban đêm phát sáng mà Hoàng Thượng cho ta để d  u không?”

“Ng  i đặt ở chỗ của Hoàng Thượng đúng không? N   tài chưa từng thấy a”.

“Ta đã quên là đặt ở phòng nào, ta nhớ là đặt ở trong phòng”.

Đan Hoàn vội vã đứng dậy mặc một kiện y phục, rồi xuống giường tìm kiếm, Tiểu Tuyền Tử đứng một bên nhìn Đan Hoàn phân phó nô tài tìm kiếm xếp đặt rất lâu trong phòng, khiến cho phòng trở nên loạn thất bát tao, bất đắc dĩ lắc đầu. Y biết mình ngăn không được, không bằng chờ cho h  n cảm thấy phiền to  i, thì sẽ lo thu thập, mỗi lần đều như thế này.

Hoàng đế bởi vì có tâm sự nên không tới Ngự thư phòng phê duyệt t  u chương, y mong muốn ở bên Đan Hoàn thật lâu, tối hôm qua y đã hạ một quyết định mà khiến cho sau này y nhất định hối hận, thế nhưng y tin tưởng Đan Hoàn sau khi ngoạn nh  o chán sẽ quay về trong lòng y, coi như y cũng thỏa mãn tâm nguyện của h  n đi.

Hoành nhi lập chí hành t  u tứ phương, y mặc dù không muốn, nhưng sẽ thành toàn tâm nguyện của h  n, Hoàng đế bước vào t  m phòng, chợt thấy Đan Hoàn làm ra một đống hỗn độn.

“Hoành nhi, sáng sớm mà đã hoạt động nhiều như vậy, người không mệt sao? Có đói bụng không? Tr  m cùng người dùng cơm trưa đi”.

Đan Hoàn đứng dậy, sờ sờ bụng, quả thật là đói bụng.

“Tiểu Tuyền Tử, nhớ kỹ tìm giúp ta, nếu thật sự không tìm thấy thì tìm một bảo vật khác cũng phát quang tới đây, ta cần, được rồi Hoàng Thượng, người không tức giận sao? Còn có hôm nay người trở về sớm so với bình thường tới nửa canh giờ nha, ngày hôm nay rất nh  n sao?”

“Ân, mấy ngày tới trẫm rất nhàn, hảo hảo chơi cùng ngươi có được không? Còn có, trẫm không tức giận, chẳng phải trẫm đã để Tây Lưu thái tử đi rồi đó sao?”

“Vậy là tốt rồi, ta còn tưởng ngươi ít nhất sẽ mắng ta, không giận là hay nhất, chúng ta đi ăn cơm đi, rượu thật đúng là làm lỡ sự, hại ta chưa kịp cùng nghĩa đệ của ta chào từ biệt, hắn cũng thật là, rời đi thật quá vội vàng”.

“Nghĩa đệ của ngươi?”

“Tây Lưu thái tử a, ta nói với ngươi...” Đan Hoàn trong lòng cười trộm, hắn cho rằng Hoàng đế đã bị hấn rèn đúc, gặp phải chuyện gì cũng không cảm thấy sợ hãi, hắn không biết rằng trong đó còn có ẩn tình.

Đan Hoàn cảm thấy nhiều ngày nay Hoàng đế đối hấn thật rất tốt, buổi tối cũng vô cùng nhiệt tình, thế nhưng hấn không biết cứ như vậy mấy ngày nữa hấn liệu có thể chịu đựng tới đâu.

Trước đây cứ ba, bốn ngày thì ân ái một lần, vậy mà mấy ngày nay, đêm nào cũng làm, hơn nữa mỗi ngày lại không chỉ một lần, nhiệt tình của Hoàng đế có thể từ những nốt hồng ban trên người hấn mà minh chứng được, thật không biết có phải mấy ngày nay y có phải là động dục không nữa, hay là có chuyện gì khiến tâm tình tốt? Đêm nay cũng thế, sau mấy hồi, Hoàng đế ra sức lấy lòng hấn, thẳng đến sức cùng lực kiệt mới ngủ, sau đó cách hừng đông nửa canh giờ, Đan Hoàn tỉnh dậy, dấu vết tình cảm mãnh liệt trên người còn chưa có thối lui.

Đan Hoàn xuống giường, mặc xong y phục, cầm lấy lễ vật đã chuẩn bị chạy tới cửa nhỏ phía tây hoàng cung, Đan Hoàn vừa mới xuất môn, Hoàng đế liền ngồi dậy, ôm lấy chân, ngồi trên giường lộ vẻ mặt thống khổ.

Hiện tại trong lòng y vô cùng đau đớn a!

Hừng đông quả nhiên có một chiếc xe ngựa đang chờ ở đó.

Đan Hoàn đem lễ vật đưa cho người đánh xe.

“Cái này là tặng chủ tử của ngươi, nói đây là tín vật kết nghĩa, nói với hấn người ta yêu ở nơi này, ta sẽ không đi, nhiều năm sau ta sẽ cùng người ta yêu tới quốc gia hấn, mong lúc đó hấn vẫn còn nhớ tới nghĩa huynh, người đi đi”.

Mã xa vốn định rời đi.

“Chờ một chút, đưa ta tới tìm vương tử của ngươi. ” Đan Hoàn quay đầu lại, thì ra là Ninh Bình, Ninh Bình gọi xe ngựa quay lại, quay đầu đối với Đan Hoàn nói:

“Giúp ta chào từ biệt Hoàng đế, thực lực Đại Đồng đã định, cho dù có sự Tam Vương gia cũng sẽ giúp y, nói Ninh Bình đuổi theo hạnh phúc của chính mình, tới Tây Lưu rồi ta sẽ nhắn tin về, mong rằng hơn mười năm sau chúng ta sẽ gặp nhau tại Tây Lưu, sau này còn gặp lại”. Ninh Bình lưu lại những lời khó hiểu này rồi rời đi, những câu muốn hỏi Đan Hoàn còn chưa kịp hỏi ra miệng, Đan Hoàn mang những lời Ninh Bình nói quay trở về, về tới tẩm phòng rồi cũng không nghĩ ra, quyết định sáng mai sẽ nói cho Hoàng đế biết, xem y có hiểu hay không. Đan Hoàn rón ra rón rén quay về giường cởi áo cởi giày, xốc màn lên định lên giường, liền gặp Hoàng đế hai mắt đã mở nhìn chăm chăm, khiến hấn hoảng sợ.

“A?! Thật dọa chết ta, ngươi sao lại không lên tiếng? Thật là, hoàn hảo lá gan ta lớn”. Nói xong những lời này, Đan Hoàn chợt nghĩ có nên giải thích hợp lý chuyện hấn nửa đêm không ngủ, y phục chỉnh tề chạy ra ngoài a? Đan Hoàn xoa xoa mũi, thanh âm nhỏ xuống.

“Ta cùng Tây Lưu thái tử kết nghĩa huynh đệ, còn thiếu người ta một tín vật đáp lễ, ta đem viên dạ minh châu người cho ta làm tín vật đáp lễ, ngươi sao lại nhìn ta như vậy? Ta biết hấn là phải cùng ngươi thương lượng, sớm nói cho ngươi biết. Thế nhưng lại sợ ngươi nhiều lời, vốn nghĩ chỉ đi một hồi ngươi sẽ không phát hiện, ai biết ngươi nửa đêm không ngủ.” Đan Hoàn nói nói, những lời này phảng phất biến thành tát thấy là tại Hoàng đế sai.

Y đưa tay ôm lấy thân thể Đan Hoàn, Đan Hoàn cảm giác được Hoàng đế đang run rất mạnh.

“Ngươi rất lạnh sao? Sẽ không a, ta ở bên ngoài vào, khí trời rất hảo.”

“Trẫm nghĩ ngươi sẽ rời đi!” Nói xong những lời này, Hoàng đế nhào lên, đẩy Đan Hoành nằm dưới thân.

88. Q.3 - Chương 31

Đan Hoành đối với hành động khác thường của Hoàng đế, nhất thời trở nên ngây ngốc, Đan Hoành bị Hoàng đế đặt ở dưới thân, Hoàng đế dùng động tác ôn nhu hơn mọi ngày hôn môi hắn cùng hai bên khóe miệng.

Đan Hoành tròn mắt thăm thẳm nghĩ y trúng tà a?

“Trẫm tưởng rằng ngươi rời đi”.

Hoàng đế thì thào vào lỗ tai hắn, Đan Hoành như ngộ ra cái gì, hắn đẩy Hoàng đế nằm xuống, rồi xoay người ngồi lên người y, nhìn vào mắt y.

“Người vừa nói ta rời đi a? Người biết Tây Lưu thái tử phái người chờ ta ở cửa cung?”

“Là người hôm đó uống say tự nói ra”.

“Người để ta đi?” Đan Hoành không tin tưởng hỏi lại.

“Trẫm biết ngươi thích tự do, ngươi luôn có tâm niệm nam nhi chí ở bốn phương, du ngoạn thiên hạ là mong ước của ngươi, trẫm hiện tại vô pháp đi cùng ngươi, việc có thể làm chỉ có thể là cho ngươi một cơ hội thành toàn nguyện vọng, đồng thời, cho ngươi một cơ hội chọn lại lần nữa, nếu trong lòng ngươi còn có trẫm, sau khi du ngoạn một đời tự nhiên sẽ trở về, trẫm ở trong cung chờ ngươi.”

“Nếu như ta đi rồi không trở lại nữa, vậy ngươi cũng để ta đi sao?”

Nghe những lời này Đan Hoành nói, cơ thể của Hoàng đế cứng lại một chút, sau đó y nhắm mắt lại.

“Nếu như ngươi đi không trở về, như vậy chứng tỏ tình yêu của ngươi đối với trẫm còn chưa đủ nhiều tới mức khiến ngươi nhớ trẫm, còn có, có thể trong lòng ngươi không thương trẫm. Như vậy có cường ngạnh giữ ngươi lại, ngươi cũng sẽ không hạnh phúc, mà đó chính là điều trẫm không muốn thấy nhất, nếu như để ngươi đi có thể khiến ngươi hạnh phúc, như vậy cho dù lòng trẫm đau tới vỡ nên, trẫm cũng đành buông tay”.

Đan Hoành nghe xong những lời này, dụi đầu vào một bên gáy Hoàng đế, ôm lấy cổ y thật chặt. Đan Hoành cùng Hoàng đế ôm chặt lấy nhau như hòa làm một, qua một thời gian rất lâu sau, không ai nói câu gì, cũng không tách ra.

“Hoàn nhi, ngươi khóc sao, trẫm chưa từng nhìn thấy ngươi khóc, ngoan, không khóc, trẫm nói những lời này không phải vì muốn chọc ngươi tức giận mà khóc a, ngươi thế nào lại khóc lợi hại hơn thế này? Người không phải đã nói nam nhi có thể đổ máu chứ quyết không rơi lệ sao? Hoàn nhi đừng khóc, ngoan, ngươi chính là chủ tử trong cung a, ngươi như vậy sẽ khiến bọn nô tài chê cười”.

“Đều tại ngươi!” Đan Hoành vừa khóc vừa oán giận nói, đều là do y không tốt, không có việc gì lại nói khiến cho hắn suốt 22 năm qua chưa từng khóc lại phải rơi nước mắt (Hồi nhỏ em không có khóc đòi ăn a? T____T), sau này nếu hắn trở nên thích khóc, đều là tại y làm hại. Đan Hoành càng nghĩ càng không cam lòng, vì vậy hắn ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn thấy cần cổ tuyết trắng của Hoàng đế, hắn liền há miệng thật lớn, nhằm thẳng gáy y cắn một ngụm.

“Hoàn nhi!” Khi Hoàng đế ý thức được Đan Hoành định làm gì thì đã muộn.

“Ha ha ha!” Đan Hoành vì gian kế được thực hiện mà ghé vào lòng y phá lên cười.

Hoàng đế híp mắt lại: “Trẫm ngày mai lâm triều xem ra thật chẳng còn mặt mũi nào, vừa lúc khả dĩ...” Hoàng đế động tác còn nhanh hơn nói, y giữ đầu hắn lại, cắn lên miệng hắn, tay còn lại cũng không nhàn rỗi mà cời sạch y phục của hắn.

Tiểu Tuyền Tử nhận được thư do người từ phủ của Ninh Bình phái tới, nói Ninh Bình chào từ già để đi Tây Lưu quốc, tổng quản thị vệ không có mặt trong cung, là một đại sự, vì vậy Tiểu Tuyền Tử nhận được tin vội chạy tới báo cho Hoàng đế, khi tới gần tẩm phòng, y liền nghe thấy tiếng cười đùa, thanh âm từ trong phòng truyền ra rất nhỏ, thế nhưng từ cửa sổ vẫn nghe được một ít.

“Người gần đây sáng cũng làm, tối cũng làm, ta còn tưởng người vì muốn trốn rèn luyện thân thể mà dè ta, ô! Người cũng đừng cố sức như vậy a, thất lưng của ta sắp gãy”.

“Người cho rằng cái này dễ dàng hơn rèn luyện thân thể sao? Người đừng có tại lúc trầm yêu người mà xoay qua xoay lại, trầm nỗ lực như vậy người một chút cũng không cảm nhận được sao?”

“Cảm giác? Ta chỉ cảm thấy nơi nào đó của người thật là lớn a, nhìn người bộ dạng vẫn nhược, có điều cởi quần áo ra lại không giống như vậy, A, àn!”

“Trầm có thể coi người nói như vậy chính là biểu hiện người thích? A! Trầm phải xuất, cùng nhau xuất đi!”

“A!” Đan Hoàn hét to một tiếng, sau đó bên trong liền an tĩnh, Tiểu Tuyền Tử rón ra rón rén lui ra, thở phào một hơi, mặt đỏ hồng lên, tới tai cùng toàn bộ đỏ, nhìn bức thư Ninh Bình lưu lại cho Hoàng đế, Tiểu Tuyền Tử quyết định sáng sớm mai mới trình lên, dù sao người cũng đã đi rồi.

Tiểu Tuyền Tử nhìn về phía tẩm phòng của Hoàng đế, ánh mắt lộ rõ mừng vui, khúc khích cười, thấy hai chủ tử tình nồng mật ý với nhau như vậy, phần làm nô tài y cũng vui mừng a, còn có hiện tại y đã biết, chủ tử nhà y là ở mặt trên, hoàn hảo hơn y yên tâm.

Một đêm qua đi, Đại Đồng quốc phong vân đổi sắc, Hoàng đế trăm năm khó có được một ngày lại tuyên bố hôm nay không thượng triều sớm, tới gần buổi trưa thì có tin truyền ra, tổng quản đại nội thị vệ Ninh Bình từ quan rời hoàng cung, để lại thư đề cử Thạch Thành tiếp nhận chức vị của y.

Sau khi Thạch Thành vào cung nhận chức, y gặp Hoàng đế gọi Hoàng Thượng, gặp Đan Hoàn kêu là lão đại, nhằm để chứng minh tuy rằng y được Đan lão gia nhận làm nghĩa tử nhưng Đan Hoàn mới chính nghĩa là con trai duy nhất của Đan gia.

Chính vì Thạch Thành đi đầu là gương, sau này các cung nhân cũng quen miệng gọi Đan Hoàn là lão đại, Hoàng đế biết việc nhưng cũng không phản đối, rốt cục mọi người thừa nhận thân phận lão đại trong cung của Đan Hoàn.

Hoàng cung Đại Đồng mỗi ngày đều cứ như vậy bình yên trôi qua.

Hoàng đế lẳng lẳng ở trong ngự thư phong phê duyệt tấu chương, Thạch Thành bắt tay vào thao luyện quân sĩ, Tiểu Tuyền Tử dâng trà tới cho Hoàng đế, sắp đi tới trước cửa.

Đột nhiên Đan Hoàn đuổi theo một người chạy tới, người kia tới gần, đem Tiểu Tuyền Tử đẩy về phía Đan Hoàn để thừa cơ chạy trốn.

Tiểu Tuyền Tử tân tân khổ khổ mới ổn định được hai tay đang bưng khay, liền miệng cầu xin: “Huyền cơ đạo trưởng, nô tài cầu xin ngài, Hoàn chủ tử hỏi ngài cái gì ngày mau nói cho hắn đi, các người cứ như vậy người truy ta chạy suốt hơn mười năm trời không thấy phiền sao?”

“Hắn không thấy phiền, ta cũng không phiền, coi như là rèn luyện thân thể đi”.

“Đạo sĩ thôi, người cho rằng ta có thời gian cùng người rèn luyện thân thể sao? Ta mỗi lần hỏi người, người đều chỉ nói có một nửa câu, còn nửa câu sau người sống chết cũng không nói cho ta biết, người không phải cố tình chọc giận ta sao? Người ngày hôm nay nếu không nói hết cả câu, thì đừng hòng ta thả người đi a”.

“Đều đã nói với người thiên cơ bất khả lộ, người có hỏi lại ta cũng không nói, người từ bỏ đi”.

“Được! Người chờ ta bắt được người sẽ chinh chết người!” Đạo sĩ cố tình đẩy Tiểu Tuyền Tử cùng cái khay về phía Đan Hoàn, Đan Hoàn dùng tay đẩy y ngược trở lại, Tiểu Tuyền Tử mất thấy âm cùng chén trà trên khay sắp rơi xuống đất thì một bàn tay đưa ra, giúp y giữ vững khay.

Tiểu Tuyền Tử rời khỏi vòng chiến, thở phào nhẹ nhõm, thật may cứu tinh đã tới.

Hoàng đế đi tới ôm lấy Đan Hoàn, động tác vô cùng thành thạo dễ dàng, xem ra mười năm rèn luyện quả thật không uổng phí a.

“UY! Thả ta xuống, ta cùng với cái lão già kia nợ nần còn chưa tính xong”.

“Hoành nhi, người cứ tiếp tục như thế này, đạo trưởng không muốn nói, người đừng nên ép buộc nữa, người muốn hỏi gì, trăm biết trăm sẽ nói cho người”.

“Ân! Ta đã quên vừa hỏi cái gì? Chờ ta nhớ lại sẽ hỏi người, hắc hắc! Được rồi, người muốn mang ta đi đâu?”

“Người a! Ngày hôm nay khí trời rất tốt, trăm cùng người dắt ngựa đi dạo a.” Nói rồi Hoàng đế bế Đan Hoàn đi xa dần.

“Nhất cung nhị chủ, cộng hưng Đại Đồng, thiên vô nhị nhật, quốc vô nhị chủ, cung tề nhị chủ, kỳ nhạc hoà thuận vui vẻ.” (đoạn này dễ hiểu nên ta không dịch a, để thơ cho hay ^____^) . Tiểu Tuyền Tử thấy đạo trưởng đứng đọc thơ, hơn nữa tựa hồ có thâm ý, vì vậy hỏi một câu.

“Huyền Cơ đạo trưởng, ngài nói vậy là có ý gì?”

“Thiên cơ bất khả lộ, ta phải quay về thu thập một chút, chờ tới lúc Hoàn chủ tử cười ngựa trở về, ta không được an thân, ta phải sớm chuẩn bị một chút”.

Tiểu Tuyền Tử thấy người đi hết, nhìn sắc trời y thẫm nghĩ chuẩn bị một chút, đem bài tập của các tiểu điện hạ tới đây, buổi chiều Hoàng Thượng trở về nhất định muốn xem.

Hoàng cung Đại Đồng ngày ngày an tĩnh, chỉ có Hoàn chủ tử nhà y thỉnh thoảng làm ra chút náo động, nói thật người trong hoàng cung Đại Đồng cũng đều đã quen rồi.

Nhất cung nhị chủ? Nghe ra thật là một câu nói đại bất kính, thế nhưng Tiểu Tuyền Tử hiện tại cảm thấy câu này rất dễ nghe, Hoàng đế cùng Đan Hoàn đã trải qua hai mươi năm ngọt bùi sóng gió, sinh ly tử biệt, lại càng biết quý trọng. Hiện tại hai chủ tử tình nồng mật ý mãi mãi không đổi, nghĩ tới đây Tiểu Tuyền Tử đem khay đặt xuống mặt đất, hai tay tạo thành chữ thập, cầu với trời xanh. (chữ thập, thái giám trong cung ống tay áo dài a, chấp tay lại sẽ thành hình đó)

“Nguyên chúc hai vị chủ tử bách niên giai lão, cùng cộng hưng Đại Đồng, nguyên chúc tình nhân khắp thiên hạ đều thành đôi thành cặp, ân ái suốt đời!”

Chính Văn Hoàn.

89. Q.3 - Chương 32: Phiên Ngoại Một Ngày Của Đan Hoàn!

Trời còn chưa sáng, Đan Hoàn sau khi đi tiểu trở về, vốn định trèo lên giường ngủ tiếp, thì chợt thấy áo Hoàng đế mở ra, để lộ cẳng cổ trắng nõn, mờ ảo nhờ ánh trăng chiếu vào.

Đan Hoàn thầm nghĩ vì bị Tiểu Tuyền Tử hạ mê dược mà Hoàng đế đã thượng hãn, hiện tại đêm khuya thanh tĩnh chẳng phải chính là cơ hội để hãn phản kích sao?

Đan Hoàn bò lên trên giường cởi hết đồ của mình ra, sau đó chậm rãi cởi sạch đồ của Hoàng đế.

Thật trắng! Thật trơn!

Đan Hoàn nhìn ngắm thân thể Hoàng đế cảm khái kêu thầm.

Đan Hoàn bắt chiếc Hoàng đế, cúi xuống cắn vào miệng Hoàng đế, từ từ gặm.

Hoàng đế bị đánh thức liền mở mắt ra:

“Hoành Khanh!”

Hoàng đế cất tiếng mềm yếu gọi.

Đan Hoành thích nhất là biểu tình ôn nhu gọi hần của Hoàng đế, bên trong còn ẩn chứa rất nhiều sủng nịch, đương nhiên hần sẽ không nói cảm nhận này cho Hoàng đế biết.

Đan Hoành liền khấn trương giải thích:

“Ta làm một chút không được sao, chỉ có người được làm còn người khác thì không được làm sao?”

“Vậy người dịu dàng một chút, coi như trẫm trả nợ người”

Đan Hoành không ngờ Hoàng đế lại đáp ứng, bởi vậy liền hưng phấn đè cơ thể của hần lên người Hoàng đế, liếm liếm trên thân thể y, hơn nữa vật dưới khó hạ của hần cũng đã đứng lên, có điều tới lúc này Đan Hoành sực nghĩ ra là hần không biết đem chỗ này của hần đâm vào nơi nào trên người Hoàng đế.

Lần trước hần bị làm liên bị đau tới ba ngày, một kẻ yếu như Hoàng đế thì liệu có chịu nổi không?

Không thể ngờ rằng Hoàng đế lại tự nâng hai chân lên, để Đan Hoành nhìn ngắm hậu định của y không sót chỗ nào, nước miếng Đan Hoành nhất loạt chảy xuống, Đan Hoành kích động xông lên đè lên cơ thể Hoàng đế, ôm vào trong lồng ngực rồi quyết định làm cái việc quan trọng kia.

Sai a! Sao nước bọt lại có mùi này?

Sáng sớm, Hoàng đế theo thói quen ngắm Đan Hoành một chút rồi mới thượng triều, thế nhưng không ngờ rằng y vừa mới quay lại liền nhìn thấy Đan Hoành đang ôm chần cười khúc khích.

Y nghĩ Đan Hoành đang gặp mộng đẹp, vốn không muốn quấy rầy, nhưng y lại muốn ngắm khuôn mặt hần lúc này nên mới xoay người Đan Hoành lại.

“Hoành Khanh, mau tỉnh, người đang chảy máu mũi, người cảm thấy trong người thế nào?”

Đang chuẩn bị hành sự trong mộng thì Đan Hoành bị đánh thức, hơn nữa lại có người nói bên tai rằng hần chảy máu mũi, bởi vậy bình tỉnh mà ngồi dậy.

[Tóc tóc]

Máu mũi của hần nhỏ ròng ròng xuống chần.

“Người a! Chảy máu rồi!”

Đan Hoành vội mặc đồ rồi tìm thứ để cầm máu.

Sáng hôm đó, trong cung truyền ra chuyện tiểu lâm rằng Đan quý phi đang thị tẩm thì tới tháng, thật đúng là chuyện mất mặt quá đi.

~

90. Q.3 - Chương 33: Phiên Ngoại Một Ngày Của Hoàng Đế!

Khi y phát hiện cái người mà y đang ngày đêm mộng tưởng – Đan Hoành đang nằm trên giường của y, cho dù biết không tốt y cũng không để ý nhiều như vậy.

Hoàng đế gỡ chần lên liền nhìn thấy thân thể sáng mịn đã sớm bị Tiểu Tuyền Tử cởi sạch y phục của Đan Hoành.

Thân thể Đan Hoành dưới ánh nến mang màu hồng nhạt, đặc biệt mê người.

Hoàng đế khó lòng mà tự chủ được, liền cúi xuống hôn một bên gáy hần, lúc này y mới phát hiện thân thể nam nhân mà cũng có thể đẹp như vậy.

Hoàng đế một bên hôn cắn lên người hắn, một bên tự mình cởi y phục, thân thể chậm rãi hạ xuống, đặt Đan Hoàn dưới thân mình.

“Cắn ta, còn đè ta, cắn chết người!”

Chẳng biết Đan Hoàn mơ thấy gì, hung hăng nói một câu.

“Ồ!” Hoàng đế đau đớn kêu lên, cúi đầu nhìn xuống, trên mặt y có một vết răng.

Hoàng đế bật ra tiếng cười

“Ồ, tiểu nhân nhi nhiệt tình, nếu như người tỉnh rồi, trăm sẽ mang cho người bánh màn thầu để người gặm có được không? Đừng trách trăm nhân cơ hội, trăm sẽ bồi thường cho người”

Hoàng đế đặt môi lên mi tâm của Đan Hoàn, chậm rãi hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của hắn, vươn đầu lưỡi liếm môi hắn, không ngờ rằng Đan Hoàn lại vươn đầu lưỡi cùng lưỡi y dây dưa, Hoàng đế kinh hãi dùng đầu lưỡi triển miên trong miệng hắn.

Lúc Hoàng đế phát hiện nơi khó hạ đã cương cứng đau nhức, y tuy biết rằng cho dù y có ôn nhu hay không thì hiện tại Đan Hoàn cũng không biết, thế nhưng y vẫn cẩn thận quét một ít mỡ cao, bôi vào nơi tư mật của hắn. Lúc này hạ thể của y đã sớm cương cứng như sắt, nam căn đụng vào đùi Đan Hoàn khiến cho càng thêm bị thiêu cháy.

“Lạnh”

Đan Hoàn vô thức kêu lên một câu, sau đó mềm nhũn ra, lửa nóng nơi hậu định như đang lan sang nam căn của hắn, khiến nơi đó khẽ run rẩy.

Hoàng đế kéo tới một cái chăn, vắt qua thân trên của hắn, sau đó hai tay y nâng chân hắn lên, đem nam căn đi vào cơ thể nóng rực của Đan Hoàn.

“Ngô, ân”.

Đan Hoàn vô thức kêu đau một tiếng, thế nhưng xuân được khiến hắn lại càng muốn tăng tốc độ.

Chìm trong lửa nóng của hắn, y liền cảm thấy, tương lai cấm dục sau này của y thật đáng giá, sau này y chỉ cần hắn ở bên y, nào cần hậu cung phi tần? Chỉ cần có hắn là đủ rồi, hắn chính là tâm can của y.

Nơi đó của hắn thật nóng, thật chặt, như muốn kẹp gãy nam vật của y, thảo nào thiên hạ thật nhiều người hảo nam sắc.

Nếu như người đó lại chính là ái nhân mình mong ước bấy lâu, như vậy thật đủ sức khiến đấng quân vương bỏ bê triều sớm.

“Ngô, vợ của trăm a”

Bật ra tiếng gọi mang theo tình cảm mãnh liệt, Hoàng đế đem ái dịch lưu lại trong cơ thể Đan Hoàn, cũng chính là nguyên nhân khiến hôm sau hắn bị tiêu chảy (T___T, đang lãng mạn mà bạn tác giả).

Hoàng đế nhẹ nhàng ma sát vài cái nữa trong cơ thể Đan Hoàn, sau đó rút ra, đưa tay vén mái tóc ướt mồ hôi của hắn. Y cúi đầu hôn lên khuôn mặt hắn, đem hắn ôm vào trong lòng, cùng nhau chìm vào giấc ngủ.

Thế nhưng chưa ngủ được mấy canh giờ y lại tỉnh giấc, ngồi ngắm khuôn mặt thanh tú của Đan Hoàn tới si mê, qua tối qua, y cảm thấy tất thảy không còn giống như trước, khi thấy Đan Hoàn y trong ngực tràn ngập yêu thương, không phải là sắc dục mà chính là chân tình. Tình cảm y giành cho hắn khiến hắn trông càng thêm quyến rũ, làm y ngắm cả đêm cũng không thấy chán.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-manh-hoang-phi>